PREMIUL PENTRU ROMAN ISTORIC ALFONSO AL X-LEA

JULIO MURILLO

SHANGRI-LA

CRUCEA DE SUB ANTARCTICA

www.virtual-project.eu

SUSPANS

JULIO MURILLO LLERDA (n. 1957), scriitor, ziarist, director de creație și expert în comunicare, a coordonat și a condus numeroase publicații și reviste de informare, precum și programe de radio sau campanii publicitare.

A debutat în forță pe tărâmul prozei cu *Lacrimile lui Karseb. Constantinopol, 1453* (2005), *opera prima* finalistă a Premiului pentru Roman Istoric Alfonso al X-lea. Au urmat romanele *Porțile Paradisului. Misterul crimelor de la catedrala din Florența* (2006) și *Apa și Pământul. Maraton, Termopile, Salamina și Plateea* (2007 – în pregătire la Editura Nemira). *Shangri-La. Crucea de sub Antarctica* este prima sa incursiune în thrillerul istoric, recompensată în 2008 cu Premiul pentru Roman Istoric Alfonso al X-lea, una dintre cele mai prestigioase distincții literare din Spania, acordată de Caja Castilla La Mancha.

JULIO MURILLO

SHANGRI-LA

CRUCEA DE SUB ANTARCTICA

Traducere din limba spaniolă
MIHAI GRUIA NOVAC

NEMIRA

1
NOUĂ SICRIE

Heinz Rainer a șters cu palma geamul aburit. Prin această discretă fantă de observare s-a cufundat în forfota de pe strada Wartburg la lăsarea serii. Ploua mărunt. Trecătorii grăbeau pasul și își ridicau gulerul pardesielor în drum spre casă. Puțin mai departe, pe colț, haloul roșu al lămpilor spate ale automobilelor se contopea cu clipitul hipnotic al firmei luminoase a băcăniei lui Tarek, un libanez sobru și rezervat, care nu închidea niciodată înainte de miezul nopții.

– Hoțomanul ăsta ne înșală mereu la cântar, nu-i așa, Liz? a gândit Heinz cu voce tare în timp ce își aprindea o țigară, dar e discret și nu pune prea multe întrebări.

Ochii unei pisici siameze au strălucit afirmativ.

Rainer a pufăit un norișor de fum cald care a estompat pentru câteva clipe orificiul prin care privea lumea. O femeie trecea strada, evitând mașinile din trafic. Tocurile înalte o făceau să se împleticească. Încerca

fără prea mult succes să stăpânească o umbreluță pe care vântul puternic i-o dădea peste cap. A fost cât pe ce să cadă pe caldarâmul ud.

A oftat îngrijorat. Dacă ar fi cedat impulsului irațional care îl asalta invariabil în clarobscurul acelor ceasuri, ar fi coborât de pe înălțimile exilului său de la etajul patru până când ar fi simțit mirosul asfaltului. Să se piardă în zgomotosul trafic al orașului i se părea o plăcere. Ca atâtea altele, interzisă. Nu putea să riște ca acea misterioasă și de neînțeles lege numită întâmplare să-l facă să întâlnească o privire care să o recunoască pe a sa. Poate ăsta era motivul pentru care nu suporta să-și vadă imaginea reflectată în vitrinele magazinelor. Cumva, dacă eu reușesc să-mi uit înfățișarea, poate că și alții mi-o vor uita la rândul lor, își spunea Heinz în lungile și plicticoasele sale solilocvii.

Această idee, puțin cam neobișnuită, devenise pentru el o convingere fermă. În refugiul său, care părea mai mult o cușcă, nu existau oglinzi. Cu timpul învățase să se bărbierească pipăindu-și pielea obrazului și a gâtului.

O rafală bruscă de vânt a făcut să se izbească de geam o mulțime de picături mici de ploaie. Au strălucit în coborârea lor piezișă spre pervaz. Dacă iarna nu ar fi fost doar la început, ar fi înghețat la jumătatea drumului.

În această combinație capricioasă de forme caleidoscopice, lumini trecătoare și sclipiri, chipul neplăcut al colonelului Howard Rodby s-a arătat ca un blestem în centrul gândurilor lui Rainer. A putut să vadă

expresia contrariată a militarului, să-şi imagineze continuul său du-te-vino de-a lungul pistei de aterizare a bazei Wichita, cu mâinile la spate, uitându-se des la ceas. Acei ochi bulbucaţi, de broască râioasă, se învârteau în orbite ca palele unui ventilator, mereu în mişcare, iar rictusul întrerupt al buzelor, în permanenţă oblic şi căzut, părea, probabil, şi mai accentuat decât de obicei.

Howard Rodby.

Acest blestemat porc asasin.

A consumat o treime din ţigară trăgând un fum lung şi gros şi s-a distrat cu gândul plăcut al morţii colonelului.

– Îl vor găsi într-o zi chircit şi ca o zdreanţă, o împuşcătură sfâşietoare şi miloasă îi va arde inima neagră.

„Când se va întâmpla asta – iar Rainer dorea să fie cât mai curând posibil –, lumea va scăpa de o fiinţă diabolică."

S-a jurat să sărbătorească evenimentul în stil mare, golind o sticlă întreagă din trei înghiţituri. A strivit chiştocul de parcă ar fi sucit gâtul unei amintiri nedorite.

– Iar dacă pe Rodby îl va însoţi Günter Baum în călătoria spre iad, a adăugat închizând pe jumătate ochii, două..., două sticle. De whisky bun, se înţelege.

Apoi ar ieşi să se plimbe sărind în sus de bucurie şi ar continua să bea la tejgheaua primului bar ce i-ar ieşi în cale; nu îşi va mai vopsi părul, va uita de ochelarii de soare, se va aşeza, pe la jumătatea dimineţii, pe o bancă dintr-un parc frumos.

Totdeauna îi plăcuse soarele.

Vuietul unei motociclete de capacitate cilindrică mare trecând pe sub fereastră i l-a alungat pe Rodby din minte. S-a risipit.

Ce s-a întâmplat în orele care au urmat?

Se întrebase de nenumărate ori.

În mod sigur, avionul a aterizat, în ciuda vremii nefavorabile, chiar în ziua în care el a fost declarat mort. Probabil că au folosit un bimotor burtos, care părea mai curând un papuc decât un avion. În măruntaiele lui au îngrămădit sicriele, le-au asigurat cu niște curele și au schimbat cu piloții documentele de rigoare. Câteva ore mai târziu, înainte de ivirea zorilor, au depozitat puținul ce rămăsese din Millenium Research 2000 undeva, într-un hangar îndepărtat din Statele Unite, în vreo instalație militară, în spatele unor mii de garduri prin care trecea curent de înaltă tensiune, și cu martorii indispensabili.

Acei mizerabili fac totul pe ascuns, la adăpostul întunericului. Nu lasă niciodată urme.

Iar în această chestiune ar fi de neiertat să lase vreuna. Probabil că au mușamalizat totul în mare grabă. Au numărat sicriele. Unul, două, trei..., nouă. Poate că au avut un stomac suficient de solid pentru a le deschide și a le examina cu atenție conținutul.

Din japonez nu trebuie să fi rămas mare lucru. Era un bărbat mic și slăbuț. Cu o mustăcioară caraghioasă. Cel mult câteva rămășițe carbonizate. De altfel, Hatsuka era urât. Iar când un japonez este urât, atunci este urât cu adevărat. Nu trebuie să fi fost

ușoară identificarea lui la o simplă privire. Poate că i-au dovedit identitatea scormonind prin ADN-ul său ars.

Dimpotrivă, doctorița Brandley trebuie să fi arătat frumoasă, albă și moale, de parcă și-ar fi dăltuit racursiul morții într-un bloc de gheață milenar.

Sărmana Angela.

Pe Stan Barets, francezul sceptic și glumeț, ca și pe toți ceilalți, i-au ciuruit. Păreau, în cele din urmă, niște bucăți mari de șvaițer. Apoi i-au stropit cu benzină. Rămășițele lor nu aveau cum să arate prea bine.

Nu te mai gândi la asta, las-o baltă, și-a propus în timp ce străbătea cu privirea silueta întunecată a acoperișurilor de pe partea cealaltă a străzii. Era o pedeapsă suficientă să ți se întipărească în priviri grozăvia morții lor.

Ultima lucire a zilei se grăbea să treacă printr-o îngustă fâșie de amurg. Rainer a aprins o lampă micuță și s-a lăsat să cadă pe o sofa șubredă.

Cu o săritură elegantă și elastică, pisica a coborât de pe etajerele răvășite. S-a apropiat de el, și-a frecat spinarea de picioarele lui și i s-a suit în poală.

– Vrei să afli ce s-a întâmplat după aceea, nu? a șoptit el abia auzit, mângâind corpul mătăsos al felinei. Adevărul este că nu am cum să știu, frumoaso. Probabil că după o scurtă examinare făcută de un medic legist au completat cele nouă rapoarte corespunzătoare, au săpat o groapă mare și i-au aruncat acolo, în mijlocul unui ținut pustiu, a căzut el pe gânduri. Sau în cealaltă parte a lumii. Poate că au ars în vreun crematoriu puținul care rămăsese. Fără steaguri,

fără onoruri, fără vreo explicație oficială; nici măcar o nenorocită de scrisoare de condoleanțe, din acelea pe care familia le păstrează într-un sertar, printre mătăsuri, ori le atârnă la vedere, cum fac fără pudoare americanii, în salonul casei, pe șemineu, într-o ramă drăguță și în fața cărora toastează, bățoși și mândri, la 4 Iulie.

De fapt, nu reușise niciodată să afle ce au făcut cu cele opt cadavre. Mass-media nu au acordat prea mult spațiu chestiunii. Au vorbit de un accident cumplit, de prăbușirea într-un abis ascuns sub gheață, care s-ar fi căscat sub picioarele lor, înghițindu-i pe toți.

„O pierdere ireparabilă pentru comunitatea științifică" a fost formula cel mai des folosită. Apoi, totul a fost dat uitării.

S-a oficiat o ceremonie simbolică în fața a nouă morminte goale.

Apoi, tăcere.

După ce a fost aplicată pe dosar obișnuita ștampilă „Strict secret", acesta a fost uitat în fundul unei arhive metalice bine zăvorâte.

Așa trebuie să se fi întâmplat, mai mult sau mai puțin.

Trecuseră aproape șase ani. Era sfârșitul lui ianuarie. Oficial, era mort de șase ani. Șase ani nutrind speranțe că după atâta timp a fost uitat de toată lumea. Timpul șterge totul – avea obiceiul să repete –, poate nu-și mai amintește nimeni că unul dintre acele nouă sicrie s-a întors gol.

Deși ideea îl făcea să se simtă mai bine, Heinz Rainer continua să se comporte de parcă ar fi făcut

parte din lumea spectrelor. Mereu la fel de tainic, la fel de evanescent. După ce i-a dat târcoale de atâtea ori, moartea încetase să-i mai provoace neliniște. Trăia de parcă hălăduia deja prin ținuturile ei mohorâte, iar ambianța lor rece și tristă i se părea mai caldă și mai protectoare decât străzile celor vii.

– Pentru ce să iubim străzile? Să se spele pe cap cu ele! Tu și cu mine le facem lor cadou pe toate, nu-i așa? a murmurat el cu dispreț. Ale noastre, Liz, sunt străduțele – Liz a clipit afirmativ. Dar ce nu își închipuie acei pui de lele naziști din Thule este faptul că le-am preparat un pic din propriul lor medicament, a comentat el cu o inflexiune vicleană în glas.

Afară ploaia cădea acum cu mai multă putere.

O delicată melodie interpretată la vioară se auzea de undeva, din interiorul clădirii.

2
O FOTOGRAFIE IMPOSIBILĂ

Când telefonul din micul apartament pe care Simon Darden îl ocupa în cartierul londonez Hampstead a sunat în zori, ziaristul a intuit între două vise că se întâmpla ceva care nu era în regulă. În timp ce se chinuia să apuce cu degetele receptorul, a respins ideea că vreo știre de mare importanță i-ar fi determinat pe cei doi redactori din schimbul de noapte să recurgă la el.

Când a ridicat receptorul, a recunoscut de îndată vocea nazală a Claudiei.

A aprins lampa de pe noptieră, și-a frecat ochii și s-a uitat spre ceasul deșteptător. Cinci fără douăzeci. Apoi a rămas cu privirile în tavan, îngăimând o incoerentă înșiruire de sunete monosilabice care încercau să păstreze ritmul cu precipitatul discurs care venea pe fir.

– Nu te frământa, liniștește-te, totul o să fie bine. Mă îmbrac și plec într-acolo chiar acum, a bălmăjit el cu o fracțiune de secundă înainte ca ea să închidă telefonul.

O jumătate de oră mai târziu ajungea la St Thoma's Hospital de pe Lambeth Palace Road.

A găsit-o pe fosta lui soție agitată și nervoasă, plimbându-se de-a lungul coridorului pe care se aflau sălile de operație.

– Unde e Brian?

– Tocmai a intrat, nu au trecut nici cinci minute.

– Ce ți-au spus doctorii?

– Nimic. Nu mi-au zis nimic.

– Hai, vino să ne așezăm. Ar putea dura mult timp...

– Nu vreau să mă așez. Așază-te tu.

Așteptarea s-a dovedit chinuitoare, plină de tăceri îndelungi. Pe la unsprezece dimineața, după o perioadă de observație dictată de prudență, l-au mutat pe copil într-o încăpere de la etajul șase al centrului.

– Sunt mândru de tine. Te-ai purtat ca un adevărat campion, i-a șoptit Simon la ureche.

Brian și-a privit tatăl cu ochi tulburi. Obrazul îi era ca de ceară. Părea întors dintr-o călătorie spre nicăieri. Continua să fie acoperit până la bărbie, cu picurătorul pentru perfuzii înfipt în braț. Bretonul răvășit îi cădea ca o perdea pe ochii cenușii.

– S-a terminat? a întrebat el cu o voce obosită.

– Da, s-a terminat.

– Nu-mi amintesc de nimic, tată.

Simon a zâmbit și i-a netezit părul. S-a uitat o clipă la Claudia. Continua să stea de cealaltă parte a patului, încercând să păstreze aparențele.

– Ei bine, e firesc. Acesta este efectul anesteziei. La fel ca atunci când aprinzi și stingi o lumină. Clic, clac!

– Mi-e foarte sete.

– Și asta este firesc, dar nu știu dacă avem voie să-ți dăm apă. Trebuie să așteptăm să vină doctorul să te vadă și să ne spună dacă poți să bei, ne-am înțeles?

– Da, bine.

– Ascultă, Brian, eu trebuie să plec, pentru că e foarte târziu, dar...

– Pleci? l-a întrerupt Claudia, încruntându-se.

– Trebuie să mă duc la ziar. Am multe treburi urgente de rezolvat. Și, în afară de asta, joia, așa cum știi, trimitem la tipografie toată *Saturday Review*.

Claudia i-a evitat privirea. Nasul ei subțire s-a strâns într-o mică încrețitură pe care Simon o cunoștea atât de bine. Era ceva involuntar. Un tic care se ivea ori de câte ori se simțea stânjenită sau când o deranja ceva.

– Foarte bine, a acceptat ea. S-a ridicat, gata să-l însoțească până pe coridor.

– Mai târziu? a întrebat copilul.

– Sigur că da. Mă întorc mâine, la prima oră. Îți promit.

– Și nu uiți de jocul meu?

– Cum să uit? *Dome of Warriors* pentru Gameboy.

Simon și-a sărutat băiatul și i-a făcut cu ochiul. S-a îmbrăcat cu paltonul și și-a aranjat fularul moale de cașmir scoțian, potrivindu-i capetele. Au ieșit pe culoar. Ea și-a încrucișat brațele și a tras adânc aer în piept.

– Promiți să ai grijă de tine? a întrebat el atent.

– Încerc. Sofaua pare destul de comodă. O să dorm bine. Peste câteva minute cobor la barul de zi să mănânc ceva.

– Ei bine, totul nu a fost decât o sperietură. Nu s-ar putea spune că nu e fiul meu. Eu am fost operat de apendicită când eram mai mic decât el, a adăugat Darden cu un uşor surâs în colţul buzelor.

– Dar dacă i s-ar fi întâmplat asta la sfârşitul săptămânii, când era la mama ta, în Bath...

– Însă nu a fost aşa. Nu te mai frământa pentru ce ar fi putut să se întâmple. Sâmbătă vei fi înapoi acasă. Iar săptămâna viitoare, la şcoală. O să ţin mobilul deschis. Sună-mă la orice oră, ne-am înţeles?

– Foarte bine. Poţi să-mi dai ceva mărunţiş.

– Mărunţiş?

– Pentru televizor. Cât de curând o să-mi ceară să i-l deschid.

Simon a scotocit în buzunarul paltonului. A reuşit să scoată câteva monede amestecate cu un mănunchi de chei, un bilet expirat de autobuz, caramele de la Royal Bank of Scotland şi o brichetă.

– Nu am decât atât.

– E suficient.

Şi-a apropiat buzele de obrazul Claudiei. Ea s-a ferit, ursuză. Sărutul a aterizat în păr. A atins-o uşor pe umăr şi s-a îndreptat în direcţia ascensoarelor.

Afară era cenuşiu şi mohorât.

Aerul se încurca în covorul de frunze moarte care acoperea strada.

A reușit să găsească un taxi. Douăzeci de minute mai târziu ajungea la edificiul lui *The Guardian* de pe Farringdon Road, numărul 119. L-a salutat monosilabic, fără chef, pe agentul de securitate de la recepție, un tip pântecos care trăia fără prea multe emoții, în timp ce își trecea servieta prin fața detectorului. S-a hotărât în ultima clipă să o ia pe scări. Două dintre ascensoare erau în revizie, iar în fața celorlalte se îngrămădiseră o mulțime de oameni.

A ajuns la etajul cinci fără să gâfâie. Avantajul renunțării la tutun.

Susan Schuett i-a adresat un zâmbet afectuos. Telefonista răspundea la un apel, ținea în așteptare mai multe altele și completa cu un scris nervos obișnuitele avize. L-a privit dându-i de înțeles că are ceva pentru el.

– Dumnezeule, ce dimineață! Parcă au înnebunit cu toții! a exclamat ea când s-a văzut liberă pentru o clipă.

– Nu au înnebunit, Susan, totdeauna au fost nebuni! Treaba e că situația se înrăutățește, a spus Darden ironic. Știi cum sună previziunile de săptămâna trecută ale Organizației Mondiale a Sănătății?

– Nu. Presupun că e mai bine să nu știu... Cum sună?

– Doi din cinci locuitori ai acestei lumi fericite vor deveni schizofrenici, paranoici sau vor avea serioase tulburări mintale în următorii zece ani. Vor ajunge să o ia razna. Tone de antidepresive pentru toți. În cazurile cele mai rele, cămăși de forță drăguțe de la Harrods.

– Frumoase perspective.

– În orice caz, cel mai rău o să fie cu ceilalți trei, a continuat ziaristul, cu un zâmbet răutăcios. Vrei să știi ce se va întâmpla cu ei?

Susan a izbucnit în râs. Simon răstălmăcea mereu totul cu umorul lui acid. Și în plus, din toată armata de gazetari, redactori, machetatori, conducători și amatori care roiau prin clădire, el era unul dintre cei mai atrăgători. Și asta în ciuda faptului că începea să încărunțească și nu o dată se întâmplase să arate ca un mort readus la viață.

Darden s-a apropiat. Corpul său s-a aplecat peste grămada ordonată de plicuri și pachete care urmau să fie luate de curieri, de parcă ar fi vrut să o facă părtașă la un mare secret.

– Ascultă, soarta celorlalți trei este mult mai rea, i-a dezvăluit el cu un zâmbet ironic. Vor sfârși striviți de greutatea ipotecilor sau arestați pentru neplata pensiilor de divorț; bolnavi de ciroză din cauza alcoolului, cu un by-pass în inimă sau un cancer în măruntaie.

– Ce veselie, Simon! Nu va scăpa nimeni?

– Tu și cu mine, iubirea mea. Nu ți-am spus că am o căsuță în Scoția, pe malul unui lac? Acolo o s-o ștergem când totul se va duce de râpă. Eu o să-mi pun o pălărie din alea de care poartă cei din comunitatea Amish, o să-mi las barbă și o să tai lemne, în timp ce tu o să pregătești o plăcintă cu mere la cuptor.

– Bucolic și tentant! Acum ascultă-mă. Nesuferiții ăia de la departamentul comercial vor să stea de vorbă

cu tine, l-a anunţat ea atunci când a văzut că luminiţele centralei miniaturale au început să clipească. Nu ştiu despre ce e vorba, dar te caută de la prima oră. Peter îmi spune că ţi-a trimis rubrica lui de comentarii prin e-mail. Să-i zici dacă trebuie făcute tăieturi. Va fi plecat până luni. În fine, a sunat cineva care nu a vrut să-şi spună numele. De trei ori. Zicea că are ceva foarte important pentru tine.

– Nu-mi transmite apeluri. Salvează-mă. Azi va fi o zi teribilă!

Darden s-a adâncit în haotica redacţie a ziarului. Părea un câmp de bătălie după o ciocnire violentă dintre două armate. Cu excepţia meselor ocupate de secretarele numeroaselor persoane cu funcţii de conducere şi care arătau impecabil, pe toate celelalte stăteau grămadă într-un echilibru precar reviste şi presă străină, rapoarte, comunicate interne, machete, fotografii şi şpalturi care părea că sunt pe cale să se prăbuşească în orice clipă.

– Am ajuns, a anunţat Simon.

Şi-a scos paltonul şi fularul. Atmosfera era apăsătoare. În birouri mureai de frig vara şi te înecai în propria-ţi sudoare iarna. Nu exista cale de mijloc.

Faţa lui Richard Garnet s-a ivit din dezordinea mesei sale de lucru. Şi-a scos căştile micuţe pe care le ţinea la urechi de dimineaţa până seara. Darden le ura, pentru că în cea mai mare parte a timpului era obligat să comunice cu subalternul său prin strigăte sau semne.

– Cum se simte fiul tău? a întrebat redactorul.

– Bine. Totul a mers bine. Ce mai e pe aici?

– E de groază. Directorul artistic vrea să te uiți la frontispiciu și la prima pagină de la Externe. A lăsat câteva desene pe server, l-a anunțat el, scărpinându-se în creștet. Apoi și-a dezmorțit oasele și a căscat.

– Aș putea să jur că ești făcut praf.

– Chiar așa și sunt. Nu am dormit toată noaptea. Am fost în Soho, la Jazz After Dark din Greek Street. A cântat o orchestră excelentă. Excelentă!

Darden a zâmbit. În timp ce calculatorul său începea să funcționeze, a încercat să-și aducă aminte când fusese ultima oară la un concert. A deschis sertarul biroului și a luat o caramelă. Nu mâncase nimic de ceasuri întregi. Creierul îi striga după ceva dulce. A scotocit apoi prin labirintul care era serverul comun și a intrat într-o zonă de acces restrâns. A deschis arhivele și, preț de câteva minute, a cântărit opțiunile pentru deschiderea paginilor de informații externe.

– Spune-mi, Richard, ce crezi că ar trebui să scoatem în evidență la începutul grupajului? a întrebat el în timp ce pocnea din degete în fața nasului redactorului.

– Aș spune că mai potrivit ar fi să dăm mai multă importanță tuturor problemelor legate de imigrație, nu-i așa? a propus Garnet, ridicând din umeri și înclinându-și capul într-un mod expresiv. Guvernul mexican a prezentat un protest categoric la adresa marelui zid pe care îl vor construi yankeii la graniță. Săracele *spinări asudate!* Franța a semnat un acord de extrădare cu Senegalul; Spania se zbate cu disperare

la Bruxelles pentru ca Uniunea Europeană să adopte o atitudine similară în această privință; Germania stă cu brațele încrucișate; crește reținerea față de intrarea Turciei în *clubul european*...

– Pentru că nu recunoaște genocidul armean?

– Aș, asta e o nimica toată! Chestiune de imagine! a spus Richard, înăbușindu-și un chicotit de hienă. Ce îi neliniștește este că Turcia va fi ușa din dos pentru toți cei care vor să se strecoare în Europa.

– Gaddafi a prezis asta, îți amintești? A spus că Turcia va fi un adevărat cal troian, a fost de acord Simon, amuzat.

– Păi, da, asta e.

– Crezi că tema asta e mai bună decât noua escaladare a tensiunilor între israelieni și palestinieni? a stat la îndoială șeful secției de știri externe ridicând din sprâncene. Organizația Hezbollah a lansat trei rachete Katiușa asupra așezărilor evreiești în ultimele patruzeci și opt de ore.

– Nu trei, ci treizeci și trei! a replicat Garnet cu o strâmbătură scârbită. Nu au decât să se omoare încăpățânații ăștia, sunt departe de noi și e poveste veche! Va veni sfârșitul lumii și ei vor face același lucru! Invadarea Europei și a Americii de Nord, Simon, asta va fi într-adevăr pâinea noastră de zi cu zi!

Darden a încuviințat, cu o vagă tristețe în suflet.

– Ai dreptate. Așa e.

– Am, dar mai e ceva.

– Ce?

– Serviciile secrete franceze, RG-ul, trag un semnal de alarmă în legătură cu ce se pregătește. În curând va fi un an de la revolta din *banlieu*[1], de când au avut loc tulburările în centurile industriale din jurul Parisului, al Lyonului și al altor orașe, a spus el, ridicând degetul arătător în semn de avertisment.

– Mii de mașini luxoase, Audi, BMW și Mercedes, destinate să cadă pradă flăcărilor?

– Exact, dragul meu Watson! *Anarchy to the world!*

– Toastez pentru asta. Să începem cu tema imigrării. Va trebui să găsim un titlu bun.

– Îl am deja. Notează: „Căderea Imperiului Roman"!

Amândoi au izbucnit imediat într-un hohot de râs puternic și zgomotos.

Toată ziua Darden a supervizat conținutul paginilor de știri externe, făcând mici stilizări pe texte, în timp ce mușca fără poftă dintr-un sandvici, iar cafeaua de la automat îi ardea stomacul, transformându-l într-un cazan. A cerut secției de documentare schimbarea câtorva fotografii, a eliminat avalanșa de *spam*-uri de pe pagina de intrare a programului său de e-mail, care îl invitau să participe la investiții de milioane, să cumpere ceasuri de lux sau să încerce medicamente care promiteau să fie un panaceu sexual, și în cele din urmă a început să discute aprins cu directorul secției comerciale, care se străduia să-l convingă de necesitatea de a include anumite informații care conveneau intereselor unui vechi autor de

[1] Suburbii (n. tr.).

reclame. Toate acestea, la care s-au adăugat câteva ședințe neașteptate și plicticoase, l-au făcut să consume pe scara de incendiu a clădirii o jumătate de pachet de Benson&Hedges. O țigară pe oră.

La lăsarea serii, doar câțiva redactori și gazetari au mai rămas la posturile lor ca să închidă secțiile. Cea mai mare parte a personalului se adunase într-o sală de la etajul trei pentru a urmări meciul lunii. Chelsea juca cu Manchester United.

Telefonul lui Darden a sunat chiar când el se pregătea să apeleze spitalul.

– Simon?

– Spune, Susan.

– E omul de care ți-am zis, l-a avertizat telefonista. Tot nu vrea să-și spună numele. Zice că e ceva foarte important. Insistă să vorbești cu el. A mai sunat de vreo trei sau patru ori până acum în timpul după-amiezii.

– De ce toată lumea este atât de insuportabilă? Fă-mi un serviciu, spune-i să-mi trimită un e-mail cu ce vrea să-mi comunice. Roagă-l să-și lase datele și numărul de telefon și asigură-l că îl voi căuta atunci când voi putea.

– *darden@guardian.co.uk*?

– Exact.

O jumătate de oră mai târziu, pe când încerca să facă puțină ordine pe masa de lucru, un semnal acustic asemănător cu sonarul unui submarin l-a anunțat că tocmai primise un e-mail. Mai mult din inerție decât din interes autentic s-a hotărât să arunce o privire pe el.

În spațiul destinat titlului scria: „Veți vorbi acum cu mine?“

Primul lucru la care s-a gândit a fost că expeditorul, un oarecare Heinz Rainer, era un glumeț care avea chef de distracție. Folosea unul din multele e-mailuri gratuite disponibile pe rețea.

Vreme de câteva clipe s-a simțit tentat să șteargă mesajul, dar în cele din urmă l-a deschis. O fotografie de format mare a început să se contureze. A scanat încet monitorul. Era o imagine în alb-negru, digitalizată cu înaltă rezoluție. Părea foarte veche.

Când ultimul pixel a fost încadrat pe ecran, scepticismul de pe fața ziaristului a dispărut într-o clipă.

Această fotografie nu era posibilă.

O adevărată nebunie.

Cel mai urât dintre toate coșmarurile imaginabile.

3
H & B

Simon Darden s-a frecat la ochi. O dată şi încă o dată. Şi-a lăsat apoi degetul mare şi arătătorul de la mâna stângă să alunece pe colţul buzelor, incredul, în timp ce toată faţa lui căpăta aspectul ascuţit al unei păsări de pradă.

A mişcat bara de deplasare a vizorului imaginilor pentru programul de e-mail, încercând să cuprindă rapid tot ce conţinea fotografia.

A rămas ţintuit în faţa ecranului, stană de piatră. S-a uitat în jurul său, căutând pe cineva căruia să-i arate acea absurditate, acea glumă monumentală, însă doar eminenţa cenuşie care avea ca sarcină realizarea careului de cuvinte încrucişate şi sudoku de la pagina destinată timpului liber se afla la masa lui de lucru, în extremitatea cealaltă a redacţiei, cu o expresie concentrată.

– Nu este posibil, a murmurat el, pe jumătate perplex şi pe jumătate amuzat.

A zâmbit. S-a gândit că existau pe lume prea mulţi oameni fără ocupaţie, dispuşi să piardă timpul, şi pe

al lor, și pe al celorlalți. Doar în felul ăsta se putea explica așa ceva.

A așezat cursorul pe opțiunea *delete*, gata să trimită mesajul la coș, dar un al șaselea simț l-a făcut să renunțe în ultima clipă. Și-a ascuțit privirea, scrutând toate detaliile imaginii și pe fiecare în parte. Adevărul era că nu părea un montaj, o mostră de artă digitală.

Cinci indivizi cu vârste foarte înaintate și cu înfățișare sinistră stăteau în picioare, în semicerc. Zâmbeau satisfăcuți. Priveau cum un om cu părul alb, așezat la o masă, se apleca gata să sufle pentru a stinge lumânările unui tort de aniversare. Lângă el se vedea o femeie zveltă, măruntă, cu părul scurt și ondulat, înfășurată într-o mantie de hermină. Se uita cu satisfacție senină la protagonist, deși ochii ei, cu o licărire de evidentă cochetărie, erau îndreptați direct spre obiectivul fotografului.

Atât el, cât și ea, în ciuda anilor trecuți peste ei, erau ușor de recunoscut.

– Trebuie să fie o glumă nenorocită! a murmurat Darden neliniștit.

Nu încăpea nici cea mai mică îndoială.

Ea era Eva Braun. El, Adolf Hitler.

Darden s-a lăsat să cadă pe spătarul basculant al scaunului. A rămas fără glas, plutind într-o stare ireală, imobil. În mod sigur ar fi continuat să rămână astfel un timp nedefinit, dacă nu ar fi venit Richard.

– Nenorociții ăia de la Chelsea ne-au dat două boabe! a anunțat el cu o înfățișare contrariată. Primul a fost imparabil, la păianjen. Al doilea, cu capul.

Dacă nu se întâmplă o minune în retur, nu ne mai salvează nici Cel de Sus.

Ziaristul s-a grăbit să închidă fotografia. Cu un minut mai devreme era hotărât să o arate primului venit. Acum nu i se mai părea deloc clar că a o arăta altora era lucrul cel mai potrivit. Inima care îi bătea cu putere în piept și un presentiment brusc și ciudat păreau să-i recomande prudență și tăcere.

Cel puțin până când se va convinge că fotografia era autentică.

Singurul care ar fi putut să-și dea avizul în această privință era John Stewart, un fotograf american de care îl lega o veche prietenie. Se cunoscuseră cu cincisprezece ani în urmă, la New York, unde lucrase o lungă perioadă în calitate de corespondent. Împărțiseră multe lucruri. John era un adevărat maestru al retușurilor fotografice. Acum își avea studioul la Londra, la mai puțin de un sfert de oră de mers pe jos de redacția *The Guardian*.

A ridicat receptorul și a format numărul lui.

– Da?

– John? Sunt eu, Simon.

– Ei, ce se întâmplă, campionule?

– Sunt aici, la închidere, pentru variație. Tu ce faci?

– Mă uitam la meci.

– Ascultă, până termin eu ce mai am de făcut pe aici, îmi strâng lucrurile și ajung la tine la studio, meciul o să se termine. Ai ceva de făcut?

– Nimic deosebit. Vino dacă vrei. Putem să ieșim să bem ceva, a propus el.

– Vreau să vezi ceva și să-mi spui părerea ta.

– S-a făcut. Te aștept.

O oră mai târziu, după ce pusese fotografia originală în dosarul său personal și făcuse o copie a fișierului pe un CD, Simon sosea la *loft*-ul fotografului, situat la parterul unei vechi centrale de distribuire a corespondenței. Înnoptase acolo în mai multe rânduri, cu un an și jumătate în urmă, atunci când se despărțise de Claudia.

Vocea desăvârșită și plină de tinerețe a lui Neil Young cântând *Don't Let It Bring You Down* la Massey Hall din Toronto răsuna în atmosferă.

– Ai cinat? Tocmai preparam un grătar mexican cu brânză și șuncă, l-a anunțat John imediat după ce i-a deschis ușa. Ai văzut meciul? Ce bătaie strașnică!

– Mulțumesc, nu mi-e foame, poate mai târziu. Aș vrea să-ți arăt o fotografie, ca să o examinezi cu răbdare, pe îndelete. Ai echipamentul în funcțiune?

– Da, sigur, dă-i bătaie.

Ziaristul a descărcat fișierul pe hard disk-ul calculatorului și a tras documentul până la iconul de aplicare a tratamentului de imagine. Programul s-a deschis imediat.

– Perfect. Iat-o! Acum fă-mi o favoare: așază-te și studiază asta cu atenție, l-a rugat el pe fotograf, cedându-i locul pe scaun.

Stewart a deschis fotografia în mărime 1:1, a izolat-o ca să nu-l deranjeze desenul cu culori psihedelice

pe care îl folosea ca fond de ecran și s-a deplasat spre imagine.

– La naiba!

– Asta am spus și eu.

– Este el? a întrebat mirat, privindu-l pe ziarist cu coada ochiului.

– Asta ar trebui să mi-o spui tu...

– Este... este Hitler! a bâiguit el cu gura căscată. Pare să fie el. Aș jura că el e, dar asta nu se poate.

– Vreau să știu dacă e vorba de un montaj.

– Bineînțeles că e un montaj.

Simon și John s-au privit o clipă care a părut o eternitate. Fotograful s-a ridicat și s-a îndreptat spre partea din studio pe care o aranjase în chip de cameră de zi.

– Unde te duci?

– Să-mi caut ochelarii, i-a spus el. Să-mi fac un whisky dublu cu gheață și să-ți aduc și ție unul. Cum a ajuns în mâinile tale fotografia asta?

Darden i-a explicat puținul pe care îl știa, în timp ce John punea pe o tăviță două pahare cu bourbon și un pumn de migdale. La puțin timp după aceea s-au așezat iarăși în fața monitorului.

– Voi începe prin a dubla fișierul. În acest fel vom putea să-l manevrăm, atingând histograma, nivelurile, contrastul... De acord?

– Tu comanzi.

– Și vom imprima o copie pe cea mai bună hârtie.

John și-a potrivit ochelarii pe nas. A respirat adânc și a început să facă manevre încoace și încolo. După

ce a luat mostre de negru din diferite zone ale fotografiei, a trecut la examinarea intensității luminii și la compararea umbrelor pe care personajele le proiectau pe peretele din spate; a izolat fiecare dintre cele șapte figuri, creând măști rapide, după care a făcut un număr nesfârșit de probe în documente paralele.

În momentul în care fotograful s-a hotărât să vorbească, Simon Darden terminase deja de băut cel de-al doilea whisky. Ochii i se închideau de oboseală.

– N-o să-ți vină să crezi, a murmurat fotograful.

– Sunt gata să cred tot ce vrei tu.

– Fotografia asta e autentică.

Afirmația fotografului l-a făcut pe ziarist să se ridice automat. Pe măsură ce trecea timpul, își căutase o poziție cât mai comodă și destinsă, tolănindu-se tot mai adânc în fotoliu. De mai multe ori începuse chiar să și caște. Acum însă atenția i se trezea, generându-i o stare de veghe plină de exaltare.

– Autentică?! Glumești? Ești sigur de ce spui?

– Absolut sigur.

– Sper că vei putea să-mi explici.

– Bineînțeles! a exclamat el țanțoș. Să o luăm pe rând. Această fotografie este făcută cu trepied și bliț. Un bliț din cele vechi, cu lampă. Uite cum se vede reflectarea luminii în multe locuri. Pupilele tuturor sunt puțin arse. Nu există suprapunere de imagini. Cei șapte erau acolo, în același timp, atunci când s-a declanșat caseta de film cu placă. Cei care stau în picioare, la stânga, aceștia doi, puțin mai în față, își proiectează umbrele asupra următorului. Vezi? Și Hitler, și... Eva Braun?

– Da, Eva Braun.

– Ei, la rândul lor, creează zone de penumbră asupra paltoanelor celor care se află în spatele lor.

– Așa e.

– Umbrele și siluetele reprezintă totdeauna cheia atunci când vrei să știi dacă o fotografie a fost prelucrată, a explicat el. Un bun profesionist descoperă aceste lucruri. Oricât de bine ar fi făcută treaba, totdeauna se observă halouri, pixeli care nu sunt naturali, diferențe de granulație și densitate ici-colo.

– Înțeleg.

– Mai sunt și multe alte dovezi: adâncimea câmpului este corectă; nivelul de detaliu al tuturor este identic, a enumerat el, dar faptul cel mai semnificativ este starea fotografiei. Când digitalizezi cu înaltă rezoluție un original vechi, de hârtie, apare totdeauna un univers de praf, scame, zgârieturi, urme de degete și mici crăpături. Crezi tu că un om cu mintea întreagă ar adăuga tot acest zgomot de fond doar pentru a-și omorî vremea și a trage pe sfoară lumea? Ar avea nevoie de ani de zile și niciodată nu-i va ieși perfect.

– Atunci...

– Dacă găsești pe cineva care să demonstreze că fotografia asta este falsă, îți jur că mă deghizez în *dragqueen* și trag un discurs în Speakers' Corner[1] pe la mijlocul dimineții!

---

[1] Loc special destinat exprimării opiniilor din Hyde Park, Londra (n. tr.).

Simon Darden nu s-a putut abține să nu izbucnească într-un hohot de râs zgomotos, dar veselia lui nu a durat prea mult. Respirația îi trăda neliniștea. Aproape că ar fi preferat ca analiza lui Stewart să aibă drept concluzie că imaginea era trucată. Fotograful a scos un mic recipient metalic dintr-unul din sertarele biroului său. A mărunțit puțin canabis pe masă, l-a amestecat cu câteva fire de tutun și cât ai clipi și-a făcut o țigaretă.

– Te tentează?

– Nu, mulțumesc. Cred că acum mi-ar cădea ca un șut în fund.

– Îți amintești? Acum un an și ceva am văzut împreună *Prăbușirea*, a spus el.

– Așa e. Filmul ăla m-a impresionat. Mi-am amintit de multe ori de el.

– Grozavă șmecherie. Cei doi nu au murit în buncăr!

Ziaristul a încuviințat, istovit. Continua să privească fotografia de parcă nimic altceva nu ar mai fi existat pe lume.

– În ce an s-a născut Hitler? a întrebat el deodată.

– Nu știu, dar putem afla imediat.

John a luat o enciclopedie. În câteva clipe, au ajuns la pagina dedicată Führerului, citind unele părți din lunga biografie a omului care a condus destinele Germaniei naziste și a ținut omenirea în șah. Se născuse la 20 aprilie 1889, într-o mică localitate austriacă. Au numărat cu răbdare lumânările care se aflau pe tort. Șaptezeci și nouă.

– Aşadar, dacă nu am greşit cumva, această fotografie a fost făcută în aprilie 1968, a concluzionat Darden.

– Exact, cu doar câteva zile înainte de revoltele studenţeşti din mai, din Franţa! a precizat fotograful, schimbându-se la faţă.

Amândoi s-au cufundat într-o lungă tăcere.

– Ce ai de gând să faci? a întrebat în cele din urmă John.

– Să încerc să vorbesc cu Heinz Rainer.

– Te sfătuiesc să le dai şi altor experţi să examineze fotografia. Poate că mie mi-a scăpat vreun detaliu.

– Foarte bine, John. Te las. Începe să se însereze şi sunt obosit. O să văd mâine ce voi face. Deocamdată, te rog să păstrezi tăcerea în legătură cu fotografia asta. O tăcere de mormânt.

– Fii liniştit. Îţi chem eu un taxi. La ora asta o să fie greu să găseşti unul în stradă.

În acea noapte Simon Darden n-a prea avut somn. S-a răsucit ore întregi în pat fără a-şi putea alunga din minte imaginea celui mai mare criminal din istorie. Lumea a crezut că a murit pe 30 aprilie 1945, în măruntaiele Führerbunkerului din Cancelaria Reichului de la Berlin. Sovieticii i-au găsit cadavrul carbonizat, ars de o sută şaptezeci de litri de benzină, cu o gaură de glonţ în tâmplă, după ce cuceriseră stradă cu stradă, casă cu casă, luptaseră împotriva rămăşiţelor unei armate care primise ordin să lupte până la ultimul om.

Imaginile năvăleau în creierul ziaristului, în timp ce conştiinţa sa, hoinărind la hotarul dintre vis şi realitate, sărea de la o întrebare la alta...

Cum a putut să scape Hitler din acel infern? În ce loc de pe glob a reuşit să se ascundă? Cine a urzit şi a păstrat secretă timp de peste jumătate de secol o asemenea mistificare? Când a murit de fapt dictatorul? Cine era misteriosul expeditor care îi încredinţase acea informaţie explozivă?

Vârtejul de întrebări fără răspuns a reuşit în cele din urmă să-l doboare pe ziarist când se crăpa de ziuă, iar străzile Londrei începeau să se anime.

4
SANTINELELE

În birourile Guardian Media Group din Farringdon Road, la miezul dimineții, forfoteau în permanență persoane cu funcții de conducere, în costum și cravată, ca și vizitatori spilcuiți. Scott Trust se întrunea, iar când acest eveniment avea loc, toată rutina ziarului era perturbată. Darden a trecut pe lângă unele dintre cele zece „santinele" care făceau parte din comitetul ce veghea la interesele companiei, urmărind ca publicațiile să respecte codul deontologic și verifica balanța financiară. Consiliul, creat de John Scott în 1936, era garanția succesului, independenței și rigorii informațiilor, care caracterizau *The Guardian* și celelalte publicații ale trustului.

Darden l-a abordat pe Roger Alton, editorul, înainte ca acesta să fi dispărut pe ușa sălii de ședințe. Avea o grămadă de dosare sub braț.

– Roger, trebuie să vorbesc cu tine, este foarte important, l-a oprit șeful de la știri externe, așezându-i-se în cale.

– Acum? Uită de mine, reuniunea de azi promite să fie lungă!

– Trebuie să vezi ceva.

– După aceea...

– Nu, acum, Roger, acum.

Alton a pus dosarele pe o măsuță din apropiere și l-a privit pe Darden. A scos apoi o batistă din buzunar și a început să-și șteargă lentilele ochelarilor.

– Dă-i drumul! Despre ce e vorba? l-a grăbit el mijindu-și ochii.

– Nu aici. Între patru ochi. Durează doar câteva minute. Te asigur că o să cazi pe spate.

– Nu mă agasa, doctorul a avut nevoie de luni de zile ca să mă vindece de durerile mele cervicale! a glumit el.

– Te asigur că nu vei regreta. Nu e vorba de fleacuri.

Editorul și-a țuguiat buzele, s-a uitat la ceas și a oftat resemnat. Călcându-și pe inimă, s-a îndreptat spre biroul său, urmat la mică distanță de Simon.

– Intră și închide ușa, i-a spus el. Ce este atât de urgent, încât nu poate aștepta nici măcar un minut?

– Te rog să te așezi.

– Hai, Simon, vezi doar că nu am timp! a bodogănit Alton, iritat.

– Foarte bine, fă cum vrei.

Darden a scos dintr-un plic fotografia pe care o imprimase John Stewart în ajun. I-a așezat-o în fața ochilor și s-a dat doi pași înapoi, pentru a vedea mai bine reacția celui mai important om din conducerea

ziarului. Roger Alton avea faima că e imperturbabil. Foarte rar își ieșea din fire. Era unul din acei oameni în stare să-și păstreze mintea limpede și să reacționeze prompt în situațiile cele mai dificile.

A ținut fotografia la o anumită distanță, în timp ce își apropia ochelarii de vârful nasului. Obrazul i s-a ascuțit.

– Vrei să râzi de mine, Simon Darden, a mormăit el. Azi nu am chef de glume și nici să fiu luat peste picior.

– Nimeni nu te ia peste picior. Fotografia este autentică.

– Cine spune că aiureala asta e autentică?

– John Stewart.

– John? John Stewart spune că fotografia asta e autentică?

– Da.

Alton a rămas cu gura căscată. Cunoștea bine calitatea impecabilă a muncii fotografului, atât *The Guardian*, cât și *The Observer*, ziarul de duminică, obișnuind să-i încredințeze reportajele cele mai delicate și greu de realizat. Reputația sa era indiscutabilă.

Stupefiat, editorul și-a îndreptat iarăși privirea spre fotografie. Părea o statuie de marmură.

– Dar... cum este posibil? a bâiguit el. De unde a apărut asta?

– Un oarecare Heinz Rainer mi-a trimis-o ieri prin e-mail. Cu câteva ore în urmă, după ce am sosit, i-am răspuns, rugându-l să mă caute. I-am dat numărul meu de mobil.

– Știi cine este acest bărbat..., cel care apare în spatele Evei Braun? l-a întrerupt consternat Alton, arătând spre un tip voinic și mic de statură. Stătea cu brațele încrucișate; avea o mustață deasă, asemănătoare cu cea a lui Stalin, care aproape că îi acoperea buzele groase; ochii întunecați îi erau încadrați de sprâncene dese, învârtejite.

Darden și-a întins gâtul, a aruncat o privire și a negat.

– Nu am nici cea mai mică idee, a afirmat el. Adevărul este că nu-l știu pe nici unul dintre invitați. Unii mi se par vag cunoscuți, dar nimic mai mult.

Editorul nu își putea reveni din uimire.

– Acest om este doctorul Joseph Mengele!

– Mengele? Măcelarul de la Auschwitz?

– Da.

– Mengele a murit la sfârșitul anilor șaptezeci, în Brazilia. Nu a putut fi prins niciodată. Voi verifica. Poate că această fotografie a fost făcută în Brazilia, deși, dacă este așa, nu prea înțeleg de ce sunt toți atât de gros îmbrăcați.

– Ascultă, Simon. Nu pun la îndoială opinia lui John Stewart, știi că îl admir..., dar în fața unui asemenea lucru este absolut necesar să aflu și alte păreri, a spus Roger Alton. Voi cere ca această imagine să fie examinată de mai mulți experți. Cei mai buni. Dacă considerăm această fotografie autentică și ne înșelăm, o să ne acoperim de ridicol.

Simon Darden a dat din umeri și a încuviințat.

– Sunt de acord. Așa trebuie procedat, dar dacă rezultă că este autentică, *The Guardian* va rescrie istoria secolului XX, a remarcat ziaristul. Dacă reușim să publicăm această fotografie, vei avea nevoie de toate rotativele din Londra ca să *murdărești* atâta hârtie, prietene.

– Pot să o păstrez? a vrut să știe editorul. Aș vrea să o vadă membrii Scott Trust...

– Crezi că este o hotărâre prudentă?

– Discreția santinelelor este proverbială.

– Tu știi mai bine. În ceea ce mă privește, dacă nu ai nimic împotrivă, voi încerca să dezleg misterul. Pentru câteva zile îl voi delega pe Garnet să supervizeze paginile cu știri externe, a propus el.

După ce s-au despărțit, Simon Darden și-a luat paltonul și a ieșit în stradă. Și-a aprins o țigară în drum spre News Room Archive, arhiva *The Guardian*, aflată la numărul 60 pe Farringdon Road. Aici se păstra istoria completă a ziarului, de la începuturile sale în Manchester, din secolul al XIX-lea, și până în prezent. Ultimii ani ai publicației, digitalizați, puteau fi consultați pe internet.

Ziaristul căuta ceva foarte concret. Volumele care conțineau numerele apărute în anul 1945.

S-a instalat în una dintre sălile rezervate ziariștilor grupului. În timp ce privirea i se oprea pe imaginile unui Berlin devastat, insistând pe fiecare în parte, și-a amintit că în urmă cu trei ani fusese în acel oraș pentru a se informa despre niște întruniri electorale. Într-una din deplasările pe care le făcuse, un fotograf

care lucra la *Der Spiegel* și primise sarcina să facă reportajul grafic i-a arătat lui Darden o parcare învecinată cu strada pe care treceau. I-a spus că sub acel strat de ciment se afla una dintre ieșirile Führerbunkerului. Pe el îl mirase faptul că nimeni nu știa foarte exact amplasamentul și planul exact al acelor refugii subterane. Berlinezul a argumentat că după război lumea alesese să dea totul uitării. Era cea mai bună soluție pentru a evita ca locul să devină un sanctuar al nazismului.

Darden a desfăcut pe o latură a mesei o reconstituire ce părea demnă de încredere a acelei rețele încâlcite de încăperi și coridoare. Găsise schema într-o enciclopedie din anii șaizeci. În realitate, nu era un singur buncăr. Erau două. Așa-numitul Vorbunker se construise în jurul anului 1936, ca anexă a fațadei Biroului de Afaceri Externe al Cancelariei germane, iar al doilea era cel pe care dictatorul avea să-l folosească, între 1943 și 1944, când totul indica o schimbare drastică în desfășurarea operațiunilor militare. Führerbunkerul, amplasat la o adâncime de șaptesprezece metri, comunica printr-o serie de scări cu primul refugiu. Aproximativ douăzeci de încăperi și săli legate între ele dădeau construcției un aspect de labirint diabolic sau, în cel mai bun caz, al unui decor complex de vodevil.

– Cum ai reușit să scapi? a murmurat Darden în timp ce examina cu atenție aripa pe care o ocupase Hitler.

Acea parte cuprindea două dormitoare, un salon privat, două săli pentru hărți și conferințe, un birou

personal și spații pentru igiena personală. În cealaltă parte, la dreapta, se aflau încăperile folosite de Goebbels și Bormann, o centrală de comunicații, camerele medicilor și sala generatoarelor.

Ziaristul a început să consemneze într-un bloc-notes lunga înșiruire de personaje care populau acel univers de lumini oscilante și beton, ființe care în demența lor obstinată renunțaseră la realitatea din exterior și își iroseau într-un mod impudic timpul pe care îl aveau de trăit. Nu a putut să nu-și amintească de *Masca morții roșii*, o povestire a lui Edgar Allan Poe, care îl impresionase foarte mult în copilărie. Tot așa cum prințul Prospero și veselii săi curteni au ignorat ciuma din exteriorul zidurilor palatului, toată această șleahtă de asasini asista la prăbușirea Imperiului lor de O Mie de Ani, înecându-și în Moët & Chandon amărăciunea generată de sfârșitul lor inexorabil, în mărunțaiele unui oraș pulverizat de optzeci de mii de tone de bombe, pardosit cu trei sute de mii de cadavre, apărat de rămășițele unei armate decimate, incapabilă să oprească milionul de sovietici care înainta metru cu metru, cerând răzbunare.

Simon Darden s-a uitat cu coada ochiului la telefonul său mobil. Îl lăsase deoparte. Se încăpățâna să nu sune. Îl neliniștea ideea că acel informator anonim renunțase să-l mai caute din cauza lipsei de interes pe care i-o arătase cu o zi în urmă. Dacă nu va mai primi nici un semn de la el, va rămâne cu o fotografie uimitoare, inexplicabilă.

Două ore mai târziu, după ce eliminase de pe lista sa multe personaje care i se păruseră în primă instanţă simple figuri secundare, ziaristul avea în faţa ochilor o duzină de nume.

Toţi erau morţi...

Hitler intrase în buncărul Cancelariei pe 16 ianuarie 1945. Conform istoriei oficiale, nu l-a mai părăsit până în clipa morţii sale, a recapitulat cu grijă Darden. În călătoria fără întoarcere l-au însoţit Martin Bormann, Joseph Goebbels şi soţia sa, Marta, împreună cu cei şase copii ai lor; trei secretare, Christa Schroeder şi Johanna Wolf – cărora Führerul le încredinţase misiunea de a se duce la reşedinţa lui din Berchtesgaden, în Bavaria, pentru a arde toate hârtiile şi documentele sale cu opt zile înainte de sinucidere –, ca şi Traudl Junge, cea mai apropiată de el, care va avea sarcina de a-i redacta testamentul personal şi politic. Un cancer îi pusese capăt vieţii cu patru ani în urmă, în 2002, într-un spital din München, fără ca ea să fi ajuns să conştientizeze pe deplin monstruozitatea superiorilor săi.

Starea de sănătate a lui Adolf Hitler se degradase serios. Îşi trăgea picioarele şi tremura. Devenise dependent de cocaină, pe care o folosea în stare lichidă, ca soluţie oftalmică. Puţinele imagini cu el din ultimele luni de viaţă îl arată îmbătrânit, sfârşit. Scăpase aproape nevătămat cu un an în urmă dintr-o tentativă de asasinat, pe care o puseseră la cale câţiva ofiţeri superiori. Erna Flegel, infirmiera, avea grijă de el douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dându-i

zecile de pastile prescrise de cei doi medici ai săi, Theodor Morell și Werner Haase. Primul dintre ei a părăsit buncărul la 22 aprilie, iar cel de-al doilea a rămas până la sfârșit. Dictatorul i-a cerut lui Haase să-l informeze despre efectele cianurii. Pentru a se convinge că otrava nu dădea greș, a sacrificat-o pe Blondie, câinele lui lup.

Brusc, Simon Darden și-a amintit că în urmă cu un an și jumătate, cu prilejul celei de-a șaizecea aniversări a încheierii celui de al Doilea Război Mondial, *The Guardian* publicase un interviu cu infirmiera lui Hitler. Funcționara de la arhivă nu a avut nevoie de prea mult timp pentru a găsi numărul din 2 mai 2005. Ziaristul a citit de două ori transcrierea discuției pe care a avut-o Luke Harding, unul dintre colaboratorii publicației, cu Erna Flegel, oprindu-se asupra paragrafului în care femeia descria ultimele ceasuri ale dictatorului.

„În seara de 29 aprilie, Führerul a ieșit din apartamentele sale. Ne-a strâns tuturor mâinile. A avut câteva cuvinte prietenești pentru fiecare dintre noi. Asta a fost tot. În ultimele ore ale zilei următoare, unii au susținut că au auzit împușcăturile care i-au pus capăt vieții. Alții au spus că nu au auzit nimic. Important era că, dintr-odată, el dispăruse. Am auzit că murise. Și-au făcut apariția medici cu expresii de circumstanță. Printre ei se afla și Werner Haase. Eu nu am văzut corpul lui Adolf Hitler. Cred că nu l-a văzut nimeni. Puțin mai târziu, câțiva soldați au scos două cadavre acoperite cu cearșafuri și le-au dus în

grădina Reichstagului. Le-au ars cu benzină. Toţi ne-am privit fără să ştim ce să spunem. În mijlocul acelei tăceri un singur lucru a devenit evident: că nimic nu ne mai reţinea în acea gaură..."

– Houdini blestemat! a bodogănit Simon Darden printre dinţi. Bine ai mai pregătit totul. Simplă prestidigitaţie: abracadabra!

Doar trei martori oculari ai evenimentelor supravieţuiseră schimbării de secol şi de mileniu. Primul era Bernd Freytag von Loringhoven, în acele zile un tânăr comandant de stat-major, însărcinat cu confecţionarea deprimantelor rapoarte şi buletine de front care îi permiteau Führerului să viseze la un contraatac al împuţinatelor sale divizii, armatele a IX-a şi a XII-a. În condiţiile prăbuşirii complete a reţelei de comunicaţii a celui de Al Treilea Reich, Freytag obţinea datele de la emisiunile agenţiei Reuters şi ale BBC-ului. Ceilalţi doi erau Rochus Misch, gardă de corp şi radiotelegrafist, şi Johannes Hentschell, responsabil cu funcţionarea sistemelor electrice şi de ventilaţie ale bârlogului. Nici unul nu afirmase în mod clar şi categoric că ar fi văzut cadavrul lui Adolf Hitler şi pe cel al Evei Braun...

În continuare, ziaristul şi-a focalizat atenţia asupra unuia dintre volumele din arhivă. Restul poveştii rămânea în ceaţă. Ajungând în apropierea buncărului, soldaţii sovietici au găsit două trupuri carbonizate pe care le-au predat serviciului de contrainformaţii al Armatei Roşii, SMERŞ. Acele resturi de nerecunoscut au fost duse la Magdeburg şi îngropate, după

prelevarea amprentelor dentare. Mai mulți ani după aceea, în 1970, rămășițele au fost exhumate și incinerate. Cenușa a fost aruncată în secret în albia râului Elba. Doar un fragment al craniului lui Hitler, străpuns de un glonț, și o parte a mandibulei vor fi păstrate. Pe la jumătatea după-amiezii, obosit și înfometat, Simon a părăsit News Room Archive cu un plic plin de fotocopii sub braț și cu telefonul mobil în mână.

Nu sunase deloc toată ziua.

– Fir-ar să fie, sună odată! Ce mai aștepți? a exclamat el, înăbușindu-și o sudalmă și strângând aparatul cu degetele crispate.

Tocmai în acea clipă, într-o elegantă locuință din cartierul londonez Marble Arch, una din cele zece santinele ale lui Scott Trust ridica receptorul telefonului și forma un număr.

Un număr care nu figura în nici o carte de telefon din Statele Unite.

Auzind cu claritate răspunsul monosilabic de la celălalt capăt al firului, a murmurat doar câteva cuvinte.

– Eilert Lang nu a murit în Antarctica, a spus el.

Apoi, fără să aștepte vreun răspuns, a pus receptorul în furcă.

5
ULTIMA THULE[1]

La zece fără un sfert dimineaţa, când aparatul Citation Sovereign Cesna s-a apropiat de aeroportul internaţional Washington Dulles, Clay Norton, comandantul avionului cu reacţie particular, a intrat în legătură cu turnul de control şi a cerut instrucţiuni. I s-a spus să rămână în aşteptare, la o înălţime de o mie două sute de metri, făcând largi cercuri deasupra districtului Loudoun.

– Vom ateriza peste aproximativ zece minute..., a anunţat el prin microfon cu o voce liniştită. În zona Washingtonului temperatura este de treisprezece grade, iar cerul este senin. Cred că vă veţi putea bucura de o zi excelentă, însorită. Nu uitaţi să vă puneţi centura de siguranţă, domnule Drake.

---

[1] Societate ocultă ce celebra un trecut mitic german şi punea în scenă ceremonii păgâne. Cu orientare antisemită, avea ca simbol svastica (n. tr.).

Edwin Drake a zâmbit satisfăcut. A împăturit cu grijă exemplarul din *Wall Street Journal* ca și cum ar fi fost vorba de o batistă și a descoperit hubloul. După ce și-a scos ochelarii pentru citit și i-a pus la loc în tocul lor de piele, a aruncat o privire spre canavaua multicoloră formată din pajiști și culturi care ieșea la iveală dintre arbori. Și-a potrivit nodul Windsor al cravatei sale bleumarin și și-a netezit părul argintiu și moale. După ce a făcut acest lucru, a început să-și încheie manșetele cămășii de culoarea cobaltului. În timpul zborului își lăsase butonii, două mici pumnale de aur, pe o măsuță din lemn de acaju. După ce a verificat că totul era în ordine, s-a relaxat în fotoliu și a închis pe jumătate ochii.

– Mai doriți o cafea, domnule Drake? a întrebat pe neașteptate stewardesa.

– Poftim? Nu, nu, mulțumesc foarte mult! a răspuns el. Una e suficientă. Cafeaua nu e bună pentru tensiune. A mea e puțin cam mare. Paisprezece cu șapte.

– V-a plăcut dejunul?

– Totul a fost perfect, Alice.

– Comandantul mi-a spus că mașina vă așteaptă lângă pista aerodromului sportiv. În timpul zborului v-am călcat haina. Se șifonase un pic.

Edwin Drake i-a aruncat tinerei o privire binevoitoare. Era de doi ani în serviciul său și îi cunoștea toate maniile.

După ce a coborât pe scara avionului, Gregory Portman, drept ca un stâlp de telegraf, cu șapca în mână, i-a deschis ușa Cadillacului său DTS Limousine.

Automobilul a pătruns în districtul Fairfax pe o liniștită și sinuoasă șosea secundară, care trecea printr-o încântătoare pădure de foioase.

– Totul este într-adevăr minunat, Gregory, a spus magnatul cu privirea îndreptată spre filigranul aurit pe care-l formau frunzele căzute pe marginea drumului.

– Da, splendid. Toamna a fost blândă. Și, slavă Domnului, se pare că frigul întârzie puțin, a remarcat șoferul aruncând o scurtă privire în oglinda retrovizoare.

– Cum o duc ai tăi?

– Excelent, domnule. Vă mulțumesc foarte mult pentru că v-ați interesat. Rick s-a făcut băiat mare... e înnebunit după baseball. A fost inclus în prima echipă a colegiului. Alaltăieri a făcut un meci senzațional. Și Marian se simte foarte bine.

– Mă bucur să aud asta. Vrei să pui un pic de muzică?

– Desigur. Prima sau a cincea de Mahler, domnule?

– Înainte de amiază, totdeauna prima, Gregory.

O jumătate de oră mai târziu, automobilul trecea pe lângă zidul unei imense proprietăți private. Era paralel cu șoseaua pe o distanță de aproape trei kilometri. O mulțime de brazi negri, impresionanți, străjuiau intrarea domeniului.

Gregory a coborât geamul și a zâmbit către camera de supraveghere.

– Ața Zidarului a sosit... a anunțat el.

Huruitul leneș al unui motor a însoțit deschiderea grilajului. Cadillacul a traversat două pajiști ample, despărțite de o fâșie de arbori, și a trecut pe lângă malul

unui mic lac; în cele din urmă, a luat-o pe un drum care ducea la intrarea unui mare conac construit în stil edwardian. Peste o duzină de luxoase Lincolnuri, Mercedesuri şi Rolls-Royce-uri negre se aflau într-o formaţie impecabilă.

Un ajutor cu aspect de şambelan de palat a deschis uşa maşinii când aceasta s-a oprit în faţa scării principale.

– Bună ziua, domnule.

– Bună ziua, Charles.

– Aţi avut un zbor plăcut, domnule?

– Cum nu se poate mai bun. Spune-mi, au sosit toţi?

– Da, toţi. Cu excepţia Compasului şi a Colţarului.

– Înţeleg...

Au pătruns în holul larg al clădirii. O scară dublă din onix, asemănătoare cu şerpii căţărători ai unui caduceu şi situată la capătul atriului, cu o amplă balustradă, ducea la primul etaj. La stânga şi la dreapta vestibulului se deschideau diverse săli cu tavan casetat.

– Hainele dumneavoastră sunt pregătite. Urmaţi-mă, vă rog.

Edwin Drake şi-a scos vestonul. Majordomul i-a dat o tunică din stofă de culoare purpurie, prevăzută cu o glugă amplă. Pe piept, în dreptul inimii, era brodat cu fir de aur un pumnal vertical, un stilet lung cu o coroană de frunze de laur împletite. Sub mâner, într-un cerc, ţesută cu fir de argint, era desenată svastica sacră.

– Cum e? a întrebat Drake aşteptând o aprobare în timp ce îşi înnoda cordonul.

– Vă vine foarte bine. Impecabil.

– Așa zic și eu.

– Îmi imaginez că acum veți dori să citiți o carte bună, nu? a vrut să știe Charles.

– Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere.

Au străbătut un coridor mochetat, jalonat de mari ferestre înalte care dădeau spre grădină. Razele soarelui pătrundeau pieziș, făcând să strălucească șirul de armuri ce păreau să străjuiască locul. Biblioteca ocupa bună parte din aripa stângă, dispunând de mai multe zone cu sofale și fotolii, mese și cămin. Rafturile ticsite acopereau toți pereții. Conținea vreo șapte mii de volume legate, ordonate după autori și domenii. Un foarte frumos glob pământesc de la sfârșitul secolului al XIX-lea domina centrul încăperii.

Trecând pe lângă glob, magnatul l-a pus în mișcare.

– Aveți vreo preferință, domnule? a întrebat circumspect majordomul.

Drake s-a încruntat, în timp ce privirea îi aluneca pe raftul cel mai apropiat.

– Ce îmi sugerezi, Charles?

– Ei bine, poate că o operă metafizică a lui René Guénon ar fi potrivită pentru o zi ca asta, a propus majordomul, ridicând ușor o sprânceană. *Le roi du monde*, de exemplu. Aceasta este versiunea franceză, cea originală, din 1927.

– Nu.

– Ceva teozofie... Gurdjieff, Uspenskii, Madame Blavatsky?

Drake a arătat spre o carte legată în piele de culoare închisă, cu litere aurite pe cotor.

– Cred că voi citi cartea aceea a lui Otto Rahn...

– *Cruciadă contra Graalului*?

– Da. Prima ediție germană din 1933.

– O alegere cum nu se poate mai bună, domnule.

– Știi că această operă și cea pe care acel tânăr din SS a scris-o ceva mai târziu, *Curtea lui Lucifer*, au trezit interesul lui Heinrich Himmler pentru catarism?

– Nu știam.

– Așa a fost. Himmler a vizitat personal Montségur, în Franța. Ca și Montserrat, în Spania. Căuta Graalul și Biblia catară...

Charles a întins mâna și a apăsat pe carte. Aceasta s-a înfundat cu un zgomot sec. Imediat, un întreg segment al bibliotecii a alunecat într-o parte, lăsând să se vadă un gang care cobora în măruntaiele pământului. După ce Edwin Drake a coborât primele două trepte, ridicându-și poalele tunicii, s-a oprit și s-a întors.

– Știi, Charles, nimeni nu îndeplinește protocoalele, de fiecare dată, cu priceperea cu care o faci dumneata, a afirmat el satisfăcut.

– Este o onoare pentru mine, domnule.

Drake a ajuns într-o mică anticameră cu boltă din cărămidă. S-a așezat în fața unei mese de marmură, pe care se aflau diverse obiecte. Și-a spălat mâinile de trei ori într-un lighean de porțelan, ștergându-le cu grijă de fiecare dată; apoi, luând dintr-un castron un pic de sare, a dus-o la buze; în cele din urmă, a vărsat pe umărul său stâng un pumn de cenușă. După

ce a făcut toate acestea, și-a ascuns obrazul sub glugă și a apucat un ciocănel din argint. A lovit de trei ori în placa metalică a unei mari uși de lemn, în centrul căreia se vedea, lucrat în bronz, același simbol pe care îl avea pe piept. După scurt timp, o voce a întrebat de partea cealaltă a ușii.

– Cine bate la poarta Ultimei Thule?

– Ața Zidarului, care descoperă orice greșeală...

S-a auzit zgomotul unui zăvor care se trage, iar ușa a culisat silențios pe balamale. În lumina slabă a locului, Edwin Drake a distins douăzeci de figuri care discutau cu jumătate de glas, ici și colo, stând în picioare.

– Mă bucur să te văd, a șoptit cel care îi deschidea drumul, îmbrățișându-l.

– Și eu. Tocmai mi s-a spus că nici Compasul și nici Colțarul nu se vor afla azi printre noi.

– Da. E păcat, dar alegerile bat la ușă. Și mizăm mult pe ele.

– Știu.

S-au alăturat celorlalți invitați. Drake i-a salutat pe fiecare în parte. După câteva minute intrau într-o largă încăpere anexă, în mijlocul căreia se afla o mare masă triunghiulară, orientată spre nord. Șapte jilțuri din lemn masiv, care aveau deasupra spătarului câte o unealtă sculptată, se aliniau pe fiecare latură a poligonului. După ce s-au așezat urmând o ordine protocolară, au rămas cu toții nemișcați, astfel încât până și tăcerea a părut să amuțească.

– Fie ca lumina născută în îndepărtatele zile ale Hiperboreei să lumineze tot ce vom face și vom

spune noi, arienii, fii ai celei de a Cincea Rase, vlăstare ale celui de al Șaptelea Soare, moștenitori ai Ultimei Thule, a anunțat pe un ton solemn Dalta, maestrul de ceremonii.

– Așa să fie! Să se împlinească, să se realizeze! au mormăit toți cu jumătate de glas.

– În primul rând, dragi frați, a continuat el, bine dispus, dați-mi voie să-mi exprim satisfacția. În ultimul an, toți ați prosperat în mod notabil, în ciuda situației dificile; unii într-atât, încât ați urcat trei sau patru poziții în Top 400 al revistei *Forbes*... Ce aveți de gând să faceți cu atâția bani?

Un răsunător hohot de râs a umplut sala.

– Familia Werner, scuzați, membrii Nivelei, v-am sfătuit deja să investiți în sectorul petrolier rusesc, a precizat o voce feminină ironică. Rusia este un adevărat paradis pentru capital. Zilele în care singurul lor activ erau sticlele de Moskovskaia aparțin de acum istoriei...

S-a manifestat un nou val de ilaritate.

– Bine. Este suficient. Trebuie să ne concentrăm, a spus Dalta tranșant, redirecționând atenția tuturor spre dosarele care erau așezate de-a lungul mesei. În rapoartele pe care le-am pregătit veți găsi, ca de obicei, o analiză amănunțită a situației mondiale. Nu este necesar să trageți concluzii, pentru că experții noștri au făcut-o deja. De aceea, dacă le veți urma recomandările, vă veți mări câștigurile în următoarele luni. Cred că ar fi indicat dacă ne vom folosi timpul pentru a analiza ceea ce urmează să se întâmple în următoarele săptămâni.

Toți au fost de acord. Au deschis dosarele chiar la capitolul referitor la geostrategie.

– Așa cum veți vedea, Ultima Thule Europa ne comunică o știre excelentă, a continuat el. Procesul de aderare a Turciei la UE va fi încetinit. În afară de exigențele privitoare la drepturile omului, care se alătură proiectului de lege francez de a-i pedepsi chiar cu închisoarea pe cei care neagă genocidul împotriva armenilor, intră acum în scenă contenciosul Ciprului. Un contencios care nu a fost abordat la vremea lui și care poate, din fericire, să pună capăt acelei greșeli enorme.

Un murmur de satisfacție s-a făcut auzit în sala subterană.

– Vom vedea ce se întâmplă, să nu ne grăbim cu sărbătorirea victoriei. Specialiștii noștri iau în considerare câteva posibilități. Acțiuni viitoare care să ne permită torpilarea acestei aberații, dacă va fi nevoie.

– Cred că atitudinea presei turce față de aceasta ne va avantaja... Sunt sătui de ieșirile celor pe care ei îi numesc „Clubul creștin". Știți cu toții că multe dintre companiile mele au filiale la Ankara. Știu din surse sigure că au de gând să contraatace, prezentând liste exhaustive ale crimelor și genocidelor din Europa de-a lungul istoriei.

– În legătură cu asta nu există nici o îndoială. Ne convine. Cu cât prăpastia care ne separă de ei se adâncește, cu atât mai bine, a convenit Dalta. Din fericire, tendințele rasiste și sentimentele naționaliste se accentuează pe zi ce trece în Franța, Spania, Germania,

Olanda, Austria... Suntem pe drumul cel bun! Amintiți-vă de Babel. Să lăsăm ca guvernele, partidele de stânga și organizațiile pentru apărarea drepturilor omului să pună paie pe foc cu politica lor indulgentă și permisivă. Cu cât mai mult lemn în rug, cu atât mai mare focul.

– Ce se întâmplă cu noi? a întrebat Edwin Drake, Ața Zidarului. Mexicul încinge atmosfera apropiatei conferințe la nivel înalt a țărilor latino-americane de la Montevideo.

– Construirea zidului de-a lungul frontierei a fost aprobată. Fără îndoială, acea reuniune de zdrențăroși va face o declarație formală. Puțină agitație mediatică și atât. Nimic care să ne preocupe cu adevărat. Din fericire, lui Castro îi mai rămân două cafele și o înmormântare, iar pe Chávez nimeni nu îl ia prea mult în serios. Să vorbim de alegeri, de alegerile noastre. Așa cum știți, perspectivele nu sunt prea promițătoare.

S-a lăsat o lungă tăcere.

– O voi spune fără înconjur, a continuat Dalta. Totul indică faptul că se va produce o răsturnare de situație. Irakul ne va costa foarte mult. Lupta va fi îndârjită și putem să rămânem legați de o majoritate democrată atât în Camera Reprezentanților, cât și în Senat.

– Ce măsuri au fost luate în funcție de această ipotetică victorie a *măgarilor*? a întrebat Ciocanul.

– Sunt prevăzute câteva măsuri, câteva concesii..., a anticipat maestrul de ceremonii. Donald Rumsfeld va fi destituit. Știu că este prieten personal al multora dintre cei care se află aici, dar sacrificarea lui este

inevitabilă. Pentagonul are nevoie de o față nouă. Iar cei doi ani de mandat care îi mai rămân lui George vor fi dominați de un control constant din partea democraților, să nu ne facem iluzii. Oricum, nu trebuie să vă îngrijorați. Totdeauna e mai ieftin să cumperi *măgari* decât *elefanți*...

Hohotul de râs general a fost lung și răsunător.

– Dacă sunteți de acord, vom vorbi de alegeri și de multe alte chestiuni în timpul prânzului..., a propus Dalta. Acum ar trebui să ne ocupăm de ceva grav. Foarte grav. Ceva ce nu aveam în vedere. De fapt, toate punctele de pe ordinea de zi sunt nesemnificative în comparație cu ceea ce vă voi spune acum.

Un halou sumbru s-a instalat în întunericul pe care îl formau chipurile celor nouăsprezece membri ai Ultimei Thule.

– Vă amintiți că acum vreo patru sau cinci ani un om pe care nu l-am putut identifica, un individ care a avut o întrevedere cu consulul american de la Damasc, a spus că avea informații vitale despre organizația noastră..., a reamintit cel care prezida lucrările. Din fericire, beculețul roșu s-a aprins și toate mecanismele au funcționat corect, dar intrusul a reușit să scape. I-am pierdut urma. După câtva timp a stabilit legătura cu un ziarist din Budapesta. I-a dat niște documente compromițătoare... mai concret, o listă cu primele o mie de nume ale proiectului Lebensborn și altele, privitoare la Baza 211. Am reacționat la timp și am reușit să recuperăm toate dovezile. Ziaristul a fost *retras* într-un mod curat, dar străinul a reușit să-i fenteze încă

o dată pe oamenii noştri. E adevărat că, de data asta, s-a ales cu un glonţ în picior.

Dalta a făcut o pauză, a tras adânc aer în piept şi a continuat să dea explicaţii cu o voce cu inflexiuni sinistre.

– Ştim cu cine ne confruntăm. Aveam unele bănuieli, dar nu certitudini. Acum două zile Londra ne-a anunţat că un ziarist de la *The Guardian*, un oarecare Simon Darden, a primit o fotografie a Führerului; o fotografie care, conform arhivelor noastre, a fost făcută în Noua Suabie. Expeditorul este Heinz Rainer.

– Cine dracu' este acest Rainer? a întrebat de la celălalt capăt al mesei Creuzetul, proferând în surdină o sudalmă.

– Sub acest nume se ascunde Eilert Lang, una din puţinele greşeli pe care le-am comis în ultimii cincizeci de ani. Lang era unul dintre cei nouă membri ai Millenium Research 2000, vă amintiţi? L-am crezut mort, deşi nu am reuşit să-i recuperăm cadavrul. Deşi pare imposibil, acest intrus a reuşit să ajungă în inima Neuschwabeland. Numai Dumnezeu ştie ce documente a luat de acolo. Aşa cum veţi înţelege că, având în vedere gravitatea situaţiei, a trebuit să cer instrucţiuni Maeştrilor Societăţii Vril, ultimul Cerc de Putere al Arienilor.

Liniştea a devenit apăsătoare.

– Am ordine foarte clare, concrete, teribile, a încheiat el. Trebuie ca toţi să dăm dovadă de maximă prudenţă în următoarele săptămâni; să întrerupem

orice contacte și să punem la loc sigur toate dovezile compromițătoare. Eilert Lang, la fel ca acel ziarist și ca toți cei cu care a intrat în contact, va fi eliminat. Nu vom eșua de această dată. Din nefericire, ca unic mod de a ne salva existența și de a păstra cel mai mare dintre secretele frăției, Prima Coroană Vril a ordonat sacrificarea celor cinci *actori* care mai sunt încă în viață.

Membrii Ultimei Thule au schimbat între ei priviri consternate și au consimțit. Realizau ce presupunea acea hotărâre.

Trebuia ca ultimii martori ai Shangri-La, frați de sare, să fie executați.

6
ELKE

Elke Schultz s-a detașat de agitația care domnea în sala pentagonală a Berliner Philharmonie. A tras încet aer în piept, și-a mijit ochii albaștri și și-a înclinat delicat obrazul pentru ca bărbia să mângâie corpul puternic și parfumat al iubitei ei.

Mirosea a lemn de Cremona. Vechi și nobil. Sunetul îi era unic, ascuțit precum nota cea mai strălucită a unei păsări avântate spre înălțimi, cald precum catifeaua cea mai fină. Nu o iubea pentru că era o operă de artă unică, o bijuterie creată de mâinile lui Antonio Stradivarius în 1708; o iubea pur și simplu pentru că aparținuse tatălui ei, Ernst Schultz.

– Iubirea mea, știința nu a găsit încă o explicație, un sistem de măsură care să permită înțelegerea miracolului unui Stradivarius, avea obiceiul să spună el în timp ce o lua în brațe și îi corecta ținuta copilăroasă.

Instrumentista a pus o mică surdină pe *ponticello* și și-a trecut cu repeziciune degetele peste *tastiera* de abanos a gâtului, smulgând ușor sufletului instrumentului

o miriadă de note tainice, articulate precum o mărturisire de dragoste făcută în miez de noapte.

Când Carl Weisman a urcat pe scenă, Elke a revenit la realitate. Cei o sută patru profesori, în picioare, l-au aplaudat îndelung pe dirijor. Urmând obiceiul destins care caracteriza repetițiile, tuba și tromboanele cu culisă l-au răsplătit cu o scurtă și ironică frazare, o melodie ale cărei note palide păreau a ilustra mersul de rață al lui Charlie Chaplin după ce s-a lovit de colțul unei uși. Cu un tril iute, flautele și *piccolo*-ul au desenat obișnuitele steluțe în jurul capului conducătorului Orchestrei Filarmonice din Berlin.

Salutul de bun venit s-a încheiat cu un hohot de râs general.

Carl Weisman, urcat pe estradă, a luat bagheta și a zâmbit. I-a trimis un salut plin de deferență lui Elke, vioara întâi și lider al formației, aflată la stânga sa, și i-a privit pe toți maeștrii.

După ce larma vocilor, pupitrelor și partiturilor s-a stins, el a început să vorbească.

– Mă bucur să constat că sunteți foarte bine dispuși. Este un lucru bun. Mai sunt încă multe de făcut și nu mai avem decât trei zile de repetiții. Ideile lui Elke Schultz sunt magnifice, dar presupun o muncă suplimentară. Cine ne-a pus să-i scoatem din repertoriul nostru pe BBB, adică pe dragii noștri Berlioz, Brahms și Beethoven, și să ne băgăm unde nu ne fierbe oala?!

Acustica impecabilă a sălii a amplificat fluierăturile și huiduielile profesorilor. Elke a dat din umeri

și, deopotrivă amuzată și jenată, le-a cerut scuze colegilor săi.

– Să adaugi la programul obișnuit mari compoziții ale câtorva dintre autorii cei mai importanți ai țărilor pe care urmează să le vizităm în turneu este o tendință la care se vor alinia și alte mari orchestre, a spus ea. Este o provocare complexă. Vom putea să surprindem publicul american cu acel *Concert pentru vioară și orchestră* al lui Samuel Barber, să-i emoționăm pe parizieni cu *Pelléas et Mélisande*, de Gabriel Fauré, să-i extaziem pe englezi, făcându-i să-l redescopere pe incomparabilul Delius? Acesta trebuie să fie obiectivul nostru. Așadar, la treabă.

În cursul următoarei ore, lumea și tot ce există în ea s-au oprit în loc. Elke Schultz a executat impecabil maiestuoasa *Suite Florida*, de Frederick Delius, conducând orchestra până la porțile cerului. Iar, când a zbura mai sus părea imposibil, a trezit uimirea generală evocând, cu o complicată și subtilă acrobație stilizată, *Zborul ciocârliei*, de sir Ralph Vaughan Williams. Două partituri pe care ea le putea interpreta cu ochii închiși, pentru că erau unele din bucățile preferate ale tatălui său, un îndrăgostit de muzica engleză de la sfârșitul veacului al XIX-lea și începutul secolului XX.

Repetiția a fost reluată la jumătatea după-amiezii. De la început până la sfârșit. După ce s-a încheiat, sentimentul general era indescriptibil.

Carl Weisman era euforic.

– Incomparabil, Elke. Merită să o sărbătorim cu o sticlă de Veuve Clicquot bine frapată. Primești?

Ea a zâmbit. L-a privit pe furiș în timp ce își punea vioara în cutie. S-a uitat la ceas.

– Primesc, dar nu am prea mult timp, Carl.

– Felicitări. Ai fost strălucită, Elke. Strălucită.

– Ei, nu e chiar așa.

– Nu mă crezi? Vorbesc serios. Chiar Anne-Sophie Mutter ar fi pălit, dacă s-ar fi aflat azi aici.

Violonista a izbucnit într-un hohot de râs. De îndată ce a ieșit în stradă, și-a pus la gât un fular moale din lână englezească.

– Glumești? Anne-Sophie este o violonistă excepțională; aș vrea eu să fiu măcar jumătate din ce este ea, a spus Elke, sceptică.

Se înnopta. Au intrat într-un bar luxos din apropiere de Potsdamer Platz.

– De ce mă compari mereu cu Anne-Sophie Mutter? a întrebat ea, cu ochii lucind de o maliţiozitate încântătoare. Nu ne asemănăm prea mult.

– Este adevărat. Tu ești mult mai frumoasă.

– Ah! Pentru o clipă am crezut că e vorba de tehnică și virtuozitate, a adăugat Elke cu șiretenie.

– E vorba și de asta.

– Îmi amintesc că ai spus acum o săptămână că semăn din profil cu altă Sophie, actrița aceea franțuzoaică... Cum o cheamă?

– Sophie Marceau.

– Da, exact, cu ea.

– Așa este. Numai tu și Sophie Marceau aveți chipul perfect. Nici Michelangelo nu ar fi putut să-l dăltuiască mai bine.

– Spune-mi, Carl, de ce am senzația ciudată că flirtezi cu mine tot timpul?

– Pentru că într-adevăr o fac.

Dirijorul a schițat un zâmbet malițios în timp ce umplea cupele cu șampanie.

– Știi? Sunt convins că turneul ăsta va fi unul dintre cele mai mari succese ale carierelor noastre, a afirmat el, privind pierdut bulele din șampanie care se mișcau hipnotic. Și apoi, mor de plăcere să te invit la cină într-un mic restaurant aproape de Champs Élysées, un loc intim, încântător.

– Chestia asta îmi miroase a lumânări și a final previzibil.

– Tu și cu mine nu putem trece prin Paris fără să ne dăruim o seară.

Elke a oftat. A lăsat cupa pe masă și și-a încrucișat degetele delicate într-un expresiv gest de reflecție. Dirijorul a intuit că o admonestare sau o obiecție nu era departe, așa că s-a retras, lăsându-se pe speteaza fotoliului.

– Ascultă, Carl Weisman, cred că ar fi mai bine ca amândoi să ne obișnuim cu ideea că nu se va mai repeta ceea ce s-a întâmplat acum o lună.

– De ce?

– Pentru că a fost o greșeală.

– Nu vorbi prostii!

– Nu sunt prostii. A fost o greșeală. O magnifică greșeală. Nu o regret, dar cred că am face bine dacă am evita orice tentație care ar putea favoriza repetarea ei.

– Glumești?

– Nicidecum. Nu trebuie să uiți că ești căsătorit.

– M-am căsătorit de trei ori.

– Doar nu vrei să spui că o vei face și a patra oară?

– Cine știe!

Carl și-a așezat coatele pe masă. O privea pe violonistă absolut vrăjit. Ea a strâns buzele în semn de dezaprobare. Se simțea măgulită că dirijorul îi acorda atât de multă atenție. Era chiar gata să recunoască faptul că îl plăcea. La cei cincizeci și unu de ani ai săi, avea o înfățișare tinerească, ceva indolent și sălbatic. Poate claia de păr ciufulit, cu cârlionți încărunțiți, să fi fost „vinovată" de farmecul lui irezistibil.

– Marisa e o fată minunată, Carl. Există deja o *mezzo soprano* în viața ta. O femeie frumoasă și inteligentă, a adăugat ea. Ce mai vrei?

– Am nevoie de o violonistă.

Elke l-a privit neputincioasă, ca și cum i s-ar fi părut un lucru imposibil.

– Mi-e teamă că trebuie să-i propui asta lui Anne-Sophie Mutter, a sugerat ea cu un încântător cinism. Ascultă, s-a făcut foarte târziu. Mi-ar plăcea să mai stau, dar nu se poate. Ne vedem mâine.

– Vrei să te conduc acasă?

– Nu, mulțumesc, mi-am lăsat mașina într-o parcare la două străzi de aici.

Carl Weisman a băut restul de șampanie din cupă. Nu părea să fie deloc grăbit. A urmărit cu privirea silueta elegantă a lui Elke, în timp ce ea își îmbrăca paltonul. Felul în care își aranja părul, aruncându-l pe

spate, ca pe o capă, calmul cu care își punea mănușile din piele de culoarea alunei i se păreau absolut fascinante. Totul era fascinant în persoana ei. Singurul inconvenient ar fi că este conștientă de admirația pe care o trezește, și-a spus el, în timp ce dorințele i se precipitau de-a lungul formei perfecte pe care o desenau picioarele femeii. Departe de a se simți incomodată știindu-se privită atât de atent, ea părea să se exhibe cu și mai multă dezinvoltură.

Violonista a zâmbit. Părea să-i fi citit gândurile. I-a trimis un mic sărut înainte de a se îndrepta spre ieșire.

– Mai rămâi? l-a întrebat ea.

– Câteva minute. O să-mi înec amarul în ce a mai rămas din șampania asta excelentă. Apoi o s-o sun pe Anne-Sophie Mutter, a spus el cu ironie. Cred că în seara asta cântă la Melbourne.

– Recunosc că-mi place felul tău de a glumi.

– Te avertizez că n-o să mă dau bătut, i-a spus el în ultimul moment.

– N-am nici o îndoială.

O jumătate de oră mai târziu, Elke ajungea acasă. Avea un mic apartament pe strada Wartburg. După ce a trecut de ghereta portarului, s-a uitat în cutia poștală. S-a îndreptat apoi spre scări și a urcat până la etajul al patrulea.

Ajungând pe palier, inima i-a tresărit. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, dizgrațios, înalt, cu o barbă de trei zile, stătea în fața ușii ei cu o privire neliniștită.

– Căutați pe cineva? a întrebat ea, speriată.

Stomacul i s-a strâns. În urmă cu o săptămână se produseseră câteva spargeri în zonă.

– Vă căutam, a răspuns el pe un ton grav.

Preț de o clipă, Elke Schultz s-a gândit să coboare valvârtej cele patru etaje, să iasă în stradă și să strige după ajutor.

7
CINCI INDICII

– Scuzați-mă, dar cred că nu ne cunoaștem, a murmurat neliniștită Elke Schultz, făcând instinctiv câțiva pași în spate.

– Aceasta este locuința dumneavoastră, nu-i așa? a întrebat el.

– Da.

– Sunt vecinul dumneavoastră. Ne-am întâlnit de câteva ori. Locuiesc aici, la prima ușă de pe palier. M-am uitat la cutia dumneavoastră poștală. Vă cheamă Elke, nu-i așa?

Violonista a răspuns afirmativ. Și-a amintit că-l mai văzuse în treacăt. Totdeauna se arătase ursuz, morocănos, zgârcit la vorbă, deși ea încercase în mai multe rânduri să lege o minimă conversație cu el. Era într-adevăr un tip atrăgător, dar părea o umbră.

– Iertați-mă, nu vă recunoscusem. S-a întâmplat ceva?

– Nimic grav, așa sper, a spus el, încercând fără prea mult succes să schițeze un zâmbet. Este vorba de Liz, pisica mea. A ieșit pe geam, a traversat cornișa

și a intrat în sufrageria dumneavoastră. Mă chinui de două ceasuri s-o conving să se întoarcă, dar se pare că îi este frică. Stă pe pervaz, făcută ghem.

Elke a răsuflat ușurată și a zâmbit. Și-a dus mâna la piept, de parcă temerile i s-ar fi risipit. A scotocit în poșetă până când a dat de cheie.

– Regret că vă deranjez, s-a scuzat bărbatul. Întâmplarea face că apartamentul care se află între noi este gol. Altfel aș fi rezolvat deja problema.

– Nu vă faceți griji, nu e nici o problemă, l-a liniștit Elke, deschizând ușa. Vă mărturisesc că pentru o clipă m-am speriat. Nu stau de multă vreme aici. Am venit în cartierul ăsta pentru că îmi doream liniște, deși în ultima vreme nu trece o săptămână fără să se întâmple ceva. Poftiți, intrați.

– Sper că pacostea aia mică nu v-a produs vreo stricăciune.

– Nu cred. Pisicile sunt foarte atente. Mama are cinci acasă la țară. Problema cea mai mare este părul. Trebuie să te obișnuiești că lasă păr peste tot.

– Probabil că mama dumneavoastră le educă foarte bine. Liz zgârie totul.

Elke și-a așezat poșeta și cutia viorii pe sofaua din sufragerie. Pisica dormea în continuare pe pervaz. Părea o statuie. Era evident că frigul o amorțise.

– Presupun că este mai bine să o luați dumneavoastră de acolo, domnule...

– Heinz. Mă numesc Heinz Rainer. Da, ar fi mai bine, altfel s-ar putea să se sperie.

Liz nici măcar nu a tresărit când stăpânul ei a luat-o în braţe.

– Noi doi vom avea o discuţie între patru ochi, nesuferito.

– Sărăcuţa de ea. Să nu o certaţi, l-a sfătuit Elke, mângâind pisica între urechi.

– N-o cert. Oricum nu aş obţine nimic. E pe jumătate sălbatică. Am găsit-o acum câteva săptămâni pe terasă. S-a luat după mine. Cred că ea m-a adoptat pe mine.

Elke a râs cu poftă. Apoi s-au despărţit.

– Spune-mi, pisică infidelă, îţi place noul meu nume? Heinz sună convingător, nu-i aşa? a şoptit el, lăsând animalul pe podea. Liz a alergat spre castronaşul ei cu mâncare, începând să-l miroasă. Acum te rog să fii fată bună şi să te porţi frumos, pentru că trebuie să dau un telefon.

Rainer şi-a aprins o ţigară şi a format un număr.

Telefonul lui Simon Darden a început să sune, emiţând stridentul ton cu *We don't need this fascist groove thang* al lui Heaven 17.

Ziaristul se afla în The Quality Chop House, un mic restaurant din apropierea birourilor ziarului. Se pregătea să cineze împreună cu mai mulţi colegi de la *The Guardian* şi *The Observer*. Comentau rezultatul dezastruos obţinut de Partidul Republican din Statele Unite în alegeri.

Toţi au izbucnit în râs atunci când au recunoscut melodia.

– Ai rămas ancorat în anii optzeci, Simon! i-a spus unul din ei cu ironie.

Darden a încuviințat cu un ușor zâmbet sceptic pe buze.

– Mult mai rău decât atât. Cred că am renunțat atunci când au apărut acele de siguranță în a doua jumătate a anilor șaptezeci, punkiștii cu crestele lor, a mărturisit el aruncând o privire spre ecranul aparatului. A ridicat din sprâncene. Nu era nici unul din numerele pe care le avea înregistrate. Scuzați-mă un moment. Alo?

– Simon Darden?

– Da, eu sunt.

– Puteți vorbi?

– Poftim? Desigur! Dumneavoastră sunteți...?

– Da.

– Lăsați-mă câteva clipe, sunt într-un restaurant și semnalul nu e prea bun. Nu închideți, vă rog.

Ziaristul și-a pus paltonul și a ieșit în stradă.

– De trei zile aștept telefonul dumneavoastră! a mărturisit el, avid.

– M-am gândit că veți avea nevoie de un răgaz.

– Răgaz?

– Ca să verificați autenticitatea fotografiei.

– Da, desigur. Am părerea a trei experți. Este autentică.

– Bine, asta ne va scuti de preambuluri inutile.

– Ați putea să-mi spuneți unde a fost făcută? În Argentina? Mereu s-a spus că acea țară a fost, după război, un paradis pentru naziști.

Un râs înăbuşit s-a auzit de la celălalt capăt al firului.

– Îmi pare rău, acest lucru va trebui să-l descoperiți dumneavoastră.

– Nu înțeleg, a bâiguit derutat Darden. Ce vreți să spuneți?

– Ascultați-mă, sunt dispus să vă spun tot ce știu. Întreaga poveste. Dar totul are un preț, l-a asigurat Heinz Rainer cu o voce domoală.

– Vreți bani? a tatonat ziaristul. Dacă de asta e vorba, sunt sigur că *The Guardian* vă va da atât cât cereți.

– Nu mă faceți să râd. Nu există pe lume atâția bani pentru o asemenea poveste.

– Atunci despre ce e vorba? Aveți nevoie de protecție?

– Dumneavoastră şi cu mine nu mai avem unde să ne ascundem. E un lucru despre care voiam să vă avertizez înainte de a continua.

Darden a rămas fără glas. Nu a scos nici un cuvânt multă vreme, interval care i s-a părut plin de tensiune, fără sfârşit. Tocmai se pregătea să articuleze o întrebare când Rainer i-a luat-o înainte.

– Voi evita să vă vorbesc în cimilituri. Întâmplător, am descoperit un secret teribil. Prin asta mi-am semnat condamnarea la moarte, dar am reuşit să o evit acum şase ani. De atunci nu fac decât să fug, să mă ascund şi să încerc să înțeleg ce am aflat. În două rânduri mi-am luat inima în dinți şi am dezvăluit parțial

povestea unor persoane care mi s-au părut a fi de încredere, dar am plătit scump.

– Înțeleg.

– Prețul pe care vi-l cer, domnule Darden, în cazul în care acceptați să vă riscați viața, va trebui achitat într-o valută care nu se cotează pe piețele financiare. Este vorba de încredere. Trebuie să vă pun la încercare, pentru a mă încredința că veți merge până la capăt dacă mă voi hotărî să risc, bazându-mă pe dumneavoastră. Eu nu am prea mult timp la dispoziție. Pentru domnia voastră, dacă veți fi prudent, poate că va rămâne ceva mai mult, m-ați înțeles?

– Perfect.

– Foarte bine. Acum vreau să mă ascultați: vă rog să nu fiți obsedat de fotografie. Nu este decât vârful unui aisberg uriaș. Îl veți descoperi foarte curând. Îmi închipui cât veți fi de afectat... a admis el, moderându-și discursul. Și eu am trecut prin această stare. Sunt gata să vă domolesc neliniștea. Cu cât mai repede veți admite că Hitler a fugit din Berlin în 1945, cu atât mai curând vă veți putea concentra atenția asupra lucrurilor pe care vi le voi povesti de îndată.

Darden a scos un oftat adânc. Cu toate că temperatura scădea vertiginos, iar picioarele îi înghețau, ar fi acceptat fără nici o ezitare să rămână ceasuri întregi acolo, în mijlocul străzii, nemișcat ca un stâlp, numai să poată smulge câteva date în plus, o pistă, o fărâmă din această istorie halucinantă.

– Mi-am petrecut ultimele zile documentându-mă și încercând să înțeleg cum s-a pus în scenă acel spectacol la Führerbunker, a spus el cu hotărâre.

– Am presupus că o veți face... Știți deja cum s-a întâmplat? a întrebat ironic Rainer.

– Nu sunt sigur. Mi-am făcut o anumită idee, poate cam ciudată.

– Îndrăzniți. A presupune este un lucru foarte sănătos. Adevărata inteligență este un exercițiu de sinapsă; constă în a face cu îndrăzneală legături între fapte. În multe ocazii, doi neuroni din ramuri diferite, foarte apropiați unul de altul, nu au nevoie decât să-și creeze o punte care să-i unească pentru a scoate la lumină concluzii noi, surprinzătoare.

Ziaristul și-a făcut curaj.

– În mod logic, acel refugiu trebuia să aibă o ieșire secretă, s-a aventurat el. O cale de scăpare pentru cazul în care totul s-ar fi prăbușit. Am găsit informații în legătură cu sosiile lui Hitler. Se pare că avea șase. După atentatul eșuat din 1944, se folosea frecvent de ele. Era obsedat de securitatea propriei persoane. Două dintre aceste dubluri erau, practic, identice.

– Corect.

– Îmi imaginez că după comedia despărțirii, dictarea testamentului, căsătoria cu Eva Braun și toate acele formalități făcute pentru a da veridicitate sinuciderii sale, cei doi s-au încuiat în apartamentele lor. Tunelul, chepengul, scara sau ce or fi folosit pentru a ieși din gaura aia trebuie să se fi aflat în acea aripă

a buncărului. Cadavrele sosiilor au fost introduse pe acolo... greșesc oare?

– Nicidecum. Vă felicit. Totul a fost pregătit minuțios. Inclusiv atât de mult trâmbițata stare de sănătate precară a Führerului era o minciună. Medicii săi au avut o mare contribuție. Din câte știu eu, Hitler a trăit bine mersi până în 1971. A murit din cauza unei embolii. Eva Braun i-a supraviețuit opt ani. A doborât-o un cancer. Era o fumătoare înrăită.

Darden s-a cutremurat.

– Ceea ce nu reușesc să înțeleg din acest vodevil blestemat este gradul de implicare a unora și a altora, a afirmat Simon. În acel refugiu subteran era multă lume. Am întocmit o listă cu peste douăzeci de nume.

– Cei mai mulți au crezut orbește ceea ce crede azi o lume întreagă. Altfel șmecheria nu ar fi funcționat. Doar Goebbels și soția lui, Marta, cunoșteau planul. Îl idolatrizau pe Hitler. Pentru ei era un zeu. Iar prin sacrificiul lor au contribuit la succesul înșelătoriei. Erau membri ai Lojii Luminoase, Ultima Thule.

– Thule?

– Scoateți-vă din minte acum acest lucru. Toate la timpul lor, i-a tăiat-o acru Rainer. Când s-a auzit o împușcătură în apartamentul privat al Führerului, toți au crezut că murise. De mai multe zile el le spusese că intenționa să-și ia viața. Doar doi valeți ai săi, implicați în acea operațiune secretă, au pătruns în apartament. Declarațiile secretarelor, infirmierelor, aghiotanților, ofițerilor și soldaților, date rușilor și americanilor, sunt confuze. Nu există nici măcar două

care să coincidă. Unii au auzit împuşcăturile, alţii nu. Din Eva Braun nu au văzut decât pantofii roşii care ieşeau de sub cearşaful cu care i-a fost acoperit trupul. Faimoasa identificare dentară făcută de ruşi a fost o cârpăceală. S-a bazat pe vaga descriere făcută de asistentul dentistului personal al Führerului. Vă asigur, domnule Darden, că şi cel mai prost medic legist din lume ar putea demonta acea scorneală.

– Am găsit nişte declaraţii făcute de Stalin la conferinţa de la Potsdam.

– Da, le cunosc, a convenit Heinz. Stalin a negat în trei ocazii că acele cadavre calcinate care au fost găsite în grădina Cancelariei ar fi fost al lui Hitler şi al soţiei acestuia. Churchill şi Truman au ştiut adevărul de la bun început. Toţi cei care au participat la procesul de la Nürnberg erau conştienţi de asta. Au ajuns să includă, în primă instanţă, numele lor pe lista fugarilor care trebuiau să fie judecaţi în lipsă. Au optat apoi pentru a-i eluda.

– Evident, era de neconceput faptul că cel vinovat de moartea a milioane de oameni s-a volatilizat de sub nasul lor. Lumea nu ar fi putut înţelege acest lucru.

Începea să plouă. Simon Darden s-a adăpostit sub o streaşină. Şi-a încheiat gulerul paltonului. Dârdâia de frig, dar nu era în stare să-şi dea seama dacă acea uşoară convulsie se datora frigului sau spaimei.

– Pot să vă mai întreb ceva?

– Desigur.

– Cum au reușit să iasă din Berlin? Acum două zile am ajuns să iau în considerare ipoteza că ar fi putut fugi la bordul avionului Hannei Reitsch. Știți la cine mă refer?

– Da. Hanna era o vedetă. Femeia aceea mi se pare fascinantă, vă asigur. A fost una dintre marile eroine ale conducerii naziste. Toți o adorau. Era frumoasă și plină de curaj. A aterizat printre ruinele orașului la sfârșitul lui aprilie. Pilota un Fieseler F1. A fost cu Hitler în buncăr. A decolat în ziua de 29, în timpul teribilului atac al artileriei sovietice. Oricum nu vă înșelați în totalitate: a luat cu ea un singur pasager. Apare în fotografia pe care v-am trimis-o. Este primul din stânga.

– Nu am reușit să aflu cine e, a mărturisit ziaristul. De fapt, nu l-am recunoscut pe nici unul din ei, cu excepția lui Mengele.

– Este Heinrich Müller, creierul Gestapoului.

– Dumnezeule!

– Ascultați, domnule Darden, o să mai vorbim și altă dată. Cred că pentru azi e destul.

– Cum doriți.

– Puteți să notați ce vă voi spune acum?

– Poftim? Da, desigur, așteptați o clipă, vă rog!

Ziaristul și-a căutat blocnotesul în buzunarul interior al paltonului. Primul lucru pe care l-a găsit a fost o chitanță de bancomat.

– Sunt pregătit. Vă ascult.

– Vă voi da câteva indicii. Toate, puse cap la cap, explică numai pe jumătate acest gigantic număr de

prestidigitație. Trebui să fiți conștient de asta. Veți avea nevoie de toată capacitatea sinaptică a creierului dumneavoastră atunci când veți asambla datele și veți începe să înțelegeți o minciună atât de teribilă. Nu degeaba a rămas ascunsă mai mult de jumătate de secol.

– Voi avea în vedere acest lucru.

– Notați: amiralul Byrd, Karl Dönitz, Shangri-La, Paperclip, Highjump...

– O clipă, vă rog! Da, am notat.

– Cât privește locul în care a fost făcută fotografia, a adăugat Rainer cu o inflexiune misterioasă în voce, vă sugerez să examinați cu atenție steagul Națiunilor Unite. Este curios, au omis o parte a Pământului atunci când au desenat conturul continentelor și al insulelor. Gândiți-vă. Aveți deja câteva piese ale acestui puzzle. O să vă mai caut.

– Când?

Pentru prima oară de la începutul discuției, Darden l-a auzit pe Rainer râzând din toată inima.

– Aveți foarte multe treburi de rezolvat, domnule Holmes. Să zicem că peste vreo patru sau cinci zile, la aceeași oră. Ce ziceți?

– Așa rămâne... vă rog... alo?

Simon a privit neputincios telefonul. Pe drumul de întoarcere spre restaurant a început să strănute.

S-a prăbușit în scaun sub privirile perplexe ale colegilor săi.

– Unde naiba ai fost, Simon? l-a întrebat un comentator de la *The Observer*. Te simți bine? Ești alb ca varul!

8
DEASUPRA SĂRII

O perdea fină de mici fulgi de nea a început să cadă peste München în ultimul ceas al zilei. Precum cenușa unui foc stins în înaltul cerului, coborau încet, ușori, în voia capriciilor vântului, care îi așeza pe mașini și pe trecători.

Günter Baum și-a ridicat fața spre cer atunci când le-a simțit prezența. Și-a mijit ochii, încercând să scape de lumina deranjantă a reclamelor. Da, ei erau, cu miile. Și-a umflat pieptul cu o satisfacție rece în fața sosirii heralzilor iernii. O vagă amintire din copilărie i s-a ițit pentru o clipă printre gânduri și s-a risipit, fără ca el să o poată reține.

Degetele îi jucau pe patul pistolului Walther, care se odihnea în buzunarul paltonului său de culoare albastră. A grăbit pasul.

Opt și douăzeci. Ora perfectă.

S-a apropiat de Goethe Platz pe o străduță liniștită, care evita circulația din jurul Clinicii Universitare. A observat imediat un Mercedes negru, care staționa

lângă niște containere. A ciocănit cu degetele în geam și, de îndată, ușile s-au deblocat.

– Salut. Totul e în regulă? a întrebat el, așezându-se lângă șofer.

Ewald Fleischer menținea într-un echilibru precar o țigaretă în colțul buzelor. Își folosea arătătoarele ca pe niște baghete, lovind pielea volanului în încercarea de a se sincroniza cu ritmul sincopat al unei melodii a lui Prince. I-a aruncat lui Günter o privire plictisită.

– Țțț, nimic nou. Moșul nu a ieșit din casă toată după-amiaza. Fiica și ginerele au plecat acum vreo cinci minute. Aveau aerul că se duceau să cumpere de mâncare pentru cină. Să terminăm cât mai repede, Günter, că încep să înghețț, a mormăit el, umblând la climatizor.

– Da. În următoarele ore va ninge puternic.

– Urăsc zăpada. Într-o zi ca asta o să las totul și o să-mi caut o căsuță în Ibiza. Unchiul meu trăiește acolo, a murmurat Fleischer, de parcă ar fi putut vedea conturul insulei calde printre fulgii care începeau să acopere parbrizul. Ticălosul naibii își petrece o jumătate de an umblând în pantaloni scurți, stând la soare și bând bere!

– Atunci, bucură-te! În seara asta mi-au confirmat că al cincilea *actor* trăiește în Mallorca. Mergem după el peste câteva zile, l-a anunțat Günter.

– Ei bine, ce mai aștepți? l-a întrebat el, nerăbdător. Te hotărăști sau nu?

– Am nevoie de vreo cincisprezece–douăzeci de minute... a decis Baum, cu privirea ațintită asupra geamului luminat de la etajul trei. Și-a aranjat nodul de la cravată și apoi și-a trecut degetele prin părul blond, dându-și-l pe spate și netezindu-l. La naiba, Ewald! Cum poți s-o asculți pe cioara asta efeminată?

Fără a mai aștepta vreun răspuns, a ieșit din mașină și a traversat strada. În timp ce își punea niște mănuși din piele moale, a privit în stânga și în dreapta și a apăsat pe butonul interfonului. Nu a durat mult până ce a auzit pe cineva care încerca să-și dreagă vocea.

– Da?! Cine e?

– *Herr* Färber? Emil Färber?

– Da, eu sunt.

– Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră.

– Despre ce?

– Sunt nepotul unui vechi tovarăș de-al dumneavoastră, Christian Baum.

– Baum?

– Da.

– Nu cunosc nici un Baum, a bombănit Färber la interfon.

– Faceți un efort de memorie. Ați fost bun prieten cu el. În vara anului 1942, în timpul unei permisii, ați vizitat împreună unul din centrele Lebensborn din Polonia. Acolo s-a născut tatăl meu și, după câte știu, și un fiu de-al dumneavoastră.

– Fiul meu a murit acum zece ani, într-un accident de mașină. S-a lăsat dintr-odată tăcerea. Günter

și-a ridicat gulerul paltonului și a privit în jur, pentru a se asigura că nu era nimeni prin preajmă.

– Ascultați, *herr* Färber, am venit să vă informez despre ceva foarte important: în Loja Luminoasă voi pune pe frunte Coroana Vril!

Ușa s-a deschis. Günter a ajuns la etajul trei în câteva clipe. A aruncat o scurtă privire spre ceas. Opt și treizeci și cinci. Färber îl aștepta pe palier, sprijinit într-un baston de lemn. Părea un arbore gata să se prăbușească și care se mai ținea în picioare prin doar câteva rădăcini încăpățânate.

– Așadar, dumneata ești nepotul lui Christian Baum, a șoptit el, invitându-l să intre.

– Da. Așa cum știți foarte bine, bunicul meu a murit apărând Berlinul.

Bătrânul soldat a încuviințat. S-a îndreptat cu capul plecat, cu pași șovăielnici, spre sufragerie, invitându-l pe neașteptatul vizitator să ia loc.

– Faceți-vă comod, vă rog. Doriți ceva de băut, un păhărel de coniac?

– Nu. Vă mulțumesc mult. Sunteți foarte amabil. Ce trebuie să vă spun nu necesită prea multe formalități, a adăugat Günter. Voi rămâne în picioare.

– Ce se întâmplă, s-a petrecut ceva rău? a bâiguit bătrânul, vizibil speriat.

– Secretul în legătură cu Führerbunker, cu Operațiunea Shangri-La, este în pericol de a fi descoperit. Dacă se va întâmpla asta, multe alte lucruri vor ieși la lumină... pricepeți? a întrebat el, atingându-l ușor pe umăr pe bătrân.

– Da, înţeleg, a convenit Emil, dar vă asigur că eu am păstrat o tăcere absolută. La interogatoriile din 1945 nu au reuşit să scoată de la mine nici un cuvânt. Totul s-a executat conform scenariului. Au înghiţit găluşca!

– Ştiu. Reprezentaţia dată de dumneavoastră a fost magistrală. Să nu aveţi nici cea mai mică îndoială: aţi fost unul dintre cei mai buni *actori*.

– Nu am acceptat niciodată să dau interviuri, niciodată! a declamat el plin de mândrie. Am fost invitat în mai multe rânduri să particip la programe de televiziune şi de radio! Anul trecut, cu prilejul celei de a cincizecea aniversări a încheierii războiului, au ajuns chiar să-mi ofere o sumă mare de bani. Am refuzat.

– Ultima Thule datorează mult discreţiei dumneavoastră. De aceea am venit eu, un fiu de lebensborn, şi nu un oarecare.

– Oricum, există ceva care v-ar putea fi util, domnule Baum, şi-a luat inima în dinţi bătrânul, ducându-şi degetele la buze. Tocmai mi-am amintit de ceva important. În ultimele două luni am primit câteva telefoane de la un individ care pare a fi la curent cu totul. A insistat să stea de vorbă cu mine. I-am spus să se ducă dracului.

– Bine aţi făcut. Vom avea noi grijă de acest tip.

– Totuşi, nu reuşesc să pricep cum se poate presupune că eu aş fi în stare să ajut frăţia la vârsta mea?

Günter Baum a mângâiat patul Walther-ului. S-a blestemat pentru că alesese arma celor din Waffen SS pentru a îndeplini o sarcină atât de ingrată. Acest om merita un glonţ de castă, o salvă de onoare drept

recunoaștere a fidelității și abnegației sale de o viață. Iar în lume nu exista decât un pistol în stare să aducă cu șuieratul lui sec un astfel de elogiu: inegalabilul Luger german. Un bun Luger din 1936.

– Acum Thule are nevoie de o tăcere... sepulcrală, *herr* Färber, i-a șoptit el la ureche.

Günter l-a apucat de un umăr și l-a tras spre pieptul său. L-a împușcat în inimă, de la mică distanță. Proiectilul a trecut prin trupul firav al bătrânului și s-a înfipt în peretele din spate.

Asasinul l-a târât pe Färber spre un fotoliu, i-a așezat mâinile inerte în poală, încrucișându-le într-o poziție firească, apoi i-a închis ochii încă plini de uimire. După ce a terminat, a căutat bucătăria. Nu i-a fost greu să găsească un dulăpior cu mirodenii. Și-a turnat un pic de sare în palma înmănușată și s-a întors lângă cadavru. I-a deschis gura și i-a pus sarea sub limbă. Apoi, apropiindu-se de obrazul bătrânului, a pronunțat câteva cuvinte. O veche maximă a frăției.

– În viață și în moarte, să fii deasupra sării, arian glorios!

Și-a recuperat tubul cartușului. S-a uitat la ceas. Nouă fără zece.

S-a așezat pe sofa și a pus pistolul pe masă. Pe o margine a acesteia erau aranjate ordonat ultimele numere din *Stern*, *Der Spiegel* și *Autobild*. Și-a petrecut timpul răsfoindu-le absent, până ce zgomotul unor pași pe palier și clinchetul inconfundabil al cheilor i-au amintit că misiunea sa nu se încheiase încă.

Ușa s-a deschis.

– Tată? Am sosit! s-a auzit o voce de femeie. Ți-e foame? Mă schimb imediat și pregătesc cina. Ți-am cumpărat somon afumat și *foie.*

Fiica lui Färber, în vârstă de vreo cincizeci de ani, a băgat capul pe ușa care dădea din holul de la intrare în sufragerie. Un bărbat ceva mai în vârstă, corpolent și cărunt, venea imediat în spatele ei. Gâfâia, încărcat de pachete.

Günter Baum a apăsat pe trăgaci fără ezitare. O lovitură curată, între ochi, a doborât-o pe femeie. A căzut greoaie, pe spate, lăsând cale liberă traiectoriei unui al doilea glonț, care a pornit implacabil, străpungând inima soțului ei.

Asasinul a ocolit cele două corpuri și conținutul pachetelor, răspândit pe podea. Picioarele i s-au împiedicat într-o conservă. A recunoscut eticheta neagră și literele aurite. *Foie* de Strasbourg. Cel mai bun din lume. A pus Walther-ul într-un buzunar și cutia cu *foie* în celălalt. A aruncat o ultimă privire spre locul faptei. Apoi a stins lumina și a închis ușa. Când a ieșit în stradă s-a uitat la ceas. Nouă fix.

Așa cum anticipase ninsoarea se întețise.

9
SIR EDWARD HARVINGTON

– Ciuperci? a întrebat Simon Darden fără să-şi poată ascunde uimirea.

Emma Lawrence, o femeie măruntă, cu obrajii îmbujoraţi şi nasul în vânt, l-a privit amuzată şi a încuviinţat.

– Da. În această perioadă sir Edward are obiceiul să facă plimbări lungi dimineaţa. Mai ales în zilele ploioase. Îi plac foarte mult zbârciogii. Se întoarce totdeauna cu coşul plin. Gătesc o parte din ce îmi aduce, iar el îşi asumă personal sarcina de a-i usca pe ceilalţi, i-a explicat ea în timp ce îşi ştergea mâinile pe şorţ cu pătrate mari.

Simon Darden n-a reuşit să-şi ascundă nedumerirea. S-a întors să-i ceară părerea lui John Stewart. Fotograful rămăsese puţin în spate, scormonind în jur cu obiectivul aparatului. Când privirea a întâlnit-o pe cea a ziaristului, a ales să ridice din umeri.

După un drum de mai bine de două ore cu maşina, cei doi sosiseră la Abberley, o încântătoare

localitate din comitatul Worcestershire, la nord-vest de Londra, cu intenţia de a se întâlni cu sir Edward Harvington, un nobil englez care îşi dedicase viaţa studiului şi cercetării, autor al unui mare număr de lucrări de referinţă despre cel de-al Doilea Război Mondial. Întâlnirea fusese stabilită prin intermediul lui Mark Sands, director de marketing la *The Guardian*, una dintre cele zece santinele ale Scott Trust şi prieten al scriitorului.

Ziaristul a oftat. Femeia i-a înţeles iritarea.

– Domnul Harvington este foarte distrat... dacă aş putea şti! a comentat ea, resemnată. Mă înnebuneşte. Pierde totul. Abia dacă ştie în ce zi suntem.

– Credeţi că se va întoarce până la prânz? a întrerupt-o el, uitându-se pe furiş la ceas.

– Cu siguranţă. E în stare să uite cum îl cheamă, dar nu iartă niciodată păhărelul cu xeres de la amiază, a adăugat ironic Emma, cu o sclipire răutăcioasă în priviri.

– Mulţumesc. Vom reveni mai târziu.

– Folosiţi-vă de ocazie şi faceţi o scurtă plimbare prin Abberley, le-a propus menajera în timp ce închidea uşa în urma lor. Turnul gotic cu ceas este o minune. Toată lumea îl fotografiază. Şi biserica Sfântul Mihail, în stil normand, din secolul al XII-lea, este foarte frumoasă.

Simon şi John au făcut cale întoarsă, străbătând cei doi kilometri care despărţeau conacul lui sir Harvington de mica localitate. Lăsaseră acolo maşina cu care veniseră, lângă o cârciumă unde primiseră

asigurări că locuința nobilului se afla la doar câteva cotituri ale drumului bătătorit, în direcția pădurii.

Se aflau la jumătatea distanței, când au observat un individ care se îndrepta cu greutate spre ei, prin iarba înaltă a unei pajiști. Era îmbrăcat cu o jachetă din tweed de culoare ocru și avea pe cap o șapcă cu cozoroc. În mâna dreaptă ținea un baston, iar de brațul stâng îi atârna un coș. Îl urma îndeaproape un splendid golden retriever de culoarea scorțișoarei.

– După toate aparențele, trebuie să fie Harvington, nu? a sugerat fotograful. Are un umblet aristocratic.

– Nu știu. Nu l-am văzut niciodată, a spus Darden, râzând cu jumătate de gură.

Deodată, pe când trecea peste o împrejmuire din piatră, omul s-a făcut nevăzut. A dispărut de parcă l-ar fi înghițit pământul.

– S-a prăbușit! Ce mai căzătură! a exclamat Stewart, perplex.

S-au apropiat în grabă, temându-se de un accident grav. L-au găsit pe sir Edward Harvington mergând de-a bușilea. Printre blesteme și sudălmi aduna de pe jos conținutul coșului.

– Blestemata! Stați pe loc, nu vă mișcați! a bodogănit el, văzându-i că se apropie. Nu călcați ciupercile! Sfântă Fecioară, ce dezastru, ce dezastru! Și tu, Tiberio, potolește-te odată, nu mai da târcoale.

– V-ați lovit cumva? Putem să vă ajutăm, a propus ziaristul, începând să adune ciupercile. Eu sunt Simon Darden, de la *The Guardian*. Colegul meu se numește John Stewart, unul dintre cei mai buni

fotografi ai noștri. Stabiliserăm o întâlnire cu dumneavoastră, dar s-ar putea să fi ajuns mai devreme decât era prevăzut.

Scriitorul l-a privit bănuitor.

– Stabiliserăm să ne vedem mâine, joi, a precizat el.

– Poftim?! Da, desigur, joi! Astăzi este joi, sir Edward.

– Joi? Nu se poate! Într-adevăr? La naiba, ce distrat pot să fiu! s-a scuzat el, roșind. Ajutați-mă să mă ridic, vă rog! Vă plac zbârciogii?

– Nu cred să fi mâncat vreodată.

– Atunci veți mânca azi! Rață la cuptor cu zbârciogi și miere! a anunțat el, mândru. Menajera mea, doamna Lawrence, este o bucătăreasă excelentă. Are o fire afurisită, bombăne mereu, dar la cratiță e neîntrecută.

Darden și Stewart au schimbat zâmbete complice și l-au urmat pe aristocrat în drum spre casă. Norii care se destrămau lăsau în înaltul cerului o portiță pe unde se ițea un soare timid, de iarnă, vag reconfortant.

– Spuneți-mi, domnule Darden, de ce vreți să vorbiți cu mine? s-a interesat Harvington, oprindu-se după câțiva pași. A început să-și frece genunchii cu o mimică din care se putea citi durerea. Noua mea carte nu va fi gata până la vară!

– Lucrăm la o serie de articole despre scenarii ucronice, a mințit cu aplomb ziaristul. Știți despre ce e vorba: se lansează ipoteze, se acceptă că anumite evenimente istorice care nu au avut loc, dar care ar

fi putut avea loc, ar fi configurat o lume diferită de cea actuală. De asemenea, un reportaj despre unele mistere ale perioadei postbelice, fapte obscure, rămase neclarificate.

– Și lumea e interesată de asemenea prostii? a întrebat el, sceptic.

– Să spunem că oamenilor le plac speculațiile.

– Și ce naiba speculați dumneavoastră, dacă se poate ști?

– Posibilitatea ca Germania și aliații ei din Axă să fi câștigat războiul; faptul că Hitler nu ar fi murit în buncărul Cancelariei Reichului din Berlin...

Pentru un moment sir Edward Harvington a părut gata să izbucnească într-un hohot de râs zgomotos, dar acesta i-a înghețat pe buze.

– Vi se pare o ipoteză absurdă?

– Mi se pare o supoziție înfiorătoare! a afirmat el, teribil de serios. Știți că există destui istorici care s-au ocupat multă vreme cu o asemenea elucubrație.

– Care este părerea dumneavoastră?

– Că nici un cercetător serios nu ar putea pune mâna în foc în legătură cu asta. Eu, personal, prefer să cred că Hitler a murit la Berlin, dar este clar că acest lucru nu poate fi considerat deloc sigur.

– Am adunat destul material în sprijinul acestei teze. După cât se pare, mareșalul Jukov, care s-a aflat în fruntea trupelor ce au intrat în Berlin, l-a informat pe Stalin că nu fuseseră găsite rămășițele lui Hitler, a recapitulat Darden. Au găsit un cadavru, pe care l-au examinat cu atenție. Părea să fi fost el, dar până la

urmă au ajuns la concluzia că era vorba de un *doppelgänger*, o sosie. Au existat multe amănunte care scoteau în evidență înșelătoria. Printre ele și faptul că acel nefericit avea șosete de lână lungi. Hitler nu putea să le sufere, nu a purtat niciodată așa ceva. Comandantul general al viitorului sector american al orașului, Floyd Parks, care a participat la lupte, a avut o întrevedere cu Jukov. Rusul i-a mărturisit că dictatorul fugise. Mai târziu, la Nürnberg, șeful consiliului american, un anume Thomas J. Dodd, s-a pronunțat în același sens. Mărturiile din acea epocă sunt numeroase. Bedell Smith, ulterior director al CIA, a afirmat public că nu se putea spune cu certitudine că Hitler murise. Mulți au fost de aceeași părere. Lista este foarte lungă. Într-o transcriere a discuțiilor între Stalin, Roosevelt și Churchill, liderul rus a fost categoric: „Cei doi nu se află în mâinile noastre..."

– Cunosc discuțiile de care spuneți. Nu uitați, totuși, că după acea afirmație stenograful a făcut o adnotație stranie, scriind în însemnările sale, între paranteze, „râsete generale". Deși chestiunea nu se preta la glume.

– Da. Este adevărat, a admis Darden, dar există prea multe dovezi pentru a putea fi ignorate. În 1952, șapte ani mai târziu, Dwight Eisenhower a mărturisit: „Nu am reușit să descoperim nici măcar o singură probă care să dovedească moartea lui Adolf Hitler. Multă lume crede că Hitler a reușit să fugă din Berlin..." – acestea au fost exact cuvintele sale.

Sir Edward Harvington a zâmbit, s-a oprit în fața porții conacului său și l-a privit flegmatic pe ziarist.

– Foarte bine! Ce schimbă toate aceste lucruri? Unde vreți să ajungeți?

– Avem deja o ucronie, un scenariu ucronic, nu? Unde credeți că și-a petrecut Hitler restul zilelor?

– Uff! Probabil în Argentina, a sugerat aristocratul cu un încântător cinism. Nu știți că Juan Domingo Perón le-a oferit germanilor o sută de mii de pașapoarte în alb în ultimele luni ale războiului?

– Nu am știut acest lucru, a mărturisit uluit Darden.

– Vom avea timp să vorbim despre toate, domnilor. Cred că voi putea adăuga încă un mister la colecția dumneavoastră. Intuiesc că vă pasionează misterele, domnule Darden, a spus satisfăcut Harvington, invitându-i să intre. Emma? Doamnă Lawrence? Am sosit și aduc mai mult de un kilogram de zbârciogi!

Simon Darden și John Stewart au asistat amuzați la un ritual care părea că se repetă frecvent. Menajera a apărut în hol cu o tavă. În timp ce scriitorul atârna cu calm șapca, fularul și jacheta într-un cuier, ea a început să aleagă ciupercile. Apoi s-a îndreptat cu pași repezi spre bucătărie, admonestându-l în trecere pe scriitor.

– Am aprins focul în căminul din bibliotecă, a spus ea. Vă rog să faceți bine și să aveți grijă de foc, nu vă mai purtați ca un iresponsabil, pentru că eu nu pot fi peste tot! Deunăzi erați gata să ardeți covorul!

Harvington a schimbat o privire resemnată cu invitații săi, în timp ce schița un zâmbet de circumstanță.

– Știți, am rămas văduv acum nouă ani. Am fost tentat să mă recăsătoresc cu o văduvă din Abberley, a spus el în șoaptă, dar m-am răzgândit. În acea vreme îl citeam intens pe Emil Cioran. E un om binecuvântat cu luciditate. Am dat peste una din nenumăratele lui maxime. Cea care spune: „Un dușman îndepărtat este totdeauna de preferat unuia care se află la ușă."

10
SVASTICA

– La ce lucraţi acum, sir Edward? a întrebat Simon Darden, în timp ce admira distrat vasta colecţie a scriitorului. Cărţile formau linii pestriţe de-a lungul pereţilor încăperii, de la podea până în tavan. Privirea i s-a oprit pe infinitatea de obiecte aşezate acolo unde volumele lăsau un loc liber. A observat un jungher german; decoraţii; o veche puşcă cu închizător, un mauser din Primul Război Mondial; căşti; o baionetă; binocluri; modele de Spitfire britanic şi de Stuka german şi o mare hartă politică din 1945. Inclusiv un obuz care părea intact. Locul mirosea a muzeu.

După ce a turnat un excelent xeres în trei cupe splendide din cristal cu incrustaţii, Harvington s-a aşezat pe un taburet scund, în faţa căminului. Pe o pagină din ziarul *The Times*, a expus la căldura flăcărilor recolta de zbârciogi.

– Scriu *Simbologie, ezoterism şi mistică în cel de Al Treilea Reich.*

Ziaristul şi fotograful s-au privit neîncrezători.

– Mi se pare de neconceput ca acei decerebrați să fi avut vreo dorință de cunoaștere sau vreun interes sincer pentru mistică, a comentat John Stewart cu dispreț.

– Decerebrați? Nu face această greșeală, prietene, i-a reproșat cu blândețe aristocratul, întrerupându-și pentru o clipă ocupația metodică. Poți să-i numești demenți, asasini, lipsiți de suflet sau cum dorești, dar nu decerebrați. O să-ți explic un lucru. Un fapt semnificativ. În timpul ședințelor interminabile ale procesului de la Nürnberg, poate din dorința de a da o ocupație acuzaților sau poate pentru a le înfrânge personalitățile complexe, au fost supuși la tot felul de încercări. Zilnic li se dădea să completeze un chestionar stufos, subtil, viclean, plin de capcane și contradicții. Toate răspunsurile erau analizate în mod amănunțit. Invariabil, atunci când trăgeau concluziile examinatorii erau cuprinși de disperare. Cel mai *decerebrat* dintre acești criminali era infinit mai inteligent și mai ager decât dumneata și decât mine la un loc.

În fața unei mustrări atât de tăioase, fotograful a ales să-și golească dintr-o înghițitură cupa cu vin și să-și încrucișeze brațele.

– Ceea ce au făcut naziștii nu se poate realiza fără o ideologie foarte solidă în spate, a continuat scriitorul. Ori de câte ori oamenii mai puțin informați vorbesc despre ei, au obiceiul să o facă mărginindu-se să menționeze obsesia lor pentru puritatea rasială, fără să înțeleagă ce înseamnă de fapt un asemenea concept.

– Recunosc că știu foarte puține lucruri despre această temă, dar mă interesează. Tot ce ați putea să-mi spuneți îmi va fi de folos, a admis Darden. În ce credeau naziștii?

– Bună întrebare. Nu este ușor să se răspundă la ea, a atras atenția Harvington. Evident, atunci când se vorbește despre misticismul naziștilor trebuie să evităm a gândi în clișee mistice, mă înțelegeți? Nu vă gândiți la Sfântul Ioan al Crucii! Uitați de concepția dumneavoastră creștină despre existență! Hitler nu a pus niciodată în viața lui piciorul într-o biserică. În realitate, în spatele paravanului, în spatele pânzei pictate a național-socialismului se ascundea un cocktail exploziv de credințe. Ierarhii naziști erau fascinați de păgânismul ancestral, de viziunea telurică asupra cosmosului pe care creștinismul a măturat-o. Cercetau criptoistoria, riturile lui Odin, ezotericul, ocultul, inclusiv paranormalul.

– Înțeleg.

– Filosofia lor sau, mai bine spus, ariosofia lor a ajuns să devină un compendiu de tradiții milenare, un corp doctrinar în care runele teutonice conviețuiau în armonie cu concepte budiste și hinduse; interpretarea socială a teoriilor lui Darwin, aplicate, desigur, la aspirația lor de sânge și pământ, rasă și patrie, așa cum preconizau Walther Darré și Alfred Rosenberg – pentru mulți adevăratul părinte al crezului nazist – și, de asemenea, o infinitate de idei și ipoteze care i s-ar fi părut oricărei ființe raționale o adevărată aberație, o nebunie.

– La ce vă referiți?

– Ideologii naziști, mă refer la Guido von List, Liebenfels, Rudolf Glaner, Herman Pohl și foarte mulți alții, împărtășeau o viziune neliniștitoare. Harvington și-a umplut iarăși cupa și a deschis o cutie dreptunghiulară, argintată, din care a scos un trabuc lung. Fumați, domnilor?

– Poftim? Da, dar numai țigări. Nu vă deranjează? a întrebat Darden.

– Să mă deranjeze? Deloc, a exclamat el. Vreau să mor fumând și bând whisky, prietene. Până nu demult, după-amiezile, mai ales primăvara și vara, aveam obiceiul să fac o plimbare până la una din cârciumile din Abberley. Beam o halbă și vorbeam cu oamenii. Ar trebui să-i vezi acum. Stau cu toții în ușă, cu fețe triste, ca niște cucuvele. Ce vă spuneam?

– Tocmai vă pregăteați să ne explicați mai amănunțit o teorie uimitoare, i-a amintit Stewart.

– Ah, da, așa e! Cunoașteți conceptul de panspermie?

– Nu prea bine, a ezitat ziaristul.

– Naziștii credeau că arienii se trag dintr-un ținut mitic, ascuns de negura timpurilor și a ghețurilor. Credeau în legenda Hiperboreei, leagănul rasei lor, un creuzet al purității. Herodot, istoricul grec, i-a menționat pe hiperboreeni; s-a referit la ei spunând că erau poporul „care trăia dincolo de negurile Boreei", în nord. Naziștii credeau că originea acelei civilizații superioare se afla în afara acestei lumi, că veniseră din spațiul exterior. Capitala ei era Thule, Ultima Thule.

În clipa în care sir Edward Harvington a pronunțat ultimele cuvinte, un beculeț s-a aprins în mintea lui Simon Darden. Cu două zile în urmă, în timpul convorbirii sale cu Heinz Rainer, acesta dăduse ca sigur faptul că Goebbels și soția lui acceptaseră să moară pentru a da credibilitate sinuciderii lui Hitler. Afirmase că ambii erau membri ai Thule, Loja Luminoasă, dar nu a vrut să spună mai mult.

– Există vreo organizație cu acest nume? s-a interesat ziaristul.

Harvington a tras adânc fumul în piept. L-a privit apoi bănuitor.

– Am sentimentul că dacă vă voi povesti toate acestea voi sfârși prin a pierde un potențial cititor, a adăugat el, amuzat.

– Vă asigur că am de gând să vă citesc cartea.

– Dacă nu vrei să o citești, nu o citi, dar trebuie să-mi promiți că o să-i faci o cronică bună în *Saturday Review* a lui *The Guardian*, a precizat el.

– Contați pe asta.

Aristocratul a oftat.

– Să ne privim ce suntem de fapt. Suntem hiperboreeni! a declamat pompos și de circumstanță Harvington, înălțându-și brațele. Recunoașteți aceste cuvinte, domnii mei? Așa începe *Antihristul* lui Nietzsche.

– Nu mi le-am amintit. Am citit lucrarea în timpul facultății, a afirmat Darden.

– Într-adevăr, Ultima Thule era o societate secretă. Extrem de puternică. Și-a tras seva din multe altele... Cavalerii Soarelui Negru sau Illuminati. Aveau legături

cu Golden Dawn din Anglia, cu Loja Dragonului Negru din Japonia. Nu există dovezi că ar continua să fie activă. Deşi nu m-ar mira. Au fondat-o Herman Pohl, care a fost Cancelar al Ordinului Germanic şi Magistru al Ordinului Teutonic al Graalului, şi Rudolf Glaner, un personaj misterios, expert în astrologie şi tehnici sufiste, Mare Magistru al Ordinului Bavarez.

– Incredibil...

– Da, dar asta nu e totul, a continuat pe un ton aţâţător scriitorul. Apoi a scos un rotocol de fum, un cerc perfect, care a plutit în aer mult timp. Nu ştim prea multe despre Ultima Thule. Reprezentau expresia maximă a ermeticului. Erau structuraţi în şapte cercuri concentrice, tot mai mici. Un ofiţer, un membru al SS-ului, de exemplu, putea să facă parte din primele două sau trei cercuri. Ultima Thule constituia al şaselea cerc al puterii. Exista şi un al şaptelea, de care nu s-a ştiut niciodată nimic. Numai că era acolo, în umbră. Au circulat câteva zvonuri. Mă refer la Societatea Vril. La cei Şapte Înţelepţi ai lui Vril.

– Sună foarte filosofic, a spus ironic ziaristul.

– Filosofic?

– Mă gândeam la cei şapte înţelepţi ai Greciei clasice, ştiţi dumneavoastră: Solon din Atena, Tales din Milet...

– Nu are nici o legătură, a spus Harvington plescăind din buze. Cei Şapte Înţelepţi sau Magiştri ai lui Vril erau numiţi Coroanele, şapte coroane care domneau peste Thule, la rândul lor guvernate de Prima Coroană a lui Vril.

– Care era principiul, obiectivul Ultimei Thule și al lui Vril?

– Criptocrația, guvernarea ocultă, dominația mondială, supremația rasei albe, puritatea rasială, ura față de marxism, exterminarea celor pe care ei îi numeau pleava evreiască, neagră, țigănească, homosexuală...

– Conducerea nazistă făcea parte din Ultima Thule?

– Da, toți. Himmler, Rosenberg, Hess, Walther Darré și... Hitler, bineînțeles. Unul dintre membrii ei, Dietrich Eckart, l-a instruit pe Führer. L-a învățat tehnici de persuasiune. Era expert în mesmerism, acea capacitate nesănătoasă de a hipnotiza masele. Drept mulțumire, Hitler i-a dedicat cartea sa, *Mein Kampf*. Un altul dintre cei douăzeci și unu de consilieri permanenți ai lui Thule, Friedrich Krohn, i-a sugerat lui Hitler folosirea svasticii ca simbol al noii Germanii...

– Dar, cel puțin din câte am înțeles eu, svastica este un simbol universal. Un simbol sacru, de evoluție spirituală, care aparține multor culturi.

– Într-adevăr. Este un simbol răspândit în lumea întreagă. Apare în milenara cultură vedică, în textele sanscrite, în mazdeism. Au folosit-o hitiții și perșii, Heinrich Schliemann a descoperit-o în săpăturile pe care le-a făcut la Troia..., dar, ceea ce este cel mai surprinzător, apare în locuri ilogice: în China, Japonia și Coreea, în Africa neagră, în monumentele egiptene, în cultura kunas din Panamá, la indienii navajos din America. Nu mai încape vorbă, la celți, greci și germani. Curios, nu-i așa?

– Cum se explică universalitatea ei, faptul că au folosit-o civilizații care nu au avut niciodată contacte unele cu altele de-a lungul timpurilor? a vrut să știe John Stewart, care asista uluit la explicațiile lui Harvington.

– Iată întrebarea de un milion de lire! a exclamat aristocratul. Ei bine, am putea accepta ipoteza lui Carl Sagan. El a presupus că, într-un trecut îndepărtat, coada gazoasă a unei comete a desenat această cruce în înaltul cerului. Toate ființele omenești au putut să o contemple vreme îndelungată. Oriunde s-ar fi aflat. Dacă explicația nu vă satisface, există teoria naziștilor.

– Care?

– Iarăși moștenirea miticei Thule. Svastica era simbolul său sacru. După spusele lor, Atlantida a fost unul din regatele întemeiate de acea cultură superioară, a rostit el în șoaptă. Cei care au supraviețuit marelui cataclism ce a îngropat-o în fundul mărilor au fondat la rândul lor civilizații pe ambele maluri ale Atlanticului. De aceea ar apărea crucea încârligată la mayași și la egipteni. De aici similitudinile între piramide, ziguratele mesopotamiene, templele precolumbiene...

– Fascinant.

– Așa este. Presupun că acum veți înțelege cum acești naziști *decerebrați* au reușit să-și făurească un corp doctrinar, mistic, atât de formidabil. Himmler, piesa-cheie pentru Holocaustul evreiesc, a trimis sute de agenți ai organizației Ahnenerbe în toată lumea, cu ordine foarte concrete. Au vizitat Tibetul, Persia, Crimeea, Caucazul; au căutat Graalul pe toată planeta;

au căutat, până ce au dat de ea, legendara Lance a Destinului, Lancea lui Longinus, centurionul roman care l-a străpuns pe Iisus Hristos.

– De ce voiau să aibă această lance?

– Reichul celor O Mie de Ani pretindea că este moştenitorul măreţiei Imperiului Roman. În scrierile sale, Hitler afirma că istoria este o luptă veşnică, pe viaţă şi pe moarte, nemiloasă, între civilizaţii. Legenda spune că acela care are Lancea Destinului va domina lumea, a conchis aristocratul. Ei aproape au reuşit.

Emma Lawrence a rupt tăcerea care se lăsase în biblioteca din conacul Harvington.

– Mâncarea este gata, domnilor, poftiţi când doriţi, a anunţat ea. Pentru Dumnezeu, sir Edward! Când veţi renunţa să mai fumaţi aceste trabucuri urât mirositoare? Iar va trebui să aerisesc, şi aşa o să se răcească toată casa!

În timp ce se îndreptau spre sufrageria de iarnă, o încăpere primitoare, orientată spre soarele după-amiezii, în capul lui Simon Darden se îngrămădeau întrebările, un talmeş-balmeş de probleme nelămurite, pe care direcţia luată de conversaţie le lăsase în suspensie. În sinea lui era hotărât să afle necunoscuta acestei ecuaţii blestemate. O enigmă care părea să devină tot mai criptică odată cu paşii pe care îi făcea spre rezolvarea ei.

Şi-a amintit de avertizarea lui Heinz Rainer.

Şi a înţeles că vizibilul este doar un palid reflex al ocultului.

11
UN CAZ PENTRU BRUNO KRAUSE

– Pedant blestemat! Aşa să crapi, încornorat de rahat! a răcnit inspectorul Bruno Krause, lovind puternic cu pumnul în tăblia mesei de scris din biroul său.

Apoi a început să strănute. Din partea cealaltă a încăperii, Christian Eichel a ridicat privirea şi a uitat pentru o clipă dilema care îl copleşea. Nu ştia unde să aşeze raportul medico-legal referitor la o prostituată asasinată cu trei zile în urmă. Părea un caz legat de droguri.

– Iarăşi o înfrângere la scor? a întrebat el cu o satisfacţie răutăcioasă.

– Da, la dracu', da. Porcul ăsta o face dinadins, ca să-şi bată joc de mine. În fiecare zi.

Eichel a izbucnit într-un hohot de râs înfundat. Îl distra nespus să-l vadă pe uscăţivul şi neînduplecatul comisar zdrobindu-se de zidul de hârtie şi cerneală pe care campionul de la *Die Welt* îl ridica zilnic. Dacă l-ar fi cunoscut personal, nu ar fi ezitat să-i facă

cinste cu un pahar pentru momentele plăcute pe care i le oferea.

A așezat dosarul în locul cel mai logic și a așteptat obișnuita chemare în ajutor pe care Krause o lansa invariabil atunci când se dădea bătut.

De data aia a întârziat mai mult decât de obicei.

– Ar trebui să cauți pe Google, Bruno. Toată lumea folosește Internetul.

– Nu, la naiba. Nu vreau să caut pe Google. Nu așa se procedează.

– Despre ce e vorba acum? Mitologie, istorie?

– Ei și tu, bineînțeles! Ce altceva ai fi vrut să fie? a încuviințat el, abătut.

– Poate ai nevoie de o mână de ajutor, i-a sugerat el, mimând dezinteresul.

– Cinci vertical: zeu roman care închide și deschide totul.

– Cinci litere?

– Da.

– Ianus. Zeul ușilor, al începuturilor și al sfârșiturilor. Ianus, de unde vine *Ianuarius*, ianuarie, a spus Eichel, plesnind de fericire. Ce mai e?

Bruno Krause și-a smuls un fir de păr din sprâncene. Nu-și putea reprima pornirea asta atunci când îl cuprindea neliniștea.

– Una de istorie, a admis el, amărât. Șapte orizontal. Fiu al lui Ulise, rege al insulei Ithaca. Ceva de genul Tolemah.

– Telemah.

– Ei, fir-ar să fie, atunci am greșit ceva pe verticală! În sfârșit, la naiba!

Bruno a împăturit exemplarul din *Die Welt* și l-a aruncat la coș. S-a întins cât era de lung, încercând să alunge lenea care îl cuprindea, și a hotărât că era timpul să mănânce ceva. Tocmai își pusese paltonul, când un agent a apărut în ușă.

– Domnule inspector Krause, îmi pare rău... vești proaste, a dat el alarma. Un dublu asasinat. Pe strada Hardenberg, la numărul 23. Doi bătrâni, soț și soție. I-a găsit cu mai puțin de o oră în urmă asistenta socială trimisă de primărie.

– Să cer o mașină pentru dumneavoastră?

– Ce consolare!

– Vrei să te însoțesc? s-a oferit Christian.

– Da. Ar fi mai bine. O să iau o pastilă, mă doare rău capul. Hai, așteaptă-mă jos în stradă.

După câteva minute, o mașină a comisariatului central de poliție din Berlin străbătea orașul. Bruno Krause ar fi dat jumătate din fondul lui de pensie pentru ca lumea să uite de el câteva ceasuri. De câteva nopți nu dormea bine, din cauza unei dureri persistente în zona lombară; cum spuneau medicii, urmarea unor vechi colici renale.

A pufnit.

– Holger, te rog din suflet, deconectează sirena aia nenorocită, l-a rugat el pe șofer. Îmi crapă capul. Sirena n-o să-i scoale din morți pe bătrânii ăia. Și e și lapoviță. Mergi mai încet. Vrei să ne facem praf?

– Nu te văd bine, amice, i-a şoptit Eichel. Ar trebui să-ţi iei săptămâna aia de concediu cu care ţi-au rămas datori. Dacă nu o iei înainte de Crăciun, o pierzi.

Krause a încuviinţat. A început apoi să strănute.

– Colac peste pupăză, am şi răcit. Sunt într-un hal fără de hal.

Strada Hardenberg fusese blocată pe ambele sensuri. În faţa numărului 23, o casă de cărămidă roşie cu un singur etaj, staţionau două vehicule ale Departamentului de Criminalistică şi o ambulanţă. Numeroşi vecini, curioşi, se îngrămădiseră de ambele părţi ale benzilor de securitate întinse de poliţie.

Cum au trecut pragul, s-au întâlnit cu Florian Bohm, agent al BKA, Biroul Federal de Cercetări Criminalistice. Christian Eichel ştia că între el şi şeful său era o veche şi temeinică aversiune.

– Ce e cu tine, Bruno, nu arăţi prea grozav! a glumit Florian.

– Te asigur că până acum câteva secunde eram ca o floricică. Probabil că m-am schimbat când te-am văzut pe tine, i-a trântit-o el cu ironie. Ce a fost aici? Un jaf?

– Nu cred. Nu prea arată a jaf. S-a întâmplat la prima oră. Broasca nu a fost forţată. Cel care i-a ucis a făcut-o fără probleme. I-au deschis uşa. Aruncă şi tu o privire şi vezi la ce concluzii ajungi, i-a propus inspectorul.

Bruno Krause şi Christian Eichel au cercetat scena crimei.

Într-un mic salon din partea din spate, ale cărui ferestre dădeau spre o grădină neîngrijită, au găsit cadavrul lui Gerald Gottlieb, un bătrân de vreo nouăzeci de ani. Era așezat pe un scaun, cu capul prăbușit pe masă. Gura deschisă semăna cu o grotă. Fusese ucis cu o împușcătură curată, între ochi. O ceașcă de cafea se răsturnase la doar câțiva centimetri de mâna sa dreaptă. Alta stătea neatinsă, în fața lui.

– Tu ce zici, Christian?

– Nu știu, aș spune că omul a stat la cafea cu asasinul lui.

– Exact. Prin urmare, Florian Bohm nu se înșală. E clar că se cunoșteau. Gottlieb l-a poftit înăuntru pe asasin și i-a oferit cafea. A fost împușcat imediat, fără să fi avut loc vreo luptă. Toate par la locul lor. Ce e asta? Zahăr?

Eichel a observat un mic dozator. Se afla ceva mai departe. Și-a pus mănușile și a examinat sticluța.

– Nu este zahăr, pare mai curând a fi sare. Poate că bătrânul punea sare în cafea! a presupus el, amuzat. Și-a aplecat privirea și l-a cercetat cu atenție pe Gottlieb. Ce curios! Aș jura că are sare pe buze!

– Întreabă-i pe inspectorii de la BKA dacă au observat asta. Să ia probe și să le analizeze. Eu mă duc să arunc o privire sus.

Krause a urcat pe o scară înclinată până la etajul de deasupra. Soția lui Gottlieb, în vârstă de vreo optzeci de ani, zăcea în micul spațiu dintre pat și peretele dormitorului, într-o poziție ciudată. Semăna cu o păpușă stricată. Primise două gloanțe în piept.

Mâna ei stângă părea că voia să apuce cârjele care se sprijineau de noptieră.

– Sărmană femeie, a spus el în șoaptă, scârbit, încercând să prindă ultima imagine imprimată în pupilele ei. Probabil că dormeai atunci când a răsunat împușcătura. Te-au omorât când voiai să te ridici din pat?

Comisarul tocmai se pregătea să iasă din alcov când privirea i-a căzut pe o comodă veche, cu marchetărie, care se afla de cealaltă parte a patului. Pe ea erau așezate mai multe fotografii în rame de argint și lemn. Una din ele i-a atras imediat atenția.

A scotocit prin buzunare și și-a pus ochelarii pe nas.

Un Gerald Gottlieb foarte tânăr poza drept ca un băț, cu un aer marțial. Purta uniforma impecabilă a armatei germane și saluta înspre aparatul de fotografiat cu o expresie de mândrie pe chip, în fața Porții Brandenburg.

Bruno Krause a tresărit. În ciuda faptului că în capul lui părea să se dispute meciul pentru titlul mondial de box la categoria grea, o amintire a ieșit cu putere la suprafață. Cu două zile în urmă primise o informație trimisă de comisariatul din München, un caz cu caracteristici similare: dosarul unui asasinat multiplu în care fuseseră uciși un vechi soldat, fiica și ginerele său. Nu mai ținea minte numele, dar își amintea în schimb că acel bătrân fusese un ofițer din serviciul extern al Führerbunkerului din Berlin în ultimele zile ale războiului.

S-a încruntat. A coborât ținând fotografia în mână. Christian Eichel continua să adulmece prin salon ca un copoi în căutarea unei urme.

– Femeia care i-a găsit e pe aici?

– Cred că e în stradă. O interoghează. A făcut o criză de nervi.

Krause a ieşit din casă. Un agent al BKA vorbea cu asistenta socială a soţilor Gottlieb în partea din spate a unui vehicul. Femeia avea spaima întipărită pe chip. Stătea cu braţele încrucişate, retrasă. După câteva minute, odată terminat interogatoriul, inspectorul a abordat-o.

– Scuzaţi-mă, ştiu că sunteţi în stare de şoc, este firesc, vă rog să vă liniştiţi... a spus el cu un ton calm. Sunt comisarul Bruno Krause. Aş vrea să vă pun câteva întrebări. Nu va dura mult. Cum vă numiţi?

– Gisela. Gisela Froese.

– Foarte bine, Gisela. Spuneţi-mi, doamna şi domnul Gottlieb primeau vizite?

– Nu, niciodată. Nu aveau pe nimeni. El abia dacă ieşea din casă, deşi era încă în putere; ea, însă, niciodată, l-a asigurat Gisela. Avea artroză. Soţul ei şi cu mine o ajutam să coboare în salonaş, unde stătea câteva ore pe zi, până la mijlocul după-amiezii. Îi plăcea să se uite la televizor, ştiţi, la concursuri.

– Am înţeles. De cât timp aveaţi grijă de ei?

– De aproape trei ani, a scâncit ea. E înfiorător, cumplit.

– Aveau datorii, primeau corespondenţă?

– Nu aveau nici un fel de datorii. Aveau o situaţie materială bună. Domnul Gottlieb a muncit mulţi ani într-o întreprindere de construcţii. Avea o pensie bună.

Iar scrisori... doar cele de la bancă. Nimic deosebit, din câte știu eu.

– Vorbeați des cu domnul Gottlieb?

– Desigur, la ce vă referiți?

– Am auzit că a fost ofițer în timpul războiului.

– Da. Câteodată își amintea despre asta și făcea comentarii. Mai ales când vedea buletinul de știri de la ora trei și îl deranja ceva, a explicat Gisela. Era foarte cârcotaș. Și foarte pesimist. Asta vă spun sigur. Cred că niciodată nu a acceptat înfrângerea. I se lumina fața când își amintea de acei ani. Într-o zi mi-a mărturisit că l-a cunoscut personal pe Hitler. Mi-a spus că a fost cu el în trei ocazii.

– Vă rog să faceți un efort de memorie, este important: știți dacă a fost angajat al Cancelariei, al vreunei instituții centrale, al buncărului Führerului, dacă a avut contacte cu vreun general sau membru de frunte al partidului?

Gisela s-a concentrat câteva momente.

– Mi-a povestit că a făcut parte din serviciul de intendență al buncărului, dar nu a precizat cu ce anume se ocupa și nici în ce perioadă s-a petrecut asta. Îmi pare rău.

– Nu face nimic. Vă mulțumesc. Încercați să vă odihniți, i-a propus Krause. Dacă îmi mai vine în minte vreo întrebare, o să vă sun. Acum duceți-vă acasă.

Asistenta și-a aranjat gulerul jachetei, și-a pus poșeta pe braț și a făcut câțiva pași. Dintr-odată s-a întors.

– Agentul BKA mi-a zis că trebuie să mă prezint la Departamentul de Cercetări Criminalistice, i-a spus ea, neliniștită. Eu le-am spus deja tot ce știu.

– Calmați-vă. E doar o simplă formalitate. Cei de la BKA au fețe de buldogi, dar nu vă vor mușca, i-a șoptit pe un ton complice inspectorul.

O jumătate de oră mai târziu, pe drumul de întoarcere spre comisariat, Bruno Krause i-a împărtășit lui Christian Eichel bănuielile sale.

– Vreau să faci rost de o listă a supraviețuitorilor războiului, ofițeri și soldați.

Eichel l-a privit perplex.

– Nu va fi deloc ușor. Mai sunt în viață încă mulți combatanți.

– Introdu marje de eroare, parametri, i-a recomandat el. Concentrează-te asupra numelor celor care au participat la Bătălia pentru Berlin. Îndeosebi asupra celor care făceau parte din SS sau erau detașați la serviciul Führerbunkerului. Presează-i pe cei de la BKA să ne trimită cât mai repede raportul criminalistic.

Asistentul a oftat adânc.

– Crezi că treaba asta are vreo legătură cu războiul?

– Nu știu, dar ceva îmi spune că da.

Au rămas tăcuți. Krause a început să strănute violent. Încă o dată și încă o dată. Și-a dus la nas o fâșie de pânză albă, care fusese odată o batistă.

– La dracu', Holger! Ce zici dacă ai închide geamul și ai da mai multă căldură? Chiar vrei să mă omori? Sunt două grade afară, până la urmă o să fac o pneumonie clasa întâi!

12
FII AI HIPERBOREEI

Edward Harvington a ridicat cupa până în dreptul ochilor lui şi al flăcărilor din cămin. Focul i-a smuls coniacului o miriadă de licăriri vechi, scăldând obrazul aristocratului într-o lumină aurie. Nările i s-au dilatat de plăcere. Pe dată, fără nici o cumpătare, a golit jumătate din importanta rezervă de Martell.

– Byrd? Vă referiţi la amiralul Richard Evelyn Byrd? a întrebat el cu o voce gravă. Obrajii păreau să i se împurpureze de la flăcările alcoolului.

– Da, presupun că despre el este vorba, a ezitat Simon Darden. Mai există vreun Byrd cu care să poată fi confundat?

– Nu.

Ziaristul, fotograful şi scriitorul se întorseseră în bibliotecă după masă. Toţi trei erau cuprinşi de inevitabila moleşeală care survine după o masă copioasă. Stăteau tolăniţi comod în fotoliile lor.

– Un personaj misterios acest Byrd, a convenit Harvington. Bine faceţi că îl includeţi în articolul

dumneavoastră de cazuri nerezolvate, misterioase. În afară de asta, numele lui este legat de unul dintre capitolele cele mai stranii ale istoriei primilor ani postbelici. Ați auzit vorbindu-se despre Operațiunea Highjump?

– Tocmai voiam să vă întreb despre ea.

– Am înțeles, a încuviințat el. Vă avertizez că este o chestiune spinoasă. Se pretează la multe ipoteze și toate pot fi eronate. Ca întotdeauna, problema constă în faptul că informațiile disponibile sunt puține. Guvernul american refuză să declasifice documente și rapoarte din acea epocă. Presupun, domnule Darden, că știți faptul că acum, după cincizeci de ani, toate aceste lucruri ar fi trebuit să iasă la lumină și să fie de domeniu public. Aici se ascunde ceva. Ceva neliniștitor și periculos. De aceea chestiunea continuă să fie un subiect tabu, strict secret, ținut sub șapte lacăte.

– Puținul pe care am reușit să-l aflu în legătură cu această operațiune este că la sfârșitul anului 1946, când întreaga Europă încă mai fumega, americanii au debarcat la Polul Sud.

– Au debarcat? Eu aș spune că Highjump a fost mai mult decât o debarcare. A fost o invazie în toată regula, a subliniat Harvington, amuzat. Să o luăm pe rând. Să începem cu începutul.

Scriitorul a schițat apoi rapid portretul amiralului Richard Byrd, explorator și militar din armata Statelor Unite, considerat de toată lumea ca fiind un erou național. În 1926 a susținut că a survolat Polul Nord, împreună cu pilotul său Floyd Bennet, cu

toate că unii experţi care au analizat minuţios aspectele tehnice ale călătoriei, autonomia de zbor a aparatului şi distanţa care trebuia străbătută au tras concluzia că acel lucru nu era posibil. Un an mai târziu, Byrd a încercat să câştige Premiul Orteig. S-a înscris într-o competiţie al cărui obiectiv era realizarea unui zbor din Statele Unite până în Franţa, fără escale. Bennet a suferit un spectaculos accident în timpul probelor. A scăpat cu viaţă ca prin minune. Avionul, un Fokker cu trei motoare, a avut nevoie de reparaţii. Până când să ajungă Byrd în situaţia de a putea să se lanseze în riscantul salt transoceanic, Charles Lindbergh reuşise deja să câştige premiul şi să intre în analele istoriei aviaţiei. Cu toate acestea, Richard Byrd, împărţind comanda cu un alt pilot, a realizat şi el performanţa la sfârşitul lui iunie al aceluiaşi an. După aceea, întregul său interes se va axa pe explorarea Antarcticii. Continentul îngheţat îl va atrage ca un magnet în deceniile următoare.

– Byrd a survolat Polul Sud în noiembrie 1929, a spus Harvington plin de admiraţie. A băut restul de coniac care mai rămăsese şi apoi şi-a umplut din nou cupa, cu un zâmbet indulgent. Această faptă memorabilă i-a adus recunoaşterea întregii Americi. A devenit o legendă. S-a mai întors acolo încă de patru ori. În 1934, în timpul celei de-a doua expediţii, a petrecut cinci luni într-o singurătate absolută, într-o mică staţie meteorologică. A fost cât pe ce să moară.

– Ce a păţit? Un accident? s-a interesat John Stewart, cuprins de o plăcută toropeală în apropierea focului.

– Byrd stătea ca vai de lume într-o încăpere mică, îngropată în zăpadă, fără ventilație, a explicat aristocratul. Monoxidul de carbon produs de o sobă aproape că l-a ucis. N-a mai transmis nimic prin radio, iar cei din tabăra de bază și-au dat seama că s-a întâmplat ceva rău și au pornit într-o cursă disperată contra cronometru, pe uscat și prin aer. De două ori au încercat să îl salveze, dar fără succes, din cauza întunericului și a viscolelor. L-au găsit într-o stare cumplită, dar omul era un adevărat diavol. Și-a revenit. Câțiva ani mai târziu, guvernul german, prin societatea sa geografică, l-a invitat să împărtășească din descoperirile și din experiența lui într-o serie de conferințe ținute la Hamburg. Dacă nu mă înșel, asta se întâmpla în 1938. Cu foarte puțin timp înainte de izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial. Naziștii erau foarte interesați de Polul Sud.

– Ce putea să le ofere un loc atât de îndepărtat și neospitalier? a vrut să afle Darden. Ziaristul urmărea fascinat povestea pe care Harvington o depăna fără grabă. Tiberio, golden retrieverul aristocratului, adormise la picioarele sale, făcut covrig.

– Fascinația germanilor pentru această imensitate vine de foarte departe. De fapt, și cred că nu mă înșel, ei au fost primii care au explorat unele zone ale acelui continent. În 1873, Eduard Dallman a deschis noi rute cu vasul său, *Grönland;* la începutul secolului XX au mai făcut două călătorii, cu echipament mai adecvat și cu hărți nautice mai bune; în sfârșit, prin anul

1925, între cele două războaie, comandantul Alfred Merz a străbătut regiuni întinse la bordul lui *Meteor.*

– Dincolo de interesul ştiinţific şi geografic, tot nu înţeleg ce anume trezea curiozitatea germanilor, a repetat ziaristul. În Antarctica nu este altceva decât gheaţă!

– Cine ştie! Poate căutau mitica Thule? s-a întrebat Harvington cu o atitudine teatrală. Apoi şi-a luat un aer confidenţial, misterios, şi a continuat: acum urmează lucrul cel mai interesant, domnule Darden. Acea misterioasă invazie numită Highjump.

– Ard de nerăbdare.

– Te rog să mă crezi că şi eu fac acelaşi lucru, a admis scriitorul. În ciuda faptului că ştiu mai multe decât dumneata despre această chestiune, niciodată nu am aflat ceva clar. Să vedem, ne aflăm în 1946, în plin prolog a ceea ce a devenit apoi Războiul Rece. Europa nu se eliberase încă de groaza confruntării ce avusese loc, la Nürnberg se desfăşura procesul conducătorilor nazişti... mă urmăriţi?

– Cu mare atenţie.

– Acesta este momentul în care înaltul comandament al Statelor Unite se hotărăşte să pună în aplicare Highjump. Operaţiunea a fost pregătită în doar câteva săptămâni. Să nu ne înşelăm, domnilor, nu vorbim de mici manevre făcute de un detaşament de soldaţi. Chester W. Nimitz, pe atunci comandantul Operaţiunilor Navale, şi amiralul Ramsey au mobilizat un număr de aproape cinci mii de oameni, o jumătate de duzină de elicoptere, câteva hidroavioane, avioane de vânătoare şi de transport, o duzină de fregate şi de

distrugătoare, ca și un portavion, *USS Filipinas*. Știți pe cine au pus în fruntea acestei enorme desfășurări de forțe?

– Nu.

– Pe amiralul Richard Byrd.

– Am înțeles. Fără îndoială, era cel mai calificat, cel mai experimentat.

– Spuneți-mi, vă rog, sir Harvington, a fost emis vreun comunicat? Presa a vorbit despre aceste *manevre?* a vrut să știe fotograful.

– Totul s-a petrecut în cel mai desăvârșit secret. Nimitz a afirmat că obiectivul principal al Operațiunii Highjump era cel de a testa materialul de război în condiții extreme, de a antrena personalul, de a extinde și de a consolida suveranitatea Statelor Unite în vastele regiuni ale Antarcticii, de a studia posibilitatea unei prezențe permanente în acea parte a lumii și, se înțelege, de a obține informații geologice, hidrografice, meteorologice... a enumerat Harvington.

– Sună a scorneală, a murmurat Stewart.

– Da. Pare o perdea de fum, un paravan, a admis aristocratul. Mai ales dacă ne gândim la un fapt semnificativ. În preziua războiului, după acele conferințe de la Hamburg de care am amintit, guvernul german și-a anunțat hotărârea de a-și reclama suveranitatea asupra unei importante părți a Antarcticii. Au trimis o expediție în care au fost fotografiate și s-au trasat hărțile a cel puțin unei cincimi din continent. O regiune imensă, numită Țara Reginei Maud. Au survolat-o săptămâni în șir, aruncând mii de stâlpi cu

svastică. Au numit-o Neuschwabenland, Noua Suabie, în onoarea statului german istoric și a vasului care efectuase călătoria.

– Ce s-a întâmplat în timpul Operațiunii Highjump? a întrebat Darden, tot mai intrigat.

– Forța aceea de ocupație s-a împărțit în trei grupe. La sfârșitul lui decembrie 1946, în siajul spărgătoarelor de gheață, americanii au ajuns în marea Ross. Au muncit timp de câteva zile, amenajând tabere și piste de aterizare. Au început să facă recunoașterea terenului, apoi au survolat zona, vreo cinci sute de mii de kilometri pătrați. În două sute douăzeci de ore de zbor au făcut șaptezeci de mii de fotografii... le-a povestit Harvington. A făcut apoi o pauză semnificativă și a conchis enigmatic: Atunci s-a sfârșit totul. Cu aceeași repeziciune cu care începuse.

– Cum adică s-a sfârșit totul?

– Au plecat din Antarctica pe jos, domnule Darden, a spus el în șoaptă. Nimeni nu știe exact ce s-a întâmplat acolo. Presa vremii a vorbit de avioane și elicoptere pierdute, de soldați morți. Trupele au fost evacuate de spărgătoare de gheață în trei faze, începând cu 22 februarie. Astfel, niște manevre care trebuiau să dureze între șase și opt luni s-au încheiat brusc după doar câteva săptămâni. Atunci a făcut amiralul Byrd cele mai stranii declarații pe care le-am auzit în viața mea.

Ziaristul nu s-a putut abține să nu se aplece spre Harvington, împins parcă de un resort ascuns. Creierul său părea pe punctul de a exploda.

Scriitorul a zâmbit satisfăcut. Reușise să-și însufleţească invitații cu povestea lui. S-a oferit să le umple din nou cupele cu Martell. Darden, care detestase totdeauna coniacul, nu a ezitat să accepte oferta.

– După evacuare, Byrd s-a întors la Washington. Aici a fost interogat în secret de serviciile de securitate, a șoptit scriitorul. În acele zile au apărut niște declarații ale militarului, în ziarul *El Mercurio*, din Chile. M-am folosit de ele într-una din cărţile mele: *De la al Doilea Război Mondial la Războiul Rece*. Aşteptaţi puțin! Nu vreau să schimb nici un singur cuvânt.

Harvington s-a ridicat și a făcut câțiva pași până la un raft aflat lângă cămin. A luat un volum gros și l-a frunzărit câteva clipe.

– Aici e, a spus el, satisfăcut, lovind pagina cu degetul. E citatul exact: „Este neapărat necesar ca Statele Unite ale Americii să ia măsuri de apărare împotriva unor regiuni ostile. Nu aș vrea să se simtă cineva înfricoșat fără motiv, dar este o realitate amară, de care trebuie să ținem seama: în cazul izbucnirii unui nou război, ţara noastră ar putea fi atacată de *nave* capabile să zboare de la un pol la celălalt cu viteze incredibile...“ Ce părere aveți, domnilor?

– Idei științifico-fantastice. Omul a înnebunit! a spus Stewart. S-ar spune că vorbește despre farfurii zburătoare.

– Nebun? Poate! a admis Harvington. Există însă și posibilitatea ca în timpul Operațiunii Highjump, într-un loc îndepărtat din Antarctica, în vreun zbor de recunoaștere, Byrd să fi văzut cu propriii ochi ceva

inexplicabil, ceva care să fi depășit granițele rațiunii. Din câte știu eu, a fost un om pragmatic, serios, prea puțin înclinat spre fantazare. Oare ce s-o fi întâmplat acolo? Ce a determinat înaltul comandament să ordone retragerea imediată de la Polul Sud? De ce nu a fost declasificat acel raport?

Darden se cufundase într-o lungă tăcere. Părea o statuie. Încălzea baza cupei între degete. Acestei imobilități exterioare îi corespundea însă o intensă activitate a minții. Nu putea eluda recomandarea lui Heinz Rainer, omul care îl implicase în dezlegarea celui mai mare puzzle din istorie.

Sinapsă. Capacitatea de a pune în legătură și a uni lumi depărtate.

– Sir Harvington... a zis el hotărât. Mi-aș fi dorit să fi pregătit mai serios acest interviu. Dar timpul nu mi-a permis-o. Cu toate astea, m-am documentat asupra unei chestiuni care ar putea avea legătură cu ceea ce tocmai ne-ați explicat. Știu că, la câteva săptămâni după căderea Berlinului, Statele Unite au efectuat o operațiune strict secretă. Operațiunea Paperclip.

– Veți găsi informații despre dosarul Paperclip în această carte. Păstrați-o, mai am un exemplar, a spus scriitorul și i-a întins volumul pe care tocmai îl consultase. Vă voi explica foarte pe scurt în ce a constat acel dosar, și el afacere de stat secretă, se înțelege. Veți vedea că americanii, ca și rușii, și-au dat curând seama că îl învinseseră pe Hitler printr-o minune. Au găsit hangare, fabrici și laboratoare, uriașe complexuri subterane ascunse în mai multe locuri. Vă asigur că au

rămas îngroziți. Naziștii erau pe cale de a realiza o întreagă generație de arme noi, de rachete noi, care făceau ca toată tehnologia cunoscută să fie depășită. Tancuri cu infraroșu, rachete intercontinentale capabile să atingă New Yorkul, tunuri pneumatice, avioane care învingeau forța gravitației prin electromagnetism și, se înțelege, bomba cu dispersie, așa cum denumeau germanii bomba atomică. Văzându-se pierduți, înțelegând că în câteva săptămâni cel de-Al Treilea Reich va trebui să capituleze, înaltele comandamente au dat ordine de distrugere a planurilor, prototipurilor și proiectelor. Se spune că în mâinile Aliaților nu ar fi căzut decât zece sau cincisprezece la sută din realizările lor.

– De-a dreptul îngrijorător.

– Naziștii îi ironizau în legătură cu asta. Göring a ajuns să afirme că, dacă războiul s-ar mai fi prelungit cu câteva luni, mai puțin de un an, ei i-ar fi șters pe Aliați de pe hartă. Și nu glumea, vă rog să mă credeți. În fața acelei evidențe devastatoare, serviciile de spionaj ale Statelor Unite au pus la punct Operațiunea Paperclip. Au transferat în secret sute de oameni de știință germani în America, încălcând chiar și legile care împiedicau intrarea pe teritoriul american a tuturor celor care ar fi putut să fie responsabili de crime de război. I-au pus în fruntea multor proiecte și programe de cercetare științifică. Amintiți-vă de Werner von Braun. O să vă mai spun ceva: proiectul spațial al Statelor Unite, primii pași făcuți de NASA, a fost realizat datorită tehnologiei germane. Mii de patente și invenții ale naziștilor au

reprezentat coloana vertebrală a explozivei dezvoltări tehnologice și industriale din anii care au urmat.

Darden a zâmbit. Harvington confirma ceea ce el știa despre acel nerușinat transfer de știință și tehnologie făcut după război.

– Prin urmare, dacă Richard Byrd a vorbit de nave, avioane sau obiecte neidentificate, capabile să survoleze pământul de la un capăt la celălalt în doar câteva secunde, poate nu era nebun, ce ziceți? a adăugat ziaristul, cu cinism.

Aristocratul a izbucnit în râs.

– Dacă veți reuși să descoperiți asta, nu uitați să-mi întoarceți favorul.

– O ultimă întrebare, pentru că s-a făcut cam târziu și trebuie să ne întoarcem la Londra, a spus Simon, uitându-se la ceas. Ținând seama de tot ce am discutat aici, cuvântul Shangri-La vă spune ceva?

Sir Edward Harvington s-a scărpinat în ceafă.

– Shangri-La? Sigur că îmi sugerează ceva! Îmi amintește de unul dintre filmele mele favorite, *Orizonturi pierdute* de Frank Capra! a glumit el. Mă scuzați, da, cred că aș putea să vă spun ceva despre Shangri-La. Amiralul Dönitz a pronunțat acest cuvânt o dată, doar o singură dată.

Ziaristul și-a amintit că Heinz Rainer îl menționase pe Dönitz printre indicii. În cercetările făcute, nu reușise decât să obțină informații cu privire la viața acestuia, la cariera lui militară. Dönitz fusese comandantul-șef al Kriegsmarine, al marinei de război germane, artizanul strategiei U-Boot, temutele

unități de submarine, și, în mod semnificativ, președintele Germaniei timp de câteva săptămâni, după moartea lui Hitler.

– Dacă declarațiile lui Richard Byrd v-au îngrijorat, cuvintele lui Karl Dönitz vă vor provoca o și mai mare neliniște, a anticipat Harvington. În 1943, acest om a spus: „Flota de submarine germane este mândră să poată anunța că a construit în cealaltă parte a lumii un Shangri-La pentru Führer, un paradis, o fortăreață de necucerit..."

Simon Darden și John Stewart au rămas înmărmuriți, cu răsuflarea tăiată.

Aristocratul i-a privit cordial.

– Americanii, care cunoșteau foarte bine aceste cuvinte, l-au interogat zile în șir pe Dönitz, până la extenuare, a adăugat el. Îl întrebau mereu același lucru: „Unde l-ai dus pe Hitler?"

– Dumnezeule! a bâiguit înfricoșat Darden.

– Dacă veți găsi acest Shangri-La al Führerului, domnule Darden, anunțați-mă, l-a rugat el cu un zâmbet cinic și ironic pe buze. Mi-ar face plăcere să-l văd înainte de a muri. Mi-am petrecut o bună parte din viață printre documente, cărți, memorii și rapoarte despre cel de-al Doilea Război Mondial, dar nu am găsit nici o mențiune despre acel paradis. Poate că este adevărat că ei au creat o nouă Thule, dincolo de negurile Boreei, la ultima graniță a lumii, în mijlocul gheții veșnice. Nu știu asta, dar să nu uitați niciodată: un nazist nu glumea și nu spunea lucruri neserioase.

Iar Dönitz, știu sigur, era un om a cărui seriozitate mergea până la neverosimil.

Puțin după aceea, sir Edward Harvington s-a despărțit de ei la poarta conacului. Ziaristul și fotograful au făcut cale întoarsă spre Abberley. Ultimele lumini ale zilei se vedeau la apus, printr-o îngustă fâșie de nori crepusculari care păreau să devoreze siluetele și formele lumii reale.

Întoarcerea la Londra a avut loc într-o tăcere întreruptă doar de buletinele de știri de la radio, axate pe Conferința la Nivel Înalt a Forului de Cooperare Economică Asia-Pacific de la Hanoi. În ciuda insistenței lui George Bush și a sprijinului Japoniei, cea mai mare parte a țărilor membre au refuzat să condamne formal guvernul Coreii de Nord pentru recentele sale experiențe nucleare.

Șoseaua părea să preia conducerea, transformată într-o interminabilă panglică alunecoasă. Cufundat în hățișul propriilor gânduri, Simon Darden nu intuia în nici un fel că în următoarele ceasuri soarta îl va purta într-o călătorie fără întoarcere, spre cel mai mare secret al lumii.

Crucea de sub Antarctica.

13
DESTINE ÎNCRUCIȘATE - I

Se întuneca la Berlin. Un miros îmbietor de *döner kebab* din miel fript ieșea din prăvălia lui Tarek. Aroma de carne rumenită atrăgea zilnic atenția trecătorilor, care se opreau și se scotoceau prin buzunare după câteva monede ca să guste la repezeală ceva delicios. Libanezul, cu cuțitul în mână, tăia felii subțiri din bucata de carne așezată pe un cilindru vertical și le punea pe o tavă mare. Fiul său, Saruca, ceva mai departe, le amesteca apoi cu frunze de salată verde și cu felii de roșii și umplea cu grijă turtele de pâine nedospită pe care între timp le tăiase în două; apoi, după ce le punea în pungulițe de hârtie, le aranja pe polița prăvălioarei.

Lui Günter Baum i s-a făcut brusc poftă. A zâmbit satisfăcut și, fără să stea pe gânduri, a intrat în prăvălie.

– Bună seara. Ce frig strașnic! a spus el, frecându-și mâinile.

– Da. Și o să se facă și mai frig. Așa au spus la radio, a încuviințat Tarek, privindu-l cu coada ochiului și continuându-și treaba. Ce să fie? O turtă cu *kebab* căldicică?

– Cum? Da, sigur! Miroase teribil de bine!

– Să nu aveți nici o îndoială, este cel mai bun *döner kebab* din tot orașul. Nici un turc nu l-ar frige mai bine, vă asigur, s-a lăudat comerciantul. Hai, Saruca, grăbește-te, un *kebab* pentru domnul. Doriți și ceva de băut, domnule?

– Nu, mulțumesc, dar dacă tot sunt aici aș vrea să vă arăt ceva. O poză. E fotografia cuiva pe care îl caut, a șoptit Günter, mijindu-și ochii. Figura lui a căpătat înfățișarea vicleană a unui lup care își urmărește prada în adâncul pădurii.

I-a arătat o fotografie lui Tarek. Era o copie mărită a unei imagini care, la origine, se pare că nu fusese de prea bună calitate.

Negustorul a privit-o cu atenție. Avea în fața ochilor imaginea unui bărbat blond, cu ochii de culoare deschisă și trăsături colțuroase. De vreo treizeci și ceva de ani. După aspect, fără îndoială un german sau un nordic.

– Ce e cu el? a întrebat, revenind la treburile lui.

– Îl cunoașteți, l-ați văzut vreodată? a întrebat Baum.

– Nu sunt sigur. S-ar putea, a murmurat el, prudent. Aici intră multă lume.

Günter a scos un portofel de piele neagră din buzunarul interior al paltonului și din el o plăcuță și o legitimație.

– Mă numesc Fritz Schlesinger, inspector la Biroul de Cercetări Criminalistice din Berlin, a mormăit el impasibil, cu o lucire trufașă în priviri. Iar tipul din fotografie este un asasin. Un criminal extrem de

periculos. Îl urmărim de multă vreme. Credem că se ascunde în această parte a orașului.

– Aha, asta este!

Günter a mușcat din *kebab*. A luat un șervețel de pe tejghea și și-a șters delicat buzele. Apoi l-a mototolit și l-a aruncat pe jos.

– Păi, nu știu ce să vă spun, a îngăimat libanezul, examinând încă o dată fotografia așezată pe tejghea. Acolo, în clădirea de pe cealaltă parte a străzii, cea din cărămidă roșie, locuiește un bărbat care seamănă cu el. Deși are părul de culoare închisă, mai lung, și o barbă scurtă, cam neîngrijită. Cu toate astea, aș jura că ochii sunt aceiași, dar, să mă ierte Allah, s-ar putea să mă înșel.

– Stați liniștit. În cazul în care nu este el, nu aveți de ce să vă faceți griji. Noi verificăm totul. Vă mulțumesc pentru colaborare.

Agentul Ultimei Thule a pus o monedă pe marmura tejghelei, a schițat un zâmbet care era mai curând un rânjet și a ieșit în stradă, ridicându-și gulerul paltonului.

În colțul străzii s-a întâlnit cu adjunctul său, Ewald Fleischer, și cu alți doi.

– Coincide cu adresa pe care ne-au dat-o, a anunțat el, înclinând ușor capul. Acolo, sub nasul nostru. Cei patru au privit clădirea cu patru etaje. Era un conac vechi, care părea să fi fost refăcut pentru a fi transformat într-un bloc cu apartamente mici.

Exact în acel moment, în spatele uneia din ferestrele de la etajul al patrulea, Elke Schultz se plimba

prin salon cu telefonul în mână, ca o fiară închisă în cușcă.

– Ți-am zis deja că da, pentru Dumnezeu, nu mă mai bate la cap! s-a răstit ea, iritată. Nu fi îngrijorată, nu uit nici mănușile, nici fularul.

Violonista a privit indispusă geamantanele mari, pe jumătate pline, care stăteau deschise pe sofa.

O voce pițigăiată, stridentă, s-a auzi în aparat:

– Nu uita că în Franța, Anglia, Statele Unite și Canada este vreme foarte urâtă. Am văzut la televizor! Mai renunță la atâtea rochii de seară și ia o eșarfă, veste de lână și lenjerie de corp din flanelă! Și niște ghete îmblănite din piele de căprioară!

– Sigur că da, mamă, sigur că da! a încuviințat Elke, la limita răbdării. Spune-mi cum te simți tu, ce mai e pe acolo?

– O, fata mea, totul este în regulă! Aici e o vreme splendidă. Lumea se scaldă și se plimbă ziua pe plajă. Ieri, mătușa ta și cu mine am băut un dry-martini delicios la o terasă. Iar seara am fost la cazinou. E în același hotel, Santa Catalina. O să vezi ce loc minunat este: am făcut fotografii. Am câștigat aproape două sute de euro jucând pe roșu și negru.

– Mă sperii, mamă, ai prins gustul jocurilor de noroc.

– Te sperii? Te rog, Elke, am și eu acum ocazia să mă distrez un pic! De când a murit tatăl tău am trăit ca într-o mănăstire! Îți povestesc altă dată, mai pe îndelete, dar unul din domnii care jucau la masă, un spaniol foarte distins, nu m-a slăbit din ochi toată

seara. Purtam vesta de lamé, cea neagră, și fusesem la coafor...

Violonista a zâmbit. A depărtat telefonul de ureche. De la o anumită distanță, vocea mamei ei se asemăna cu sunetele stridente scoase de o gaiță supărată. S-a dus la frigider și a scos o sticlă de vin alb. Slavă Domnului, mai rămăseseră trei degete de băutură. A scos dopul cu dinții și a umplut un pahar. Când a simțit că monologul se apropia de sfârșit, a întrebat:

– Când te întorci?

– Săptămâna viitoare, fata mea. Marți. Promite-mi că mă suni de la Paris!

– Îți promit.

– Te mai întreb ceva și te las. Spune, cum e cu Carl Weisman?

Elke Schultz a închis ochii, a strâns din dinți și a oftat adânc, cu pieptul zvâcnindu-i de neliniște. Era convinsă că ultima torpilă va lovi chiar la nivelul liniei de plutire.

– Cu Carl totul s-a terminat. Ți-am spus că mă gândeam să-l las baltă.

– S-a terminat? Îți jur că nu te înțeleg, Elke, părea că de abia a început! În afară de asta, mi-ai spus că te plăcea.

– Nu e nimic de înțeles, mamă. Carl este un bărbat căsătorit, iar eu nu vreau să am aventuri din astea. E chiar atât de greu de înțeles?

Pe linia telefonică s-a lăsat tăcerea.

– În sfârșit, draga mea, știi tu ce faci. Dar mă doare să văd cum o femeie atât de frumoasă ca tine este încă singură, iar timpul nu stă pe loc.

– Acum trebuie să închid, mamă. Închid. Chiar închid. Te sărut.

– Și eu te sărut, dragă, ai grijă de tine.

Violonista a aruncat mobilul pe grămada de haine ce urmau să fie împachetate și care se aflau pe una din marginile sofalei. Și-a dus mâinile la cap, ciufulindu-și părul lung, castaniu. Deodată, a rămas cu răsuflarea tăiată, privind în sus, de parcă încăperea nu ar fi avut acoperiș, iar ea ar fi putut ieși de acolo în zbor, dintr-o clipă în alta.

– Ce răbdare, Dumnezeule, ce răbdare! a îngăimat.

A golit cupa. A aruncat o privire spre ceas. Șapte și un sfert.

S-a lăsat să cadă cu toată greutatea într-un mic fotoliu. Pe măsuța de alături, învelit într-o catifea moale de culoare roșie, se odihnea cel mai bun iubit cu putință: un corp scurt, care nu rezista mângâierilor ei, deopotrivă gingaș și puternic. Și-a trecut degetele peste pielea cutiei și a închis ochii, convingându-se că avea nevoie doar de câteva clipe de liniște.

Încet, încet mintea i s-a moleșit, cufundându-se tot mai adânc în tărâmurile somnului.

Deodată, cineva a sunat la ușă. Cu insistență. Trei sunete lungi, presante. O tresărire nervoasă a făcut-o să simtă că se întâmpla ceva neobișnuit. Nu aștepta pe nimeni. Pe jumătate adormită, s-a apropiat de ușa de la intrare și a privit prin vizor.

Era vecinul ei. Acel Heinz Rainer. Cu fața deformată de lentila vizorului. A zâmbit. Instinctiv s-a uitat la fereastra sufrageriei, căutând-o pe Liz. Pervazul era gol. A scos lanțul de siguranță și a întredeschis ușa.

– Iar v-a fugit pisica? a glumit ea.

Înainte de a putea să înțeleagă ce se întâmpla, Elke Schultz s-a trezit împinsă într-un perete, cu o mână astupându-i gura și cu țeava rece ca gheața a unui pistol lipită de mijlocul frunții, între ochi.

– Dacă vrei să trăiești, nu scoate nici un sunet... i-a șoptit el cu o voce lugubră.

14
DESTINE ÎNCRUCIȘATE - II

Ochii lui Elke Schultz s-au bulbucat de spaimă. Groaza i-a fâlfâit în pupile ca un corb negru care se năpustește din înaltul cerului. Obrazul lui Heinz Rainer, la doar câțiva centimetri de al său, era inundat de o lucire stranie. A încercat să strige, dar nu avea aer, iar cuvintele i se înecau în gâtlej; s-a zbătut cu disperare, încercând să scape de strânsoarea degetelor osoase ale acelui dement, crispate pe obrazul ei asemenea unei gheare.

Rainer a închis ușa încet, împingând-o cu piciorul.

– V-am spus să tăceți. Nu vreau să vă omor, dar dacă nu îmi veți lăsa o altă opțiune, o voi face, v-o jur, a murmurat el. Nu încercați nimic. Nici să nu vă treacă prin gând.

Violonista a fost cuprinsă de un spasm convulsiv, epileptic. Creierul părea că scapă frâiele și renunță la controlul asupra celor mai elementare funcții ale sale. Timp de câteva clipe a crezut că leșină.

– Niște oameni au venit după mine, a spus în șoaptă Rainer, fără să retragă pistolul; sunt niște asasini, mă urmăresc de ani de zile. Singura mea vină este că am descoperit în mod întâmplător ceva teribil. Nu sunt un criminal, trebuie să mă credeți. Înțelegeți ce vă spun?

Elke a răspuns în singurul mod posibil. A clipit.

– Bine. Fiți atentă. Tocmai i-am văzut intrând în clădire. Am recunoscut fața unuia dintre ei, a șoptit el. În mod sigur se vor opri în fața fiecărei uși, încercând să mă localizeze. Vreau să faceți ceva pentru mine. Dacă sunteți de acord, clipiți de două ori.

Femeia a încuviințat. Într-un anumit punct din creierul ei, începuse să funcționeze un apel de urgență. Părea să emită un singur ordin, imperios, răspicat. Să supraviețuiască orice s-ar întâmpla.

– Așa e mai bine. Când vor suna, nu trebuie să le deschideți, i-a ordonat el. Se vor da drept polițiști, dar nu sunt. Recurgeți la orice pretext, spuneți-le orice vă trece prin minte, dar nu le deschideți. Dacă întreabă de mine, spuneți-le că ne-am întâlnit când veneați spre casă și că m-ați văzut ieșind. Faceți asta pentru mine?

Ochii lui Elke încuviințară.

– Voi avea încredere în dumneavoastră. Dacă mă trădați, mă vor ucide, să nu aveți nici o îndoială.

Rainer a slăbit apăsarea degetelor lui pe obrazul femeii.

– O să-mi retrag mâna de pe gura dumneavoastră, a avertizat-o el. Vă rog din tot sufletul, nu strigați. Nu faceți nici o prostie și vom scăpa amândoi cu viață.

– De ce...? a bâiguit ea când s-a văzut liberă. De ce îmi faceți asta?

Rictusul mânios al lui Rainer s-a topit. O lucire vinovată i-a apărut în privire.

– Ați opri mașina dacă ați vedea pe cineva agonizând într-un șanț?

Elke nu a știut ce să răspundă. De la starea de agitație trecuse la una de prostrație. Culoarea îi dispăruse din obraji.

– Ce vreți să spuneți?

– Că am avut un accident și că șansele mele de a supraviețui sunt foarte mici. Nimeni nu se oprește să încerce să mă salveze. Tocmai m-am aruncat sub roțile mașinii dumneavoastră. Mă puteți salva ori îmi puteți da lovitura de grație, dumneavoastră hotărâți.

Zgomotul surd al unor pași pe palier l-a făcut pe Rainer să astupe iarăși gura femeii. Ochii i s-au umplut brusc de o spaimă irațională. Violonista a înțeles că frica bărbatului era mai mare decât a ei. După ce au sunat fără să primească vreun răspuns la primele două uși de pe palier, necunoscuții s-au oprit în fața apartamentului lui Elke. Când s-a auzit soneria, inima a început să i se zbată în piept. A numărat până la zece și a înghițit în sec.

– Da, cine e? a întrebat ea în cele din urmă.

– Poliția. Sunt inspectorul Fritz Schlesinger. Vreau să stau de vorbă cu dumneavoastră. Deschideți, vă rog, a spus Günter Baum cu o voce aspră.

– Îmi pare rău, în clipa asta nu vă pot primi, tocmai am ieșit de sub duș și mă îmbrac. Nu vă deranjează

dacă vă rog să reveniți puțin mai târziu? Despre ce este vorba?

Heinz Rainer a închis ochii și și-a ținut respirația.

– Este ceva important. Căutăm un bărbat, un evadat periculos și violent.

– Aici nu este nici un criminal, a răspuns ea cu ironie. Sunt singură. Unicul bărbat care stă la acest etaj este domnul Rainer, la prima ușă. L-am văzut ieșind cam cu jumătate de oră în urmă. Părea foarte grăbit.

– Ascultați, doamnă, cum vă numiți?

– Schultz.

– V-ar deranja dacă v-am ruga să ne spuneți, doamnă Schultz, dacă bărbatul de care spuneți, domnul Rainer, este cel din această fotografie? V-o dau pe sub ușă, de acord?

– Da. Nu am nimic împotrivă, dar repede, că îngheț.

Baum a strecurat fotografia pe sub ușă. Elke a luat-o. A cerut încuviințarea bărbatului în mâinile căruia se afla. Acesta continua să stea în penumbră, cu spatele lipit de perete și cu arma în mână.

El a încuviințat.

– Păi, nu știu ce să spun..., da, s-ar putea să fie el, deși nu sunt foarte sigură. Adevărul este că seamănă vag, a bâiguit ea cu un suprem efort de a face să pară veridice cuvintele pe care le spunea. Înțelegea că sfârșitul coșmarului său depindea de decizia necunoscuților de a părăsi sau nu palierul. Domnul Rainer are părul de culoare închisă, ce-i drept. Și are mereu o barbă de câteva zile.

Elke a împins fotografia înapoi pe sub ușă.

– Foarte bine. Vă mulțumesc pentru informație. Îl vom aștepta în stradă. Iar dumneavoastră aveți grijă și nu vă apropiați de acel bărbat dacă îl vedeți.

– Așa o să fac, domnule inspector.

Günter Baum și Ewald Fleischer s-au retras cu neîncrederea întipărită pe chip. Cel de-al doilea, în timp ce trecea prin fața ușii lui Rainer, a apucat de clanță și a scuturat-o pentru a verifica rezistența încuietorii. După o clipă au auzit un mieunat lung și tânguitor care venea dinăuntru.

– Întărită și fixată, a șoptit contrariat Fleischer.

– Da. Hai, las-o baltă. Să mergem.

Baum a înclinat capul în mod semnificativ. Cei doi au dispărut pe scări.

– Au plecat, a șoptit Elke, aruncând o ultimă privire prin vizor. Se pare că m-au crezut.

– Nu. Nu s-au lăsat duși de nas. Sunt prea inteligenți. Nu am reușit decât să câștig puțin timp.

– Vă rog, vă rog din suflet, plecați! Eu am făcut ce mi-ați cerut.

– O să vă las să plecați atunci când o să ies de aici, nu mai devreme.

– Poftim?!

– Tăceți, trebuie să mă gândesc!

După ce a verificat dacă era cheia scoasă din broască, Rainer s-a apropiat de fereastra sufrageriei. A dat perdeaua la o parte și a privit atent în stradă. I-a văzut pe Baum și pe Fleischer traversând printre mașini și alăturându-se tovarășilor lor.

– Puneți-vă paltonul, domnișoară Schultz, plecăm, a anunțat-o el.

Elke și-a dus mâinile la obraz, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Apoi s-a înfuriat. Nu era dispusă să meargă nicăieri cu acel bărbat.

– Ascultați-mă, domnule Rainer sau cum vă veți fi chemând, s-a răstit ea supărată. Am făcut ce mi-ați cerut. Nu vă cunosc și nici nu vreau să fiu amestecată în treburile dumneavoastră. Ieșiți din locuința mea înainte să încep să strig. Nici nu știți cât de tare pot țipa atunci când mă înfurii. Strig cum nimeni altul nu e în stare să o facă... în si bemol.

Rainer a privit-o imperturbabil. A înaintat până a ajuns la un pas de ea.

– V-am spus să vă liniștiți, mă faceți să-mi pierd răbdarea.

Ochii femeii s-au umplut de ură. A strâns pumnii și a izbucnit într-un chiot ascuțit, crispat, enervant, în timp ce se năpustea spre cel care o ținea prizonieră.

Fără nici o ezitare, Heinz i-a ars o palmă, a apucat-o de gât și a obligat-o să se așeze într-un fotoliu. Elke a izbucnit într-un plâns isteric, înăbușit.

– Nu vă mai spun decât o dată: puneți-vă paltonul și adunați-vă lucrurile, i-a ordonat el cu o voce plină de mânie. Peste câteva ore totul se va sfârși, iar noi ne vom despărți. V-am mai spus că nu sunt un asasin.

Elke a răsuflat, descompusă. A încuviințat. În câteva clipe și-a pus paltonul, și-a înfășurat un fular lung în jurul gâtului și și-a luat cutia cu vioara.

– Foarte bine! Ce altceva mai vreți? i-a trântit ea cu aroganță, înfiptă în fața ușii.

– Unde mergeți cu asta? a întrebat Rainer, derutat.

– Peste tot! Asta merge cu mine peste tot, a replicat Elke, prinzând lănțișorul fin de la mânerul cutiei de o brățară din piele pe care o purta la încheietura mâinii. Dacă nu îți convine, poți să începi să tragi, ticălos nenorocit!

Ochii violonistei aruncau flăcări. Părea o tigroaică. Heinz a ridicat din umeri, a scos lanțul de siguranță și a întredeschis cu grijă ușa. Scara părea goală. Au ieșit pe palier.

– Trebuie să iau câteva lucruri, a anunțat-o el, introducând cheia în broasca ușii apartamentului său. Nu durează decât un minut. Intrați.

Lumina era aprinsă în apartamentul lui Rainer. Elke nu s-a putut abține să nu privească cu o expresie de scârbă locuința celui care o sechestrase. Părea o cocină. Pe masă se îngrămădeau cutii de bere, tăvi cu alimente gata preparate și o scrumieră plină-ochi. Liz se plimba încolo și încoace. Și-a arcuit spinarea și i s-a strecurat printre picioare.

– Scuzați dezordinea, a spus el. A luat animalul în brațe, l-a dus la ușă și l-a împins spre porțiunea de scară care ducea la terasă. Hai, frumoaso, șterge-o, întoarce-te pe acoperișuri. Acolo e lumea ta. Eu nu mai pot avea grijă de tine.

Pisica a urcat câteva trepte, s-a oprit și l-a privit pe Rainer. Părea să înțeleagă că soarta ei și cea

a protectorului său se despărțeau definitiv în acel punct. A mieunat și a dispărut.

Heinz a străbătut încăperea și a aruncat o privire în stradă. A constatat că Baum și ucigașii plătiți ai societății Ultima Thule continuau să stea în același loc, la pândă. Să iasă din clădire nu era ușor, dar el mai reușise asta și cu alte ocazii. A luat o mică agendă de culoare neagră, umflată, a strecurat-o în buzunarul unui pardesiu de gabardină pe care l-a îndoit pe mâneca paltonului și apoi, fără să spună un cuvânt, a scos din dulapul antreului un bidon.

Elke a intuit pe dată intenția lui Rainer.

– Ce, ești nebun? a bâiguit ea, uluită. Ce naiba ai de gând?

Heinz nu a răspuns. A desfăcut capacul și a început să verse benzină pe mese și scaune, sofale, perdele și rafturi. A aruncat restul pe dușumeaua de lemn, trăgând o dâră până la ușă; după ce a terminat, a respirat ușurat, lăsându-se pătruns de mirosul pătrunzător al carburantului; a pus mâna pe telefon și a format un număr scurt.

– Departamentul pompierilor din Berlin? a întrebat el cu o voce agitată și în același timp temătoare. A izbucnit un incendiu pe strada Wartburg, la numărul 43, lângă parc. Îl văd de acasă, de pe partea cealaltă a străzii. Este la etajul patru, arde, e cuprins de flăcări. Veniți repede, repede, cred că sunt și răniți!

A închis telefonul și a zâmbit. Elke, împietrită ca o statuie, nu lua în serios demența care părea să-l anime pe cel care o sechestrase. A înțeles că era un

om cu adevărat periculos. Cel puțin în această privință urmăritorii săi nu mințiseră.

– Să nu vă fie frică, am calculat totul, a asigurat-o el. Acum trebuie să așteptăm câteva minute.

– Dumneavoastră nu sunteți în toate mințile, sunteți bolnav mintal, a șoptit ea, cuprinsă de un tremur nervos. A făcut câțiva pași înapoi înspre ieșire. Instinctiv, a strâns cu putere la piept cutia viorii Stradivarius.

Rainer a privit-o iritat pe femeie. Nu era timp pentru explicații. În afară de aceasta, știa că și dacă le-ar fi dat, tot nu ar fi fost crezut. Se uita mereu la ceas, cuprins de neliniște. Secundele treceau cu o încetineală exasperantă, de parcă timpul s-ar fi transformat într-o melasă densă. Celor doi li s-au părut ore. După un răstimp încordat și tăcut, sunetul unui roi de sirene i-a anunțat că sosise momentul.

– Să ieșim, a zorit-o el. Să nu vă îndepărtați de mine nici cu un centimetru.

Din pragul apartamentului, Rainer a aruncat un chibrit aprins. Într-o clipă, totul a fost cuprins de flăcări. Unda de căldură i-a pălmuit. Heinz a trântit ușa, a spart cu cotul geamul alarmei pentru incendiu, a apăsat pe buton și a împins-o pe Elke în jos, pe scări.

– Foc! Foc! Arde clădirea! a strigat el cu frenezie, bătând în trecere la uși și apăsând pe butoanele soneriilor. Foc, ieșiți cu toții în stradă! Repede, repede!

Reacția vecinilor nu s-a lăsat așteptată. Au ieșit din locuințe îngroziți, alăturându-se imediat celor doi într-o evacuare precipitată și disperată. Când Rainer și Elke au ajuns la intrarea imobilului, luminile roșii

ale mașinilor de pompieri, ale poliției și ale ambulanțelor dădeau locului un aspect apocaliptic.

Rainer a apucat-o cu putere de braț pe femeie. Îi ținea în continuare pistolul înfipt în coaste, ascuns sub pardesiul de gabardină. Privirile i s-au încrucișat o clipă cu acelea ale lui Günter Baum. Din postul său de observație de pe cealaltă parte a străzii, ucigașul asista derutat și uimit la haosul neașteptat.

– Acum să tăceți și să nu mă contraziceți, i-a cerut Heinz femeii, îndreptându-se spre o mașină a poliției, care staționa la vreo câțiva metri.

Agenții încercau să organizeze circulația trecătorilor și să le înlesnească pompierilor amplasarea furtunurilor și a scărilor. Rainer s-a adresat unuia dintre ei.

– Auziți, domnule agent, acei patru tipi de acolo, de pe partea cealaltă a străzii, îi vedeți? a întrebat când a ajuns lângă ei.

– Poftim?! Da! Ce e cu oamenii aceia?

– Soția mea și cu mine i-am văzut intrând în această clădire acum vreo cincisprezece minute. Aveau cu ei un bidon cu benzină și păreau să aibă un comportament dubios. Ni s-a părut foarte suspect, știți?

Rainer a apăsat cu furie țeava pistolului. Elke i-a confirmat spusele printr-un șir de sunete monosilabice nervoase. Polițistul, încurcat, nu a întârziat să-și anunțe colegii. Au trecut strada hotărâți, trăgând piedica de la arme și îndreptându-se spre Günter Baum și complicii săi.

– Asta ne dă un mic avantaj, a grăbit-o Heinz. Aveți mașină?

– Da, este într-un garaj, la două străzi de aici.

– Atunci, luați-o la picior, repede. Nu vă opriți.

Heinz Rainer și Elke Schultz au părăsit scena, profitând de confuzia generală. Câțiva metri mai încolo, dincolo de linia de siguranță, s-au întors și și-au ridicat privirile. Geamurile apartamentului în flăcări crăpaseră din cauza căldurii intense din interior. Transformate în mii de cioburi, cădeau acum ca o ploaie distrugătoare peste pompieri și polițiști.

– Sunteți morți, morți, a mormăit furios Günter Baum, văzând cum se pierdeau cei doi prin mulțime.

Apoi a zâmbit cu îngâmfare și i-a privit în față pe agenți.

– Ce nenorocire! Vă putem fi de folos cu ceva? a întrebat el, consternat.

15
BOCCHERINI

Bătrânul Norbert a ridicat din sprâncene văzând-o pe Elke Schultz cum coboară pe rampa garajului. A lăsat la o parte hotdogul, și-a șters buzele cu mâneca și s-a uitat la ceas. Opt și un sfert. Cu doar câteva ore în urmă, femeia îl rugase să-i parcheze Volvo-ul într-un loc mai ferit, asigurându-l că nu îl va mai folosi câtva timp.

– Al dumneavoastră a fost cel mai rapid voiaj în jurul lumii din toate timpurile, domnișoară Schultz, a spus amuzat paznicul, ieșind din ghereta lui. Și-a scuturat firimiturile de pe haine și i-a aruncat bărbatului care o însoțea o privire bănuitoare. Vreo problemă?

– Nu, nimic important, Norbert, doar o mică schimbare neprevăzută, a spus ea.

– E la etajul trei, în spate, între coloane. Veți ieși fără probleme.

Elke și Rainer au luat-o pe scări.

– Dați-mi cheile, o să conduc eu, i-a cerut el.

– Vă rog, ascultați-mă: puteți să-mi luați mașina, nu îmi pasă, a propus violonista în timp ce căuta în

poşetă. Duceţi-vă. Nu vă vor prinde, dar lăsaţi-mă să plec, vă rog.

Câteva clipe Rainer a stat pe gânduri. A săltat cheia maşinii în palmă, şi-a muşcat buza de jos şi a refuzat cu un sunet incert.

– Vă rog să mă credeţi, ar fi fost bine dacă nu v-aş fi băgat în treaba asta. Din nefericire, s-a întâmplat, iar acum nu mai este cale de întoarcere, a spus el, amărât. Vreau să ştiţi ceva, aşa este drept şi v-o datorez.

– Ce să ştiu?

– Folosindu-mă de dumneavoastră poate că v-am semnat condamnarea la moarte.

– Nu vorbiţi prostii. Ceea ce trebuie să faceţi, dacă este adevărat că acei oameni sunt nişte asasini, este să mergeţi la poliţie şi să cereţi protecţie.

– Dumneavoastră nu înţelegeţi. Nu există celule sau ziduri care să îi oprească. Nu ar dura nici măcar o noapte, a asigurat-o el. Deja e suficient. Pierdem un timp preţios. Urcaţi în maşină.

– Dar...

– Ei, fir-ar să fie, am spus să urcaţi în maşină! a mârâit el, arătându-i revolverul.

Elke a înţeles că nu era uşor să scape de Rainer. Creierul ei părea să analizeze toate informaţiile disponibile, clipă cu clipă. Să o ia la goană din garajul subteran părea o nebunie. El ar fi prins-o la rampă sau, pur şi simplu, i-ar fi tras un glonţ în spate. A ajuns la concluzia că strada putea să-i ofere mai multe şanse; ar fi putut scăpa profitând de oprirea la un semafor, strigând după ajutor sau, în cel mai rău caz, sărind din maşină în timpul mersului. Atunci când

Heinz, în timp ce pornea motorul, a activat sistemul de blocare a uşilor, ea a oftat îngrijorată şi a strâns din dinţi. Acest pui de lele părea să-i ghicească gândurile chiar înainte ca ele să i se contureze în minte.

– Ar fi o nebunie, a şoptit el, bănuitor. Nu vă mai gândiţi la aşa ceva.

Maşina a luat curba prelungă care dădea în al doilea etaj al garajului şi s-a îndreptat spre ieşire. Norbert ridicase bariera. Rainer a băgat în viteza a doua şi a apăsat pedala de acceleraţie. Când a ieşit pe carosabil, a fost obligat să pună o frână bruscă.

Unul dintre ucigaşii care erau cu Günter Baum îşi oprise motocicleta de capacitate cilindrică mare în faţa parcării. Scruta strada, încercând să regăsească o urmă pierdută. Schimbul de priviri care a avut loc a lămurit totul.

– La dracu'! a bombănit Rainer, furios. Puneţi-vă centura de siguranţă!

Ochii i-au sclipit feroce atunci când maşina a ţâşnit din garaj ca un proiectil. A tras de volan cu precizie pentru a-l evita pe asasin şi a intrat în traficul redus de pe Mozartstrasse.

Motociclistului nu i-a trebuit mult ca să-şi revină din surpriză. A smuls un urlet surd celor şapte sute cincizeci de centimetri cubi ai BMW-ului său. În câteva secunde i-a ajuns din urmă, poziţionându-se în spatele lor.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ne vom face zob! a strigat Elke, disperată, văzând că Rainer se lansase într-o goană demenţială care nu ţinea seama nici de semne de circulaţie, nici de semafoare. A strâns cu

putere în braţe minunata creaţie a lui Antonio Stradivarius. Coşmarul dădea semne că se va sfârşi cu o adevărată dramă. Se şi vedea agonizând într-un morman de fiare contorsionate, transformată într-o grămadă de carne amestecată cu sânge şi lemn nobil de Cremona.

Accelerând furios, urmăritorul şi-a plasat motocicleta paralel cu maşina. Când Heinz l-a văzut cum îşi ducea mâna spre buzunarul interior al vestei, căutând patul revolverului, nu a stat pe gânduri şi a făcut un viraj brusc spre stânga, atacându-l.

– Doamne, destul, opreşte! a ţipat femeia, protejându-şi capul.

În ultima clipă, agentul Ultimei Thule a evitat ca prin minune impactul. A reuşit să păstreze controlul asupra motocicletei, revenind pe urmele maşinii.

– Nenorocitul ăsta nu încetează să ne hărţuiască, a bodogănit Rainer, contrariat, fără să-şi dezlipească privirea din oglinda retrovizoare. Ori el, ori noi. Ţineţi-vă bine!

Elke Schultz s-a pregătit pentru ce putea fi mai rău. Degetele i s-au crispat pe mânerul lateral. A privit înainte cu ochii ieşiţi din orbite. Rainer a frânat de parcă viaţa lor ar fi depins de asta.

Cu un scrâşnet care părea că le va sparge urechile, Volvo-ul s-a oprit din goana lui nebună, lăsând pe asfalt o urmă neagră de cauciuc fumegând. Fără a avea vreme să reacţioneze, motociclistul nu a putut evita ciocnirea cu portbagajul, fiind catapultat. A zburat pe deasupra maşinii ca un obuz de mortieră, descriind o curbă mortală şi aterizând la câţiva metri în faţa

mașinii. Câteva clipe a rămas nemișcat, ca o păpușă stricată, dar apoi s-a ridicat cu greutate, rămânând înge-nuncheat pe asfalt. A ridicat viziera căștii și a apucat arma automată. A întins apoi brațul și a ochit mașina, cuprins de un tremur nestăpânit.

– Adio, porc blestemat, a șoptit Rainer, apăsând accelerația.

Fața perfectă a lui Elke Schultz s-a schimonosit într-o grimasă de oroare și dezgust atunci când a văzut cum trupul necunoscutului se făcea bucățele sub ca-roseria mașinii. A simțit cum se îndoia și rămânea prins în fiare, transformat într-un sac de carne însângerată pe care Rainer l-a târât fără milă vreo sută de metri.

– Te rog, pentru Dumnezeu, îl omori! l-a implo-rat ea, izbucnind în lacrimi.

– Nu fiți proastă. Nu mai plângeți. Omul ăla ne-ar fi ucis fără nici o remușcare. Nu credeți nici măcar ce vedeți? i-a reproșat furios Rainer. Greșeala dumnea-voastră este aceea că vă imaginați că bunătatea con-duce lumea. Vă înșelați cu desăvârșire. În această junglă domnește doar legea talionului.

Elke l-a înfruntat pe Heinz, care conducea ca un nebun, cu mare viteză, înspre partea de est a orașului, căutând ieșirea din Berlin. Profilul lui colțuros i s-a părut dur ca o stâncă. Nu și-a putut reprima un sen-timent de profund dezgust. L-a scuipat.

– Sunteți o ființă demnă de dispreț, absolut demnă de dispreț, s-a răstit la el. Nu știu în ce moment al vieții ați devenit așa cum sunteți. Mi-e milă de dumneavoastră. Să vă ierte Dumnezeu.

Fără să-şi întoarcă privirea, Rainer şi-a trecut mâneca peste obraz. Nu a răspuns imediat. A rămas tăcut. Lumina de culoarea chihlimbarului din tunelul pe care îl străbăteau destrăma intermitent haloul de penumbră şi singurătate care părea să-l învăluie.

– De ce pomeniţi mereu de Dumnezeu? a spus el cu o ironie acră într-un moment în care Elke nu mai spera să primească vreun răspuns de la el. Oare credeţi că este cineva care răspunde de noi? Micuţă fiinţă plină de iluzii! Lăsaţi-l în pace pe Dumnezeu şi nu mă judecaţi! Nu aveţi dreptul. Nu ştiţi ce e suferinţa, ce înseamnă să fugi, darul pe care îl reprezintă fiecare zi de viaţă în plus. Cel mai mare păcat al dumneavoastră, domnişoară Schultz, ca şi al milioanelor de fiinţe ca dumneavoastră, este narcoza. Dumneavoastră încă dormiţi. Eu, din nefericire, m-am trezit de mult.

– Şi de aceea vă purtaţi ca un lup, nu-i aşa? l-a întrebat cu sufletul rănit violonista. Totul se reduce la a ucide sau a fi ucis. Am înţeles.

– Nu aţi înţeles nimic. Eu nu am spus că faptul de a fi treaz mă face mai bun sau mai fericit. Dimpotrivă. Ce mult aş vrea să fiu la fel de neştiutor cum am fost odată. Poate că acum aş fi fost căsătorit, cu copii, pasiuni, prieteni. Cea mai mare preocupare a mea ar fi fost să le plătesc ratele lunare la casă acelor cămătari respingători care populează birourile. Nu ştiu de ce mi s-a întâmplat mie. Vă asigur că nu ştiu. Presupun că dintr-o coincidenţă ciudată, din cauza unei blestemate conjuncţii planetare care m-a făcut să mă aflu unde nu trebuia.

Elke nu se aştepta la un asemenea răspuns. L-a privit pe Rainer fără să spună nimic, descurajată, secătuită.

– Eram biolog, ştiţi? a mărturisit el, deodată. Cred că unul dintre cei mai buni. M-am specializat în flora şi fauna zonei arctice. Presupun că era firesc, întrucât m-am născut în Norvegia. Am crescut înconjurat de zăpadă. Tatăl meu s-a căsătorit cu o nemţoaică. Ea lucra acolo. Trăiam într-o localitate mică, încântătoare, în apropierea unuia dintre cele mai frumoase fiorduri care există pe lume. După mai mulţi ani, familia mea s-a mutat în Germania, la Köln. Acolo mi-am făcut studiile. Am terminat cu diplomă de onoare. Până acum şase ani, nu ştiam cum se ţine un revolver în mână şi nu văzusem pe nimeni murind, mă credeţi?

– De ce îmi spuneţi toate astea? Prefer să nu ştiu nimic despre dumneavoastră.

Heinz a schiţat un zâmbet uşor. A oftat apoi adânc.

– V-aţi dedicat muzicii, nu-i aşa?

– Da.

– Cutia asta este a unei viori, a spus el, înclinând uşor capul.

– Cânt la vioară în Orchestra Filarmonică din Berlin.

– Tatăl meu era un admirator înfocat al lui Karajan, un meloman. Avea o colecţie de discuri impresionantă. Mulţumită lui i-am cunoscut pe Sibelius, Prokofiev, Elgar, Debussy, Mahler şi pe mulţi alţii, a adăugat el, entuziasmat. Sunteţi o femeie foarte norocoasă.

– Sunt o femeie normală, i-a tăiat-o ea, morocănoasă.

S-a lăsat o lungă tăcere. Berlinul începea să rămână în urmă.

– Nici nu știți cât de mult aș vrea să pot spune același lucru, a murmurat Rainer de parcă ar fi vorbit cu aerul. Normal, spuneți? Frumos cuvânt. Păcat că în aceste vremuri este sinonim cu anodin, tăcut, aprobator...

– Lăsați-mă în pace, v-am spus că nu vreau să vorbesc cu dumneavoastră. Și cu atât mai puțin pe acest ton de confesiune. Nu încercați să mă zăpăciți.

– Nu sunteți curioasă să știți cine era omul pe care l-am strivit cu mașina?

– Deloc. Nu am nici cea mai vagă dorință. În mod sigur cineva de teapa dumneavoastră.

– Era un ucigaș plătit, agent al unei organizații secrete, numite Ultima Thule, un guvern din umbră.

– Iar acum îmi veți spune că numele dumneavoastră adevărat este James Bond, nu? a mormăit ea, cuibărindu-se lângă geam. Haideți, nu mă luați de proastă! De mulți ani nu mai cred în Moș Crăciun! Vă rog să inventați altceva, dar nu vă bateți joc de mine!

Rainer a ales să tacă. A mișcat termostatul mașinii. Începuse să ningă și se făcea tot mai frig. Puțin după aceea a deschis radioul. Elke îl avea setat în permanență pe frecvența unui post care transmitea muzică clasică. Tema principală din *La musica notturna delle strade di Madrid* se auzea în acel moment.

– Boccherini, ce minunat! a exclamat Heinz, fredonând melodia. Vă place Boccherini? Tatăl meu spunea că el și Haydn l-au creat pe Mozart. A petrecut mult timp la Madrid, în zilele lui Carlos al III-lea.

Se spune că fastul de la curtea regală a Spaniei era inegalabil în Europa.

Un gând neliniştitor şi-a făcut loc în mintea violonistei la auzul acestei afirmaţii, derutând-o. Ceva nu se potrivea. Ea ştia foarte bine că opera muzicianului toscan, în mod evident elitistă, era cunoscută puţin sau deloc de marele public. Faptul că răpitorul ei – acel om pe care îl văzuse minţind, incendiind şi ucigând fără mustrări de conştiinţă – ştia chiar şi de slujba uşoară şi bănoasă pe care regalitatea spaniolă i-o oferise compozitorului era o ciudăţenie care s-ar fi putut explica doar dacă îl considera pe Rainer ca fiind un misterios răufăcător cultivat.

– Cum de ştiţi aceste lucruri? l-a întrebat ea, neputându-şi ascunde mirarea.

– V-am explicat acum câteva minute. Tatăl meu era muzicolog, un *connaisseur*, i-a răspuns Heinz într-o franceză impecabilă. Fratele meu şi cu mine am crescut ascultând muzică clasică. Sunteţi tare de ureche? Cred că va trebui să adaug alt sinonim la termenul obişnuit de surzenie.

– Cine sunteţi dumneavoastră?

– De ce vă interesaţi acum de identitatea mea? Pentru că l-am recunoscut pe Boccherini? a şoptit el cu dispreţ. Oh, am uitat! A rămas stabilit că nu vreţi să ştiţi nimic despre mine. Să lăsăm lucrurile aşa. Sunt un asasin, un ticălos care se ocupă cu lichidarea altor ticăloşi.

– Heinz este numele dumneavoastră adevărat?

– Nu. Am folosit multe nume în ultimii ani. Mă numesc Eilert Lang, dar este mai bine să continuaţi

să-mi spuneți Rainer. Heinz Rainer se potrivește mai bine cu ceea ce sunt: un biolog plictisitor cu o serioasă tulburare bipolară, a precizat el, sarcastic. În timpul zilei studiez creșterea bacteriilor și a ciupercilor la microscop, iar la lăsarea nopții ies pe străzi ca să le curăț de gunoi.

– Ascultați-mă, domnule Lang, vă voi vorbi limpede, fără ocolișuri, s-a hotărât Elke. Mâine, la ora asta, toată poliția din Germania mă va căuta. Filarmonica din Berlin pleacă la Paris. Este primul oraș din turneul nostru. Vor suna toate alarmele. Fotografia mea va apărea la televiziune și în presă, peste tot.

– Sunt sigur că veți arăta foarte bine pe micul ecran. Aveți o față foarte telegenică.

– Vă bateți joc de mine?

– Nu, absolut deloc, dar interpretați-o cum doriți.

– Încotro mergem? Unde mă duceți? Nu pricepeți? Vă vor vâna, vă vor hăitui fără cruțare! De ce nu mă lăsați să plec?

– Nu vă faceți griji, dacă totul va merge bine vă voi lăsa la Paris, pe dumneavoastră și vioara dumneavoastră.

– La Paris?

– Da, la Paris, sau undeva pe aproape. Mergem în Franța, domnișoară Schultz.

Eilert Lang a dat mai tare muzica, în semn că discuția luase sfârșit. Acum zăpada cădea cu fulgi mari pe șosea, creând un decor fantomatic, pe ritmul sincopat și solemn al compoziției *Ritirata* a lui Luigi Boccherini.

16
BARIERĂ DE GHEAȚĂ ȘI TEAMĂ

Întors la Londra, Simon Darden nu a observat plicul pe care cineva i-l strecurase pe sub ușa apartamentului său din Hampstead. Când a deschis-o, l-a agățat și l-a aruncat departe pe dușumea, într-un colț. Ziaristul și-a lăsat paltonul pe speteaza unui scaun, a setat la un nivel mai ridicat termostatul sistemului de încălzire și s-a cufundat istovit într-un mic fotoliu. Și-a așezat picioarele pe masă. Îl dureau ochii.

Informația pe care i-o furnizase Edward Harvington îi acapara gândurile. S-ar putea spune că scriitorul se plimba bățos, cu o demnitate aristocratică, pe o porțiune a creierului său, părând să-i conecteze, în solilocviul său, o parte din neuroni, coridoare care, departe de a-i arăta cu claritate ieșirea din labirint, nu făceau decât să fie mai criptic și mai de nepătruns jocul de mistere propus de Rainer.

Darden avea senzația neliniștitoare că se rătăcea tot mai mult pe măsură ce înainta. A răsfoit la întâmplare cartea pe care i-o dăduse scriitorul, vrând

să citească măcar câteva pagini înainte de a ceda toropelii care îl cuprindea. Pupilele refuzau să se fixeze asupra textului încâlcit; oscilau de la un rând la altul, într-o laxă și ameţitoare legănare. A căscat și s-a lăsat în braţele somnului.

Sunetul strident al telefonului l-a făcut să sară în sus, tresărind.

– Da!

– Tata?

– Brian? Ce mai faci, băiatule? a bălmăjit el, uitându-se la ceas. Cum de eşti treaz la ora asta? E aproape douăsprezece. Ar fi trebuit să fii în pat.

– Mă uit la *Little Britain*, dar acum dau reclame.

– *Little Britain?* O să vorbesc eu cu mama ta... nu cred că serialul ăla e potrivit pentru tine.

– Aş! Am deja doisprezece ani. Îmi place grozav. E ca *Monty Python*, dar mai dur.

Darden a schiţat un zâmbet uşor.

– Spune-mi cum merg lucrurile.

– Foarte bine! Ştii? Am trecut la nivelul trei de la *Dome of Warriors!* a spus el plin de însufleţire. Iese un djinn invincibil, cu două capete. Ai nevoie de cinci arme pentru a-l da gata.

– Nu ştiu ce e un djinn, Brian.

– Un geniu, o fiinţă rea. Trebuie ucis sau închis într-un cufăr.

– Ah! Ei bine, să vedem dacă vei reuşi. Forţa fie cu tine!

– Mama mi-a spus să-ţi comunic că nu a primit încă transferul tău de bani.

– Am înțeles. Spune-i că mâine mă duc să văd ce s-a întâmplat și voi rezolva.

Telefonul a început să vibreze, emițând un zumzet de joasă frecvență prin care anunța că are un apel în așteptare. Simon a aruncat o privire rapidă pe ecranul luminos. A recunoscut imediat numărul lui Heinz Rainer.

– Brian, iartă-mă, trebuie să închid acum. Ne vedem la sfârșitul săptămânii.

A întrerupt brusc convorbirea. A suspinat adânc. Inima bătea să-i sară din piept.

– Alo?

– Domnul Darden?

– Da, eu sunt. Trebuie să vă mărturisesc că nu mă așteptam să mă sunați la ora asta.

– Situația s-a schimbat.

– Ce vreți să spuneți? a întrebat el.

– Vă rog să-mi răspundeți: câtor persoane le-ați arătat fotografia pe care v-am trimis-o?

Încurcat, ziaristul a tăcut o clipă.

– De ce mă întrebați? a ezitat el. Nu știu. Lăsați-mă să mă gândesc. Trei experți i-au confirmat autenticitatea. Doi dintre ei fără să știe despre ce era vorba. Le-am dat o copie de hârtie fotografică după ce am eliminat imaginea lui Hitler, singurul care poate fi recunoscut la prima vedere. Și a mai examinat-o un fotograf, bun prieten cu mine, John Stewart, care este la curent cu chestiunea, dar el este deasupra oricărei bănuieli.

– Altcineva?

– Ei bine, cum era firesc, șeful meu Roger Alton, editorul lui *The Guardian*. Nu se putea altfel.

Simon Darden și-a mușcat buzele și a strâns din dinți. S-a blestemat în sinea lui pentru că-i dăduse lui Alton o copie a fotografiei cu câteva clipe înainte ca acesta să se vadă cu santinelele lui Scott Trust.

– S-a produs o scurgere de informații, i-a spus Rainer, întrerupând brusc explicațiile ziaristului. Dumneavoastră trebuie să aflați cum s-a întâmplat. Am fost localizat. Acum fug, domnule Darden. Tocmai am ucis un om, un agent al ordinului Ultima Thule. Pentru a-mi salva viața a trebuit să mă folosesc de o femeie care nu are nimic de a face cu toate acestea. Timpul pe care îl am e pe sfârșite.

– Dar...

– Vă rog să tăceți și să ascultați, i-a cerut Heinz, neînduplecat. Intenția mea inițială era să vă furnizez informații, progresiv și dozat, ca să puteți să le asimilați și să asamblați același puzzle pe care eu l-am construit în acești ultimi ani. Munca mea nu este încă terminată. Lipsește o anumită piesă. Posed documente și rapoarte vitale, explozive. Ele se află în siguranță. Toate aceste informații, din păcate, ar putea fi considerate fără nici o valoare dacă nu s-ar baza pe mărturia indispensabilă a câtorva actori.

– Actori? Îmi pare rău, dar nu vă pot urmări.

– Actorii Operațiunii Shangri-La, numele cifrat al farsei care a avut drept scop să facă lumea să creadă că Führerul era mort, a explicat Rainer. Aceștia au fost selecționați cu grijă de însuși Heinrich Müller, șeful

Gestapoului, de Karl Dönitz și de câțiva asistenți. În total, vreo douăzeci de persoane, dinăuntrul și din afara Führerbunker-ului. Până acum mai puțin de o săptămână, cinci dintre ei mai erau în viață, dar Ultima Thule îi lichidează. Unul câte unul. Emil Färber, fiica și ginerele său au fost asasinați la München; Gerald Gottlieb și soția sa, la Berlin. În ultimele luni am încercat să vorbesc cu ei, să le solicit o întrevedere. A fost zadarnic, au refuzat categoric. Cei doi au introdus sosiile în buncăr și au înlesnit ieșirea lui Hitler. Acum au mai rămas doar trei.

– Înțeleg.

– Doi se află în Franța. Primul este internat într-un spital de geriatrie din Paris, în timp ce al doilea trăiește la Lyon; al treilea, din câte am reușit să aflu, locuiește la Andraitx, în Mallorca, a spus Heinz cu o voce domoală. Au fost piese-cheie în Operațiunea Shangri-La. L-au scos pe Hitler din Germania și l-au dus în Norvegia. Cred că atunci când vor intui soarta pe care le-o pregătește Ultima Thule nu vor ezita să facă mărturisiri. Avem nevoie de mărturiile lor, domnule Darden. Asta presupunând că ajungem la timp, dacă mă înțelegeți. Fiecare minut este vital. Vă voi explica mai amănunțit atunci când ne vom întâlni.

– Unde vă aflați acum? a întrebat Darden, plimbându-se nerăbdător prin tot apartamentul. Privirea i-a căzut pe plicul aflat pe podea în apropierea ușii de la intrare. Domnule Rainer, mă auziți?

Heinz Rainer a amuțit. Ziaristul îi simțea însă prezența la celălalt capăt. Îi putea auzi respirația puternică. Și-a dat seama că el ezita să spună unde se afla.

– Sunt într-o benzinărie, în Germania, în drum spre Franța, a mărturisit în cele din urmă. Ninge foarte tare. Am încercat să cumpăr lanțuri pentru cauciucuri, dar s-au terminat. Îmi voi continua drumul până unde va fi posibil, apoi voi aștepta ca viscolul să se mai domolească, iar utilajele de deszăpezire să degajeze șoseaua.

– Ce doriți să fac?

– Vă propun un rendez-vous. Să ne întâlnim la Paris.

– Când?

– Poimâine. Pe la unu după-amiază. La hotelul Lotti, strada Castiglione, numărul 7, între Tuileries și piața Vendôme, i-a indicat el. Ați reținut?

– Tocmai îmi notez adresa, a confirmat Darden. Cum vă voi recunoaște?

– Nu vă faceți griji.

– Foarte bine.

– Încă ceva...

– Vă ascult.

– Voi continua să mă încred în dumneavoastră, a șoptit Heinz pe un ton lugubru. Oricum, nu am altă opțiune. Când v-am ales, nu am făcut-o la întâmplare. Sunt convins că nu voi scăpa cu viață din această încercare. De aceea, dacă vă cer să păstrați o tăcere de mormânt este pentru propria dumneavoastră siguranță. Dacă eu dispar, veți deveni unicul depozitar al poveștii mele. Va fi o sarcină teribilă. Trebuie să vă luați adio de la existența dumneavoastră liniștită. Va trebui să

fugiți. Și în nici una din zilele care v-au mai rămas nu veți înceta să vă întrebați dacă nu cumva este ultima.

După acea teribilă prorocire a fost rândul lui Darden să se cufunde într-o tăcere lungă și plină de deznădejde.

– V-am vorbit limpede? a insistat Rainer.

– Foarte tare și foarte clar.

– Dacă nu veți veni la Paris, voi înțelege că ați renunțat. Nu vă voi reproșa acest lucru. La revedere, domnule Darden.

Rainer nu a mai așteptat și a întrerupt convorbirea. Și-a lovit umerii și picioarele cu palmele, încercând să-și repună sângele în mișcare. A străbătut apoi cei câțiva metri care separau benzinăria de service-ul unde îl aștepta Elke Schultz. În timpul convorbirii cu Darden, nu încetase să o supravegheze nici o clipă, dar ea nici măcar nu încercase să iasă din mașină. Stătea speriată, făcută ghem.

– Plecăm, a anunțat-o el. Nu au lanțuri de vânzare. Vom continua să mergem până unde va fi posibil. Încă vreo câțiva kilometri. Apoi căutăm un loc unde să înnoptăm.

Elke nu a răspuns. Părea să fi optat pentru indiferență. Rainer a evitat să rămână prins în capcana fascinantului clarobscur al profilului ei; părea o cariatidă, imperturbabilă, sculptată în marmură, scrutând viitorul.

Volvoul a revenit pe șosea. Cu vreo două ore în urmă părăsiseră autostrada spre Hanovra, cotind

spre sud, în direcția Frankfurt, încercând să ajungă în nordul Franței.

Puțin mai târziu, undeva între Göttingen și Kassel, Rainer a înțeles că era imposibil să mai continue drumul. Ninsoarea încetase, pătura groasă de nori alburii se destrăma, dar un strat gros de gheață acoperea asfaltul. A distins câteva case răspândite printre arbori și a părăsit șoseaua, intrând pe un drum lăturalnic. A ales una din ele la întâmplare. Pe cea mai izolată. A oprit mașina în spate, lângă intrarea de serviciu. Era evident că aveau în fața ochilor o reședință de vară. Părea încuiată cu șapte lacăte. Probabil că stătea așa de săptămâni, poate chiar luni întregi, judecând după aspectul neîngrijit al grădinii.

– Ar putea fi un loc bun, a spus el încet. În plus, au lăsat destule lemne lângă scara de la bucătărie. Vom avea căldură. Așteptați aici. Nu vă mișcați.

A oprit motorul și a păstrat cheile. Frigul de afară l-a făcut să se înfofolească mai bine în palton. Și-a aprins o țigară. Ușa casei nu părea foarte solidă, în mod sigur se va deschide la primul glonț. A coborât o treaptă și a ochit încuietoarea cu pistolul. Tocmai se pregătea să apese pe trăgaci când zgomotul făcut de zborul unei păsări pe ramura unui copac din apropiere l-a făcut să-și dea seama de liniștea desăvârșită care domnea în zonă. A ales să încerce mai bine cu o lovitură puternică de picior și când ușa a cedat s-a strecurat în interior ca o umbră. Degetele lui au dat peste un întrerupător, dar curentul fusese oprit. Pe pipăite, la lumina brichetei, a străbătut toată casa până

când a ajuns la contorul din hol. A acționat comutatorul principal și a luat-o spre partea din spate, aprinzând în trecere luminile din toate camerele.

A fost contrariat când a constatat că ușa mașinii era deschisă. A înțeles imediat ce se întâmplase.

Elke Schultz fugise.

– Proasta dracului! a mormăit el printre dinți.

A zărit-o pe femeie la o distanță de vreo sută de metri. Ca o scamă neagră pe o mantie albă. Traversa un câmp și se îndrepta spre pădure, înaintând cu greutate din cauza zăpezii până la genunchi.

A aruncat țigara și a pornit în fugă după ea.

Exact în acel moment, la Londra, Simon Darden rămânea stană de piatră, alb ca varul, aplecat deasupra unei mese, cu privirea ațintită pe avertizarea categorică pe care o mână anonimă o așternuse pe un sfert de coală de hârtie.

„Dacă ții la viața apropiaților tăi, renunță chiar acum.“

17
O LEGE NUMITĂ HAZARD

Medicul legist a scos corpul din camera frigorifică și a ridicat pânza subțire care-l acoperea, lăsând descoperite fața și toracele. S-a dat apoi la o parte, invitându-i pe Bruno Krause și pe Christian Eichel să se apropie.

Inspectorul a ridicat ușor din sprâncene. Dintre toate cadavrele de care își amintea că le examinase de-a lungul anilor puține prezentaseră atâtea hematoame și contuzii ca acesta. S-ar fi spus că omul fusese omorât în bătaie.

– Presupun că ar fi stupid să întreb care este cauza morții, a comentat el cu un aer distrat.

Angajatul de la morgă, din poziția lui retrasă, a zâmbit sceptic. S-a scărpinat în barbă și a ridicat din umeri.

– Splina s-a rupt. Coloana vertebrală s-a fracturat la nivelul celei de-a șaptea vertebre, dar să nu-mi cereți să vă spun dacă asta s-a întâmplat cu o secundă înainte ca plămânul stâng să explodeze și inima să i

se oprească, a spus el cu ironie. Are trei coaste rupte, fracturi de radius și cubitus la piciorul drept, un umăr dislocat și clavicula făcută țăndări. A fost târât peste cincizeci de metri. Nu există leziuni importante ale feței; purta o cască bună.

– Ce știm despre acest om, Christian? a întrebat el apoi, privindu-și secundul cu coada ochiului.

Eichel a deschis un dosar gros, plin de documente, de unde a scos un scurt raport pe care îl primise cu o oră în urmă de la BKA, Biroul Federal de Cercetări Criminalistice. Conținea doar câteva rânduri.

– Păi, nu prea multe. Adriaan Schieffer, treizeci și opt de ani, din Dortmund, fără domiciliu cunoscut, orfan din 1997. Tatăl său, Bert Schieffer, era un lebensborn.

– Lebensborn?

– Știi, unul din copiii lui Hitler.

– Ah, da. Ce treabă tristă!

– Aici scrie că Bert ar fi cerut de nenumărate ori statului o indemnizație din acest motiv. Fără succes.

– Ce armă avea omul?

– Un Walther PPK. O armă veche, dar impecabil conservată.

– Ciudat.

– Ce este ciudat, domnule inspector?

– Faptul că există atâtea Walther-uri vechi în circulație. Se pare că în ultimele zile toată lumea se ocupă cu scoaterea lor de la naftalină, a observat Krause, bănuitor. Färber și Gottlieb au fost asasinați cu un Walther, arma celor din SS.

– Poate fi doar o coincidență. Nu sunt greu de găsit pe piața neagră. Pot fi văzute destul de des și în magazinele de antichități. Bineînțeles că nu în stare de funcționare.

– Nu mai vorbi prostii, Eichel! l-a mustrat inspectorul. Dacă vor începe să apară cadavre de măcelari stângaci cu cuțitul de tranșat înfipt în frunte, în două zile consecutive, vei invoca hazardul?

– Nu e același lucru, a răspuns subalternul netulburat, stăpânindu-se cu greu să nu izbucnească în râs.

– Ah, nu? Bagă-ți bine în cap: nu există coincidențe! Și cu atât mai puțin în meseria noastră. Nu-ți spune nimic mirosul? l-a mustruluit Krause. Apoi a rămas tăcut, cu brațele încrucișate, cercetând centimetru cu centimetru corpul lui Schieffer. Ia te uită! Ce e asta?

– Ce anume?

– Asta, a șoptit inspectorul, arătând umărul stâng al cadavrului.

– E un mic tatuaj, este evident, nu?

– Da, un tatuaj. Nimic important. Altă coincidență, dacă ar fi să-ți dau crezare. Poți să-mi spui ce vezi în acel tatuaj, Eichel? l-a întrebat el, ironic.

Christian Eichel l-a privit neîncrezător pe Krause. Îi cunoștea foarte bine umorul negru. A înțeles că inspectorul îl punea la încercare.

– Păi, niște frunze, ceva asemănător cu niște ramuri de... laur? a ezitat el. Par să înconjoare un pumnal dispus vertical.

– Aha, corect! Văzul nu te trădează, slavă Domnului!

– Înseamnă ceva?

– Îți amintești că acum șase sau șapte ani am arestat doi tineri, doi agitatori ai unui partid neonazist? Cum se numea? Ceva de genul Reichul Soarelui Negru! Totdeauna folosesc denumiri bombastice.

– Da. Îmi amintesc. Au amenințat-o cu moartea pe o deputată social-democrată: Carla Brant. Straşnică femeie, nu-i era frică de nimic!

– Exact. Ei bine, acei doi indivizi aveau același tatuaj..., dar nu lua în seamă ce spun, în mod sigur e vorba de o altă coincidență, a comentat el, glumeț.

– Poate că în acest caz nu e.

– Rahat, sigur că nu este! i-a tăiat-o el, crispat. Hazardul nu există.

– Sunteți un determinist, domnule inspector. Nu înțeleg cum puteți afirma asta atât de categoric, de parcă ați putea vedea cu propriii dumneavoastră ochi.

– Nu văd.

– Și atunci?

– Ai văzut dumneata vreodată o undă hertziană?

– Sunt invizibile.

– Dar există, nu-i așa?

– Da, bineînțeles.

– Păi, așa se întâmplă și cu hazardul, Eichel. Ascultă-mă pe mine. Tot ce se întâmplă are legătură cu naziștii.

Krause i-a făcut un semn medicului legist, dându-i de înțeles că văzuse ce era de văzut. Și-a luat rămas-bun de la el cu un ușor gest de mulțumire și s-a îndreptat spre ieșire, urmat de Eichel.

– Ce se știe despre agresor? l-a întrebat când au ajuns în stradă, în timp ce își ridica gulerul paltonului. La naiba, ce frig e!

– Că folosește o identitate falsă: Heinz Rainer. Am verificat. Înalt, slab, brunet, de vreo treizeci și nouă de ani; politicos, dar cam tăcut, așa cum reiese din declarația proprietarului imobilului. Rainer a închiriat apartamentul numărul unu de la etajul patru al clădirii din strada Wartburg, numărul 43, la începutul acestui an. A plătit în avans, în numerar. Niciodată nu a creat necazuri, abia vorbea cu vecinii, părea un om dintre cei mai obișnuiți. A confirmat acest lucru un comerciant libanez care îl cunoștea.

– Și dintr-odată pleacă, dă foc casei, răpește o femeie, fuge și îl zdrobește pe Schieffer.

– Da.

– S-a dus dracului normalitatea.

– Mâine vom avea la dispoziție un portret-robot. Înainte de a fugi a schimbat câteva cuvinte cu un polițist. I-a acuzat de incendiu pe niște trecători, apoi a dispărut. A mai fost văzut și de un paznic de garaj.

Krause a încuviințat. Tocmai se pregătea să pună o nouă întrebare, când a început să strănute.

– Fir-ar să fie! Poți să mă duci acasă, Eichel? l-a rugat el. Trebuie să mă bag într-o cadă cu apă caldă, să stau câtva timp lângă o sobă și să dorm. E trecut de unu noaptea. Mai e și mâine o zi.

Christian a zâmbit. Avea mașina parcată la câțiva metri distanță.

– Poți să dai încălzirea la maximum? Te rog. Mi-au înghețat picioarele.

– Ar trebui să purtați șosete de lână și să renunțați la cele de in.

– Șosetele trebuie să fie totdeauna din in... și negre.

– Prostii de domn cu idei învechite, l-a provocat subalternul. Știți de ce nu răcesc eu niciodată? Port întotdeauna două perechi de șosete! Mama îmi spunea mereu: ai grijă să-ți menții picioarele calde și capul rece.

– Se pare că i-ai urmat recomandarea, Eichel. Aș spune că, fiind atât de rece, capul ți-a înghețat de tot. Și prin urmare și ideile...

Krause a izbucnit într-un hohot de râs puternic. S-a înfofolit mai bine în palton.

– Vreau fotografia femeii aceleia, cum se numește?

– Cea care a fost luată ostatic?

– Da.

– Elke Schultz, o violonistă. Și încă una dintre cele mai bune.

– Vreau să-i văd figura tot timpul. În orice buletin de știri, în orice ziar. Să se vorbească de ea în toate emisiunile de radio, pe Internet... a ordonat el. Ocupă-te de asta.

– Am făcut-o deja. Nu a fost necesar să insist prea mult. Este prim-solista Orchestrei Filarmonice din Berlin. O minunăție de femeie. Peste câteva ore tocmai urma să plece în turneu. Ce vâlvă se va stârni!

– Ce se mai aude cu lista pe care ți-am cerut-o, informațiile despre supraviețuitorii Bătăliei pentru Berlin?

– O am aici, în dosar, a spus Eichel, arătând înspre bancheta din spate. Aș vrea să o mai aranjez un pic înainte să v-o dau. Chiar după două treceri prin sită continuă să fie foarte lungă. Mai mult de o sută de nume.

Krause a întins brațul și a apucat dosarul. A aprins lumina și a parcurs încruntat paginile pe care le conținea.

– Însărcinați cu aprovizionarea, medici, artileriști? Nu, nu! Amintește-ți că Färber și Gottlieb făceau parte din corpul de intendență, amândoi având legătură cu Führerbunkerul. Aplică acest profil. Asistenți ai conducătorilor naziști, secretari, personal al Cancelariei sau al buncărului! Vreau acest raport chiar azi, Christian, redus la maximum zece nume!

– Foarte bine, zece nume! a convenit Eichel, călcându-și pe inimă.

Ajuns acasă, Krause și-a pus niște papuci groși de lână și a dat drumul la apă să umple cada. Contrariat, a constatat că frigiderul era gol. A pus de cafea și s-a distrat schimbând posturile la televizor.

Figura lui Elke nu a întârziat să apară într-un buletin de știri.

Inspectorul a căscat ochii atunci când a văzut-o în fotografia oficială oferită de Filarmonica din Berlin. Neghiobul de Eichel nu exagerase de data asta. Era o femeie cu adevărat frumoasă.

– La dracu', urât mai arată toată chestia asta.

18
HOTĂRÂREA LUI ELKE

Sufocată de efortul pe care îl făcuse pentru a traversa pajiștea care se întindea între case, Elke Schultz a ajuns la liziera de tufișuri care delimita câmpia și a pătruns în desiș. Respira sacadat, inima îi bătea atât de tare, încât părea că îi va ieși din piept, la fel ca a unui cal speriat. Întorcea mereu capul, precum o pradă care se simte încolțită, temându-se că urmăritorul său îi va sări în spate dintr-o clipă în alta, ca un șacal. S-a împiedicat și a căzut în genunchi. S-a ridicat și și-a reluat goana, în ciuda durerilor, greșind direcția și pătrunzând tot mai adânc în întunericul dens al pădurii. Ramurile copacilor păreau să se fi înțeles să-i îngreuneze fuga: îi biciuiau umerii, loveau cu zgomot cutia viorii și i se încurcau în păr ca niște gheare.

Văzând că Rainer se apropia, a fost cuprinsă de panică. Curând a putut să-i audă respirația întretăiată, sunând ca niște foale în spatele ei.

A strigat, chiar dacă era conștientă de faptul că nimeni nu o putea auzi în acea zonă atât de puțin

populată. A continuat să alerge pe panta unei movile care cobora ușor până spre malul unui râu mare. Licăririle rare ale apei i-au permis să distingă albia în penumbră. Șerpuia la picioarele ei.

O rădăcină groasă, ascunsă sub stratul de zăpadă, a oprit-o din goana ei fără sens. S-a rostogolit pe taluz, lovindu-se de pietre. Când și-a revenit după câteva secunde, s-a trezit întinsă pe pământ, lângă mal, sleită de puteri. Apa îi uda picioarele.

Rainer a ridicat-o fără ca ea să opună vreo rezistență, ca pe un pachet. Era furios.

– Proastă, proastă blestemată! a țipat el, agitat, chiar lângă obrazul ei. A apucat-o de poalele paltonului și a ridicat-o ca pe o păpușă. Aș face mai bine dacă v-aș lăsa aici și aș uita de dumneavoastră.

– Vă rog, nu-mi faceți rău, l-a implorat ea. A ridicat brațele, temându-se că Rainer ar fi putut să o lovească peste față.

– Haideți să ne întoarcem până nu ne omoară frigul ăsta! a spus el bodogănind.

– Vioara! Unde este vioara? a strigat Elke după ce făcuseră câțiva pași. Dumnezeule, am pierdut-o, lanțul s-a rupt, probabil, atunci când am căzut!

– Uitați de ea! a strigat mânios Rainer, obligând-o să meargă.

– Vă rog, vă rog din suflet, trebuie să o găsesc, nu plec de aici fără ea!

– Nu e decât o vioară, trebuia să vă gândiți la asta înainte!

– Nu. Este lucrul cel mai valoros pe care îl am. E tot ce am. Era a tatălui meu. E nepreţuită. Vă dau cât vreţi, dar ajutaţi-mă să o găsesc. E un Stradivarius!

– Săraca fată bogată! i-a trântit-o el cu dispreţ. Acum veţi izbucni în plâns, nu-i aşa?

– Vă rog, vă rog... a implorat ea cu lacrimi în ochi. S-a lăsat să cadă în genunchi în zăpadă, ascunzându-şi faţa în palme.

Mânia a dispărut ca prin farmec de pe chipul lui Rainer.

– Foarte bine, gata cu bocitul! i-a retezat-o el. Să terminăm cu asta! Staţi liniştită şi să nu încercaţi iarăşi vreo prostie, că vă fac bucăţele blestemata aia de vioară!

Heinz şi-a focalizat privirea. Locul era scăldat într-o lumină tristă şi slabă, difuză, care cu greu permitea să se distingă conturul familiar al lucrurilor. A examinat palmă cu palmă locul unde căzuse şi se rostogolise Elke, dar fără rezultat. S-a hotărât să coboare până pe mal. A descoperit cutia plutind în mijlocul apei, ţinută în loc de câteva pietre, la vreo douăzeci de metri mai încolo.

– La naiba, asta îmi mai lipsea! a bombănit el, contrariat.

– Mă duc eu după ea, nu vă faceţi griji, l-a asigurat hotărâtă Elke din spatele său.

– Nu mă faceţi să râd, tremuraţi ca varga, nu veţi reuşi!

– Ba o să reuşesc. Pe cât pariem?

Rainer a oprit-o dintr-o privire. A strâns amenințător pumnul și i l-a fluturat prin față. Părea la capătul puterilor. Și-a scos paltonul și a intrat în apa înghețată a râului. A înaintat adus din spate, gâfâind, pipăind cu picioarele pietrele de pe fund, cu apa până la piept. Frigul îl străpungea ca un pumnal. Știa că trebuia să recupereze repede cutia pentru a ieși din apă înainte ca hipotermia să-l paralizeze complet. Dintr-odată piciorul i-a alunecat și a fost luat de curent. A ieșit după câteva clipe la suprafață, scoțând un urlet neomenesc. Cu un efort titanic a reușit să înșface cutia și a făcut cale întoarsă.

Când a reușit să ajungă în sfârșit la mal, se simțea bolnav, înghețat, în pragul colapsului. Obrazul i se contracta într-o grimasă învinețită și grotescă. S-a prăbușit pe zăpadă.

– V-am adus vioara, a bâiguit el cu respirația tăiată. Acum plecați.

– Vreți să plec? a întrebat Elke, neîncrezătoare.

– Da. Ar fi cel mai bun lucru.

Violonista nu a știut cum să reacționeze. S-a uitat perplexă la Rainer, întins la picioarele sale, chircit într-o poziție nefirească, transformat într-un țurțur de gheață.

– V-am spus să plecați. Nu mai pot. Lăsați-mă.

– Dar...

– Nu-mi datorați nimic. Când v-am implicat în asta, am făcut cea mai mare greșeală din viața mea. Am fost un laș. Aveți tot dreptul să mă urâți, iertați-mă, a șoptit el cu o voce sfârșită, cuprins de un tremur de

nestăpânit. Chemați poliția. Totul se va sfârși cu bine pentru dumneavoastră.

Elke a tras adânc aer în piept. Mușcătura gerului o prinsese în cleşte. Adunându-şi ultimele puteri, a pornit prin zăpadă. După câțiva metri s-a oprit și s-a întors lângă Rainer.

– Ascultați-mă bine. Nu vă voi lăsa aici. Nu după ce ați făcut pentru mine. Nu vreau să vă am pe conștiință. Haideți, ridicați-vă! i-a poruncit ea. Vă ajut eu.

Rainer părea să se cufunde într-o letargie adâncă. Elke a înțeles că frigul îi pătrunsese până în măduva oaselor, că voința lui amorțită alesese să cedeze, el renunțând să mai lupte și acceptând îmbrățișarea morții. A înțeles dintr-odată că doar energia și hotărârea ei vor putea să-i scoată de acolo. A îngenuncheat și a început să-l lovească pe tot corpul. Pe măsură ce o făcea, simțea cum propriul ei sânge începea să se dezgheațe și să curgă din nou, încălzindu-i iarăși pielea. Cu un suprem efort a reușit să-l ridice pe Rainer și să-l învelească în palton.

– Ei, fir-ar să fie, sculați-vă odată, haideți, sus! a strigat, în timp ce se străduia cu puterile ei slabe să-l ridice de la pământ. Dacă nu mă ajutați puțin, nu voi reuși!

Heinz s-a împleticit, ca în transă, incapabil să se țină pe picioare. Elke i-a apucat brațul și i l-a trecut peste umerii ei, a inspirat adânc și, plină de convingere, a început să meargă, silindu-l să vină după ea cu încăpățânarea cu care boul trage la jug. Întoarcerea a însemnat un efort aproape neomenesc. Au avut

nevoie de o veşnicie pentru a străbate ceva mai mult de trei sute de metri. Când au ajuns la casă, amândoi s-au prăbuşit, extenuaţi.

Trosnetul lemnelor uscate şi o plăcută senzaţie de căldură l-au trezit pe Rainer două ore mai târziu. Când a mijit ochii, a zărit-o pe Elke în penumbra aurie care învăluia încăperea. Părea să doarmă liniştită, cufundată într-un fotoliu mare, învelită cu o pătură groasă, în apropierea focului. Îşi scosese cizmele şi îşi pusese picioarele pe un scăunel jos.

A privit-o în tăcere, fascinat de complicatul joc de lumini şi umbre pe care flăcările îl desenau pe obrazul femeii. Pentru prima dată şi-a dat seama că era extraordinar de frumoasă.

– Vă simţiţi mai bine? a întrebat Elke deodată.

– Poftim?! Da, ceva mai bine! Pentru un moment am crezut că dormiţi.

– Încerc, dar nu este uşor, pentru că situaţia mă obligă să dorm iepureşte, a spus ea cu ironie. Îmi pare rău, dar nu am absolută încredere în dumneavoastră, domnule... Lang? Dacă ţin bine minte, mi-aţi spus că acesta este adevăratul dumneavoastră nume.

Eilert Lang a încuviinţat cu un zâmbet uşor.

– Înţeleg. Nu vi-o reproşez, a reluat el cu o voce blândă, o merit cu vârf şi îndesat, dar spuneţi-mi, că eu nu îmi mai amintesc nimic, cine m-a înfăşurat aşa?

– Cine credeţi?

– Atunci trebuie să vă mulţumesc.

– Mai bine lăsaţi-o baltă. Suntem chit.

– Aţi chemat poliţia?

– Încă nu. Totul la timpul cuvenit.

– Credeți-mă, nu mint, nu știu cum aș putea să repar răul pe care vi l-am făcut, a adăugat Eilert, îndurerat. În zori îmi voi continua drumul. N-o să mai auziți de mine.

A urmat o tăcere stânjenitoare, întreruptă după scurt timp de un șuierat care s-a auzit din partea din spate a casei.

– Ce a fost asta? a întrebat el, tresărind alarmat și încercând să se ridice.

– E cafetiera, nu vă faceți griji.

– Ați aprins focul și ați făcut cafea? Trebuie să recunosc că sunteți o persoană surprinzătoare.

– Comentariul ăsta e aproape jignitor. Ce e atât de neobișnuit în asta? i-a reproșat Elke. S-a ridicat și, cu picioarele goale, fără să lase pătura, s-a îndreptat spre bucătărie. S-a întors cu o tavă. A pus-o pe o măsuță și și-a turnat cafea.

– Nu știți că zahărul nu e prea sănătos pentru organism? a remarcat sarcastic Lang, văzând că Elke își punea patru lingurițe în cafea.

– De ceva tot trebuie să murim. Prefer să mor diabetică decât să mai trec prin ce am trecut în noaptea asta, a replicat ea cu o nuanță aspră în voce. Vă rog, dacă vă tentează, serviți-vă singur.

Eilert s-a ridicat în capul oaselor pe sofa, și-a umplut ceașca și a dus-o la buze. Ardea ca o binecuvântare.

– Sper că vioara dumneavoastră nu a fost deteriorată, a îngăimat el printre sorbituri.

– Nu a pățit nimic. Cutia o izolează perfect.

– Mă bucur. Nu mi-aş fi iertat dacă i s-ar fi întâmplat ceva ireparabil.

– Dacă vioara mea ar fi păţit ceva, domnule Lang, acum nu aţi mai bea cafea, l-a asigurat Elke Schultz, imperturbabilă, cu privirea aţintită asupra flăcărilor. Aţi fi fost mort. Nu glumesc deloc. V-aş fi omorât, chiar dacă ar fi fost ultimul lucru pe care l-aş fi făcut în această viaţă. Mă credeţi?

– Da. Vă cred. Am ceva experienţă în acest sens. Toţi suntem în stare de lucruri incredibile atunci când ne simţim încolţiţi, când suntem împinşi dincolo de limitele tolerabilului, a convenit el cu o licărire fioroasă în priviri. Dacă acceptaţi posibilitatea asta, îmi veţi înţelege disperarea. Am trăit şase ani hăituit, fugind, ascuns în găuri infame, cu teama că în fiecare noapte uşa s-ar putea deschide exact în clipa în care somnul mă cuprinde şi un cuţit mi-ar străpunge inima. Ciudat este că uneori ajunsesem să doresc să se întâmple asta. Probabil pentru că mi se părea o eliberare. Nimeni nu poate suporta aşa ceva, fără exagerare. De-asta l-am călcat pe individul ăla în Berlin. Vă jur că nu a tresărit nici o fibră în mine atunci când am făcut-o. Ba mai mult, vă mărturisesc că am simţit o adevărată plăcere să termin cu el. Vă rog să nu mă priviţi aşa.

– Nu v-am privit în nici un fel.

– Ba da. V-aţi uitat cu coada ochiului. Doar o clipă. Acea privire a trădat ceea ce gândiţi despre mine.

– Şi ce aţi citit în ochii mei?

– Că mă consideraţi un om bolnav.

– Sunteţi?

– Da, sunt. Este o nebunie incurabilă, se numeşte ură.

– Vă compătimesc.

– N-am nevoie de milă, păstraţi-o pentru dumneavoastră, i-a întors-o Eilert, morocănos. Oboseala sau mai curând lehamitea i s-a citit iarăşi pe faţă. Nu vreau decât un singur lucru: să mă credeţi, să mă ascultaţi!

Elke şi-a aşezat ceaşca pe taburet, şi-a strâns picioarele sub ea în fotoliu şi l-a privit drept în faţă. Trăsăturile chipului său, cufundate acum în penumbră, se conturau vag, distante şi lipsite de expresie.

– Să vă cred, să vă ascult? De ce? Care este motivul acestei schimbări de atitudine? a întrebat ea, sceptică. În ultimele şapte ore aţi năvălit în viaţa mea, m-aţi ameninţat cu pistolul, m-aţi sechestrat şi mi-aţi pus viaţa în pericol. V-am văzut dând foc unei case şi ucigând un om. Era cât pe ce să-mi rup gâtul pe pietre şi să pierd ceva ce am păstrat toată viaţa ca pe nişte moaşte. De ce acum nevoia asta de a fi ascultat şi înţeles? Vreţi să mă câştigaţi de partea dumneavoastră? Puteţi fi sigur că nu voi fi victima sindromului Stockholm. Pentru nimic în lume, să nu vă gândiţi la aşa ceva.

– În râu...

– Ce este cu râul?

– Atunci am înţeles, când v-am văzut cum vă prăbuşeaţi, când v-am văzut plângând, implorând pentru acea vioară. Am înţeles că în nebunia mea, în zbuciumul meu, mă purtam la fel ca mizerabilii care mă urmăresc. Nimeni nu are dreptul să facă aşa ceva,

și cel mai bine este să renunț și să mă predau. Viața nu valorează atât de mult.

Elke s-a cufundat într-o tăcere îndelungată, pe care a întrerupt-o apoi cu o propunere surprinzătoare.

– Dumneavoastră și cu mine vom face un târg, a spus ea cu o voce liniștită. Vă acord câteva ore, Eilert Lang. Cele care mai rămân până la ivirea zorilor. O să vă ascult povestea. Să nu vă imaginați că va fi ușor să mă trageți pe sfoară. Am anumite îndoieli în legătură cu dumneavoastră; sunt îndoieli rezonabile, dar nu într-atât încât să las garda jos. Apoi o să vă spun ce facem în continuare, dacă nu mă conving lucrurile pe care mi le veți spune.

– Ce se va întâmpla?

– Când se va face ziuă, voi ști ce hotărâre trebuie să iau, l-a avertizat Elke Schultz, teribil de serioasă. Una din trei: ori ies din această casă, mă urc în mașină și uit de dumneavoastră, ori chem poliția...

– Înțeleg, a acceptat Eilert. Și a treia variantă?

– E cea mai rea dintre toate, a răspuns scurt femeia. O să vă omor.

– Să mă omorâți? Pistolul meu automat e în buzunarul paltonului, îl puteți lua. Nu o să vă opresc. Luați asta ca pe un gest de bunăvoință. Simt nevoia să vorbesc cu cineva, să mă eliberez de povară, chiar cu riscul de a nu fi crezut.

– Am deja pistolul dumneavoastră, domnule Lang, este aici, la mine, i-a mărturisit Elke cu un zâmbet ușor. A căutat printre cutele păturii și l-a scos apoi la vedere. Am și telefonul dumneavoastră, împreună cu agenda.

– Ştiţi să trageţi cu pistolul? a întrebat-o el, ironic.

– Pot interpreta toate simfoniile lui Gustav Mahler cu ochii închişi şi fără partitură, fără să greşesc o notă. Credeţi că nu sunt în stare să trag piedica drăciei acesteia şi să vă expediez un glonţ în cap? De la distanţa asta nu am cum să greşesc. La poliţie o să declar că, în timp ce mă luptam cu dumneavoastră, v-am smuls pistolul şi acesta s-a descărcat.

– Sunteţi afurisită foc.

– Credeţi? Ar trebui să mă vedeţi atunci când am o zi proastă, a adăugat ea cu un ton aspru. Bine, este suficient, timpul dumneavoastră începe să se scurgă, nu îl risipiţi.

Eilert Lang a oftat resemnat. S-a sprijinit de spătarul sofalei şi şi-a fixat privirea pierdută într-un colţ al încăperii, încercând să străpungă negura groasă cu care timpul învăluie totul.

– Adevărul este că nu prea ştiu bine cu ce să încep, a recunoscut el.

– Ca în poveşti, începeţi cu începutul, i-a sugerat ea imperturbabilă. Ştiţi cum: a fost odată ca niciodată...

19
CRUCEA DE SUB ANTARCTICA - I

– S-a întâmplat într-o zi de 19 septembrie, cu ceva mai mult de șase ani în urmă, și-a amintit Lang. S-a nimerit să fiu la Berlin în acea zi. Voiam să cumpăr niște cărți de biologie și să-i fac o vizită unui coleg de facultate. Nu ne mai văzuserăm de multă vreme. Nu a fost o întâlnire prea fericită. Lui îi fusese diagnosticat un cancer de pancreas. Am observat că îi cădea părul și atunci mi-a mărturisit. Tocmai începuse calvarul chimioterapiei.

– Știu despre ce e vorba. Un frate al mamei mele a murit așa. Continuați.

– Cu toate astea nu-și pierduse curajul. Am făcut o plimbare lungă până la Checkpoint Charlie, pe Fiedrichstrasse, știți, locul în care americanii și rușii făceau schimb de spioni în timpul Războiului Rece.

– Îl cunosc.

– Amândurora ne plăceau filmele de spionaj, romanele polițiste, așa numitul *film noir*... a explicat Eilert cu un zâmbet fericit. În timpul facultății ne

petreceam majoritatea după-amiezelor la cinematograf. Nu știu cum am reușit să terminăm facultatea. Dar în ciuda indolenței noastre, am fost printre primii din promoția noastră. Apoi, viața și munca ne-au despărțit. Mulțumită tatălui meu, eu obținusem un post la laboratorul unei importante firme farmaceutice din Dortmund. Aveam chiar și ceea ce s-ar putea numi o iubită. În general, a fost o perioadă foarte bună pentru mine. În unele veri mă întorceam în Norvegia, în localitatea natală a tatălui meu, și făceam ceea ce mi-a plăcut totdeauna cel mai mult: să lucrez câmpul.

– Ce s-a întâmplat în ziua aceea?

– De fapt, nimic deosebit. Walther – așa îl chema pe prietenul meu – a murit după câtăva vreme. El m-a întrebat atunci dacă m-ar interesa să iau parte la o expediție științifică internațională. El, din cauza bolii, era nevoit să refuze oferta. Era o propunere extrem de tentantă. Însemna mulți bani și, de asemenea, prestigiu.

– O expediție?

– Da. Expediția Millenium Research 2000, cunoscută de cei din domeniu și sub numele de Antarctic Research, a lămurit-o Lang. În spatele inițiativei se aflau un puternic trust din industriile farmaceutice europene și nord-americane, precum și subvenții din peste o duzină de țări, fără să mai vorbim de aprobarea și sprijinul departamentelor de mediu ale unor organizații și instituții internaționale.

– Totul sună foarte serios, a comentat Elke cam plictisită. Era evident că începutul istoriei lui Rainer nu corespundea așteptărilor ei.

– Într-adevăr. Teribil de serios.

– Vorbiți de o misiune științifică în Antarctica?

– Exact.

– Și care era obiectivul acestei expediții?

– Vă interesează biologia?

– Singura biologie care mă interesează este cea care mă afectează direct.

– Atunci este mai bine să nu insist asupra acestui punct, pentru a nu risca să vă plictisesc, a glumit Eilert, dezinvolt. Experimente, măsurători, probe de laborator în condiții extreme, comportamentul celulelor și al microorganismelor la temperaturi scăzute, studierea stratului de ozon și a habitatului unor specii, analizarea gheții de adâncime... Toate chestiunile astea...

– Gheață de adâncime? Ce este aceasta?

– Grosimea medie a gheții din Antarctica este de vreo două mii de metri deasupra platformei de roci, iar în multe zone ajunge la cinci mii, a spus biologul. Gheața de adâncime este ca o carte deschisă. Măsurând nivelurile deuteriului, unul din izotopii hidrogenului, putem afla care erau condițiile atmosferice pe această planetă cu mii de ani în urmă și ce s-a întâmplat apoi; sunt date tot atât de fiabile precum sunt măsurătorile cu carbon 14 în privința datării.

– Fas-ci-nant, a silabisit Elke.

– Nu vă bateți joc. Este ca și cum ai diseca mărunțaiele unei simfonii de Mahler.

– Ați acceptat?

– Da. Fără să stau pe gânduri. Trăiam de multă vreme închis ca un șoarece, ascuns în laboratoare,

de dimineaţa până seara. Munca mea era recunoscută şi primisem câteva premii importante, dar simţeam nevoia unei schimbări. Aer curat. Am făcut o cerere de întrerupere temporară pentru doi ani şi mi s-a aprobat.

– Şi aţi plecat în Antarctica împreună cu microscopul dumneavoastră.

– Ei bine, aşa cum vă exprimaţi dumneavoastră, pare că nu aveam de făcut decât să ies în stradă şi să iau un autobuz. Pentru prima oară Eilert Lang a râs cu poftă. Nu, nu am plecat la Polul Sud imediat. Am petrecut două luni cunoscându-i pe cei care urmau să fie colegii mei, la Tokyo şi la New York. De asemenea, în Austria, în laboratoarele firmei Sandoz. Echipa s-a format încetul cu încetul. Aşa ceva nu se face de azi pe mâine. Trebuia să se stabilească un program de lucru, să se împletească interesele comerciale ale celor care asigură finanţarea cu ceea ce interesează într-adevăr din punct de vedere strict ştiinţific, deşi asemenea lucruri pot să nu fie întotdeauna rentabile pe termen scurt, să se definească experimentele care urmează să fie efectuate, să se selecţioneze minuţios materialul. Cu instrumente, provizii, echipamente, vehicule şi remorci, Millenium Research cântărea mai mult de douăzeci de tone atunci când a pornit la drum.

– Câţi ţicniţi făceau parte din expediţia aia?

Eilert a râs iarăşi. Era mai mult decât evident că Elke Schultz avea un dezvoltat simţ al umorului şi o încântătoare înclinaţie spre ironie, datorată felului ei de a fi sceptic, orgolios.

– Nouă persoane. Foarte diferite între ele, cum se întâmplă de obicei în astfel de cazuri. Îmi amintesc de toți, de parcă i-aș avea acum în fața ochilor. Cu unii nu m-am împrietenit, dar cu alții, în mod curios, m-am înțeles foarte bine din prima clipă. Mai ales cu un francez, de vârsta mea, mai înalt decât mine, un tip foarte sarcastic, pe care îl chema Stan Barets. Părea un artist impresionist sub efectul absintului, și-a amintit norvegianul. Avea tot timpul o pungă cu tutun în buzunar, nu se despărțea de ea niciodată. Nu era prea vorbăreț din fire, dar când deschidea gura era nemaipomenit. Era imposibil să nu te facă să râzi. Puțin mai târziu, în săptămânile pe care le-am petrecut la Tokyo, am ajuns să-l cunosc destul de bine pe Hatsuka, un cercetător metodic și rezervat, discret până la exasperare, foarte protocolar. Știți cât de formaliști pot fi japonezii. Iubesc ceremonialul mai mult decât orice pe lume. Când am fost prezentați, și-a petrecut cea mai mare parte din prima zi salutându-mă. Mă privea de parcă aș fi fost o personalitate eminentă, un Darwin sau un Pasteur... De fapt, el era mult mai bun decât mine și i-am spus acest lucru atunci când a acceptat după câteva zile să împartă o sticlă de sake cu mine.

– Aveți de gând să mi-i prezentați pe toți membrii echipei dumneavoastră? a întrebat Elke, aruncând o privire plictisită spre ceas. E cinci dimineața. Nu uitați că termenul pe care vi l-am dat este strict.

– Aveți dreptate, dar trebuie să vă mai spun ceva înainte de a lua autobuzul spre Antarctica.

– Ce anume?

– După șederea mea la Viena și Tokyo, atunci când pregătirile erau deja foarte avansate, totul a fost pe punctul de a se suspenda. Eu mă întorsesem la Dortmund. Aveam câteva săptămâni libere. Călătoria era programată pentru sfârșitul anului, care coincidea cu începutul verii antarctice. Am primit un telefon de la una din întreprinderile care patronau Millenium Research 2000. Nu au fost prea expliciți. Mi-au spus că apăruseră niște probleme cu asociații lor din Statele Unite, două companii farmaceutice puternice, din care cauză plecarea se va amâna câteva săptămâni, poate o lună sau chiar mai mult. Am fost dezamăgit, dar, cum eram în vacanță, am hotărât să profit de timpul liber și să petrec câteva zile la Londra. Am acolo niște prieteni. Zece zile mai târziu am fost sunat din nou. Mi-au spus că trebuia să plec imediat la New York, că toată echipa fusese convocată acolo. Mi-au trimis un bilet la clasa întâi. În timpul zborului mi s-a întâmplat un lucru surprinzător.

– Stau ca pe jar.

– Lângă mine s-a așezat o femeie foarte atrăgătoare. De vreo treizeci și trei, treizeci și patru de ani, distinsă, cu alură de englezoaică. M-a salutat, și-a pus centura de siguranță și a început să citească *De veghe în lanul de secară* de Salinger.

– Știu cartea.

– Bănuiam. Nu m-am putut împiedica să nu vorbesc cu ea. I-am atras atenția că s-ar putea să i se confiște cartea când va ajunge în Statele Unite. În anii nouăzeci

a fost o carte foarte controversată, respinsă de cercurile cele mai conservatoare. Există și anumite legende în legătură cu romanul lui Salinger. Se spune că era cartea de căpătâi a lui Chapman, asasinul lui Lennon. Am comentat acest lucru cu ironie, cerându-mi scuze că nu i-am respectat intimitatea. Ea a râs cu poftă. A spus că și în ipocrizia lor americanii se dovedesc naivi. Am petrecut o parte din călătorie vorbind despre literatură, film și o mulțime de alte lucruri. Se numea Angela Brandley. E ciudat, mi-a povestit că divorțase de puțin timp, după o căsătorie de cinci ani. Mi-a făcut chiar și câteva mărturisiri destul de intime sau, mă rog, așa mi s-au părut mie în acel moment. Nu flirta cu mine, avea doar un stil direct de a fi. Nu a spus nici măcar un singur cuvânt despre profesiunea ei, despre motivele pentru care călătorea la New York. Nici mie nu mi-a dat prin gând să o întreb.

– Are vreo importanță în povestea asta?

Eilert Lang a schițat un zâmbet forțat, taciturn.

– Credeți în destin?

– Nu prea.

– La aterizare, după ce ne-am luat bagajele și ne pregăteam să ne luăm rămas-bun, l-am auzit pe un bărbat care mă striga. L-am descoperit în mulțime. Ținea ridicată o foaie de hârtie pe care era scris cu litere groase Eilert Lang... Și Angela Brandley!

– Nu înțeleg.

– Această femeie era cel de al nouălea membru al lui Millenium Research. Unul dintre cei mai buni geologi din Anglia. Se alăturase proiectului în ultima

clipă, cu două zile înainte, luând locul unei alte persoane. Sunt sigur că destinul ne-a unit. Ne-a unit chiar din momentul în care ne-am urcat în avion.

– Unde se află acum această femeie?

– Angela Brandley a murit în Antarctica, a spus biologul încet, cu o voce gâtuită. Am dezvăluit un secret teribil și amândoi am plătit scump, foarte scump.

Elke Schultz a observat că ochii lui Eilert se umeziseră, că lacrimile erau gata să-l năpădească. Era evident că, ajuns la acest punct al relatării sale, făcea un efort titanic de a se stăpâni, căutând să-și îngroape emoțiile în adâncul sufletului.

– Știți? Am ajuns să mă îndrăgostesc nebunește de femeia aceea, a mărturisit el după o tăcere semnificativă, cu o voce care suna a eliberare. În doar câteva ore. Am înțeles asta atunci când am aflat cine era și pentru ce venise la New York. În sinea mea mă resemnasem că nu ne vom revedea, mi-o tot repetasem în timpul zborului. Inima era să-mi sară din piept când i-am văzut numele scris pe acea hârtie și am început să tremur ca un copil. Vi s-a întâmplat vreodată așa ceva?

– Nu știu. Poate, dar nu contează asta acum. Nu uitați că istoria dumneavoastră este acum pe tapet, nu a mea.

– Oare de ce am senzația că sunteți o femeie foarte rece?

– Pentru că, poate, așa și sunt, iar în această situație am motive în plus, i-a tăiat vorba Elke, readucând conversația pe făgașul ei. Dacă îmi amintesc bine, ne aflam la New York, nu-i așa?

Eilert Lang a încuviinţat.

– Da, în New York. Aici ne aştepta o surpriză. S-a întâmplat ceva neprevăzut. O schimbare de planuri. Ne-a fost prezentat un om de ştiinţă din armata Statelor Unite, un colonel numit Howard Rodby. Un tip neplăcut, cu aer atotputernic şi cu ochii bulbucaţi. Ne-a convocat pe toţi în nişte dependinţe ale guvernului şi ne-a anunţat că locul care trebuia să ne servească drept bază de operaţiuni la Polul Sud se schimbase din motive de securitate. Cu vreo nouăzeci de kilometri mai la vest decât fusese prevăzut. Îmi amintesc că toată lumea a rămas perplexă. Nu reuşeam să înţelegem rolul acelui militar în mijlocul expediţiei noastre. Obiectivele lui Millenium Research se aflau într-o zonă foarte concretă a continentului... Aveţi în minte conturul Antarcticii?

– Nici măcar vag.

– Nu face nimic. Seamănă puţin cu un cap de triceratops, un animal preistoric. Cornul botului, peninsula San Martín, ţinteşte spre Ţara de Foc, iar craniul, creştetul capului, spre Atlanticul de Sud şi Africa de Sud, a explicat Lang, desenând cu arătătorul prin aer. În acea parte prevăzuserăm în principiu să ne instalăm tabăra, într-o regiune cunoscută sub numele de Ţara Reginei Maud, Noua Suabie, un teritoriu extins, a cărui suveranitate a reclamat-o Germania în timpul celui de al Doilea Război Mondial.

– La ce se referea acel Rodby când a invocat motive de securitate? a vrut să ştie Elke. Îi era teamă să nu deranjaţi împerecherea urşilor polari?

Norvegianul nu a putut să se abțină să nu izbucnească în râs în fața acestei observații.

– Nu există urși polari la Polul Sud, Elke; bestia cea mai feroce este pinguinul, a precizat el, încercând să nu pufnească iar în râs. Rodby a argumentat într-un mod foarte convingător că o serie de mișcări seismice de mare adâncime formaseră mari crăpături în zona Noii Suabii; fracturi și abisuri ascunse sub gheață. Ne-a anunțat că ne vom instala într-o veche stație americană, baza Wichita, în afara zonei de pericol. Întreprinderile care patronau expediția și organismele oficiale care sprijineau misiunea au acceptat modificarea fără să protesteze. Nu avea sens, prin urmare, ca noi să ne opunem.

– Mi se pare extrem de curios, a mărturisit violonista.

– Așa și era. De fapt, era un șiretlic destinat să ne țină departe de acea zonă a Antarcticii, dar nu aveam cum să știu acest lucru.

– Când ați ajuns dumneavoastră și colegii dumneavoastră la acea bază?

– Două săptămâni mai târziu. Am plecat din Buenos Aires, unde fusese depozitat întregul material, la bordul unui spărgător de gheață. Baza Wichita are un mic aerodrom, dar vremea proastă – deși ne aflam la începutul verii antarctice – ne-a determinat să călătorim pe mare, cu toate containerele și restul încărcăturii. Am traversat marea barieră de gheață fragmentată care era marea Weddell și am debarcat în apropiere de Belgrano, o mică stație meteorologică argentiniană.

Acolo ne aşteptau o duzină de oameni de ştiinţă americani, gata să încarce pe transportoare cu şenile şi remorci întregul nostru echipament. Această operaţiune a necesitat două zile. La începutul celei de a treia am pornit spre Wichita. La vreo douăzeci de ore în direcţia nicăieri.

– În direcţia nicăieri? Ce înseamnă aceasta?

– Baza Wichita se află în interiorul acelei căpăţâni de triceratops, la 75 de grade latitudine sudică şi la vreo 11 grade longitudine vestică, dar nu apare pe hărţi. Nu reiese că acolo ar exista vreo aşezare. Sunt multe staţii permanente la Polul Sud, aproape toate situate pe coastă, întreţinute de ţări care reclamă drepturile lor istorice asupra acelor teritorii, bucăţi de tort din acel continent.

– Nu reuşesc să pricep.

– Când l-am întrebat despre acest detaliu, Rodby ne-a explicat că era vorba de o bază veche, construită la începutul anilor cincizeci, activă în trecut, dar păstrată la un nivel de activitate minim. Aşa cum am putut constata atunci când am ajuns, instalaţiile erau excelente, nicidecum ruinele la care ne aşteptaserăm. Cinci mari refugii centrale, dispuse în vârfurile unui pentagon imaginar, comunicând între ele, înconjurate de o încrengătură de mici construcţii, hangare şi magazii, la adăpostul unui lanţ muntos acoperit de gheaţă care se înălţa la nord-est.

– Povestea dumneavoastră începe să mă plictisească. Începe iar să mi se facă frig, l-a anunţat brusc Elke, foindu-se în fotoliu. Cred că proprietarul casei este un

alcoolic fără pic de rușine. O să beau un whisky, vreți și dumneavoastră?

– Ce spuneți? Da, mulțumesc, a acceptat Eilert. Nu am mâncat nimic de ore întregi, stomacul meu își cere drepturile, dar cred că puțin whisky o să-mi facă bine.

– Dacă vă este foame, am văzut câteva conserve în dulapurile din bucătărie, ton, sparanghel și un pachet de pâine prăjită, dar mă tem că e râncedă. Încercați.

– Vă mulțumesc, dar nu vreau. Urăsc tonul.

– Aici există de toate, a constatat violonista, cercetând sticlele. De malț, scoțian sau bourbon?

– De malț, vă rog. Sunteți o continuă surpriză. Mă miră că puteți deosebi un whisky de altul.

– Iar pe mine faptul că aveți atât de mult cultul masculinității.

– Vă rog să mă iertați. Mă port ca un necioplit. Nu am mai avut de mult timp contact cu femeile.

– Vedeți? Trebuie totdeauna să mulțumești cerului pentru ceva! a șoptit Elke cu o inflexiune morocănoasă în voce, în timp ce umplea două pahare joase, cu gura largă. I-a întins unul lui Lang și a mai pus câteva lemne pe foc înainte de a se așeza iarăși în fotoliu. Și-a ațintit apoi privirea asupra povestitorului, cu o înfățișare sobră. Fără să spună ceva, i-a dat de înțeles că era gata să asculte mai departe.

În ochii lui Eilert Lang a sclipit o luminiță de ironie care s-a stins treptat.

– Cred că am schimbat rolurile, a șoptit el, amuzat.

– La ce vă referiți?

– Să nu mă întrebați de ce, dar mi-a trecut prin minte imaginea Șeherezadei, distrându-l pe sultan cu poveștile ei pentru a mai câștiga o noapte.

– Și vreți să spuneți că ar trebui să fie invers?

– Nu, nu era decât imaginația mea. Nu are importanță. Uitați ce am spus.

– Faceți cum credeți, dar eu, în locul dumneavoastră, m-aș concentra asupra lucrurilor importante, i-a recomandat Elke aruncând o privire piezișă spre ceas. Peste două ore se va lumina de ziuă. Baza Wichita, acolo eram: morți de frig.

– Un frig intens. Și asta în ciuda faptului că în timpul verii antarctice nu este noapte. Soarele și lumina puternică sunt un chin de care nu ai cum să scapi, a început Lang, reînnodând firul povestirii. Îmi amintesc că Hatsuka, japonezul, avea mereu promoroacă pe mustăcioara lui, o mulțime de țurțuri mici de gheață. Și că Barets, francezul, dispărea adesea pentru a se întoarce apoi cu punga de tutun plină. Nu s-a întâmplat nimic în primele zile. Eu mă simțeam cu adevărat fericit. Găseam mereu un pretext să o ajut pe Angela la treburi. Și cred că ea făcea la fel. În mod tacit ne căutam unul pe altul. Asta ne-a atras tot felul de glume și aluzii în timpul cinelor, din cele care te fac să roșești.

– Dragoste sub zero grade, a spus Elke cu un zâmbet ușor pe buze.

– Ei bine, nu chiar dragoste. Era o atracție fățișă și reciprocă, din acelea care pot să se termine cu mult sau cu nimic. Aveți acolo carnetul meu de însemnări?

– Da.

– Uitați-vă la sfârșit. Sunt mai multe hârtii. Am păstrat o fotografie polaroid făcută de Stan Barets. Este singura amintire pe care o am cu ea, a spus Eilert. Veți mai găsi și o tăietură din *New York Times*. Am ținut o conferință de presă cu două zile înainte de a pleca la Buenos Aires.

Elke a scos agenda groasă. Nu i-a trebuit mult ca să găsească fotografia. Heinz Rainer sau, mai bine spus, Eilert Lang, blond și zâmbitor, îmbrăcat într-o haină de blană groasă, îmbrățișa o femeie micuță, cu ochii vii și trăsături plăcute, într-un peisaj alb și dezolant, care se profila pe albastrul intens al cerului.

– Este... era o femeie atrăgătoare, a convenit Elke. Violonista a oftat adânc. Imaginea era pentru ea mai tulburătoare decât tot ce explicase până atunci Lang. Și nu începea nici o îndoială că pagina ruptă din ziar era autentică.

– Foarte atrăgătoare. O ființă încântătoare, un amestec exploziv de timiditate și tupeu.

– Ce s-a întâmplat?

– Cum v-am spus, nu prea multe timp de câteva zile. Noi, membrii Millenium Research, ne-am concentrat asupra treburilor noastre, în timp ce Rodby și ai săi duceau o existență separată. Ne-am dat seama din prima clipă că nu erau dispuși să se amestece cu noi, nici să fraternizeze prea mult. Ne întâlneam deseori în modulul amenajat ca sală de mese, în centrala de comunicații sau în hangarele în care se păstrau snowmobilele și materialul, dar în cea mai mare parte a timpului duceam o viață separată. Totdeauna erau

amabili, dar extrem de rezervați. Stan Barets a fost primul care a observat anumite anomalii.

– Ce fel de anomalii?

– Îmi amintesc că într-o dimineață s-a apropiat de locul în care lucram. Mi-a oferit o înghițitură de votcă. Bea votcă adesea, spunând că era băutura ideală pentru latitudinea aia. Mi-a șoptit apoi la ureche câteva cuvinte pe care nu le-am uitat niciodată.

– Ce v-a spus?

– M-a bătut pe umăr și, cu sarcasmul lui proverbial, mi-a trântit-o: „Eilert, îți jur că nu sunt beat, dar trebuie să mă crezi dacă îți spun că aici e ceva necurat la mijloc."

Elke Schultz a zâmbit pentru prima oară cu adevărat.

– Și așa era?

– Da. Barets mi-a atras atenția asupra unor detalii revelatoare. Era un analist de mâna întâi, foarte bun observator. Am înțeles că atât Rodby, cât și restul echipei americane detașate în Wichita puneau ceva la cale; nu erau oameni de știință, asta ni se părea evident; nu i-am văzut niciodată să se ocupe de măsurători, probe sau experimente; laboratorul bazei era un loc dezorganizat, lipsit de materiale de bază, indispensabile. Lucrul cel mai semnificativ era însă că umblau tot timpul înarmați. Toți, fără excepție, aveau pistol la centură, ascuns sub îmbrăcăminte. Erau militari, Elke. Și, deși păreau indiferenți, nu ne pierdeau nici o clipă din ochi.

– Ați reușit să aflați adevăratul motiv al prezenței lor în acele locuri îndepărtate?

Eilert a păstrat o tăcere lungă și teatrală.

– Da. Detașamentul se afla acolo pentru a păzi cea mai mare minciună din istorie..., a continuat el, circumspect și fără ocolișuri. Nu a durat mult până când am aflat acest lucru, deși din nefericire era prea târziu. Veți înțelege imediat, dar dați-mi voie să continui să vă prezint faptele. Nu vreau să se lumineze de ziuă înainte să apuc să termin. Nu-mi doresc să vă dau motive să-mi trageți în cap glonțul pe care mi l-ați promis.

Elke a lăsat privirea în jos. Sub pătură, degetele ei mângâiau tocul pistolului.

– Continuați.

– În ciuda faptului că a ne juca de-a presupunerile a devenit din acel moment o distracție, am continuat cu programul prevăzut. Într-o după-amiază am văzut-o pe Angela scrutând orizontul cu un binoclu puternic. Examina coasta unui masiv muntos, la nord-vest de baza Wichita, care începea în spatele nostru și străjuia țărmul. Mi-a întins binoclul și mi-a arătat un punct îndepărtat din acel lanț muntos. Când am focalizat, am distins un imens ghețar. O limbă de gheață impresionantă, frumoasă și milenară. Părea că arde, devorată de soare.

– Aș da orice ca să pot privi minunăția aia de aproape, a spus Angela fără să se uite la tovarășul său. Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată ceva asemănător. Nici măcar în Himalaya. E absolut maiestuos.

– Într-adevăr. De parcă ar fi Walhalla, strălucind de dincolo de viață.

– Walhalla?

– Sanctuarul lui Odin, în Asgard, palatul cu cinci sute patruzeci de porți, palatul eroilor, unde curge hidromelul și urlă șacalii.

– Asta este mitologie nordică, nu-i așa?

– Da. Foarte nordică.

– Mă gândeam, Eilert, că am putea încerca să ne apropiem discret de ghețar, doar noi, fără să le spunem celorlalți.

Am plescăit din buze în semn de dezaprobare.

– S-ar putea să nu fie o idee prea fericită, Angela. Amintește-ți că Rodby ne-a spus foarte clar că nu trebuie să intrăm în acea regiune, dincolo de paralela 74 de grade latitudine sudică, sub nici o formă, i-am răspuns eu. Dacă o să cădem într-o prăpastie, e puțin probabil să fim salvați.

Ea s-a întors spre mine și și-a dat pe spate gluga de blană a mantalei sale groase.

– Pun pariu pe tot ce am, Eilert Lang, că sunt mai multe crăpături în casa mea din Londra decât prăpăstii în câmpia aia, a spus ea cu o strâmbătură neîncrezătoare. Nu avem nici o posibilitate de a cunoaște motivele interdicției, dar te asigur că argumentele n-au nici o bază reală. Înainte de plecarea din New York am vorbit cu un bun prieten de la institutul de seismografie. Nu mi-a putut spune decât că ei nu au cunoștință de faptul că s-ar fi produs o mișcare tectonică în această parte a lumii în ultimii cincizeci de ani.

– Și atunci?

– Înseamnă că e vorba de încă o minciună. Iar tu și cu mine vom străbate poimâine acea zonă cu snowmobilele.

– Și v-ați dus? a întrebat Elke.

– Da. Angela era o femeie cu mare putere de convingere. Și foarte încăpățânată. Nu am reușit să-i scot ideea din cap, a explicat Lang. În ziua următoare i-a comunicat lui Rodby că era foarte interesată să coboare câteva grade spre sud pentru a studia o depresiune din acea zonă. Eu eram convins că ticălosul acela o s-o refuze. Spre surprinderea mea, nu a avut nici o obiecție. Am plecat la șapte dimineața, pe două snowmobile foarte sigure și stabile, prevăzute cu un mic portbagaj în partea din spate. Când ne-am îndepărtat suficient de mult, pe la vreo șapte kilometri de Wichita, am luat-o pe drumul spre Noua Suabie, înspre nord, făcând un ocol amplu.

– Și ați constatat că existența prăpăstiilor era o scorneală, a presupus Elke.

– Da, exact. Oricum, vă asigur că eu nu eram deloc în apele mele. Am fost într-o stare de tensiune permanentă cât a durat călătoria. Mai mult de două ore. Ori de câte ori ne opream, Angela râdea de mine. Spunea că sunt slab de înger, că nu am curaj.

– Și ce ați găsit în acel minunat ghețar? Wallhala?

– Gheață. Atât. Un bilion de tone de gheață care coborau ca o limbă de argint printre versanții lanțului muntos. Nimic neobișnuit. Ne-am pus crampoane la cizme, am urcat vreo șaizeci de metri și am făcut

fotografii. Și în timp ce coboram am tras o căzătură strașnică. Am alunecat și m-am rostogolit ca un pietroi. Din fericire, desprinsesem cârligul corzii care mă lega de Angela, așa că nu am tras-o și pe ea după mine. Ce s-a întâmplat atunci mi-am amintit de mii de ori, ca și cum ar fi fost vorba de scena unui film revăzută fotogramă cu fotogramă.

Angela a alergat spre mine de îndată ce a coborât. Era speriată și se temea să nu-mi fi rupt gâtul. De fapt, eu nu-mi revenisem pe deplin ca să-mi dau seama unde mă doare. Eram complet zăpăcit, amețit.

– Eilert, ești teafăr? Doamne, ce sperietură! Nu te mișca, s-ar putea să-ți fi rupt vreun os! mi-a recomandat ea, tulburată.

– Nu știu, cred că nu. Hainele astea groase mi-au amortizat căderea, am bâiguit eu.

– Să nu cumva să încerci să te ridici. Stai liniștit, mă întorc imediat.

A revenit cu o pătură izotermă, o pernuță și o trusă farmaceutică.

– Crezi că vei putea folosi snowmobilul? m-a întrebat ea în timp ce mă îmbrăca. Dacă nu te simți în stare, ne întoarcem amândoi cu al meu. Inventăm noi o explicație. Rodby nu va bănui nimic.

– Nu, totul este în regulă, liniștește-te. Cred că sunt întreg. Simt doar o durere intensă în zona spatelui. Acolo, aoleu, la naiba!

– Respiră adânc. Îți promit că după ce ajungem la Wichita îți fac un masaj după care o să te simți ca

nou, m-a asigurat ea zâmbind și aplecându-se către obrazul meu.

– Un masaj? am murmurat eu cu o expresie lascivă. Dacă îmi faci așa ceva sunt în stare să mă arunc de pe toți ghețarii care îmi vor ieși în cale.

– Haide, haide, nu exagera.

Nu știu cum m-am hotărât atunci să o sărut. Sunt cam timid din fire, dar mi-am dat seama că era momentul potrivit. Singurul posibil. Mi-am trecut degetele prin părul ei, i-am cuprins gâtul și am atras-o încet spre buzele mele. Am văzut că nu opunea rezistență.

În ultima clipă ochii ei s-au ferit de ai mei. Am observat că își îndrepta privirea puțin mai încolo, spre un punct nedeterminat, în stânga mea.

– Ce e cu tine? am întrebat-o, uimit. Nu te simți bine?

– Bine, dar ce e asta? a îngăimat ea. Sfântă Fecioară! Eilert, ce e asta? Uite, uite acolo! Am reușit să mă ridic într-o rână și să arunc o privire piezișă înspre locul pe care mi-l arăta ea. Mi s-a părut că disting un roi de umbre sub gheață, difuze, nedesluşite.

Am privit-o pe Angela drept în ochi, așteptând o explicație. Se ridicase în picioare. Se dădea înapoi cu groaza întipărită pe față. Ochii ei, care străluceau, măturau terenul din jurul nostru. S-a întors cutremurată, m-a luat de mâini și, fără prea multe menajamente, a tras de mine până m-a ridicat de jos. Imediat după aceea a scos un țipăt înspăimântător și și-a lipit obrazul de pieptul meu.

Atunci i-am văzut. Pe toți. Nenumărați.

Erau pretutindeni.

Privirea teribilă a unei legiuni de fantome părea că mă cheamă din adâncuri. Degetele lor crispate se luptau să spargă lespedea înghețată care le pecetluia mormintele. M-am despărțit de Angela și m-am îndreptat înfiorat spre corpurile lor distorsionate, incapabil să gândesc, conștient însă de faptul că un coșmar infernal, o glumă macabră, năvălise în viețile noastre.

Hotărâtă să rămână acolo...

În timpul celor două ceasuri care au urmat, Elke Schultz, schimbată la față și cu răsuflarea tăiată, a ascultat relatarea înfiorătoare a biologului. Iar la sfârșitul poveștii făcuse cea mai neobișnuită și tulburătoare călătorie posibilă, parcurgând distanța care desparte incredibilul de credibil. Înfășurată în pătură, a privit spre câmpul necultivat și înghețat care se întindea în spatele casei, dincolo de grădină. Odată cu primele lumini ale zilei a înțeles că nu putea scăpa de o asemenea revelație, că nimeni nu ar fi putut inventa o astfel de istorie și că, într-un fel, prin capriciul hazardului sau al destinului, drumul i se împletise ireversibil cu cel al bărbatului din fața ei, la fel cum se întâmplase cu șase ani în urmă, când Eilert Lang și Angela Brandley descoperiseră oroarea care se ascundea sub ghețurile veșnice ale Noii Suabii.

20
TOUJOURS LA VOYAGE

– Nu voi întârzia mult. Doar câteva minute. Așteaptă-mă în colțul străzii, acolo poți parca fără probleme, l-a sfătuit Simon Darden cu o voce indispusă. Oboseala i se citea pe chip.

– Nu-ți face griji. La ora asta nu e prea multă circulație. Stau bine aici. Rămâi cât e nevoie, l-a liniștit John Stewart, aprinzându-și o țigară.

Ziaristul a coborât din mașină, și-a ridicat gulerul pardesiului de gabardină și a apăsat pe butonul soneriei locuinței care fusese domiciliul său timp de mulți ani, o clădire veche în care mai stăteau doar doi vecini, situată în nordul Londrei. S-a uitat la ceas. Era șase și jumătate dimineața.

– Da? Cine este? a întrebat după scurtă vreme o voce somnoroasă.

– Claudia, sunt eu, Simon. Deschide-mi.

– Ce cauți aici la ora asta?

– Trebuie să vorbesc cu tine. Deschide, lasă-mă să urc.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat, neliniștită, femeia, atunci când el a apărut pe palier.

– Nimic grav, liniștește-te. Pot intra?

– Este neapărat necesar?

– Este.

Femeia s-a dat la o parte din ușă cu o atitudine ursuză. S-a privit cu coada ochiului în oglinda din vestibul, și-a aranjat părul ciufulit și l-a urmat pe Simon în salon.

– Hai, vorbește..., i-a zis ea, încrucișându-și brațele.

– Ascultă, Claudia, voi lipsi două sau trei zile, nu știu exact cât, a anunțat-o șeful rubricii externe a *The Guardian*.

– Unde pleci?

– La Paris.

– Ah, da, la Paris! Cu treabă?

– Da, să zicem. Deși e o treabă mai specială.

– Ce înseamnă „mai specială"?

– O chestiune urâtă, care mă cam pune pe gânduri, a mărturisit el fără ocolișuri.

– Ai intrat într-o încurcătură? Nu mă speria!

– Sper că nu. Ai încredere în mine. Oricum, aș fi mai liniștit dacă săptămâna asta Brian și cu tine veți sta în studioul lui John. Am primit o anonimă, Claudia, o scrisoare de amenințare.

– Amenințări? Ți-ai pierdut mințile, Simon! Să ne ducem să stăm în studioul lui John? În ce te-ai băgat, într-o afacere cu droguri, cu teroriști? l-a întrebat ea, nervoasă.

– Te rog, nu ridica vocea. Îl trezești pe Brian.

– Cu atât mai bine. Așa va afla și el cât de irresponsabil poate să devină tatăl lui.

– Claudia, te rog să te liniștești. Nu se va întâmpla nimic rău. John va sta cu voi. El o să meargă cu Brian la școală și tot el îl va lua de acolo după ore.

– Dacă nu-mi spui ce înseamnă toate astea, nici gând.

Simon Darden a oftat adânc. Și-a dat seama că numai o minciună îl putea scoate din încurcătură.

– Ca întotdeauna, e vorba de politică. Lucrez la un reportaj de investigație. Vechea poveste, cei din Downing Street cumpără aproape totul. Titluri nobiliare, slujbe ușoare și bănoase în schimbul susținerii în parlament. De asemenea, chestiuni dubioase în legătură cu sprijinul dat de Blair lui Bush în problema Irakului. Premierul e distrus dacă transpiră ceva.

– Aha. Înțeleg... Și zici că ai primit amenințări din partea guvernului. Dar ce legătură avem eu și fiul tău cu toată treaba asta?

– Nimic. Doar că nu vreau să fiți singuri în următoarele zile. Aseară am vorbit cu Roger Alton, editorul lui *The Guardian*. Este la curent cu tot. Se va ocupa el de tot ce aveți nevoie. Ai înțeles?

– Foarte bine. Cum dorești, a acceptat Claudia călcându-și pe inimă, dar bagă-ți bine în cap ce îți voi spune acum, Simon: dacă ni se întâmplă ceva din vina ta, voi avea grijă să nu mai poți să-ți vezi fiul niciodată. Mă cunoști. Știi că nu glumesc.

– Știu. Poate că de-asta s-a terminat totul între noi, a adăugat Simon, îndreptându-se spre ieșire. S-a oprit și a întredeschis o ușă. Brian dormea liniștit.

– Sărută-l din partea mea. Poți să faci asta, nu-i așa? a șoptit el în ultimul moment.

John stătea în mașina parcată în fața casei. Nu oprise motorul. I-a adresat un zâmbet binevoitor prietenului său atunci când i-a văzut expresia contrariată.

– Greu, nu?

– Foarte greu. Claudia a fost totdeauna o ființă arțăgoasă. Un caracter afurisit. O știi foarte bine. A trebuit să născocesc ceva ca s-o liniștesc cât de cât.

– Nu trebuie să-ți faci probleme. N-o să-i părăsesc nici o secundă.

– Mulțumesc. Îți mulțumesc din suflet. S-ar putea să fie nevoie să te muți tu aici. Nu cred că fosta mea soție va accepta să plece de acasă.

– Nu contează. Eu o s-o chem. Stewart a plescăit din buze în semn de nemulțumire. Singurul lucru pe care îl regret este că nu pot să te însoțesc. Nici nu știi ce rău îmi pare că pierd o asemenea ocazie.

– Nu am încredere în nimeni în afară de tine. Ești prietenul meu cel mai bun, a șoptit Darden înghiontindu-l ușor pe fotograf. Ar fi mai bine să conduc eu, ce zici? Unde vrei să te las?

– Lasă-mă în apropierea redacției. Voi lua micul dejun la Quality Chop House, a hotărât John. La opt o sun pe Claudia și trec să-l iau pe Brian cu un taxi.

– Foarte bine. Sunt mult mai liniștit când știu că vei fi cu ei.

Au schimbat locurile. Darden a traversat Londra în direcția Farringdon Road fără să se sinchisească prea mult de semafoare. Orașul abia se trezea.

– Viteza întâi cam scârțâie, a constatat ziaristul.

– Da. Nimic important. Ambreiajul până la fund. De ieri observ că e cam lăsat cauciucul roții din față dreapta. Verifică presiunea.

– Am înțeles.

– Mai este ceva. O să găsești o pungă în portbagaj. Ți-am pus în ea unul din aparatele mele, Nikon-ul digital. Este excelent. Nu trebuie să ții cont de lumină. E suficient să apeși pe declanșator.

Simon a zâmbit.

– Sunt mai înarmat decât îți închipui.

– Dacă reușești să-l convingi pe individul acela să lase chestiunea în seama ta, ai să devii cel mai faimos ziarist din toate timpurile, prăpăditule.

– Eilert, numele lui este Eilert Lang.

– Eilert? Cum ai aflat?

– Cheia se află în Antarctica, John, a spus Darden, concentrat asupra volanului. Toate pistele duc într-acolo. Fortăreața inexpugnabilă anunțată de Dönitz, într-un loc îndepărtat, în cealaltă parte a globului; Operațiunea Highjump a amiralului Byrd; fotografia de la ziua de naștere a Führerului... Îmi amintesc că atunci când m-a sunat prima oară, Eilert mi-a spus că fotografia a fost făcută în singurul loc care nu apare pe steagul Națiunilor Unite.

– Antarctica nu apare pe steagul ONU?

– Nu.

– De ce?

– De unde vrei să știu? N-am nici cea mai vagă idee! a exclamat ziaristul, ridicând din umeri. Dar așa este. Silueta Polului Sud a fost eliminată.

– Pare ciudat.

– Poate din cauza perspectivei desenului, uită-te și tu. În orice caz, am căutat prin edițiile digitale ale *New York Times*, ale *Washington Post* și ale *The Guardian*, a continuat Darden. Și am găsit mai multe știri referitoare la o expediție științifică la Polul Sud, numită Millenium Research. Au plecat la jumătatea lui decembrie 2000. Și nu s-au mai întors. Informația nu era prea explicită. Este menționat succint un accident. O prăpastie sau o avalanșă, ceva de genul acesta. Se pare că nu au putut recupera toate cadavrele. Chestiunea a fost mușamalizată rapid. De acel om, un norvegian pe nume Eilert Lang, nu s-a mai auzit nimic. A fost declarat mort.

– S-ar putea să te înșeli.

– Nu știu. Vom vedea. Heinz Rainer vorbește o engleză impecabilă, dar are accent german sau nordic, în orice caz puțin gutural. Și mi-a spus că a scăpat din ghearele morții acum șase ani. Cred că se potrivește ca timp.

Simon a aprins lumina dublă intermitentă și a oprit mașina în fața lui Quality Chop House. A văzut câțiva redactori din tura de noapte. Purtau o discuție animată în jurul unei mese.

– O cafea înainte de plecare?

– Nu, John. Vreau să ajung la tunelul Canalului cât mai repede. Te voi suna din Franța, pe la jumătatea dimineții.

– Foarte bine. Am o rugăminte... a spus fotograful, aplecându-se în interiorul vehiculului.

– Orice dorești.

– Ai grijă de tine, călărețule. Asta e tot.

– Îți promit. Dacă totul iese bine, ne facem cadou o vacanță în casa ta de la granița cu Canada. Și mergem la vânătoare cu arcul, ca acum trei ani, mai ții minte?

John Stewart a încuviințat, amuzat. Și-a trecut degetele pe obraji de parcă și-ar fi vopsit fața pentru război.

– Vom face pe indienii, pentru variație, a spus el, vesel. Bineînțeles, ai câteva discuri în cutia de bord: Velvet Underground, Neil Young, Nick Drake... Și, ca întotdeauna, Kevin Ayers. Nu se putea o companie mai bună.

– Așadar, *Toujours le voyage* ...

– Ayers spune *Toujours la voyage*, Simon.

Ziaristul a apăsat pedala de accelerație până la podea și a apucat-o în direcția Eurotunelului de la Folkestone, în Dover, în timp ce vocea frumoasă și neliniștitoare a lui John Cale din *Antarctica starts here* părea că invita moartea să-l însoțească în călătorie.

21
PARISUL DUPĂ PLOAIE

Ewald Fleischer a plescăit din buze, contrariat, apoi a privit cerul. Furtuna slăbea în intensitate, deși prea târziu pentru el. Se udase din cap până în picioare în doar câteva minute, cele în care căutase un chioșc pentru a cumpăra o hartă a Parisului. A tras câteva șuturi în aer, scuturând picăturile mari de apă de pe pantofii negri cu șireturi, apoi a ocolit bălțile pe drumul de întoarcere spre piața Saint Germain des Près.

Günter Baum continua să stea instalat comod în cafeneaua Les Deux Magots. Clătina cu calm o ceașcă de cafea fierbinte, absorbit în contemplarea decorațiunilor kitsch ale localului.

– Te-a prins răpăiala? a întrebat el cu indiferență.

– Da, la naiba, da... M-a făcut ciuciulete!

– Ai găsit o hartă bună?

Fleischer a încuviințat. Și-a pus paltonul pe speteaza scaunului alăturat și a întins pe masă planul orașului. S-a cufundat în studierea atentă a rețelei încâlcite de străzi a Parisului, mijindu-și ochii. Nu a durat mult

până când a pus arătătorul pe un punct aflat în dreapta Turnului Eiffel.

– Aici e. Strada Vaugirard... lângă stația Montparnasse. Căminul de bătrâni e acolo. La numărul 17.

– Perfect. Diseară îi vom face o vizită cordială lui Martin Höpfner.

– Știi? Mă întreb dacă e cu adevărat necesar să facem ceea ce facem, a murmurat Ewald abulic, ca și cum ar fi gândit cu voce tare. Nu pot să nu simt o anumită părere de rău, chiar furie. Un arian adevărat nu merită să sfârșească așa.

– Pui la îndoială ordinele societății Thule? a iscodit Baum, netulburat.

– Nu. Nu e asta, dar e vorba de niște bătrâni, toți cu vârste de aproape nouăzeci de ani. Cu un picior în groapă. Nu cred că sunt în stare să povestească prea multe.

– Te asigur că i-am găsit pe Färber și Gottlieb foarte lucizi și vorbăreți.

– Poate că Martin Höpfner nu e decât o legumă. Are nouăzeci și unu de ani, Günter. Aproape nouăzeci și doi, a adăugat Fleischer, indispus. A ridicat apoi mâna și a chemat un chelner. A cerut o cafea, arătând spre ceașca goală care se afla pe masă și a revenit la tema discuției. Poate că la vârsta asta Alzheimerul i-a făcut creierul mai neted decât o bilă de biliard. Ce rost mai are să-l omorâm așa?

– Probabil nici unul, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Mai bine uită ce ai spus, i-a cerut Günter cu o figură posomorâtă. Ordinele nu se discută. În

afară de asta îți voi spune ceva ce va trebui să-ți intre bine în cap...

– Ce?

– Eilert Lang i-a sunat de mai multe ori pe cei doi. Din fericire nu a aflat nimic de la ei, dar a încercat prin toate mijloacele să obțină informații, să le cumpere mărturiile.

– Cum ai aflat? Ți-au spus ei înainte de a muri?

– Cunosc pe cineva la BKA.

– La Biroul Federal de Criminalistică?

– Da. Ascultă: au verificat toate apelurile telefonice primite și date de Färber și Gottlieb în ultimele săptămâni. Eilert i-a sunat de la apartamentul lui din Berlin. Nu știu cum naiba a obținut datele actorilor de la Shangri-La, dar e clar că le cunoaște tuturor identitatea.

– Extrem de neplăcut, a fost de acord Fleischer în timp ce se delecta cu aroma cafelei. Musafirului acestuia nepoftit trebuie să-i dăm pașaportul cât mai curând posibil. Vreau să termin cu treaba asta. Nu-mi place.

– Liniștește-te. E o chestiune de doar câteva zile. Sunt convins că atât va dura până când o să dăm de el, a pus rămășag Baum. Nenorocitul ăsta ne calcă pe urme. Poate că se află deja la Paris. Nu ne rămâne decât să-l așteptăm.

– Ce e cu ziaristul ăla, englezul?

– Darden.

– Da, Darden.

– O să apară și el în scurt timp. În mod sigur. În ciuda avertismentelor, nu va putea rezista tentației. Cu atât mai rău pentru el, a concluzionat Baum.

– Ce se va întâmpla dacă poliția îl prinde pe Lang înainte să ne întâlnim noi cu el? a întrebat Ewald, neliniștit. Ai citit ziarele? A fost dat în urmărire internațională. Portretul lui robot și fotografia acelei violoniste au apărut peste tot.

– Dacă se va întâmpla asta, facem economie de gloanțe, a spus ironic Günter. Știi cât va mai trăi Eilert după ce va cădea în mâinile BKA? Brațul lui Thule e foarte lung...

– Da, dar se pare că norocul ține cu el. Tipul e mai lunecos decât un țipar. Ți-a scăpat, eh, ne-a scăpat, în trei rânduri.

– Mi-a scăpat, n-o mai drege, și-a asumat vina Günter, aprinzându-și o țigară.

– Ce s-a întâmplat în Siria?

– Ultima Thule a fost alertată în legătură cu faptul că un necunoscut avea anumite documente, informații foarte periculoase pentru organizație. Eilert Lang negocia predarea acestor hârtii cu consulul american de la Damasc. De atunci au trecut aproape cinci ani. Cerea în schimb protecție. Cred că era foarte speriat. Era conștient de ce avea în mână.

– Despre ce fel de informații este vorba?

– Printre multe alte hârtii, Eilert are situația completă a tuturor lebensborn-ilor evacuați la sfârșitul războiului. Mai mult de opt mii de nume. Este evident că a găsit-o la Baza 211 din Noua Suabie, atunci când americanii l-au declarat mort, a explicat Baum

scoțând un nor de fum gros. Știi foarte bine cum s-a realizat acea operațiune complexă, rezultat al multor ani de muncă discretă. Tatăl tău a crescut în Argentina, nu-i așa? Al meu, în Chile. Apoi, așa cum fusese prevăzut, au fost încredințați unor familii de încredere. Așa s-a făcut în toate cazurile. Eilert i-a oferit consulului american o parte din această listă, care cuprindea identitatea actuală și adresa primilor o mie cinci sute de lebensborn. Cei al căror nume începe cu literele „a", „b" și „c". Tatăl meu, Baum, era pe listă.

– Înțeleg. Cum a reușit să fugă?

– Mi-a fost greu să dau de el. Lang se ascundea ca un șarpe, nu lăsa nici o urmă. Negocia cu ambasada prin terțe persoane, nu folosea niciodată de două ori aceeași filieră. De fapt, nimeni nu-i văzuse fața, motiv pentru care nu-i cunoșteam nicidecum identitatea pe atunci. Simplul fapt de a te duce să te ascunzi tocmai în Siria, unul din sanctuarele noastre, este prin el însuși un act de cutezanță. Într-o dimineață l-am urmărit pe un bătrân care înmânase un plic secretarului de ambasadă. S-a îndreptat spre cartierul mirodeniilor, în partea veche a orașului. L-am văzut cum îi șoptea ceva la ureche unui tânăr care părea să-l aștepte și care a rupt-o la fugă. El m-a condus, fără să vrea, la ascunzătoarea lui Eilert Lang: o cocină de la capătul unei străduțe strâmte. După lăsarea nopții m-am strecurat în casă. Am plătit scump imprudența. Lang montase un sistem de alarmă primitiv, dar foarte eficace. În afară de asta, își pregătise retragerea. Și-a golit încărcătorul. Aproape că m-a dat gata.

– Și s-a făcut nevăzut...

– Timp de doi ani nu am mai auzit nimic de el. A apărut din nou la Budapesta. De data asta luase legătura cu un ziarist.

– Știu partea aceea a istoriei. A scăpat iarăși.

– Da, dar am recuperat informațiile. Și am eliminat martorul. În fuga lui, Lang l-a omorât pe unul de-ai noștri. Biologul ăsta e un tip periculos.

Fleischer a băut ce mai rămăsese din cafea și s-a uitat la ceas, nerăbdător.

– Ce facem acum?

– E încă prea devreme. Facem o plimbare. Unde ai lăsat mașina?

– La câteva străzi de aici. Orașul ăsta e imposibil.

– Ce e cu Lutz? A rămas la hotel?

– Matthias a luat micul dejun cu mine, la opt, și mi-a spus să-l sunăm. L-am lăsat într-un *peep show*. Avea la el o grămadă de monede.

Buzele subțiri ale lui Baum s-au strâns într-o grimasă de dezgust. A strivit țigara în scrumieră.

– Onanistul naibii, moartea îl va găsi nespălat și cu penisul în mână! a mormăit ucigașul plătit al lui Thule. Achită nota și hai să mergem.

Au ieșit din Les Deux Magots. Un soare timid se lupta să se strecoare prin spărturile apărute printre nori.

– Un loc cu adevărat încărcat de istorie, a murmurat Fleischer plin de admirație, examinând o carte de vizită a cafenelei. Mă întreb dacă bunicul tău și al meu au ajuns să se cunoască. Poate că au băut câte un pahar de coniac la aceeași masă la care am stat noi.

– Mă îndoiesc, a răspuns Baum, sceptic.

– N-ar fi imposibil. Amândoi au intrat în acest oraș la 14 iunie 1940.

– Dar nu uita că Wehrmachtul era o armată imensă în vremea aia.

– Da, dar amândoi erau ofițeri. Trebuie să se fi întâlnit cu vreo ocazie, sunt convins, a insistat Ewald. Tata are obiceiul să-i citească jurnalul. Îl păstrează ca pe o comoară. Mi-a povestit de multe ori că bunicul meu a trăit o poveste de dragoste romantică cu o pariziancă. O anume Claudine. Îi ducea ciocolată și țigări.

– Știi? Tatăl tău este un om cu adevărat norocos, a șoptit Baum în timp ce își punea niște mănuși din piele fină de culoare neagră. Foarte norocos. Nu toți lebensborn-ii și-au văzut împlinit visul de a călători în Noua Suabie înainte de a pleca spre căminele lor de primire. Tatăl meu se plângea mereu din cauza asta.

– Cu siguranță.

– Personal, aș da câțiva ani din viață pentru a putea să vizitez panteonul.

– Da, și eu. Să fii sigur. Nu te mai gândi, știi doar că nu mai este posibil.

– Ți-a vorbit de asta, nu-i așa?

– Cine? Tatăl meu?

– Da, de criptă.

– Tatăl meu vorbește mereu de ziua aceea.

– Ce zice?

– Că atât el, cât și ceilalți au căzut în genunchi sub bolta enormă. Au plâns de emoție când li s-a dat voie să atingă mânerul Lăncii Destinului și să sărute steagul care îi acoperă mormântul.

22
CRUCEA DE SUB ANTARCTICA - II

– Cred că aici se despart drumurile noastre.

– Da. Aici.

Eilert Lang a oftat adânc, încercând să alunge ciudata neliniște care îi cuprindea pieptul. A privit-o cu coada ochiului pe Elke. A urmărit încă o dată cu privirea impecabilul ei profil. Un vânt neplăcut, care bătea în rafale, îi răvășea părul. Violonista părea absentă, obosită. Se opriseră în fața grădinilor unei clădiri moderne cu șase etaje, între numerele 13 și 15 ale bulevardului Franklin D. Roosevelt din Paris.

– Aș dori să vă spun ceva, a îngăimat Eilert.

– Nu. Nu mai ziceți nimic, cuvintele nu-și mai au rostul, vă rog, l-a rugat Elke. Nu îmi mai cereți încă o dată iertare pentru cele ce s-au întâmplat. Să ne despărțim ca doi pasageri care au petrecut câteva ore într-o companie forțată în timpul unei călătorii cu avionul.

– Mi-e teamă că nu a fost un zbor prea plăcut. Prea multe turbulențe.

– Cu avioanele cel mai bine e că nu trebuie musai să te urci în ele, Eilert, a șoptit ea. Personal, aș prefera să nu fi făcut niciodată această călătorie. Povestea pe care mi-ai spus-o m-a afectat. Nu pot să neg. Este un cadou pe care nu mi l-am dorit. O povară insuportabilă. Îmi pare rău că trebuie să o porți. O spun sincer, fără urmă de cinism.

– Știu. Încercați să uitați totul.

– Asta o să și fac. Nu aș putea trăi având în fața ochilor așa ceva. Am nevoie de odihnă. Diseară vor sosi și colegii mei. Reîntâlnirea cu ei va fi un bun antidot.

– Mi-ar plăcea să vă văd pe scenă, deși mă tem că nu e posibil, a spus cu regret biologul. Nu v-am întrebat de repertoriu.

– Gabriel Fauré, Ravel și Debussy.

– *Preludiu la după-amiaza unui faun?*

– Da, și el, printre altele.

Lang a oprit motorul mașinii. I-a dat cheile lui Elke.

– Doar un singur lucru înainte de a ne despărți.

– Ce anume?

– Să nu aveți încredere în nimeni. Feriți-vă de oricine. Spuneți poliției orice vreți despre mine, dar să nu cedați tentației de a da de înțeles că știți ce știți, i-a recomandat el cu o expresie sumbră. Singura dumneavoastră asigurare este tăcerea. Să nu uitați. Sunteți victima întâmplătoare a unui dezaxat care v-a luat ca ostatică: asta este singura versiune care trebuie să vă iasă de pe buze. Nu vă îndepărtați de ea nici un milimetru. M-ați înțeles?

– Voi urma recomandarea dumitale.

Au coborât din mașină. Elke și-a așezat mai bine geanta pe umăr și a apucat strâns cutia viorii Stradivarius. S-au privit în tăcere.

– Adio, Elke. Vă doresc mult noroc. Ce mult aș fi dorit să ne fi cunoscut în alte condiții.

– Ai grijă de dumneata, domnule Lang.

– Rainer, nu uitați: Heinz Rainer.

– Da, desigur, Rainer.

Violonista a trecut printre straturile de flori ale grădinii, fără să se oprească și fără să se uite înapoi. A schimbat câteva cuvinte cu paznicul înarmat care stătea la intrare. Apoi silueta ei s-a estompat până când a dispărut cu totul în interiorul clădirii Ambasadei Germaniei de la Paris.

Lang s-a uitat la ceas. Acele tocmai trecuseră de ora amiezii. A oprit un taxi, a spus șoferului adresa și s-a cufundat în contemplarea animatului peisaj urban. Orașul părea să-și etaleze hainele de gală în ajunul Crăciunului. Buletinul de știri de la radio se concentra asupra sosirii papei Benedict al XVI-lea la Istanbul și asupra măsurilor extraordinare de securitate luate de guvernul turc cu ocazia vizitei suveranului pontif în vechiul Constantinopol.

– *Et voilà, monsieur: rue de Castiglione, Hôtel Lotti,* a anunțat șoferul taxiului. *Ça coûte sept euros dix, s'il vous plaît.*

Holul hotelului Lotti era plin de turiști zgomotoși care își confirmau rezervările la recepție sau își pregăteau bagajele pentru plecare.

– *Bonjour, mademoiselle*, am întâlnire aici cu un client de-al dumneavoastră, un domn pe nume Simon Darden. S-ar putea să fi întrebat de mine. Numele meu este Heinz Rainer, i-a spus el unei recepționere.

Aceasta l-a privit pe deasupra ochelarilor, fără a înceta să apese pe tastatura computerului.

– Aveți o rezervare la noi, domnule Rainer?

– Poftim? Nu... nu.

– Să vedem. O clipă, vă rog, a spus ea, amabilă. A verificat niște note într-un fișier. L-a privit apoi în față, ținând în mână una din ele. Ați spus Darden? Da! Domnul Darden a sosit acum o jumătate de oră. Îl puteți găsi la cafeneaua Lotti Lunch, la capătul holului, în stânga.

Lang l-a remarcat imediat pe ziarist. Se așezase în așa fel încât să fie văzut cu ușurință, la o masă izolată, lângă o fereastră înaltă care lăsa să treacă o lumină difuză. Răsfoia *Le Figaro*, în timp ce savura o tartă de ciocolată.

– Arată excelent, a spus Eilert.

Simon Darden și-a ridicat privirea. I-a fost greu să întâlnească ochii lui Rainer. A zâmbit.

– Adevărul este că e delicioasă, ar trebui să încercați și dumneavoastră, i-a recomandat el. Presupun că dumneavoastră sunteți domnul Heinz Rainer.

– Da, eu sunt.

– Este ciudat. Îmi imaginam că arătați altfel, a spus englezul, ridicându-se în picioare.

Lang l-a oprit. Și-au strâns apoi mâinile.

– Ah, da? Cum v-ați imaginat că arăt? a întrebat biologul, luând și el loc la masă.

– Păi, nu știu cum să vă spun, poate ca unul din personajele din filmul *Al treilea om*.

– Semăn cu Orson Welles?

– Ei bine, în cazul dumneavoastră v-ați potrivi mai bine în rolul lui Joseph Cotten.

Eilert a izbucnit în râs. Apoi și-a încrucișat mâinile pe masă și l-a privit pe ziarist cu o expresie amabilă și plină de curiozitate.

– Cred că ne vom înțelege foarte bine. Presupun că a fost o coincidență faptul că ați pomenit de acel film. Este una dintre peliculele mele preferate. Sau, mai exact spus, era. De mulți ani nu mai merg la cinematograf, a mărturisit el.

S-a lăsat o scurtă tăcere.

– Vă rog să terminați de mâncat. O să comand și eu ceva. Sunt lihnit, a spus el, intuind stânjeneala lui Darden. Recunosc că am jucat având un ușor avantaj: acum ceva timp am văzut o fotografie de-a dumneavoastră în ediția on-line a *The Guardian*.

– Desigur, la rubrica mea de politică externă!

– Da, ați ales-o bine, a glumit Lang. Aș jura că fotografia e de acum câțiva ani; nu îmi amintesc să fi văzut firele astea albe.

Darden a încuviințat cu expresia cuiva prins cu mâța în sac.

– Noi, ziariștii, suntem vanitoși, a admis el.

– Spuneți-mi, dorința de celebritate v-a adus aici?

– Ce vreți să spuneți?

– Ei bine, poate vreți să câștigați vreun premiu pentru gazetărie de investigație aducând la lumină această chestiune. Nu aș vrea să mă interpretați greșit. Nu am nici o intenție să vă ofensez. Vă asigur însă că lucrurile pe care vi le voi dezvălui nu au nici o legătură cu filmele de spionaj. Acolo protagoniștii supraviețuiesc. Este adevărat că nu totdeauna sfârșesc în condiții bune, dar ajung de obicei până la genericul de final. Și rămân și cu fata, firește.

– O imagine foarte bună.

– Realitatea depășește întotdeauna ficțiunea. Mie mi-a fost dat să interpretez un rol principal în... – Eilert a stat pe gânduri o clipă, mutându-și privirea pe fața de masă – ceea ce părea la început un documentar fericit, plăcut și instructiv, dar care, dintr-un capriciu al scenariului, s-a transformat într-un film de groază. Dacă aș fi știut, vă asigur că nu aș fi semnat contractul cu casa producătoare.

– Îmi închipui.

– De aceea v-am spus să vă gândiți bine la ce intenționați să faceți.

– Ascultați-mă, Eilert, eu...

– Mă scuzați, ați spus Eilert?

– Adevăratul dumneavoastră nume este Eilert Lang. Știu asta. Acum joc eu cu un avantaj, a spus Simon, arătându-și palmele. Am culoare, domnule Lang. Am găsit o fotografie cu Millenium Research în *Washington Post*. Arătați în ea plin de entuziasm.

– Foarte bine. Nu am decât o pereche, a recunoscut mirat biologul, folosind și el jargonul jucătorilor

de poker ca teren de confruntare. Și pentru că tot suntem în Franța, *touché*. Da, sunt Eilert Lang.

– Vă mulțumesc. Să evităm preambuluri inutile, a recomandat ziaristul coborând tonul. Sunt conștient de faptul că nu va fi o plimbare bucolică pe câmpii. Am fost amenințat, iar eu am luat în serios amenințările. Foarte în serios. Am soție și copil. Dacă pățesc ceva, n-o să mi-o iert niciodată.

– Înțeleg.

– Ce s-a întâmplat în Antarctica, Eilert?

– Așteptați un minut și vă explic totul. Ce îmi recomandați? a întrebat el, aruncând o privire scurtă asupra meniului.

– *Tournedo* cu sos de ciuperci și muștar.

– Sună îmbietor.

După ce a făcut comanda, Eilert Lang a depănat aceeași istorie pe care i-o spusese cu două zile înainte lui Elke Schultz. Ziaristul aproape că nu l-a întrerupt. I-a cerut doar voie să înregistreze convorbirea, iar interlocutorul său nu a avut nici o obiecție.

– Descoperirea acelor cadavre sub gheață a fost un șoc, vă asigur, a spus el cu o voce gâtuită. Părea să retrăiască foarte intens ziua aceea îndepărtată.

– Erau soldați germani?

– Da. Unii dintre ei foarte tineri. Angela și cu mine am spart stratul de gheață cu târnăcoapele. I-am dezgropat parțial pe patru dintre ei. Era evident că fuseseră doborâți în timpul Operațiunii Highjump. Pe atunci nici ea și nici eu nu știam nimic despre acea enormă desfășurare de forțe a armatei americane.

Totul ni se părea ireal. Nu reușeam să înțelegem ce era cu trupurile alea. Am aflat puțin mai târziu. Erau însă și cadavre ale unor oameni mai în vârstă. Acolo este un cimitir, domnule Darden. Cimitirul Noii Suabii.

– Ați comunicat descoperirea dumneavoastră colegilor de expediție?

– Deși ceea ce văzuserăm depășea capacitatea noastră de înțelegere, ne-a fost limpede că trebuia să păstrăm tăcerea. Ne-am întors la Wichita tremurând. Din fericire, nimeni nu a observat starea în care eram. Am hotărât să ne întoarcem acolo după trei zile. Voiam să facem fotografii și să strângem probe. Eu i-am propus doamnei doctor Brandley să le dezvăluim și celorlalți descoperirea noastră, dar ea s-a împotrivit categoric. Spaima o paraliza.

– Ai înnebunit, Eilert? Nu se poate să vorbești serios!

– O nebunie este să încercăm să păstrăm secret acest lucru, am insistat eu, nervos.

– Îmi pare rău, dar nu am încredere în nimeni. Aici se ascunde un secret teribil. Dacă Rodby și ai săi își dau seama că ne-am băgat nasul în treburile lor, am putea plăti foarte scump, a spus ea, cu amărăciune. Acum știm de ce nu ne lasă să ne apropiem de Țara Reginei Maud: este un teritoriu interzis, rezervat. Trebuie să lăsăm să treacă vreo câteva zile și să ne continuăm activitatea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Vom reveni la ghețar și vom culege probe. Apoi o să decidem ce trebuie să facem.

– Poate că așa e mai prudent, am fost de acord cu ea, neavând în vedere alte posibilități.

– Chiar este mai prudent. Siguranța noastră depinde de cât de puțin vor bănui ei. Deocamdată, par cu toții liniștiți.

– Ai observat că nu scapă nici o clipă din ochi acea încăpere din modulul central, de lângă postul de radio?

– Da.

– Probabil că acolo păstrează documente și informații care explică tot ce se întâmplă aici.

– Nu știu și nici nu vreau să știu. Jură-mi că nu vei face nimic ce ar putea să ne implice.

– Îți dau cuvântul meu.

– V-ați ținut de promisiune?

– Nu. Totul s-a întâmplat din vina mea.

Eilert Lang a oftat cu amărăciune. Privirea i-a rămas acoperită de un luciu apos, încărcată de spaimă. Darden a intuit că biologul, printr-o ieșire imprudentă, provocase o catastrofă în zilele ce urmaseră.

– De ce nu-mi povestiți ce s-a întâmplat? l-a întrebat ziaristul, atingându-l ușor pe umăr. Cred că v-ar face bine să vă eliberați de povară.

– Așa cum am spus, după trei zile ne-am întors în zonă. Am fotografiat cadavrele. Eu am adunat câteva obiecte. Am luat câteva decorații. Printre ele, o Cruce de Fier, cea mai mare distincție a armatei germane. De asemenea, un pistol. Un Luger. Era în stare bună și avea încărcătorul plin. L-am curățat, dar nu am ajuns să-l folosesc. L-am pierdut când mă hăituiau.

– Ce s-a întâmplat?

– În ziua aia am făcut o nouă descoperire, și-a amintit Lang. Aveam mai mult timp la dispoziție și am hotărât să explorăm zona. Am străbătut din nou lanțul muntos, pe ambele laturi ale ghețarului. Angela a descoperit în cele din urmă o portiță în stâncă, un fel de poternă asemănătoare cu cea pentru submarine. Am încercat zadarnic să o deschidem. Era blocată din interior. Dar ceva mi-a atras în mod deosebit atenția. Era făcută dintr-un aliaj foarte ciudat, un metal necunoscut, de culoarea grafitului. Târnăcopul abia reușea să-l zgârie. Și, deși era frig, când am atins-o am simțit că era caldă.

– Într-adevăr, ciudat.

– În acel moment așa mi s-a părut. Doi ani mai târziu am găsit o informație care m-a făcut să-i înțeleg natura. La începutul verii anului 1940, Hitler a ordonat celor mai buni oameni de știință naziști să realizeze un nou tip de metal, capabil să reziste și să izoleze incinte supuse unor temperaturi apropiate de șaizeci de grade sub zero.

– Dumnezeule, a îngăimat Darden.

– Da. Construirea Bazei 211 din Noua Suabie fusese aprobată, a spus Eilert. O întreprindere nemaiîntâlnită, dar să nu anticipăm.

– Ce s-a întâmplat în Wichita, cum a început totul?

– Un loc blestemat, a mormăit el. Ziaristul a observat că un ușor tremur i-a cuprins mâinile atunci când a scos o țigară din pachet și și-a dus-o la buze. Nu mi-o voi ierta niciodată. Niciodată. În acea seară,

la întoarcerea în stație, i-am povestit tot ce descoperiserăm lui Stan Barets, francezul.

– El v-a trădat?

– Nu. Era un om cumsecade, dar care suferea de o limbuție mai rea decât a mea. La început nu a crezut nimic din ce i-am povestit, deși a trebuit să se încline în fața evidenței atunci când i-am arătat fotografiile și obiectele pe care le găsisem. Cu toate astea, cred că a luat totul drept un joc. El a fost cel care mi-a propus să aruncăm o privire în încăperea încuiată. În timpul nopții doar doi soldați americani rămâneau de gardă în modul, într-o cameră apropiată. Barets s-a dus acolo cu o sticlă de votcă, pretextând că nu poate să doarmă, apoi le-a propus o partidă de cărți. Era un foarte bun jucător de poker. În timp ce el le distrăgea atenția, eu am reușit să mă strecor în arhiva bazei.

– Stau ca pe ghimpi...

– Am găsit multe informații cu privire la activitățile germane în Atlanticul de Sud în lunile care au urmat încheierii războiului. Erau copii după documente clasificate „strict secret". Aveau antetul Departamentului de Apărare al Statelor Unite.

– Despre ce activități vorbiți? a întrebat Darden, sceptic. Așa cum se știe, Germania a capitulat necondiționat în 1945.

– Da. Așa cred toți, l-a întrerupt Lang cu un ton aspru. Ați auzit vorbindu-se vreodată despre flota pierdută?

– Flota pierdută?

– Nu mă refer la portavioane, a spus el cu ironie. Germania a reușit să construiască doar unul. Mă refer la submarine. Noua serie, botezată XXI U-Boot. Aproape o sută dintre ele au dispărut ca prin farmec. Fără urmă. S-au volatilizat. Am lista lor, cu numele căpitanilor. Aceste submarine, domnule Darden, au evacuat mii de germani între mai 1944 și februarie 1945. Mii. Aveau porturi de aprovizionare sigure, în Spania și Argentina. Franco nu a vrut să intre în conflict, dar simpatia lui pentru regimul nazist era manifestă. Asta putem citi în manualele de istorie. În ceea ce îl privește pe Perón, știți că îl admira pe Führer. Țara lui a jucat un rol decisiv în tot ceea ce vă povestesc acum. Submarinele germane au transportat sistematic materiale, opere de artă, arme, tehnologie și prototipuri, provizii neperisabile. Totul era trimis cu trenurile în Spania, unde era îmbarcat pe vapoare și submarine.

– Dar nu înțeleg, a șovăit ziaristul, derutat. Vorbim de o singură bază, nu? De o bază militară din Antarctica!

– Atunci când germanii au început construirea Noii Suabii, au avut în minte o singură bază. Erau adevărați experți în inginerie subterană. Aveau cele mai puternice mașini de excavat tunele din acea epocă. Le-au transportat în Argentina cu cargouri, iar de acolo le-au dus în Țara Reginei Maud, teritoriu pe care îl reclamaseră formal la începutul celui de-al Doilea Război Mondial. Neuschwabenland a fost concepută ca o enclavă strategică. Aceasta trebuia să le servească

pentru a domina partea de sud a oceanului Atlantic, dar curând și-au schimbat planurile. Mă urmăriți?

– Mi-e teamă că nu prea bine.

– Germania a făcut o singură greșeală gravă în timpul conflagrației, Simon. În orbirea lui, Hitler, încurajat de succesele războiului-fulger, a rupt pactul de neagresiune cu Stalin și a invadat Rusia. Asta a fost pentru el începutul sfârșitului.

– Este o viziune simplistă. Nici Stalin nu ar fi respectat pactul, știu prea bine ce spun.

– Așa este, dar Führerul a grăbit dezastrul prin deschiderea acelui front. Toți cei din jurul său și-au dat seama că vor fi învinși mai curând sau mai târziu. Atunci s-a hotărât ca Baza 211 să fie transformată într-un oraș.

– Într-un oraș? Ce înțelegeți prin oraș?

– Un oraș nemaivăzut, imens. Peste orice limită imaginabilă. Un oraș care să crească și să adăpostească mii de persoane. O nouă Thule sub ghețuri.

– Sună a scenariu de film științifico-fantastic.

– Îmi închipui, dar așa este. Pentru Hitler și conducerea supremă a naziștilor, tot cel de-al Doilea Război Mondial, cu grozăviile și distrugerile sale, reprezenta doar un capitol, o treaptă în îndeplinirea misiunii lor sacre. Posibilitatea de a fi învinși era privită doar ca un accident în planurile lor de câștigare a supremației.

– Presupun că vă referiți la doctrina lor, la mistică, a sugerat Darden, bănuitor.

– Da. Nazismul poate fi înțeles numai dacă este analizat din punctul de vedere al religiei. Aveau pretenția

de a crea un nou credo universal. Führerul a spus care îi erau intențiile în acest sens. Amintiți-vă de vorbele sale: „Mă simt dator să acționez la fel cum a făcut-o Creatorul Atotputernic."

– Le știu.

– Asta ușurează lucrurile, deși ne îndepărtăm de subiect. Și mai rămân multe de povestit. Vă spuneam că în noaptea aceea am găsit în arhiva din Wichita informații despre submarinele germane, a spus Lang, reînnodând firul principal al istoriei sale. În lunile care au urmat sfârșitului conflagrației, câteva dintre ele au fost văzute în Atlanticul de Sud. Unele navigau la suprafață, dezorientate, cu probleme la sistemele electrice, încărcate cu provizii. Trei dintre ele, *U-Boot 530, 977* și *465*, s-au predat la Mar del Plata, în vara anului 1945. Doi dintre căpitani, Schaeffer și Wermoutt, au fost duși mai întâi în Statele Unite și apoi în Anglia. Au fost supuși la interogatorii interminabile. Nimeni nu putea înțelege cum, după mai multe luni de la capitularea Germaniei, începeau să apară submarine în emisfera sudică. În cele din urmă, serviciile de spionaj aliate au înțeles unde construise Reichul acel Shangri-La anunțat de Dönitz. Serviciile de spionaj americane au reușit să afle, la Buenos Aires, locul în care era amplasată Baza 211. Imediat au început pregătirile pentru Operațiunea Highjump. În anul 1947, în frunte cu amiralul Byrd, americanii au debarcat în Antarctica. A fost o operațiune de mare anvergură. Mii de pușcași marini, sprijiniți de o flotă puternică.

Eilert a rămas tăcut câteva clipe. Darden ar fi putut jura că prin fața ochilor îi defila acea amplă forță de intervenție înaintând spre Țara Reginei Maud printre ghețuri și înfruntând furtuni de zăpadă și gheață; părea să iasă din pupilele biologului ca o armată de spectre.

– Naziștii îi așteptau, domnule Darden. Le-au pregătit o capcană mortală. A fost un adevărat măcel. S-au trezit sub un teribil foc încrucișat, au fost atacați și din aer...

– Din aer?

– Ați auzit vorbindu-se de *foo fighters?*

– *Foo fighters?*

– Există nenumărate rapoarte ale piloților englezi cu privire la *foo fighters.* Aviația britanică s-a răzbunat la sfârșitul războiului pentru groaza și distrugerile pe care bombele zburătoare germane, V-1 și V-2, le semănaseră în orașele lor. Au pulverizat capitala Reichului. Metru cu metru. În rapoartele lor de zbor au consemnat că s-au întâlnit în aer cu nave, avioane, care răspândeau o puternică lumină portocalie. Toate descrierile coincid, spunând că forma acestora era sferică, asemănătoare cu un balon de săpun, și că zburau cu viteze nemaiauzite. Le-au botezat *foo fighters.* Eu am găsit în măruntaiele Antarcticii două nave care corespund cu această descriere, domnule Darden.

Un fior l-a străbătut pe ziarist din cap până în picioare. Și-a amintit că sir Edward Harvington, referindu-se la Operațiunea Highjump, menționase declarațiile stranii făcute de Richard Byrd mass-mediei după retragerea precipitată a trupelor americane de la

Polul Sud. Acele cuvinte stranii, tulburătoare, l-au făcut să pară un smintit în ochii opiniei publice și să primească un serios avertisment din partea Departamentului de Apărare al Statelor Unite. Byrd nu a mai vorbit niciodată despre asta.

– „Este imperios necesar ca Statele Unite ale Americii să ia măsuri de apărare împotriva unor regiuni ostile..., a citat ziaristul pe un ton sumbru. Nu aș vrea să fie cineva care să se simtă speriat fără motiv, dar există o realitate amară de care trebuie să ținem seama: în cazul în care va izbucni un nou război, țara noastră ar putea fi atacată de *nave* capabile să zboare de la un pol la altul cu viteze de neconceput..."

– Aha, foarte bine, vă felicit! Asta e: Byrd se referea la acei *foo fighters* naziști. În Antarctica, aceste nave uimitoare i-au făcut pe americani să fugă ca iepurii. I-au ciuruit..., a spus Lang. În arhiva din Wichita am găsit mai multe fotografii cu acele aparate, capabile să învingă gravitația prin electromagnetism. Americanii găsiseră deja prototipuri după terminarea războiului. În Polonia. De aceea a fost declanșată Operațiunea Paperclip: yankeii i-au dus pe cei mai buni oameni de știință germani în America. Evident, pe aceia, puțini, care mai rămăseseră!

– M-am informat în legătură cu aceasta, l-a asigurat Darden. Povestiți-mi mai departe. Ce ați făcut cu toate documentele pe care le-ați găsit la Wichita?

– Acele documente și încă alte câteva, care au ajuns apoi în mâinile mele în Noua Suabie, se află într-un loc sigur, a spus Eilert cu o lucire malițioasă în priviri. În dimineața care a urmat, le-am arătat lui

Angela și lui Stan tot ce sustrăsesem din arhivă. Împreună am reușit să punem la locul lor câteva piese din acel enorm puzzle. Două zile mai târziu, doctor Brandley și cu mine ne-am întors în Neuschwabenland. Pentru noi era clar că sub acei munți, sub acel ghețar, se ascundea o bază germană. Ne spuneam că într-un fel sau altul vom găsi în cele din urmă modalitatea de a pătrunde în ea.

– Și ați găsit-o, nu-i așa?

– Nu. Am mai descoperit două locuri de acces, dar ne-a fost imposibil să intrăm în buncăr. Este nostim, dar noi credeam că acel ceva care se afla sub noi trebuia să fie un fel de buncăr. Nimic mai departe de adevăr. Era închis ermetic. Pe la jumătatea după-amiezii ne-am întors la Wichita. Luaserăm o hotărâre: să încercăm să comunicăm prin radio tot ce descoperiserăm. Atunci, ni se părea cea mai bună soluție, garanția că nu ni se putea întâmpla nimic rău dacă informația ieșea din Wichita și devenea publică prin intermediul presei. Însă în momentul în care am ajuns în apropierea bazei, la doar câteva sute de metri, Angela a sugerat să ne oprim. Am înțeles că ceva nu era în regulă.

– Se întâmplă ceva ciudat, a spus ea.

A coborât de pe snowmobil și a mers câțiva metri până când a ajuns la un mic povârniș de gheață. A urcat pe el și am văzut-o cum scruta împrejurimile. Apoi s-a întors și a luat un binoclu. Îmi amintesc că atunci când m-a privit, fața ei era imaginea vie a panicii. Mi-a întins binoclul și a arătat spre Wichita. I-am putut

vedea clar pe Rodby și pe oamenii săi bruscându-i fără menajamente pe Stan, pe Hatsuka și pe ceilalți.

– Dumnezeule! Ce se întâmplă? am bâiguit eu, uluit.

– Cineva a vorbit prea mult.

– Dar nu se poate... Dumnezeule! Ce fac?

Protejați de siguranța de moment pe care ne-o oferea distanța, am asistat la cel mai teribil dintre deznodământele posibile. După ce i-au dus pe colegii noștri într-o zonă degajată, militarii i-au obligat să se așeze în genunchi și apoi i-au ucis trăgându-le un glonț în ceafă. I-au asasinat fără nici o ezitare. Unul câte unul. Când zgomotul sec al împușcăturilor a încetat, au turnat peste ei benzină și le-au dat foc. Îmi amintesc că Angela plângea și se agita. Eu, trebuie să recunosc, tremuram, mort de spaimă. Am crezut că leșin. Am vomitat.

Ne-am dat seama că Stan nu fusese în stare să păstreze secretul. Poate că îi spusese lui Hatsuka ce aflasem. Iar el, la rândul lui, le-a povestit celorlalți. Vreunul dintre ei, fără să-și dea seama de gravitatea chestiunii, se poate să-l fi întrebat în cele din urmă, în mod deschis, pe vreunul dintre militari.

– Ce grozăvie, ce grozăvie! a murmurat Simon, cutremurat.

– În acea clipă, domnule Darden, am știut că Angela și cu mine vom muri. Vă asigur că nimic nu se poate compara cu certitudinea morții. Devine o prezență devastatoare, a murmurat Lang, tulburat, teribil de serios.

– Ce ați făcut?

– Singurul lucru pe care îl puteam face. Am fugit. Dar nu există locuri unde să te ascunzi în Antarctica. Este un ocean de singurătate. Un interminabil miraj alb. Eu aveam o hartă. Știam că dincolo de Țara Reginei Maud era o bază norvegiană. Am calculat că trebuia să se afle la o distanță de cam două sute cincizeci de kilometri și că benzina de rezervă nu ne ajungea să mergem până acolo. Am hotărât că singurul loc care ar fi putut să ne ofere o posibilitate de salvare, cât de slabă, era Noua Suabie. Baza 211. Acel Shangri-La al naziștilor. Desigur, dacă descopeream cum să pătrundem acolo. Din nefericire pentru noi, la fel a gândit și colonelul Howard Rodby.

– Înțeleg.

– Dacă tot ce v-am povestit până acum vi se pare de necrezut, deznodământul va depăși capacitatea dumneavoastră de înțelegere, l-a avertizat biologul. A așezat apoi tacâmurile paralel pe farfurie, și-a șters buzele și, după ce și-a împăturit cu grijă șervetul, s-a uitat la ceas. Permiteți-mi să mă opresc în acest punct și să las pentru altă dată continuarea istoriei. Acum ar trebui să mergem într-o vizită, înainte de a se întuneca.

– O vizită?

– V-am dat întâlnire aici, la Paris, pentru că am nevoie..., avem nevoie de mărturia unui actor. Cred că v-am explicat. Din câte știu, nu au mai rămas decât trei oameni în lume care pot să povestească ceea ce nu s-a povestit niciodată. Cuvintele lor valorează infinit mai mult decât toate dovezile pe care le-am strâns eu în ultimii șase ani. Iar Ultima Thule îi elimină. Unul câte unul. Să dea Domnul să nu ajungem prea târziu.

23
DE PE JAR, ÎN FOC

– Cum vă simțiți, domnișoară Schultz? V-ați mai liniștit? a întrebat secretara viceconsulului german, împingând ușa cu piciorul. V-am adus o cafea cu lapte și niște paste. Vă vor face bine. Ah, văd că abia ați gustat din mâncare.

– Vă mulțumesc foarte mult. Nu am poftă de mâncare, dar mă simt ceva mai bine, a asigurat-o Elke, retrasă într-un colț al sofalei.

– Ați reușit să dormiți puțin?

– Doar am ațipit. Sunt foarte obosită, dar nu reușesc să dorm, probabil că tocmai din cauza epuizării.

– Da, așa este. În curând vă veți simți bine. Totul a trecut, a spus femeia, punând tava pe o măsuță. S-a așezat apoi în fotoliul alăturat și a scuturat un pliculeț cu zahăr. Nu vă ridicați, vă rog. Dați-mi voie să vă servesc.

– Două.

– Două?

– Zahărul... a spus Elke. Pun totdeauna două pliculețe în cafeaua cu lapte.

– Și eu la fel. Îmi plac dulciurile, a recunoscut secretara cu un zâmbet complice. Trebuie să probați hainele. Noi am cumpărat câteva lucruri pentru dumneavoastră dintr-un *boutique;* sper că am nimerit mărimea. Este treizeci și opt, nu-i așa?

– Da.

– Am ochi bun pentru haine. Ați reușit să vorbiți cu familia dumneavoastră?

Elke a oftat. Întrebarea a făcut-o să se gândească imediat la mama ei.

– Am fost tentată să o sun pe mama. E plecată în vacanță în insulele Canare, împreună cu sora ei. Două văduve fără probleme, închipuiți-vă – a glumit violonista –, dar am renunțat. O cunosc. Ar fi în stare să lase totul, să ia un avion și să nu se despartă de mine timp de trei luni. Și ar însemna mai mult decât sunt dispusă eu să suport. I-am telefonat unui bun prieten, Carl Weissman, dirijorul Filarmonicii din Berlin. Era în drum spre aeroport. Avionul lui spre Paris decolează peste câteva ore.

– Știți? Soțul meu a făcut rost de două bilete la al treilea concert! i-a spus funcționara. Le-a obținut cu mare greutate. Va fi minunat să vă pot vedea.

– Aș vrea să mă recuperez până atunci. Nu știu dacă voi reuși. Tot ce s-a întâmplat m-a afectat foarte mult.

– Oh, nu vă faceți griji, domnișoară Schultz, veți uita repede totul!

– Așa sper și eu.

– După cum v-am spus, consulul, domnul Klaus Neubert, lipsește toată ziua. Urma să ia masa cu niște oameni de afaceri germani și să participe la o ceremonie oficială la Muzeul Luvru. Vernisajul expoziției de gravuri și tablouri în ulei Alfred Dürer. Vă va primi viceconsulul, domnul Frank-Walter Richter. Tocmai m-am întâlnit cu el. A întrebat de dumneavoastră. Nu a vrut să vă deranjeze înainte să vă odihniți puțin. Se va ocupa personal de tot, a explicat ea. Nu vreți să faceți un duș bun și să încercați hainele? Baia este acolo. Nimic nu este mai plăcut decât apa caldă pentru a vă simți mai întremată.

– Foarte bine. Da. Aveți dreptate. De ajuns cu lamentările, a decis violonista. Nici nu știți cât de recunoscătoare vă sunt pentru tot. Scuzați-mă, mi-e teamă că nu v-am reținut numele.

– Nu face nimic. Catherine, Catherine Prévost.

– Mii de mulțumiri, Catherine. Sunteți îngerul meu păzitor.

– Înger? Nicidecum, soțul meu spune că m-a conceput însuși diavolul!

O jumătate de oră mai târziu, Elke Schultz era primită de viceconsul în biroul lui de la etajul patru. Violonista a constatat din prima clipă că Frank-Walter era un om deosebit de amabil și vioi, mic de statură, îndesat și rubicond. Nu au putut să înceapă să discute până când el nu a terminat cu telefoanele și nu a cerut să nu mai fie deranjat.

– Ați văzut, astea nu se termină niciodată! a exclamat el cu importanță, în timp ce făcea ordine pe birou.

Apoi a privit-o în tăcere, uluit. Nici nu știți cât de mult mă bucur că totul s-a terminat cu bine. În ultimele treizeci de ore toată lumea pornise în căutarea dumneavoastră. Am vorbit mai înainte cu șeful poliției franceze și cu direcția poliției din Berlin. Câtă vâlvă!

– Îmi închipui.

– Bărbatul acela, Rainer, v-a făcut vreun rău?

– Nu. Nu m-a lovit, dacă la asta v-ați gândit.

– Îl vor prinde. Puteți fi sigură. A fost un vis urât, dar de acum s-a terminat. Ați avut mult noroc, domnișoară Schultz, mult noroc.

– Cred că da.

– Heinz Rainer este un individ foarte periculos. Un dement. Cu o oră în urmă am primit un telefon de la Florian Bohm, inspector al BKA, Biroul Federal de Criminalistică. Dacă am înțeles bine ce spunea, îl caută de ani întregi. A ucis mai mulți oameni.

– Nu știu nimic despre el, abia dacă am schimbat câteva cuvinte.

– Dar ceva trebuie să vă fi spus, nu? a întrebat sincer intrigat Frank-Walter.

– Nu. Nimic. E un om retras. Tăcut. Iar eu eram moartă de spaimă. Mi-a spus să stau liniștită, să nu vorbesc, că îmi va da drumul după ce vom ajunge la Paris. Și s-a ținut de cuvânt.

– Nu a spus de ce mergea acolo?

– Nu.

– În fine, totul e bine când se sfârșește cu bine, a spus consulul bătând cu palma în masă. Prefectura de poliție din Paris vrea să vă interogheze. I-am rugat să

aștepte câteva ceasuri, până când dumneavoastră veți fi pregătită. Inspectorul Bruno Krause, de la poliția din Berlin, este pe drum. Va sosi astă-seară. Se va întâlni cu dumneavoastră mâine dimineață. Krause își va asuma sarcina de a vă însoți peste tot: interviuri, hârtii și formalități. În ceea ce îl privește, domnul Bohm, agentul BKA, a dispus să fiți păzită permanent. Întâmplător, unii dintre oamenii lui se află la Paris. Nu vor întârzia să sosească.

– Este nevoie de toate acestea?

– E procedura obișnuită atunci când se emite un ordin de urmărire internațională. Regret inconvenientele. Voi cere să fiți deranjată cât mai puțin posibil.

– Adevărul este că aș prefera să iau o cameră la un hotel bun și să dorm douăzeci și patru de ore fără întrerupere.

– Catherine o să se ocupe de asta. Nu vă faceți griji. Am rezervat pentru dumneavoastră un apartament la Concorde La Fayette. Veți vedea Parisul din nori, vă asigur. Iar bucătăria este excelentă. Vă recomand să încercați...

Telefonul a început să sune, întrerupând convorbirea. Frank-Walter a ridicat receptorul. Elke s-a adâncit câteva clipe în gânduri. Ochii lui Eilert Lang i s-au aprins în minte doar o clipă, apoi au dispărut.

– Sunt anunțat că au sosit deja, a spus el.

– Poftim?

– Cei însărcinați cu paza dumneavoastră. Au sosit. Se află în ambasadă.

– Ah!

Puțin mai târziu, ușa biroului s-a deschis. Catherine Prévost, zâmbitoare, a intrat, urmată de trei bărbați îmbrăcați elegant. Elke i-a privit cu coada ochiului, fără să le acorde prea multă atenție. Privirea i s-a întâlnit cu cea a unui bărbat cu o statură impunătoare, față colțuroasă, ochi de culoare deschisă și păr de nuanța aurului învechit, pieptănat cu grijă pe spate.

– Domnișoara Schultz? a întrebat el, serviabil.

– Da...

– Mă bucur să vă întâlnesc teafără. Sunt Fritz Schlesinger, de la BKA.

– Încântată de cunoștință, a murmurat ea, întinzându-i mâna.

În acel moment, nota familiară pe care Elke o observase la figura lui Schlesinger a lăsat loc unei certitudini șocante. El a părut să observe neliniștea din privirea femeii.

– Vă amintiți de mine? a întrebat el. Am sunat la ușa dumneavoastră acum două zile.

Ca și cum ar fi revăzut trecutul apropiat printr-un mic vizor, Elke și-a amintit de tensiunea pe care o trăise în apartamentul ei din Berlin. A simțit iarăși țeava rece a pistolului lui Eilert la tâmplă. Apoi, ca în vârtejul circular al unui carusel, întâmplările din ultimele ceasuri i-au defilat prin fața ochilor, la fel ca un film văzut cu încetinitorul.

– Destul de vag. Îmi cer scuze, a mințit ea.

– Nu vă faceți griji. Este firesc. Îmi pot închipui în ce situație cumplită vă găseați, cu acel intrus amenințându-vă.

– Da, a fost oribil, a murmurat ea, în timp ce vocea lui Eilert Lang, răsunându-i în creier, dezvăluia adevăratul nume al presupusului agent al BKA: Günter Baum.

– Stați liniștită, nu va ajunge prea departe. În timpul fugii a dat peste unul dintre cei mai buni agenți ai noștri. Cât despre dumneavoastră, fiți fără grijă. Vă vom duce la hotel.

– Trebuie să-mi strâng lucrurile.

– Se înțelege. Vă însoțim.

– Vă las pe mâini bune, a spus viceconsulul, ridicându-se în picioare. Sper să vă odihniți și să vă reveniți. Ne vedem mâine.

Elke Schultz a ieșit din birou, urmată îndeaproape de agenții BKA. Inima a început să-i bată cu putere. Ultimele cuvinte ale lui Lang, la despărțire, îi răsunau în minte ca un ecou îndepărtat. „Nu aveți încredere în nimeni, păstrați tăcerea", insistase biologul. A încercat să-și amintească tot ceea ce îi spusese răpitorul ei despre Günter Baum și Ultima Thule, dar oboseala o împiedica să pună ordine în fragmentele complicatei istorii. Să gândească limpede era pentru ea nu numai greu, ci și dureros. S-a agățat de singura scândură care plutea pe marea învolburată în care se transformase sufletul ei. Poate că Eilert era doar un farsor nenorocit, un escroc, un asasin schizofrenic care se disculpa inventând povești pe cât de uimitoare, pe atât de neverosimile.

La ieșirea din ascensor a întâlnit privirea afectuoasă a lui Catherine Prévost. Secretara îi adunase puținele lucruri și le adusese în holul ambasadei. Zâmbea larg.

– Oh, ce e cu tine, Elke, draga mea! De ce privirea asta speriată? a încurajat-o ea. Totul va fi perfect. Crede-mă, ai nevoie doar de somn, somn...

Violonista a încuviințat. Rezistența ei interioară s-a topit chiar în clipa în care Catherine a îmbrățișat-o plină de emoție în semn de despărțire. A înțeles că nu mai putea să continue mult timp cu bănuielile. Ambasada Germaniei nu putea fi în cârdășie cu o bandă de ucigași. Atitudinea ei aducea a paranoia.

– Aceea este mașina dumneavoastră? s-a interesat Günter Baum în timp ce traversau grădina.

– Da.

– Va trebui să-mi dați cheia. O veți recupera mai târziu. Trebuie să o examinăm. Pentru amprente, știți dumneavoastră.

– Foarte bine.

S-au îndreptat spre parcarea ambasadei, aflată pe una din laturile clădirii. Baum a arătat spre un BMW negru. Elke s-a așezat pe bancheta din spate. A oftat adânc.

– Știți? Blestematul acela de Rainer ne dă mare bătaie de cap, a șoptit agentul BKA, așezându-se lângă ea. Apoi și-a slăbit nodul de la cravată cu o expresie iritată.

– Viceconsulul mi-a spus că este un dezechilibrat. Slavă Domnului, am avut noroc, a spus Elke, distrată.

– Știți pentru ce v-a adus până aici, la Paris?

– Aceeași întrebare mi-a pus-o și domnul Frank-Walter și i-am spus că nu am nici cea mai vagă idee.

– Eu aș zice că pare să caute ceva. Încercați să vă amintiți. Trebuie să fi făcut vreun comentariu la un

moment dat, să-i fi scăpat vreun nume, un contact, o întâlnire, a insistat agentul BKA.

– V-o pot spune cu voce mai puternică, dar nu mai clar de atât, domnule Schlesinger, a șoptit ea, pe jumătate confuză, pe jumătate morocănoasă. Regret că nu vă pot ajuta.

Mașina a intrat în trafic. Elke Schultz a observat curând că direcția în care mergeau îi îndepărta tot mai mult de Concorde La Fayette. Cunoștea orașul. În afară de asta, silueta hotelului, un zgârie-nori emblematic, era vizibilă din multe locuri.

– Vă rog să mă scuzați, dar cred că ați greșit drumul. Ar trebui să cotiți la dreapta la prima intersecție. Hotelul se află în partea aceea, i-a arătat ea șoferului.

– Regret întârzierea, dar mai întâi trebuie să rezolvăm o chestiune urgentă, a spus Baum.

– O chestiune urgentă? a întrebat Elke, derutată. Înțeleg. Nu vă faceți griji. Lăsați-mă la primul colț de stradă. Voi merge pe jos sau voi lua un taxi.

– Nu plecați nicăieri, a mormăit printre dinți ucigașul cu simbrie al lui Thule. Nu înainte de a ne povesti tot ce v-a spus Eilert Lang.

BMW-ul se oprise la un semafor. Elke a înțeles că făcuse o greșeală imensă nedând crezare avertismentelor lui Eilert. Evident, Schlesinger și cei doi care îl însoțeau nu erau agenți federali. Prin oglinda retrovizoare a putut vedea cum șoferul reușea cu greu să-și ascundă un zâmbet viclean, parșiv. O privea țintă, cu o strâmbătură fioroasă pe buze. Lang nu mințise. Trebuia să iasă cu orice preț din mașina aceea. A încercat

să deschidă portiera înainte ca automobilul să se pună în mișcare. Zadarnic. Era blocată.

Baum a oprit-o, înșfăcând-o de gât.

– Dacă vrei să rămâi în viață, ar fi mai bine să stai liniștită, târfă mică, a mârâit el.

– Dă-mi drumul, nemernic blestemat, ia mâna de pe mine!

Günter a pălmuit-o, aruncând-o în geamul mașinii.

– O iei în glumă, nu-i așa, târfă? Cu atât mai rău pentru tine! a mormăit el, scuipând-o în față. S-ar putea să o pățești rău de tot, nu-i așa, Matthias?

Cel de la volan a încuviințat. A întors capul și a aruncat o privire lascivă spre violonistă.

– Matthias e un armăsar, a asigurat-o Baum. Ewald și cu mine abia putem să-l stăpânim. Să-ți povestesc o întâmplare. Cred că trebuie să o auzi. Acum trei ani a fost nevoie să facem o trebușoară în Italia. Cunoașteți Italia, domnișoară Schultz? E o țară minunată, mâncarea e excelentă, oamenii sunt extrem de amabili!

– Lasă-mă în pace! Veți plăti foarte scump totul!

– Nu mă ascultați? Ce păcat! Vă asigur că e o poveste foarte distractivă! N-am dreptate, Ewald?

– Grozavă, Günter.

– Vedeți? Ar trebui să o ascultați! a spus zâmbitor ucigașul. Așadar, eram în Florența, în centru. Cum îi spune străzii aceleia, Ewald?

– Via Cavour?

– Exact, via Cavour! O stradă foarte selectă, a convenit Baum. Ei bine, aveam la dispoziție câteva ore înainte de a-i face o vizită cuiva. Iar Lutz, Matthias, a hotărât

să meargă pe cont propriu și să dea o raită. Ne-am înțeles să ne reîntâlnim pe la opt la Ponte Vecchio. V-ar plăcea podul ăla, e plin de magazine de bijuterii. Tuturor târfelor de lux le place Ponte Vecchio.

– Porc blestemat! i-a strigat Elke cu fălcile încleștate. Ochii îi ardeau de furie.

– Porc? Ia te uită, Matthias, târfa asta mică te-a făcut porc! a râs în hohote Baum. Ewald Fleischer i s-a alăturat de îndată. Problema e că atunci când a sosit momentul să ne facem treaba, nenorocitul de Matthias nu a apărut. Ewald și cu mine a trebuit să rezolvăm chestiunea singuri. Știți ce s-a întâmplat? De ce nu o spui tu, Matthias?

– Nu mă băga în asta, Günter. Tu povestești mai bine.

– A reieșit că Matthias a agățat două târfe. Le-a dus la o pensiune. Și le-a tras-o o dată și încă o dată, până nu i se mai ridica nici cu macaraua. Apoi le-a făcut felul. Ewald și cu mine am aflat din ziare, a doua zi. El spunea că nu își mai amintește nimic. De atunci, de fiecare dată când dispare îl căutăm în bordelul cel mai apropiat.

– Au pretins să le plătesc dublu, a spus Matthias Lutz, contrariat.

– Ce vreți de la mine? a întrebat Elke, crispată. Eu nu știu nimic. De ce vă purtați cu mine așa?

– Tu povestește-ne tot ce ți-a spus Lang și poți să pleci. Dacă nu colaborezi, îl vom lăsa pe Matthias să se distreze cu tine pe prima străduță mai izolată pe care o vom întâlni în cale, ai înțeles?

– Nu cunosc nici un Lang. Heinz, Heinz Rainer!

– Eilert, Eilert Lang! Nu-ți spune nimic acest nume?

– Nu, absolut nimic.

Fața lui Günter Baum a căpătat culoarea aprinsă a flăcărilor. Pufnea ca un cazan gata să explodeze. Cu o mișcare rapidă i-a smuls lui Elke din mâini vioara Stradivarius și i-a întins-o lui Ewald Fleischer.

– Se vede că femeia asta nu ne crede. Cu atât mai rău, a șoptit el.

– Dă-mi înapoi vioara, bastard nenorocit!

În loc de răspuns, Baum i-a ars femeii un dos de palmă sec. Lui Elke a început să-i curgă abundent sânge din nas. Și-a dus mâinile la obraz și a izbucnit într-un hohot de plâns în care se amestecau panica, frustrarea și o mânie greu stăpânită.

Ewald Fleischer a deschis cutia.

– La naiba, Günter, este un banjo, pare un banjo! a exclamat el pe jumătate mirat și pe jumătate sarcastic. Imediat a scotocit în buzunarul paltonului și a scos de acolo o brichetă.

– Pentru Dumnezeu, pe ce am mai sfânt! Ce ai de gând să faci? a strigat Elke, ieșindu-și din fire și ridicându-se de pe banchetă.

Baum a întins brațul, strivind-o de spetează.

– Mă încântă banjourile! a spus Ewald, netulburat. A apropiat flacăra de corzi și le-a făcut să sară una câte una. Au plesnit cu un zgomot sec, asemănător cu cel făcut de o biciușcă. O ard de tot, Günter?

– Te rog.

– Destul, destul, opreşte-te, te implor! Vă spun tot ce ştiu!

– Ah, fir-ar să fie, asta e mult mai bine, nu-i aşa, băieţi? a mormăit Baum, satisfăcut. Să vedem, domnişoară Schultz, de ce a venit Eilert Lang la Paris?

– Nu sunt sigură. L-am auzit spunând că dorea să se întâlnească aici cu cineva, a bâiguit ea, amărâtă. Nu îmi amintesc numele. A pomenit un nume, dar nu mi-l amintesc. Credeţi-mă, spun adevărul.

– Din întâmplare, nu e vorba de un anume Martin Höpfner? a provocat-o Günter. Vă sună cunoscut acest nume: Martin Höpfner?

– Da, este posibil, s-a bâlbâit Elke. Nu aş putea să jur, dar cred că da.

– A spus ceva de un ziarist englez?

– Da, da. A vorbit de un ziarist. Mi se pare că îşi dăduseră întâlnire la prânz.

– Foarte bine! Vezi ce uşor e?

– Nu ştiu nimic mai mult.

– Liniştiţi-vă. Răspundeţi-mi la o ultimă întrebare şi am terminat: de ce vrea Lang să se întâlnească cu Höpfner?

– Cum aş putea să ştiu aşa ceva?

– Se pare că domnişoara Schultz suferă de un nou atac de amnezie, Ewald. N-ai vrea să dai foc mandolinei aceleia cu bricheta?

– Ar fi o plăcere pentru mine, Günter.

Ewald Fleischer a apropiat flacăra brichetei de bara de abanos a viorii Stradivarius. Elke, cu groaza în priviri, s-a luptat să se elibereze din strânsoarea

încăpățânată și feroce a brațului lui Baum, întins ca o barieră în dreptul gâtului ei.

– Nu, nu, destul, pentru numele lui Dumnezeu! Cred că Lang vrea ca acel om, Höpfner, să-l ajute să dezvăluie un secret! Nu știu despre ce este vorba! Jur, jur că nu știu! Nu a spus decât că trebuia să vorbească cu el, că era ceva foarte important!

– Foarte bine. Păi asta ar fi tot, a spus Baum, satisfăcut. Vedeți, nu a fost cine știe ce!

– Dă-mi înapoi vioara! a spus Elke.

– Hai, Ewald, dă-i-o.

– Totdeauna mi-am dorit o balalaică, s-a lamentat Fleischer.

– Dă-i-o, la dracu'! Pe pipițe trebuie să le faci totdeauna să fie mulțumite.

– Mai ales la pat, a adăugat Matthias Lutz, uitându-se cu coada ochiului în oglinda retrovizoare.

Femeia a rămas tremurând ca o frunză. A luat instrumentul și l-a pus înapoi în cutie ca un robot, incapabilă să constate posibilele stricăciuni. Apoi s-a prăbușit.

– Lăsați-mă să plec, vă rog, a implorat ea printre suspine.

– Liniștește-te, pisicuțo. Mergem să stăm de vorbă cu domnul Lang. Apoi vedem ce vom face cu tine.

BMW-ul s-a pierdut în circulația intensă a Parisului în prag de seară, îndreptându-se spre rue de Vaugirard. Pe bancheta din spate, Elke Schultz, îngrozită, părea să blesteme ziua și ceasul în care drumul său și cel al lui Eilert Lang se intersectaseră.

24
CU STÂNGUL

– Ai notat, scumpo?

– Da. Gata...

– Pare urgent, a avertizat copilotul din cabină.

– Chiar acum îl voi căuta pe domnul Krause.

Hannah Steinmeier a pus receptorul în furcă și a verificat lista pasagerilor de la business class a cursei LH4314 de la ora cinci și jumătate a companiei Lufthansa cu destinația Paris. A dat la o parte perdeaua de acces spre zona pasagerilor și s-a deplasat cu grația unei feline pe mocheta moale.

– Domnul Krause? Bruno Krause? a șoptit ea la urechea unui călător adormit.

– Nu. Nu sunt Bruno Krause, deși sunt dispus să-mi schimb numele, dacă acceptați să cinăm împreună la Paris.

Hannah a zâmbit. A ridicat ușor o sprânceană și a verificat numărul fotoliului.

– Dumneavoastră sunteți...

– Carl Weissman.

– Carl Weissman, dirijorul Orchestrei Filarmonice din Berlin?

– Cred că da.

– Este o onoare pentru noi să vă avem la bord, domnule Weissman. Mi se pare că v-ați așezat pe alt fotoliu, a murmurat stewardesa, amuzată; oricum, nu are importanță, nimeni nu s-a plâns.

– Totdeauna mă așez lângă bar. Dacă e să ne prăbușim, cel mai bine e să ai un whisky de calitate în mână, a spus el, ironic.

– Azi nu va fi nici o catastrofă. Bucurați-vă de călătorie. Avem o mică întârziere din cauza traficului aerian de deasupra Parisului, dar într-o jumătate de oră aterizăm pe aeroportul Charles de Gaulle.

– Cum rămâne cu propunerea mea? s-a interesat Weissman, aranjându-și cârlionții rebeli. Dați-mi voie să vă tentez cu o rață în suc propriu în stil Rouen la restaurantul La Tour d'Argent.

– Oh, mă simt foarte măgulită. Nimeni nu m-a invitat să mănânc la cină rață cu certificat de proveniență, dar mă tem că mă așteaptă cineva.

– Păcat. Rămâne pe altă dată, a acceptat flegmatic dirijorul.

– E posibil.

Stewardesa l-a găsit pe comisarul Krause două rânduri mai încolo. Sforăia, învelit într-o pătură de voiaj. L-a atins ușor pe umăr.

– Comisarul Krause?

– Poftim? Da, eu sunt! Ce s-a întâmplat? a răspuns polițistul, tresărind speriat și deschizând ochii pe

jumătate. A apăsat butonul de pe brațul fotoliului și l-a adus în poziție normală.

– Am primit un telefon de la Paris.

– Pentru mine?

– Da. Ne cer să vă spunem că după aterizare trebuie să mergeți la birourile poliției din aeroportul Charles de Gaulle. Inspectorul Alain Goulard, de la Gendarmerie, vă așteaptă. Insistă că este ceva foarte important.

– Am înțeles, vă mulțumesc, a spus el cu o voce păstoasă.

Krause și-a dezmorțit mădularele. Și-a aranjat discret catarama centironului și și-a căutat pe pipăite pantofii. În fotoliul alăturat, Christian Eichel părea absorbit de ceva care părea a fi un sitcom. Comisarul l-a zgâlțâit.

– S-a întâmplat ceva? a întrebat subalternul, scoțându-și căștile. Ar trebui să vezi filmul ăsta: absolut stupid, dar foarte amuzant.

Bruno a privit chiorâș micul monitor.

– Nu-l suport pe Leslie Nielsen, a bombănit el. Auzi, tocmai mi s-a spus că un reprezentant al poliției franceze ne așteaptă pe aeroport.

– Și ăsta e un lucru bun sau rău?

– Nici bun, nici rău, la naiba, dar în mod sigur anormal! a exclamat el cu jumătate de glas. Nu suntem într-o vizită oficială, Christian. Înseamnă că s-a întâmplat ceva.

Avionul a aterizat puțin înainte de ora opt seara. Aparatul a străbătut un labirint de piste până când

s-a apropiat de burduful terminalului principal al aeroportului. De îndată ce au coborât din avion, Krause şi Eichel s-au îndreptat spre birourile poliţiei. După o scurtă aşteptare, au fost invitaţi într-unul dintre ele.

– Este o plăcere pentru mine să vă cunosc, domnule Krause, a spus îndatoritor inspectorul Alain Goulard, ieşindu-le în întâmpinare. Sper că aţi călătorit bine.

– Foarte bine, mulţumesc. Vi-l prezint pe secundul meu, Christian Eichel.

– Încântat. Vă rog să luaţi loc, i-a invitat el. Doriţi să beţi ceva, o cafea, o băutură răcoritoare? Vă este foame?

– Nu, mulţumim. Am luat cina în avion.

– Foarte bine. Nu ştiu cum să încep, dar mi-e teamă că nu am veşti prea bune, i-a avertizat Goulard cu o expresie întristată.

– Despre ce este vorba?

– Despre domnişoara Schultz. A dispărut.

Krause şi Eichel au schimbat priviri perplexe.

– Vă rog să mă scuzaţi, dar acest lucru nu este posibil. Acum câteva ore Elke Schultz era la ambasada Germaniei, în siguranţă, a precizat comisarul.

– Da. Aşa e. Din câte am aflat, Heinz Rainer a eliberat-o pe la mijlocul dimineţii. Pe la vreo patru după-amiaza am vorbit cu viceconsulul, iar în acel moment ea se afla acolo, odihnindu-se, a explicat francezul. Eu doream să o interoghez, dar el m-a rugat să amânăm întrevederea pe mâine.

– Și ce s-a întâmplat?

– Domnul Frank-Walter m-a sunat cu ceva mai mult de o oră în urmă. Pe la șase și jumătate. Era foarte nervos. M-a informat că trei bărbați, care s-au dat drept agenți ai BKA din Germania, au luat-o cu ei. Chipurile pentru a o duce la hotel, numai că la Concorde La Fayette ni s-a spus că ea nu s-a înregistrat.

– Spuneți că ar fi fost vorba de agenți ai BKA?

– Așa ne-a zis viceconsulul. Se pare că un anume Florian Bohm, inspector al Biroului Federal de Criminalistică din Berlin, căruia ambasada îi comunicase eliberarea domnișoarei Schultz, a dorit ca ea să fie protejată de câțiva agenți de-ai săi, dar când aceștia s-au prezentat la ambasadă au constatat că trei... falși agenți le-o luaseră înainte. Toată lumea este consternată.

– Ce naiba se întâmplă aici? a exclamat Krause iritat, fără să-și mai poată stăpâni furia. Consternați? Cei de la ambasadă sunt consternați? La naiba, îți vine să înnebunești!

– Liniștiți-vă. Vom da de ea. Vă asigur. Mai mult de cincizeci de oameni ai mei o caută peste tot.

Un ajutor al inspectorului francez i-a întrerupt în acel moment.

– Vă rog să mă scuzați, domnule Goulard, sunteți căutat la telefon pe linia doi, a anunțat acesta. Este de la centrală. Pare ceva important.

– Mulțumesc, René. Scuzați-mă, domnilor, vom relua discuția imediat, i-a asigurat Alain Goulard, ridicând receptorul.

Bruno Krause s-a lăsat pe spătarul scaunului, cu o figură abătută.

– Aici e ceva putred, foarte putred, Christian, a mormăit el.

– Ce anume?

– Nu știu, dar e mai grav decât pare la prima vedere. Vreau să dai telefon la Berlin. Vorbește cu nenorocitul ăla de Florian Bohm, a ordonat el. Bombardează-l cu întrebări. Cere-i să-ți spună la ce oră a aflat despre eliberarea lui Elke Schultz; cine mai știa la BKA că ea se afla la ambasada Germaniei de la Paris în această dimineață și de ce câțiva dintre oamenii săi se aflau *întâmplător* în oraș. Aici este ceva care nu se potrivește! Falși agenți ai BKA!

– Nu atât de repede, că nu pot să țin minte totul!

– La naiba, la naiba, la naiba!

– Calmați-vă, domnule inspector.

– Pune mâna pe telefon și nu te opri decât când va scoate fum, ai înțeles?

Christian Eichel a ieșit discret din birou, lăsându-l pe Krause să spumege de furie. Acesta a avut timp să se liniștească puțin, pentru că Alain Goulard continua să vorbească la telefon. Încuviința cu ușoare mișcări ale capului și răspunsuri monosilabice la auzul a ceea ce păreau să fie vești proaste. După cinci minute insuportabile, a pus receptorul în furcă.

– S-a întâmplat ceva? a întrebat Bruno, văzând mutra de circumstanță a omologului său francez.

– Mi-e teamă că traba asta ia o întorsătură urâtă, a bâiguit Goulard.

– Și mai urâtă? Pare imposibil!

– Cred că da. Mi s-a comunicat că s-a înregistrat un schimb de focuri într-un cămin de bătrâni de pe rue de Vaugirard, în centru. Ceva urât de tot. Șase morți și doi răniți. Toată zona este înconjurată.

– Și ce are a face asta cu noi? a întrebat Krause, pe punctul de a-și pierde răbdarea.

– Aș spune că foarte mult. Vom afla imediat. Informațiile sunt încă destul de confuze, dar toate indiciile conduc la concluzia că acei falși agenți ai BKA sunt responsabili de măcel.

– Dumnezeule! Ce e cu Elke Schultz?

– Nu știu nimic de ea, dar să nu mai pierdem vremea. Să mergem!

Goulard, Krause și Eichel, însoțiți de mai mulți agenți, au părăsit în mare grabă aeroportul Charles de Gaulle, lansându-se imediat într-o cursă temerară de douăzeci și trei de kilometri de trafic intens până în centrul Parisului.

Zona aflată în apropierea numărului 17 de pe rue Vaugirard li s-a înfățișat ca decorul unei catastrofe. Peste o duzină de mașini ale poliției, ambulanțe, furgonete ale corpurilor speciale și unități mobile de televiziune alcătuiau un labirint haotic; cu toate acestea, imaginea dramei petrecute în interiorul căminului s-a dovedit a fi mult mai apăsătoare și mai cumplită decât putea să bănuiască Bruno Krause când a trecut pragul clădirii.

– Maică Sfântă, ce masacru! a murmurat el, trecând prin camere cu inima strânsă.

25
17, RUE DE VAUGIRARD

Eilert Lang l-a oprit brusc pe Simon Darden atunci când au trecut de colțul străzii. L-a înșfăcat, obligându-l să se ascundă după un gard. După ce lăsaseră mașina la o distanță de câteva străzi, cei doi au mers în zigzag, cufundați într-o tăcere absolută până la rue Vaugirard. Se aflau la doar câțiva metri de căminul de bătrâni în care era internat Martin Höpfner. Mirat, ziaristul a căutat privirea biologului. A văzut în ea un licăr de neîncredere.

– Ce este, s-a întâmplat ceva? a întrebat el, speriat.

– Cred că da, a șoptit Lang, arătând spre clădire. Nu se poate! Elke!

Darden a aruncat o privire spre intrare. Era o casă veche, aristocratică, izolată, cu patru etaje și o mansardă elegantă cu acoperiș de ardezie, înconjurată de un gard metalic și cu o mică grădină în față.

A observat cum doi bărbați, care păreau să țină sub pază o femeie, se strecurau în interiorul căminului, în timp ce un al treilea, cu aspect de cerber,

stătea între coloanele ușii de la intrare, sub o galerie înaltă, scrutând strada de la un capăt la altul.

– Nu înțeleg, au prins-o pe Elke, a șoptit Eilert, șocat. Fir-ar să fie, cred că am ajuns târziu. Foarte târziu.

– Aceea e femeia de care mi-ați vorbit, violonista?

– Da. Se numește Elke Schultz. Am lăsat-o la ambasada Germaniei azi-dimineață. Nu reușesc să înțeleg ce caută aici.

– Îi cunoașteți pe cei trei tipi?

– Îl cunosc bine pe unul dintre cei care au intrat. Cel înalt și blond, îl cheamă Günter Baum. Pe ceilalți doi i-am văzut acum câteva zile la Berlin. Sunt ucigași plătiți ai societății Thule.

– Și acum ce facem?

– Nu știu. Lăsați-mă să mă gândesc câteva clipe, a spus Lang, nervos.

Fața englezului s-a strâns a neîncredere atunci când l-a văzut puțin după aceea pe biolog că duce mâna la buzunarul pardesiului de gabardină și scoate din el o pușcă automată.

– Aveți de gând să intrați acolo, înarmat? l-a întrebat, plin de neliniște.

– Doar v-am spus că asta poate să se termine foarte rău.

– Dar...

– Nu este loc de nici un „dar“, i-a tăiat vorba Eilert, furios, trăgând piedica armei. Dumneavoastră faceți ce credeți că e mai potrivit. Indivizii ăștia vor să-l asasineze pe Martin Höpfner, pricepeți? Iar eu voi încerca să-i împiedic. Ca să nu mai spun că femeia

aceea, Elke, a ajuns să fie amestecată în toată povestea asta din vina mea. Nu pot să stau cu braţele încrucişate. Uraţi-mi noroc, dragă prietene. Dacă se termină rău, plecaţi, mergeţi pe jos şi întoarceţi-vă la Londra.

Frica l-a paralizat pe Simon Darden. Genunchii i s-au muiat. O convulsie lăuntrică, ca o plesnitură de bici, îl avertiza că nu va mai putea da înapoi dacă îl urma în acel moment pe Lang. Figura fiului său i-a trecut prin faţa ochilor prin învălmăşeala de gânduri care i se zbăteau în minte.

– Vin cu dumneavoastră, s-a hotărât el, adunându-şi tot curajul care îi mai rămăsese.

– Cum doriţi.

– Ce propuneţi?

– Să mergem pe partea cealaltă, discret, ceva mai încolo, a spus Lang. Să ne apropiem de clădire din spate. Mi se pare că grădina din spatele căminului ajunge până la strada următoare. Pe acolo putem intra fără să fim văzuţi.

Fără a mai aştepta aprobarea ziaristului, Eilert a luat-o repede pe rue de Vaugirard, depărtându-se de cămin, urmat îndeaproape de un Darden derutat.

Chiar în acea clipă, Günter Baum îşi etala unul dintre cele mai încântătoare zâmbete ale sale, cu coatele sprijinite pe tejgheaua recepţiei căminului. În spatele său, impasibil, Ewald strângea cu furie braţul lui Elke Schultz, în timp ce o împungea cu ţeava pistolului în coaste.

– Martin Höpfner, spuneţi? Femeia de la recepţie a ezitat. Ronţăia fără chef un baton de cereale. Şi-a

pus pe nas niște ochelari cu ramă îngustă și a verificat o listă. O clipă, vă rog. Majoritatea oaspeților noștri au ieșit. Una din acele vizite facultative, știți dumneavoastră, a precizat ea. Primăria i-a invitat la vernisajul unei expoziții Dürer, la Luvru. Se vor întoarce în curând. Autocarul trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

– Mulțumim. Ne pare rău că nu ne-am putut anunța din timp vizita. Suntem în trecere prin Paris și am fi vrut să-l salutăm pe unchiul nostru, a adăugat Baum pe un ton viclean. Nu l-am mai văzut de multă vreme. Sunt sigur că o să se bucure.

– Ia te uită, sigur că da, avem noroc! a anunțat în cele din urmă femeia. Cred că Martin Höpfner a rămas în cămin. În mod sigur este cu prietenii săi. În fiecare seară joacă zaruri cu Ferdinand și Maurice în salonașul din spate, cel de lângă grădină. O să-i spun că ați venit. Așadar, domnule, pe cine trebuie să anunț?

– Dacă nu vă deranjează, am prefera să-i facem o surpriză.

– Înțeleg, dar nu este posibil, a spus femeia, plescăind din buze în semn de dezaprobare. Regulile de funcționare a instituției nu permit vizite neprogramate. Cu atât mai puțin la această oră. Dacă doriți, îl voi anunța pe domnul Höpfner că sunteți aici. Va veni imediat. Vă veți putea întâlni cu el acolo, în sala de vizite.

– Știți, domnișoară, femei ca dumneavoastră sunt vinovate de faptul că, în cele din urmă, eu îmi pierd mereu cumpătul! a bodogănit Günter punând mâna pe pistolul Walther. A observat numele scris pe plăcuța

prinsă de halatul recepționerei, a tras de percutor și i-a ochit obrazul. Ascultă-mă cu atenție, Juliette Chardin: dacă vrei să-ți continui regimul de rahat și să-ți mai bagi dosul ăla nenorocit în fusta aia amărâtă, spune-mi imediat unde se află Martin Höpfner.

– Nu trageți, pentru Dumnezeu, am doi copii! a implorat ea, îngrozită, în fața reacției neașteptate a lui Baum. Deși prea târziu, a înțeles semnificația privirii obsesive și crispate a lui Elke Schultz. Violonista încercase în tăcere să o avertizeze de pericol încă din primul moment. Nu își luase ochii de la ea nici o clipă.

– Domnul Höpfner se află, probabil, în sala aceea. Juliette Chardin a arătat spre o ușă glisantă, dublă, aflată în capătul coridorului.

– Foarte bine. Răspunde-mi acum: ești singură? Unde îți sunt colegele? a întrebat Günter, neîncrezător în liniștea care domnea în jur.

– Două infirmiere cinează sus, la etajul trei, a răspuns ea cu o voce abia auzită, tremurătoare. Alta trebuie să fie la etajul doi, pregătind medicamentele pentru seară.

– Perfect. Acum, Juliette, fii fată bună și ține-ți gurița!

– Să vin și eu cu tine, Günter? a întrebat Fleischer.

– Nu. Ai grijă de astea două. Dacă încearcă ceva, știi ce ai de făcut.

Baum a luat-o pe coridor. Pe ambele laturi erau numeroase încăperi destinate odihnei oaspeților. A constatat că erau goale. A dat la o parte un cărucior cu rotile, și-a aranjat nodul cravatei și a întredeschis ușa unei săli mari de jocuri și lectură.

– Careu de aşi cu valet! a anunţat o voce triumfătoare.

– Of, Martin, să fim serioşi. Deschizi cu careu? Şi, pe deasupra, de aşi? a exclamat Ferdinand, neîncrezător. Asta-mi miroase a cacealma! Valetul minte totdeauna! Dacă îţi plătesc cu două perechi, poţi să te dai cu capul de pereţi!

– Tu faci cum crezi, dar eu am spus careu de aşi cu valet, a repetat mândru Höpfner. Te priveşte! Cum îţi aşterni, aşa dormi.

– Te avertizez că eu nu am de gând să-mi recunosc vina pentru a te salva, a spus Maurice, în mijlocul hohotelor de râs, aţâţându-l pe Ferdinand. Nici să nu te gândeşti să spui pas la damă. Îţi jur că tai fără să stau pe gânduri!

– Vezi? Maurice are dreptate, Martin! Pentru a deschide, mizează foarte mult!

– Când se poate se poate. Dacă nu mă crezi, nu mergi: taie şi mizează..., a spus Martin Höpfner, neînduplecat. A deplasat păhărelul cu zaruri de-a lungul mesei, până i l-a pus tovarăşului său în faţa nasului.

– Eu nu m-aş îndoi de cuvântul domnului Höpfner, stimaţi domni, a spus Günter Baum, făcându-şi astfel simţită prezenţa. Observase întreaga scenă dintr-un loc discret. A luat un scaun, la târât până lângă masa de joc şi s-a aşezat pe el călare, punându-şi braţele în cruciş pe spetează.

Cei trei bătrâni s-au uitat derutaţi unul la altul.

– Dumneavoastră nu-l cunoașteți pe Martin! a spus Ferdinand, adresându-se nou-venitului. Este regele păcălelilor. Minte cum deschide gura.

– E posibil, dar acolo sunt patru ași. În locul dumneavoastră, eu aș spune pas și aș mări miza, l-a sfătuit Baum.

– Foarte bine, cum doriți! Vă veți convinge că Höpfner este un cretin! a decis Ferdinand, făcând păhărelul să alunece pe masă. Plus, Maurice, plus!

– Și acum ce ar trebui să fac eu? a întrebat amuzat Maurice, lovind ușor cu degetul în păhărel.

– Acum spuneți pas și îmi dați zarurile mie. Eu vă cumpăr un careu de popi, l-a liniștit ucigașul cu simbrie.

– Cum doriți.

Francezul a dat din umeri și a prelungit călătoria păhărelului cu zaruri pe masă.

Baum a privit discret în interiorul păhărelului. A zâmbit și a scos zarurile. Patru ași și un valet.

– Ce v-am spus? Prietenul nostru nu mințea! a șoptit el, punând așii în mijlocul mesei. A scuturat al cincilea zar și cu o mișcare scurtă a așezat păhărelul în fața lui Martin. La as, domnule Höpfner!

– Poker de cinci ași? Rahat! N-am chef de făcut strofe cu cinci versuri... Nu e nici un as aici! a bombănit germanul, plusând. Zâmbetul i-a pierit brusc de pe buze.

Un as.

– La naiba, ăsta chiar că e ghinion! a constatat el, foarte supărat.

– Uriaș... a șoptit Günter.

Höpfner și Baum s-au privit țintă, timp de un minut care a părut o veșnicie, fără ca nici unul din ei să lase în jos privirea în acea luare de puls crispată în care se transformase înfruntarea lor.

– Cred că nu ne cunoaștem, domnule, a bâiguit în cele din urmă bătrânul, dar ceva îmi spune că dumneata mă cauți pe mine.

– Așa este.

– De asta mă și temeam. Am început să mă tem când am aflat că Färber și Gottlieb au fost asasinați, a murmurat el, resemnat. Știți ceva? Nu i-am mai revăzut niciodată pe cei doi, nici pe vreun altul dintre cei care am fost acolo în acele zile de sfârșit!

– Zile triste...

– Da, triste. Pe mine m-au prins americanii când încercam să fug. Cel puțin în privința asta am avut puțin noroc. Cu rușii mi-ar fi mers mult mai rău. Am petrecut doi ani frecând latrinele acestor porci, scoțând găleți cu excremente de-ale lor.

– Nu ați avut o viață ușoară. Știu asta.

– Ei bine, apoi m-am căsătorit. Perioada aceea a fost cea mai bună. După ce a murit soția mea, acum șapte ani, am venit la Paris. Soțul fiicei mele mai mari este cadru de conducere la Michelin.

– Știu.

– Spune-mi, există vreo cale să evităm asta?

– Mă tem că nu.

– Înțeleg. Presupun că nu ai nimic împotrivă dacă mă ridic în picioare?

– Vă rog.

Martin Höpfner s-a ridicat sub privirea uluită a tovarășilor lui de joc. A început să fredoneze, emoționat, drept ca un jalon.

Deutschland, Deutschland über alles, über alles in der Welt...

Fără a înceta să-l sfideze pe Baum, a scotocit în buzunarul halatului său de mătase. A scos un pliculeț. L-a săltat în palmă.

– După cum vezi, am totul pregătit, a șoptit el, rupând pliculețul cu sare. Cu o mișcare rapidă a golit o parte din conținut sub limbă. În viață și în moarte, deasupra sării! *Heil* Hitler!

– A ta este Coroana de Vril, frate arian, a adăugat Baum, ridicându-se cu iuțeala fulgerului. I-a pus țeava pistolului la tâmplă și a tras.

Impactul l-a aruncat violent pe bătrân peste o masă alăturată. Höpfner s-a prăbușit, trăgând după el câteva scaune. Fără să piardă o clipă, agentul lui Thule i-a înfruntat pe Ferdinand și Maurice.

– Ești... ești nebun! Ce... ce ai făcut? s-a bâlbâit primul, înspăimântat. De ce ne ochești cu pistolul? Pentru Dumnezeu, oprește-te.

– Un joc bun de zaruri nu trebuie lăsat neterminat, a mârâit Günter, apăsând pe trăgaci. Călătorie plăcută, domnilor!

Eilert Lang și Simon Darden au ajuns în partea din spate a clădirii exact în clipa în care zgomotul înfundat făcut de două focuri de armă consecutive răsuna în jur. Străbătuseră în fugă grădina căminului. Până

când au reușit să întrezărească printr-unul din geamuri ce se întâmpla în salon, Baum își terminase treaba și ieșea din încăpere, îndreptându-se spre vestibul.

– Sunt morți! a constatat ziaristul, speriat, încovoiat de efort. După ce s-a uitat repede prin încăpere, a rămas agățat de zidul clădirii.

– Tăceți odată, la naiba!

– Trebuie să chemăm poliția, imediat! a spus Darden, scoțându-și telefonul.

– Poliția? Nu vorbiți prostii. Până ajunge aici, totul va fi încheiat!

– Ai o soluție mai bună?

Lang nu a răspuns. Atenția lui părea să se îndrepte dincolo de sala de jocuri, însoțindu-l pe Baum care se retrăgea. A recunoscut silueta inconfundabilă a lui Elke Schultz, departe, în vestibul. Femeia încerca zadarnic să scape din strânsoarea de fier a unuia dintre asasini. Conștient că nu mai avea timp, biologul a coborât scara scurtă care făcea legătura între ușa din spate și grădină și a alergat de-a lungul fațadei, căutând modalitatea cea mai ușoară de a se strecura în interior.

– S-a terminat? a întrebat Ewald Fleischer, văzându-l pe Baum.

– Da, gata.

– Și cu astea două ce facem?

Günter și-a dus o țigară la gură. A aprins-o.

– Ți le las ție. Omoară-le. Te aștept în mașină... i-a ordonat el în timp ce se îndrepta spre ieșire. Fleischer a țintit-o pe recepționeră, în timp ce o ținea cu un braț pe Elke, ca într-un clește, într-o strânsoare

furioasă şi asfixiantă. Neputând să fugă, prinsă ca într-o cursă în spatele tejghelei care i se păruse o salvare iluzorie, Juliette Chardin şi-a intuit cumplitul sfârşit. Şi-a pus mâinile în cap şi a început să ţipe, cuprinsă de isterie.

– Tacă-ţi fleanca, târfă blestemată, i-a trântit enervat asasinul.

– Ce se întâmplă aici? Ce e cu gălăgia asta? s-a auzit o voce indispusă tocmai în clipa în care degetul lui Fleischer se crispa pe trăgaci.

Alarmată de zgomotul împuşcăturilor şi de scandalul ce se auzea la intrare, o infirmieră şi-a făcut apariţia. Avea în mâini o tăviţă plină de medicamente. Nu a avut timp să înţeleagă ce se petrecea. Ewald, speriat, s-a răsucit pe călcâie, dând o nouă direcţie glonţului. Proiectilul a străpuns-o pe femeie la nivelul sternului. S-a prăbuşit instantaneu, împrăştiind pastilele colorate.

– Iar acum e rândul tău, proasto! a mormăit asasinul, ochind din nou capul recepţionerei.

– Nu! Acum e rândul tău, nenorocitule! a tunat Eilert Lang, năvălind în coridor ca un vârtej.

Biologul nu a aşteptat ca Fleischer să se uite la el. A tras trei focuri unul după altul, din fugă, îngrijorat că unul din gloanţe ar fi putut să o lovească pe Elke. Ewald a căzut în genunchi, scoţând un urlet de durere. A rămas neputincios, cu antebraţul ciuruit şi mâna dreaptă sfărâmată. De îndată ce s-a văzut liberă, Elke Schultz s-a năpustit spre el, lovindu-l puternic şi furibund cu piciorul în faţă.

– Ticălosule, ticălos blestemat, crapă, crapă! a strigat ea, isterizată.

– Ajunge! Ajunge, Elke! i-a poruncit Lang, oprind-o. Parcă voiați să chemați poliția, domnule Darden, nu-i așa? Ei bine, acum e momentul! Baum și celălalt nu vor întârzia să-și facă apariția din nou, când vor vedea că tovarășul lor nu vine! Luați-i pistolul, vom avea nevoie de el!

– Chem eu poliția, a propus Juliette Chardin, încercând să-și revină din spaima cumplită. Nu reușea să-și desprindă privirea de la cadavrul colegei sale, aflat într-o baltă de sânge la doar câțiva pași.

– Foarte bine, chemați-o, dar repede! a fost de acord Eilert. La naiba, Darden, v-am spus să luați arma aia automată!

Ca în transă, ziaristul a ridicat arma. Nu mai avusese niciodată în mână un pistol automat. A încercat să-și stăpânească tremurul nervos care îi cuprinsese brațul atunci când apucase cu putere arma.

– Gata, l-am luat! a bâiguit el, speriat. Acum ce fac?

– Acum ochiți-l pe nemernicul ăsta în cap și, dacă face o mișcare, trageți până rămâneți fără gloanțe! Ați înțeles sau aveți nevoie de o schemă? a întrebat Lang, sarcastic.

Văzând că Darden încuviința, s-a întors spre violonistă.

Elke Schultz se lăsase să cadă pe brațul unui fotoliu. Strângea la piept cutia viorii, ca și cum ar fi fost o ființă lipsită de apărare. Privea în gol, cu un aer rătăcit. Respira cu greutate.

– Elke, regret, îmi pare foarte rău, a șoptit biologul.

– Taci. Nu-mi vorbi, Eilert. Nu mai spune nimic.

– Aș vrea să știi.

– Te urăsc. Te urăsc din adâncul sufletului. Tot ce se întâmplă e din vina ta.

– Știu asta.

– Dar..., dar îți mulțumesc că mi-ai salvat viața, a șoptit ea, izbucnind apoi într-un plâns sugrumat.

– Te rog să nu plângi. Prefer să te văd furioasă, în picioare. Încă nu s-a terminat totul. Crede-mă, trebuie să ieșim de aici chiar acum, a spus Lang, conștient de faptul că timpul se scurgea precum nisipul dintr-o clepsidră.

– Poliția se îndreaptă spre noi, a anunțat Juliette cu o voce sugrumată.

– Foarte bine. Noi plecăm. Povestiți-le tot ce s-a întâmplat.

– Mă lăsați singură cu asasinul ăsta? a întrebat neliniștită femeia.

– Nu vă temeți. Porcul ăsta vine cu noi, a liniștit-o Eilert. Mișcă, lepădătură, sus, ne vei ajuta să ieșim de aici!

Lang l-a înșfăcat pe Fleischer de gulerul paltonului, obligându-l să se ridice în picioare; i-a proptit genunchiul în șira spinării și l-a săltat cu o mișcare violentă. Înghiontindu-l și înfigându-i țeava pistolului în ceafă, l-a condus spre ușă.

Temerile biologului s-au adeverit. Günter Baum și Matthias Lutz, mirați că tovarășul lor întârzia, veniseră să vadă ce se întâmplase. S-au întâlnit cu toții,

față în față, în spațiul restrâns care despărțea clădirea de grilajul dinspre stradă.

– Ia te uită, ce surpriză plăcută! a exclamat Baum. Ce drăguță întâlnire de familie!

– Dă-te la o parte, dacă vrei ca prietenul tău să rămână în viață, i-a strigat Eilert.

– A trecut mult timp, Lang.

– Da. Mult.

– Se pare că tu și cu mine suntem condamnați să ne întâlnim, iar și iar. Damasc, Budapesta, Berlin, Paris! a spus Günter, ironic. Nu te plictisești să călătorești atât?

– Lasă vorba, dă-te la o parte!

Matthias Lutz și-a dus mâna spre interiorul pardesiului, cu intenția clară de a scoate arma automată. Baum l-a oprit.

– Nu știți în ce v-ați băgat, domnule Darden, a rostit amenințător agentul lui Thule, uitându-se la ziarist. În curând veți regreta. Dumneavoastră și domnișoara Schultz ar trebui să vă faceți testamentul. Cât mai curând.

– Doar gura e de tine, ticălosule, s-a răstit Lang.

– Ești un om mort, Eilert. Știi și tu asta. Ești un cadavru în putrefacție. Ești un zombi mizerabil, a spus printre dinți Baum, cu o expresie scârbită. Și te voi trimite înapoi cu șuturi în fund în mormântul ăla din care nu ar fi trebuit să ieși.

– De acord, numai că tu mă vei însoți în iad. Iar acum dispari, ori creierii ăstuia îți vor strica frumusețea de palton pe care o porți!

Günter Baum și Matthias Lutz începuseră să dea înapoi când zgomotul strident al unor frâne i-a făcut să se uite în spatele lor. Un autocar mare se oprise în fața căminului și își deschidea ușile, lăsând să coboare o ceată de octogenari gălăgioși și câteva infirmiere epuizate. Lang a luat asta ca un semn al providenței. L-a apucat de păr pe Ewald Fleischer, apoi l-a împins cu putere, croindu-și drum prin grămada de trupuri plăpânde, cu mers nesigur, care invada locul. Le-a deschis, astfel, calea ziaristului și femeii.

– Aveți grijă de Elke! Mă auziți, Darden? Obligați-o să fugă înspre mașină! a spus el printre înjurături.

Simon a apucat-o pe violonistă de braț, încercând să iasă din haosul care îi înconjura. Când Lang a văzut că o luaseră la fugă, a tras adânc aer în piept și l-a împins violent pe Fleischer în direcția lui Baum, ca pe un balot. Ciocnirea i-a dezechilibrat pe cei doi asasini. Văzând ce întorsătură au luat lucrurile, Lutz s-a hotărât să scoată arma. A început să tragă, cuprins de o frenezie irațională. Biologul a văzut că trupul micuț al unei bătrâne se afla pe traiectoria gloanțelor care îi erau adresate. Femeia, cu ochii ieșiți din orbite, s-a agățat de brațul lui ca de un colac de salvare, în timp ce el, la rândul său, scuipa un infern de plumb. Nu a încetat să apese pe trăgaci până când nu a golit tot încărcătorul.

Ucigașul plătit al lui Thule, ciuruit de gloanțe, s-a prăbușit ca o paiață dezarticulată.

Profitând de nebunia declanșată în rue Vaugirard, Eilert Lang a alergat ca un suflet stăpânit de diavol după Simon și Elke.

26
NAZIȘTI, EICHEL, NAZIȘTI!

– Era chiar președintele, Jacques Chirac în persoană, a bâiguit consternat Alain Goulard, punând receptorul în furcă. *Sacré bleu*, ce dezastru!

Inspectorul francez s-a trântit pe sofa. Și-a ascuns fața în palme, dorindu-și să-l înghită pământul, apoi, după un moment de absență, a revenit la drama numită realitate. Și-a aranjat cu grijă părul argintiu și și-a încrucișat degetele într-o atitudine reflexivă.

Bruno Krause și Christian Eichel i-au aruncat o privire plină de compasiune.

– Da, e o zi neagră, a murmurat, abătut, comisarul german.

– E furios. Furios. Și pe bună dreptate, a spus el cu voce abia deslușită. Toată zona e înțesată de camere de televiziune. Imaginile vor face înconjurul lumii. În câteva ore, Parisul va deveni capitala crimei, domnule Krause. Iar acest lucru se va repercuta asupra turismului.

– Prostii.

– A spus că niciodată în timpul mandatului său nu s-a mai întâmplat ceva asemănător. Știu dintr-o sursă demnă de încredere că nu vrea să mai participe la viitoarele alegeri prezidențiale. S-a săturat. Am auzit că vrea să-și anunțe retragerea până în primăvară.

– Această tragedie nu va umbri cariera lui Jacques Chirac. Pe politicieni îi preocupă doar imaginea lor. Liniștiți-vă, i-a spus germanul.

– Va fi însă o pată neagră în cariera mea. N-am apucat să vă spun, dar mă pensionez la sfârșitul lui ianuarie, a mărturisit Goulard. Vă asigur că am văzut multe în viața mea. Prea multe, dar nimic care să semene cu asta.

Krause nu a putut să nu-i dea dreptate. Nici el nu își amintea să fi asistat, în timpul numeroșilor săi ani de serviciu, la ceva asemănător. Locul era un furnicar de agenți, medici și infirmiere, judecători și legiști. Toți locatarii căminului de bătrâni au fost mutați într-un spital din apropiere, cu același autocar folosit pentru vizita lor la Luvru, cufundați într-o stare de anxietate care la mulți părea preludiul unei crize cardiace. Șase cadavre, introduse în saci negri, se aflau pe holul central al căminului, așteptând să fie ridicate. Era imposibil să te miști la parter. Numeroși detectivi discutau pe ton scăzut, în timp ce întindeau fire lungi care urmau să determine traiectoria gloanțelor și poziția celor implicați. De peste tot se culegeau cartușe goale, se reconstituiau cele întâmplate și se făceau fotografii. În mijlocul acestei scene dezolante, Juliette Chardin, recepționera, asculta întrebările

unora și ale altora cu o expresie rătăcită. Fusese singurul martor al dramei.

– Am terminat, domnule inspector Goulard, cel puțin deocamdată, a anunțat unul dintre criminaliști, băgând capul pe ușa săliței în care francezul și colegii săi germani așteptau. Doriți să o interogați pe doamna Chardin?

– Da. Numai dacă mai are puterea să continue, a spus Goulard. Săraca femeie, nu va putea uita ce i s-a întâmplat nici dacă va trăi o sută de ani!

După câteva clipe, Juliette trecea pragul încăperii și era invitată să ia loc.

– Cum vă simțiți?

– Rău.

– Doriți să vi se aducă un coniac sau o răcoritoare? i-a propus inspectorul, îndatoritor.

– Nu, mulțumesc. Am luat două sedative. Sunt epuizată și simt o nevoie teribilă să plâng, dar nu pot...

– Regret că vă aflați într-o asemenea stare. Vom încerca să terminăm repede. Ceea ce ați putea să ne spuneți în momentele astea s-ar putea să fie vital pentru prinderea asasinilor, a murmurat Krause, deschizând dosarul în care se aflau primele rapoarte. Am aici descrierea pe care le-ați făcut-o acelor doi criminali. Este foarte exactă, foarte amănunțită. Ne va ajuta mult.

– Să dea Dumnezeu.

– Nu încape îndoială. Dacă sunteți de acord, doamnă Chardin, aș vrea să încep prin a vă arăta o fotografie și un desen făcut de fizionomiștii noștri de la Berlin.

– Cum doriți.

– Ai fotografia acolo, Christian?

Eichel a pus în fața ochilor femeii o fotografie a lui Elke Schultz. Una din cele pe care Filarmonica din Berlin le pusese la dispoziția mass-media.

– O recunoașteți?

– Da. Ea este. A intrat împreună cu cele două bestii. Aș putea să jur că a încercat să mă avertizeze din prima clipă despre ce se întâmpla. Cu privirea. Acum știu. Avea o cutie. Presupun că în ea era vioara.

– Perfect. Acum uitați-vă cu atenție la acest portret-robot. Spuneți-mi dacă el este bărbatul care a năvălit în coridor și a tras în cel care vă amenința, a rugat-o Krause.

Doamna Chardin și-a apropiat puțin fața și și-a mijit ochii. A încuviințat cu un gest lipsit de vlagă.

– Da. Este bărbatul care a apărut în momentul în care eu mă și vedeam moartă. Nu e desenat foarte bine: bărbia e un pic mai colțuroasă, nu atât de rotundă, iar ochii nu sunt atât de mici, dar el este. A tras de două sau trei ori. I-a făcut mâna bucăți lepădăturii ăleia.

– El a fost cel care v-a cerut să anunțați poliția?

– Da. El. Ei bine, nu el. Nu s-a întâmplat chiar așa. I-a spus să facă asta celui care îl însoțea. Îmi amintesc că i-a spus de două ori pe nume: Darden. Atunci am spus că o să sun eu și el s-a bucurat.

– La naiba, aici ceva nu se potrivește! a mormăit Krause printre dinți.

– Ce nu se potrivește? s-a interesat Goulard ridicând o sprânceană.

– Vă voi explica după aceea, a promis germanul, solicitând amânarea chestiunii. Spuneți-mi, doamnă Chardin: vă amintiți dacă acel Darden sau poate domnișoara Schultz i-au spus vreodată acelui bărbat pe nume?

Recepționera a privit în altă parte și a făcut un efort de memorie.

– Cred că ea i-a spus... Eilert? Nu știu sigur, dar ceva în genul ăsta. Ceva asemănător cu Elbert sau Eilert, a murmurat ea, nu foarte convinsă. El și femeia au schimbat câteva cuvinte. Mi-am dat seama că se cunoșteau. El părea că se scuza pentru toate cele întâmplate. Ea era foarte supărată. Mai mult decât supărată, de-a dreptul furioasă. Păreau doi îndrăgostiți după o ceartă aprinsă. Altceva nu îmi mai amintesc.

– Doi îndrăgostiți, spuneți? a întrebat Krause, sceptic. Acum chiar că nu mai înțeleg nimic!

– Da. Știți și dumneavoastră: doi soți care încearcă să lipească vasele după ce și-au dat cu ele în cap, l-a asigurat doamna Chardin. Vreau să spun că își vorbeau pe un ton complice, familiar.

– Aha...

– Poate că doar mi s-a părut, dar cred că așa a fost.

– Bine, este suficient. Vorbiți-ne acum de cei doi asasini. Încercați să vă amintiți dacă bărbatul blond și înalt a spus motivul pentru care doreau să-l vadă pe Martin Höpfner.

– Nu. Au spus că sunt rude.

– De când stătea Höpfner în cămin?

– Păi de vreo trei ani; suferea de diabet de tip B și de aritmie. Fiica și ginerele lui au considerat că aici va fi mai bine îngrijit decât acasă.

– Avea relații cu ceilalți pacienți?

– La început nu prea multe, dar cu timpul s-a înțeles foarte bine cu Maurice și Ferdinand. Jucau zaruri. Erau din același contingent. În restul timpului asculta muzică de operă și citea. Puteți să verificați. Camera lui este plină cu cărți. Cărți despre cel de-al Doilea Război Mondial.

– Încă o întrebare și am terminat, a anunțat comisarul. Vă rog acum să faceți un efort, să vă gândiți bine înainte de a răspunde. Ați spus mai înainte că Martin Höpfner avea obiceiul să citească mai ales cărți despre război.

– Da. Mereu. Când era vreme bună își petrecea diminețile în grădina din spate, sub tei, cu o carte în mână.

– Avea obiceiul să vorbească despre ce a făcut el în acei ani?

– În timpul războiului? Ce întrebare! Da, câteodată. Mi-a spus că a fost un excelent aviator, un pilot al Luftwaffe. Odată mi-a mărturisit că îl cunoscuse personal pe Hitler, deși eu nu l-am crezut. Mi s-a părut că mă lua peste picior. Oricum, despre asta le povestea mai mult celor doi prieteni ai lui. Așa că nu vă pot ajuta prea mult. Nu aveam relații prea strânse. Îmi aduc aminte însă că acum vreo doi ani a avut o discuție aprinsă cu Maurice. Aproape că s-au încăierat și a trebuit să-i despărțim. Apoi nu și-au mai vorbit câteva săptămâni.

– De ce?

– După cât se pare, Martin i-a spus ceva confidențial lui Maurice. Nu mă întrebați ce. Ceva în legătură cu războiul. Ceva foarte important pentru el. Iar Maurice, care era foarte mucalit, a râs de el. I-a spus că era nebun de legat.

– A mai zis și altceva?

– Absolut nimic!

– Maurice nu a spus nimănui motivul acelei încăierări?

– Cred că nu. Nu-mi amintesc decât că, în timpul zilelor în care erau certați, Maurice bătea pas de defilare și ridica brațul atunci când se întâlnea cu Höpfner. Știți dumneavoastră, salutul nazist. Copilării de oameni în vârstă.

– Da.

– Mai aveți întrebări? Aș vrea să plec, i-a rugat femeia. Sunt epuizată.

Krause a schimbat o privire cu Alain Goulard. Inspectorul francez părea să nu mai aibă alte întrebări. S-a ridicat îndatoritor și a însoțit-o pe doamna Chardin până la ușă.

– Voi cere să fiți însoțită până acasă la dumneavoastră. Câteva zile veți fi păzită de doi agenți de-ai mei. Nu vreau să vă sperii, dar presupun că vă dați seama că sunteți singura persoană care a fost martoră la tot ce s-a întâmplat aici, i-a șoptit el pe un ton cordial. Încercați să vă odihniți. Păstrăm legătura.

După ce le-a dat ordine precise subalternilor săi, Goulard a revenit în încăpere. A observat că Bruno

Krause și Christian Eichel dădeau la rândul lor semne de oboseală.

– Mi-ar fi făcut plăcere să vă invit la cină, dar îmi dau seama că după toate cele întâmplate ne-ar fi imposibil să avem o seară liniștită, a spus el circumspect, așezându-se din nou. Poate doriți să vă ducem la hotel. Aveți camere rezervate?

– Da. Mulțumim. Nu vă faceți griji.

– Bine. Domnule comisar Krause, presupun că acum îmi veți putea spune ce nu se potrivește în această poveste, a întrebat Goulard cu o figură bănuitoare.

– Sunt multe lucruri care nu se potrivesc.

– Spuneți-mi unul dintre ele.

– Nu se potrivește faptul că bărbatul pe care îl urmărim pentru că a sechestrat-o pe domnișoara Schultz, un anume Heinz Rainer – a explicat Krause, arătând portretul-robot al lui Eilert Lang –, a eliberat-o la ușa ambasadei Germaniei din Paris. Este foarte important. Încep să înțeleg că s-a folosit de ea pentru a fugi de cei care au provocat acest masacru.

– Continuați.

– În orice caz, această femeie nu are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat, este pur și simplu...

– O victimă colaterală?

– Colaterală? Ah, da, americanii sunt buni la eufemisme! Exact, o victimă colaterală! a fost de acord germanul. Cineva care s-a aflat într-un loc nepotrivit, într-un moment nepotrivit, atunci când acel Heinz, ori Eilert, ori cum naiba l-o chema, regla niște conturi vechi cu acei tipi. Este foarte ciudat cum două

poveşti diferite, aparent fără legătură, se împletesc în cele din urmă.

– Îmi pare rău, dar nu reuşesc nicidecum să vă urmăresc, a mărturisit Goulard.

– Vă voi explica totul. Când s-a produs sechestrarea domnişoarei Schultz, acum două zile, Eichel şi cu mine tocmai cercetam un asasinat comis la Berlin. O crimă care are o anumită legătură cu alta, care se întâmplase cu puţin timp înainte, la München. Aceste două asasinate prezintă câteva similitudini: cei ucişi erau doi bătrâni care, în timpul războiului, au servit în unităţi de intendenţă, la Cancelaria Reichului şi la Führer bunkerul lui Hitler; gloanţele care le-au pus capăt vieţii au fost trase cu acelaşi pistol, un Walther vechi, din timpul războiului.

– Oh!

– Aveţi răbdare. Încă nu am terminat. Când a fugit, având-o pe Elke Schultz în mâinile sale, acel Rainer a ucis un om. Un anume Adriaan Schieffer. I-a sfărâmat oasele cu o maşină. I-am examinat cadavrul. Avea un tatuaj foarte neobişnuit pe umăr. Simbolul unei organizaţii secrete naziste. Thule, Ultima Thule.

– Tot nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi.

– De dimineaţă, chiar în clipa în care ni s-a adus la cunoştinţă că Elke Schultz fusese eliberată la Paris, Christian Eichel şi cu mine examinam o listă cu supravieţuitorii celor care s-au aflat la ordinele înalţilor demnitari nazişti refugiaţi în buncărul din Berlin.

– Da, a fost o coincidenţă uimitoare, a admis Christian, deschizând, în sfârşit, gura.

– Nu e vorba de nici o coincidență, Eichel, despre hazard am discutat deja tot ce era de discutat! l-a admonestat Krause în fața privirii perplexe a lui Goulard, revenind imediat la subiectul discuției. Vă spuneam că trecuserăm deja prin sită lista, reducând-o tot mai mult, până am rămas cu doar patru nume. Primul dintre ele este cel al lui Bernd Freytag von Loringhoven. Individul se ocupa de legăturile radiofonice și cu descifrarea comunicatelor de război. Acum are vreo nouăzeci și trei de ani. A publicat cu câtva timp în urmă o carte de memorii despre activitatea sa în buncărul din Berlin. Acum îl ținem sub supraveghere. Locuiește la München. L-am avertizat că se întâmplă ceva neobișnuit. Oricum, aș putea jura că Freytag nu are nici o legătură cu afacerea asta.

– Înțeleg.

– Ceilalți trei sunt Martin Höpfner, Hans Dietrich Steinmeier și Klaus Münzel.

– Ceilalți doi, l-a corectat Christian Eichel.

– Da, așa e. Ceilalți doi.

– Cred că încep să înțeleg, a spus Goulard.

– Când am pornit spre Paris ca să avem grijă de domnișoara Schultz, ne propuseserăm să-i facem o vizită lui Martin Höpfner, de vreme ce tot ne aflam aici, și să stăm de vorbă cu el. Iar acum e mort. Două chestiuni foarte diferite – o sechestrare și câteva crime care par să aibă legătură cu un fapt petrecut la sfârșitul războiului – s-au transformat într-un singur caz, ați priceput?

Goulard a încuviințat. Văzând expresia plină de concentrare de pe chipul lui, Krause a dedus că

inspectorul francez își blestema soarta. Prin vălmășagul de gânduri ce-i chinuiau mintea, el părea să cântărească bine ce urma să spună la iminenta conferință de presă a Jandarmeriei.

– Da. Înțeleg, a șoptit el, resemnat. O enigmă afurisită.

– Aș vrea să mă conving de ceva, a mai spus Krause.

– De ce anume?

– Încă nu au luat cadavrele, nu-i așa?

– Sunt încă acolo, pe hol.

– Aș vrea să arunc o privire asupra cadavrului ucigașului, cel care a murit în afara clădirii.

Inspectorul francez a cerut ca sacul să fie deschis imediat. Krause a simțit cum stomacul i se întorace pe dos la vederea cadavrului. Fața lui Matthias Lutz, pentru el doar un trup fără identitate, devenise un amestec respingător de sânge, carne și oase. Gloanțele lui Rainer îi pătrunseseră în unul din pomeți și la rădăcina nasului, între ochi.

Comisarul și-a pus niște mănuși subțiri din latex, după care a descheiat vesta și cămașa bărbatului. I-a examinat pieptul sub privirile derutate ale celor de față. În cele din urmă i-a descoperit umerii.

– Aha! Vezi? Exact așa cum bănuiam! a exclamat el, arătând spre un mic tatuaj. Un stilet înconjurat de o cunună de frunze de laur împletite. Și o mică svastică pe mânerul acestuia.

– Este același tatuaj pe care îl avea și Adriaan Schieffer? a întrebat cu un scepticism evident Christian Eichel.

– Identic. Aș îndrăzni să spun că ambele au fost făcute de aceeași mână.

– Atunci...

– Atunci? Naziști, Eichel, naziști! Te-am avertizat deja! a mormăit Krause, ridicându-se în picioare. I-a aruncat subalternului său o privire mustrătoare și s-a adresat în șoaptă colegului francez, cu o privire goală: două chestiuni, dar un singur caz.

Goulard părea năucit, incapabil să perceapă dimensiunea reală a faptelor.

– Ce credeți că trebuie făcut? a întrebat el cu o voce șovăitoare.

– Bună întrebare. Aș spune că sarcina care vă revine dumneavoastră este foarte limpede, l-a asigurat Bruno. Pe lista noastră au mai rămas doar două nume. Iar unul din ele, Hans Dietrich Steinmeier, este al unui bărbat care locuiește în împrejurimile Lyonului.

– Dumnezeule! a bâiguit Goulard.

– Faptul că Rainer a venit până aici și împreună cu el, ori pe urmele lui, a apărut și banda aia de asasini arată limpede că sunt angajați cu toții într-o cursă nebună, a reflectat comisarul cu voce tare. Următoarea stație este Lyon, domnule Goulard. Cred că trebuie să-i alertați imediat pe colegii dumneavoastră de acolo. Poate veți reuși să ajungeți la timp.

– Dumneavoastră ce aveți de gând să faceți?

– În primul rând o să cer echipei noastre de la Berlin să încerce verificarea identității lui Rainer. El este cheia întregii chestiuni. De asemenea, vreau să aflu ce se întâmplă la BKA; mi-e teamă că avem o „cârtiță“

în departamentul nostru de criminalistică. În sfârşit, aş vrea să-mi faceţi o favoare.

– Dacă pot...

– Nu e mare lucru. Cereţi-le subalternilor dumneavoastră să ne rezerve două bilete la primul avion spre Mallorca. Klaus Münzel locuieşte acolo. Având în vedere repeziciunea cu care se succed evenimentele, cred că cel mai indicat ar fi să ne despărţim.

– Şi mai trebuie să facem ceva.

– Ce anume?

– Sunt prieten vechi cu câteva persoane de la Ministerul de Interne din Spania, oameni cu care am colaborat în acţiuni antiteroriste, a explicat Goulard. O să vorbesc cu ei să vă acorde tot sprijinul în caz de nevoie.

– Foarte bine, o idee excelentă. Vorbim mâine.

Krause şi Eichel au părăsit căminul de bătrâni din rue Vaugirard. Au mers tăcuţi, îndepărtându-se de agitaţia din zonă. S-a pornit o ploaie măruntă. În apropiere de Turnul Eiffel au reuşit să găsească un taxi.

În acea noapte, comisarul german abia dacă a putut să adoarmă. Întâmplările din ultimele zile i se îngrămădeau în minte, solicitându-i atenţia, trimiţându-l de la o chestiune la alta. Epuizat, s-a cufundat în cele din urmă într-o toropeală adâncă, atunci când lumina zorilor făcea să se profileze la orizont nori grei, plumburii.

27
SCHIMBARE DE PLANURI

– La naiba, încetați! a tunat Simon Darden, în timp ce făcea un brusc viraj la dreapta. Tăceți odată, că mă scoateți din minți!

Mașina a trecut ca prin minune prin spațiul dintre caroseria interminabilă a unui autotren care rula pe banda centrală a autostrăzii și cabina celui care îl urma la mică distanță. Scrâșnetul frânelor și un sunet enervant de claxon l-au trezit pe Eilert Lang la realitate.

– Ce naiba a fost asta? Vreți să ne facem praf? a întrebat biologul, înfruntându-l pe ziarist.

Darden se proptea cu furie în volan. L-a privit o clipă cu coada ochiului pe Lang. O lucire bolnăvicioasă îi aprindea fața.

– Să ne facem praf? Sunteți foarte spiritual! Asta și facem, nu? a răspuns el printre înjurături, lovind cu palma semnalizatorul cu lumină intermitentă când avea deja în față un culoar de reducere a vitezei dintr-o zonă de serviciu. Mă opresc, asta o să fac! Oprire tehnică, domnule Lang! Am nevoie de o cafea și un

whisky sau, mai bine spus, de două whisky-uri! O să sun la Londra, să încerc să aflu dacă ai mei mai sunt în viață și pe urmă o să profit de ocazie ca să vomit. Recunosc că n-am un stomac prea rezistent. Între timp, dumneavoastră comentați în continuare, de acord?

Lang nu a spus nimic. Nu mai avea suficientă energie pentru așa ceva. Nu a răspuns nici Elke Schultz, cufundată în pernele banchetei din spate. Violonista pufnea ca o felină încolțită. Figura ei încruntată arăta clar că era gată să lovească de moarte cu ghearele pe primul care ar fi încercat să se apropie de ea.

Ziaristul a oprit mașina, și-a luat pardesiul de gabardină și a pornit în direcția cafenelei, trântind cu zgomot portiera.

– Ticălosule! a șoptit Elke după o tăcere îndelungată.

– Foarte bine, dacă așa vrei tu: ticălos, a fost imediat de acord Eilert.

– Da, ticălos! a insistat ea. Apoi a lovit puternic cu pumnul strâns spătarul scaunului lui Lang.

– Așa e! Nu pricepi? a mârâit el, întorcându-se spre partea din spate a mașinii.

– Ce nu pricep?

– Ți-am spus de o mie de ori, dar degeaba, a zis el plictisit.

– Mai încearcă o dată.

Eilert a coborât geamul din dreptul lui. O rafală de vânt rece a pătruns în interiorul vehiculului, înghețându-i sufletul. A tras adânc aer în piept.

– Elke, ascultă... a spus el fără chef. Te vor ucide. Să nu te îndoiești de asta. Ne vor urmări pe toți. Ai

văzut cum procedează scursurile astea. Nu le tremură mâna. Pentru ei e totuna dacă împuşcă un bătrân ori o femeie. Zadarnic îi vei implora.

– Voi risca. Pot să fiu foarte convingătoare!

– Nu.

– Lasă-mă aici. Ori la Lyon. La un comisariat. Nu mi se va întâmpla nimic, nu-ţi fie teamă. Iar, dacă mi se întâmplă, te absolv de orice vină.

– Doi oameni despre care te avertizasem, doi indivizi a căror înfăţişare o cunoşteai te-au scos fără probleme din ambasada germană de la Paris! Iar tu i-ai urmat ca un mieluşel. Crezi că un comisariat îi va opri? a întrebat Eilert, ironic.

– Nu pot să fug toată viaţa.

– Ţi-am cerut doar douăzeci şi patru de ore. Cel mult treizeci şi şase.

– Războiul tău nu este şi al meu, Eilert, i-a răspuns ea cu reproş, printre dinţi. Ştiu că nu ai minţit, ştiu că tot ce mi-ai spus este adevărat, dar nu poţi să-mi pretinzi să te însoţesc în călătoria ta spre moarte.

– În mormânt voi merge singur. Lucrul ăsta îl ştii. Mai curând prefer să-mi pierd viaţa decât să fiu cauza nenorocirii tale.

– Prea târziu. Mi-ai provocat deja destule nenorociri, i-a tăiat vorba violonista pe un ton ursuz. Încetează, te rog, nu mai pot, e un coşmar; să o lăsăm baltă, simt nevoia să mă mişc.

Elke a ieşit din maşină şi a început să umble fără să urmeze o direcţie anume, cu privirea în luciul asfaltului. Burniţa. Eilert a urmat-o imediat; a văzut

cum scotocea în buzunarul paltonului și își ducea la buze o țigară.

– Rămâi acolo, vreau să fiu singură! i-a cerut ea, când l-a auzit că se apropie.

S-a oprit, întorcându-i spatele.

– Singură? Știi care e cel mai mare păcat al tău, Elke Schultz? Să ți-l spun eu, i-a șoptit el la ureche: păcatul tău cel mai mare este orgoliul. Blestematul ăsta de orgoliu este de vină că ești mereu singură. Ești prea inteligentă. Și, de asemenea, prea egoistă. O combinație explozivă. Tu și vioara ta. Un zid de nepătruns, un mariaj perfect.

– Până când moartea ne va despărți.

– Nu ai permis nimănui să se apropie de tine vreodată. Pot să-mi dau seama de asta perfect. Unii nu erau destul de buni, nu într-atât încât să renunți la viața și la cariera ta; alții nu doreau să meargă mai departe de o noapte, iar, dacă și-au schimbat părerea, le-ai spulberat speranțele.

– Ești un înfumurat. Tu nu știi nimic despre mine, l-a apostrofat ea, furioasă, întorcându-se pe călcâie. I-a aruncat o privire întunecată. Și nu ai nici un drept să-mi vorbești astfel. Cu atât mai mult după tot ce s-a întâmplat.

– Ai dreptate. Nu am nici un drept. Eu sunt un nimeni, doar un descreierat blestemat care te-a băgat în încurcătura asta cumplită, deranjându-ți existența ordonată, a admis Eilert, speriat de sfidarea care țâșnea din ochii femeii. Cu toate astea, cred că trebuie să ți-o spun. Este singurul dar pe care ți-l pot

face înainte să mă îndrept spre iad. Ține minte. Nu vei fi fericită atât timp cât te încăpățânezi să construiești acest teritoriu al nimănui în jurul tău. Nici o iubire nu poate să străpungă așa ceva.

– Încetează cu predicile! Ce te face să crezi că vreau să aud toate astea?

– Privirea de om jignit pe care o ai mereu.

– Privire de om jignit? Habar n-ai ce vorbești!

– Ba știu foarte bine. Dai vina pe ceilalți pentru ceva de care doar tu ești responsabilă. Dar nu e ceva ușor de recunoscut. De-asta ești disprețuitoare. Ca să te aperi; de-asta îți spui că e mai bine să fii singură, înconjurată de lucrurile tale, de mica ta lume perfectă, monotonă, dar lipsită de pericole, a spus biologul, adunându-și tot curajul, dar viața nu se măsoară în zile, luni sau ani. Te asigur! Suntem vii cu adevărat doar atunci când ne pierdem răsuflarea, când ceva ne-o răpește. Iubirea. Ai intuit acest lucru de mii de ori. Ți-o spune vioara Stradivarius ori de câte ori o scoți din cutie. Cu toate că nu o asculți niciodată. Te limitezi doar să cânți la ea. O minunată simfonie fără suflet, impecabil executată, dar lipsită de emoție. Asta ești tu. Și vei continua să fii atât timp cât nu vei lăsa pe nimeni să ajungă la tine și să-ți spună ce simte.

Elke Schultz a scos un strigăt ascuțit, plin de durere, de parcă un pumnal i-ar fi spintecat trupul. L-a pălmuit violent pe Lang. El nu a încercat să o oprească. A mai încasat o palmă, imperturbabil, și apoi încă o serie, lovituri superficiale, dezordonate.

Apoi, când ea a izbucnit într-un plâns cu sughițuri, a luat-o în brațe și a strâns-o la piept.

– Am venit ca un hoț, în toiul nopții, a admis el. Poți să mă blestemi pentru asta. Dar eu am făcut călătoria. Am trecut de teritoriul nimănui. Iar acum îți spun ce simt.

– Ești nebun, ești un dement, a bâiguit ea printre gemete.

– Acum știu de ce am păcălit moartea acum șase ani.

– Taci!

Elke și-a crispat degetele, neputincioasă. Voia să-l lovească, încă o dată și încă o dată, ca să-și verse toată ura care îi clocotea în piept. Tremura din toată ființa. Eilert, cu un gest blând, i-a dat la o parte perdeaua de păr de pe față.

– Privește-mă, a rugat-o el.

– Nu vreau. Singurul lucru pe care îl doresc este să te uit.

– Uită-te la mine. Doar o dată. Și spune-mi că nu simți nimic pentru mine. Spune că am făcut călătoria în zadar; că preferi să te las aici și să dispar la naiba o dată pentru totdeauna.

– Eu...

– Uită-te la mine, Elke. Am nevoie de asta.

Elke Schultz și-a ridicat spre el ochii plini de lacrimi. Eilert s-a apropiat de ea și a sărutat-o.

– De ce îmi faci asta? a șoptit ea printre suspine, încercând să-l respingă.

– Pentru că am descoperit că te iubesc.

– Nu se poate, nu...

– Ba se poate, a spus Eilert. Te iubesc.

Și și-a lipit iarăși buzele de cele ale lui Elke.

– Treizeci și șase de ore, nu îți cer mai mult. Acordă-mi acest răgaz și încrede-te în mine. Te voi apăra cu prețul vieții.

O voce cu inflexiuni glumețe a întrerupt clipa de intimitate.

– Din iad direct în rai, fără escală! Puteați să începeți de acolo și m-ați fi scutit de neplăcerea de a asista la un spectacol deplorabil! le-a trântit-o ziaristul pe un ton caustic. Venea dezinvolt, cărând o pungă plină. M-am înșelat în privința dumneavoastră, domnule Lang! V-am spus că-mi amintiți de un personaj din *Al treilea om*? Uriașă greșeală! Văzându-vă acum, aș spune că semănați mai curând cu Cary Grant în *Leopardul Suzanei*.

Eilert Lang a schițat un zâmbet de circumstanță. A încasat lovitura cu sportivitate. Elke a profitat de moment pentru a se desprinde din brațele lui. Și-a ascuns obrazul pentru o clipă și și-a șters pe furiș lacrimile cu mâneca paltonului.

– Zahăr, prieteni! a exclamat cu mândrie englezul. Ciocolată, fursecuri, caramele, iaurt și o sticlă de whisky de malț, vechi de doisprezece ani. Și apă, ca să ne spălăm pe față, desigur! Cred că vom ajunge la Lyon cu viteza sunetului, având o asemenea cifră octanică.

– De unde schimbarea asta bruscă de dispoziție, ați câștigat cumva la loto?

– Aproape. Am vorbit cu John Stewart, un vechi prieten. Cu familia mea e totul în regulă, iar eu m-am împăcat cu lumea.

– Poftim?

– Am îngenuncheat în fața ei și i-am oferit un aconto din ceea ce voi deveni.

– Foarte expresiv. Am înțeles.

– Plecăm?

– Da, dar am schimbat planul.

– S-a schimbat planul? Ce fel de plan? a vrut să afle Simon, intrigat.

– Nu ne mai oprim la Lyon. Mergem mai departe.

– De ce?

– Pentru că tabela de marcaj arată un scor defavorabil pentru noi și prea puțin timp la dispoziție. În cel mai bun caz vom ajunge la Lyon când nu va mai fi nimic de făcut. Poate că Hans Dietrich Steinmeier e deja mort la ora asta, a reflectat Eilert cu voce tare. Și s-ar putea ca de data asta să nu mai scăpăm nevătămați dacă dăm iarăși peste lepădăturile alea. Mi se pare că lucrul cel mai bun pe care îl putem face este să le-o luăm înainte, să fim mai rapizi decât ei, altfel totul va fi inutil. Klaus Münzel este al cincilea și ultimul actor. Și este cel mai important dintre toți. Mergem în Mallorca.

– În Mallorca?

– Vă simțiți în stare să conduceți până la Barcelona? a vrut să știe biologul. Am putea conduce pe rând și să ajungem acolo mâine dimineață, la prima oră.

– E unul din orașele mele favorite. La Barcelona am avut o iubită, a glumit Simon.

– Când ajungem, ne despărțim. Vă las la aeroport, iar eu voi lua un feribot.

– Nu înțeleg.

– Dacă știți vreo modalitate de a urca într-un avion cu două arme automate în buzunar fără a fi arestat, atunci putem merge împreună, a spus Lang, ironic.

Câteva minute mai târziu, cu stomacul plin, Darden apăsa pe accelerație până la podea, hotărât să ajungă cât mai repede în sudul Franței. Autostrada nu era aglomerată, doar câteva camioane care circulau în direcția Lyon. Elke a căzut curând într-o toropeală adâncă, epuizată după toate cele întâmplate în ultimele patruzeci și opt de ore. Lang a reușit să rămână treaz, deși oboseala îi îngreuna și lui pleoapele. În ora care a urmat, el și Darden abia dacă au schimbat câteva cuvinte.

– Îmi pare rău că am glumit mai devreme, a mărturisit dintr-odată ziaristul.

– La ce vă referiți? a întrebat Eilert năucit, frecându-se la ochi.

– La treaba cu Cary Grant.

Norvegianul a ridicat din umeri și a zâmbit.

– Nu are importanță. Era un actor bun.

Simon a aruncat o privire scurtă spre oglinda retrovizoare. Silueta întunecată a lui Elke Schultz forma o linie sinuoasă și apetisantă pe bancheta din spate.

– Femeia asta, Elke, este o adevărată frumusețe, a șoptit el.

– Da. Așa este, a încuviințat Eilert, înclinând ușor capul.

– Și e afurisită foc, a adăugat el.

– Chiar așa!

– Credeți într-adevăr că este în siguranță dacă rămâne cu noi?

– Nu, dar fără noi este pierdută, a spus biologul. Aș vrea să-mi promiți ceva, Simon.

– Nu-mi place să fac promisiuni; nu am reușit să le respect pe câteva dintre ele și mă mustră conștiința.

– Acum nu ai încotro. Vreau să-mi promiți că vei avea grijă de ea, dacă mie mi se întâmplă ceva, vreau să te aud spunând că o vei proteja cu orice preț.

– Te asigur că da, a convenit ziaristul de la *The Guardian*, circumspect. În continuare, cu o inflexiune evident ironică în voce, a întrebat: Mi se pare mie sau te-ai îndrăgostit de ea?

Eilert Lang nu i-a răspuns.

– Tăcerea dumitale e plină de înțelesuri, a murmurat Darden, bănuitor.

– Toate tăcerile sunt. Oricum, răspunsul este afirmativ.

– Nu vreau să mă amestec unde nu îmi fierbe oala, dar aș zice că femeia asta are toate simptomele sindromului Stockholm, a afirmat el cu evidentă ironie.

– Dacă nu am circula cu o sută cincizeci pe oră, ți-aș sparge nasul cu un pumn, domnule Darden.

– Ei, haide, nu lua totul așa în serios! a adăugat Simon pe un ton împăciuitor. Sunt foarte glumeț din fire. O să-ți dai seama. Nu mă pot abține. Presupun

că este consecința faptului că am crescut urmărind *Flying Circus* al lui Monthy Python la BBC...

Pentru prima oară biologul a râs din toată inima, fără rețineri. Ziaristul nu a putut decât să râdă și el sincer și molipsitor.

– Scena mea favorită a fost totdeauna cea cu papagalul mort, a mărturisit Eilert. Îmi amintesc replicile cuvânt cu cuvânt. Îl adoram pe John Cleese.

– Da, era senzațional. Eu rămân la gluma care-i elimină pe naziști, o mai ții minte?

– Cum să nu? Ce bine ar fi dacă am putea să-i lichidăm pe toți cu gluma aia!

Având în fața ochilor imaginea britanicilor care se apropiau de tranșeele germane cu o hârtie într-o mână și cu un megafon în cealaltă, cei doi au izbucnit iarăși în hohote de râs. Apoi între ei s-a lăsat o liniște ciudată.

– A mai rămas de povestit ceva, Eilert.

– Ce faci, îmi citești gândurile?

– Poate că nu ai chef să vorbești de asta acum, a tatonat Darden, prudent. Nu prea are legătură cu o comedie spumoasă.

– Nu, dar nici nu avem prea multe de făcut în următoarele ore.

– Povestește-mi ce s-a întâmplat la Wichita.

Profilul lui Eilert a luat treptat înfățișarea granitului. Orice urmă de amabilitate i-a dispărut de pe față. Privirea lui a străpuns panglica neagră și nesfârșită a autostrăzii, până s-a cufundat în trecut.

Într-o zi funestă, de culoarea blestemului.

28
CRUCEA DE SUB ANTARCTICA - III

– Da, în Wichita. Acolo am rămas ieri cu povestirea, în locul ăla monstruos, și-a amintit el.

– Nu ați putut face nimic pentru a-i ajuta pe colegii voștri?

– Oare ce am fi putut face? a întrebat norvegianul, sceptic. Eram singuri, îngroziți. Angela se agita disperată, cuprinsă de panică. A fost cât pe ce să ne trădeze prezența prin strigătele ei. Am obligat-o să se ghemuiască pe gheață. Deși frica mă paraliza, creierul mi-a rămas lucid. Mi-am dat seama că trebuia să fugim, să plecăm imediat de acolo. Am reușit să o fac să reacționeze. Am împins snowmobilele în tăcere, multă vreme, până când am fost siguri că nu mai puteam fi auziți. Ecoul împușcăturilor părea să ne urmărească.

– V-ați întors în Noua Suabie?

– Da. Am modificat ruta destul de mult. Am traversat cordiliera care se întinde de-a lungul coastei Prințesa Marta și a coastei Prințesa Astrid. Aveam o

hartă bună, foarte amănunțită. Eu am propus să continuăm să ne deplasăm de-a lungul țărmului. Există acolo două baze rusești, Novolazarevskaia și Drujnaia III. Puțin mai departe mai era și o mică stație meteorologică germană, Georg Foster. În mod normal, în timpul verii antarctice, acolo lucrează oameni de știință din respectivele țări. S-a dovedit imposibil, pentru că am rămas fără benzină în apropierea muntelui Mühlig-Hoffman, pe partea cealaltă a ghețarului care coboară până la mormântul Bazei 211 germane.

– Și acum ce ne facem? N-o să reușim să ajungem niciodată la stația rusească! a exclamat Angela, cuprinsă de spaimă.

– Nu prea avem de ales. Aici nu putem rămâne, i-am spus eu, încercând să afișez o siguranță pe care nu o simțeam de fapt.

Adevărul este că aveam o presimțire cumplită. Știam foarte bine că era imposibil să străbatem acea distanță pe jos. Am fi murit, probabil, pe drum. Iar natura părea împotriva noastră. S-a dezlănțuit un viscol puternic. Sufla dinspre coastă, măturând culmile, aducând pe aripi un infern de zăpadă.

– Să luăm numai ce putem căra. Doar ce ne-ar putea fi de vreun folos, am propus eu.

Am strâns în două rucsacuri mari toate proviziile disponibile, o farmacie de campanie, un pistol de semnalizare, saci și un mic cort. Am pornit la drum, trecând între placa de gheață Fimbul și munți. Înaintarea era istovitoare; deși aveam cizme cu crampoane și

bastoane, alunecam permanent din cauza terenului în pantă și a durității gheții.

Așa cum mă temusem, după două ore, Angela, epuizată, n-a mai vrut să meargă.

– Eilert, să ne oprim, te rog, nu mai pot, m-a implorat ea, lăsându-se să cadă în genunchi.

– Încă puțin, încă o oră, până când ajungem la pereții ăia, am bolborosit eu, arătând spre un grup de vârfuri ascuțite care se înălțau la marginea coastei înghețate.

Cu ultimele forțe am reușit să ajungem la poalele munților. Am instalat cortul într-o zonă mai ferită. Nu voi uita niciodată noaptea aceea.

– Ce s-a întâmplat în acea noapte?

– Nimic ce s-ar putea explica prin cuvinte, a murmurat Lang, sumbru. Ne-am acoperit cu tot ce aveam la îndemână, ca să nu înghețăm. Deși eram epuizați, nu am putut să dormim. Am deschis ochii de nenumărate ori. Iar când privirile ni se întâlneau, și eu, și ea înțelegeam că nu suntem singuri. Moartea era împreună cu noi, o prezență invizibilă, dar reală. Dimineața am pornit iarăși la drum. Îmi amintesc că eu mergeam puțin înainte, cu busola în mână, încercând să hotărăsc care era cea mai indicată rută. Terenul era abrupt, obligându-ne să coborâm tot mai mult spre țărm; în acea zonă, marea era o imensă placă de gheață, pe care vremea frumoasă începea să o crape. Eram la vreo două sute de metri de mal când am auzit uruitul snowmobilelor urmăritorilor noștri. Howard

Rodby și vreo jumătate de duzină dintre oamenii săi ne localizaseră.

– Dumnezeule...

– Angela a început să strige, și-a dat jos rucsacul și a alergat spre mine, disperată. Eu m-am întors. Voiam să o ajut. Eram hotărât să rămân cu ea, ce altceva puteam face? a continuat Eilert cu un nod în gât. Am văzut clar cum asasinii lăsau vehiculele și puneau mâna pe mitraliere. Au început să tragă. Versanții muntelui Mühlig-Hoffmann, aflați în dreapta noastră, amplificau sunetul, transformându-l într-un urlet asurzitor. Angela a căzut secerată. S-a rostogolit în josul pantei, ca o piatră. Eu, când mi-am dat seama că nu mai puteam face nimic pentru ea, am rupt-o la fugă. Am aruncat tot ce aveam și am fugit. Am fugit cum nu mai fugisem niciodată în viața mea. Știi la ce mă gândeam în acele clipe?

Simon a făcut un ușor semn din cap că nu, fără să-și ia ochii de la linia autostrăzii. Povestirea lui Lang îl menținea într-o stare de absolută crispare. Întunericul, abia spart de luminile rarelor mașini care treceau pe lângă ei, părea gata să-i înghită.

– La nimic. Nu mă gândeam la nimic. Când moartea îți suflă în ceafă, lumea întreagă se oprește în loc, a spus Eilert cu o voce domoală. Totul rămâne în suspensie, fără viață. Inima bate, dar numai o dată, știind că poate fi străpunsă dintr-o clipă în alta. Întreaga noastră conștiință se concentrează acolo. În cap nu mai rămâne nimic. Nu există gânduri de pe urmă. În mod ciudat, în acea ultimă clipă suntem mai vii ca niciodată.

– Cum ai reușit să te salvezi? a vrut să știe ziaristul.

– O parte din mine a murit acolo, în timp ce alta s-a încăpățânat să se agațe de viață cu disperare. Nu de viitor, care a devenit de neconceput. Nu-mi doream decât ca inima să îmi mai bată încă o dată. Am coborât pe panta înghețată ca un bolid, spre un mormânt care mi se deschidea în fața ochilor. M-am lăsat în seama unei voințe superioare, așteptând ca El să hotărască pentru mine. Să sfârșești ciuruit de gloanțe sau cu gâtul rupt e același lucru. M-am împiedicat și am căzut. M-am rostogolit peste o sută de metri, târând după mine zăpadă și pietre, până la o cornișă de pe malul mării. M-am prăbușit de pe ea până pe placa de gheață, care s-a spart. Gândurile au început iarăși să-mi lumineze creierul când apa înghețată m-a biciuit. Nu știu cum am reușit să ies la suprafață. Îmi amintesc că am încercat de mai multe ori să mă țin de acea scândură de gheață, să ies din acea gaură aducătoare de moarte, dar gheața se sfărâma în continuare. În sfârșit, când credeam că totul era pierdut, degetele mele au atins niște stânci aflate chiar la nivelul apei. M-am apucat de ele cu disperare și am reușit să ajung la un intrând îngust de sub cornișă.

De parcă evocarea acelui moment teribil i-ar fi înghețat sângele în vene, Eilert Lang a scotocit în geantă. A băut o înghițitură mare de whisky, încercând parcă să-și ardă gâtlejul. A răsuflat tulburat.

– Ori de câte ori retrăiesc acele clipe, mă blestem.

– De ce?

– Pentru că nu fusesem în stare să-i spun Angelei cât de mult o iubeam. Este o greșeală teribilă să crezi că ai destul timp înainte. Este cea mai greșită dintre iluzii.

– Foarte adevărat.

– Am rămas acolo, speriat, amorțit de frig, fără să îndrăznesc să respir măcar, a continuat Eilert. În curând i-am auzit pe Rodby și ai săi. Au coborât chiar până la marginea taluzului sub care mă ascundeam. I-am auzit vorbind. Văzând gheața spartă, au presupus, probabil, că mă înecasem. Cu toate astea, și-au descărcat armele. Nenorociții ăia au tras până au rămas fără muniție. Au iscodit prin împrejurimi precum șacalii și au plecat. Curând am înțeles că nu făcusem decât să-mi întârzii moartea. Nu aveam cum să mă cațăr pe acel taluz alunecos. Am observat atunci că acea cavitate în care mă aflam, rezultat al eroziunii mării, părea să se prelungească spre dreapta. Era un coridor strâmt, periculos. L-am străbătut cu greu, julindu-mi mâinile pe muchiile versanților. La un moment dat, m-am trezit în fața intrării într-o peșteră imensă, care se deschidea într-o radă ascunsă. Marea pătrundea în interiorul ei ca un covor alb.

– Noua Suabie? a presupus ziaristul.

– Da. Shangri-La-ul Führerului, domnule Darden. Imensul port al Bazei 211 germane, a confirmat biologul. Am constatat că în acea parte, la adăpost de razele soarelui, gheața era solidă și îmi suporta greutatea. Am intrat în vizuină în patru labe, târându-mă ca un vierme. La început nu am reușit să disting nimic, doar

câteva umbre fără formă. După câteva minute, când ochii mi s-au obișnuit cu semiîntunericul, am distins siluetele acelor monștri metalici.

– Monștri?

– Flota pierdută de submarine germane. Aproape treizeci, imobilizate de îmbrățișarea gerului, trase la mal, unul lângă celălalt, străbătute de zeci de pasarele care le uneau și le menținеau în contact cu cheiurile. A fost o imagine cutremurătoare. Mintea mea nu reușea să priceapă ce era acolo. Când descoperisem cimitirul din Neuschwabenland, Angela și cu mine am intuit că în acea parte a Antarcticii exista o redută nazistă, dar nu ne puteam imagina în nici un fel dimensiunea reală a acelui loc gigantic, uluitor...

– Era pustiu?

– Cu desăvârșire. La început am crezut că, dintr-un moment în altul, cineva se va năpusti asupra mea. Mi se auzea până și respirația. Ecoul grotei era formidabil. Îmi amintesc că am ajuns la chei trecând printre corpurile a două dintre acele U-Boot. Crampoanele mele au făcut ca învelișul lor să scârțâie. Am ajuns chiar să mă tem că tavanul se va fisura, că voi fi înconjurat de militari . Nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Am ajuns până la bazinul portuar. Am văzut o grămadă de cutii, funii și saci, apoi m-am prăbușit. Mi-am pierdut cunoștința.

– Cât timp ai rămas acolo?

– La Baza 211?

– Da.

– Aproape zece zile.

– Zece zile?

– Așteaptă să-ți explic, i-a spus Lang. Când m-am trezit, am avut concomitent două senzații. Tot corpul mă durea, de parcă aș fi fost stâlcit în bătaie, dar cred că arsura din stomac era și mai rea. Ochii mi s-au obișnuit cu semiîntunericul. Vedeam ca o pisică. Am traversat cheiul și am intrat în ceea ce părea a fi comandamentul portului. În mod surprinzător, totul se afla în ordine. De parcă ultimul care ieșise din acele birouri ar fi petrecut mult timp pentru a lăsa totul în perfectă stare înaintea unei inspecții. Am descoperit mai multe lămpi, petrol lampant și aprinzătoare cu fitil, și așa am reușit să cercetez incinta. Trebuia să găsesc ceva de mâncare. Puterile mă părăseau și îmi era tot mai greu să mă mișc. Am pătruns în interiorul mai multor submarine. Tambuchiurile nu erau blocate, ci doar ruginite. Se vedea că erau părăsite; mirosul era grețos, de putreziciune. De mulți ani nu mai navigaseră prin mări și oceane. Tot căutând, am dat peste o conservă de hering. Arăta groaznic, gustul era oribil, dar în acele momente aș fi mâncat și un șobolan viu, ți-o jur.

– Te cred.

– Am vomitat ore întregi. Iarăși și iarăși. În dimineața următoare am găsit o cutie de cacao, iar în cabina căpitanului unuia dintre submarine, câteva țigări de foi mucezite, și-a amintit biologul, amuzat. Singurul lucru care nu lipsea era apa. Pe pereți, ca și din înaltul bolții, cădea din abundență, provenind din ghețarul care acoperă cea mai mare parte a cordilierei. Așa

mi-am petrecut primele două zile, în acea lume fantomatică, adunându-mi forțele, fără a îndrăzni să merg mai departe. Descoperisem un mare oblon metalic, cu două uși, la capătul cheiului, care avea deasupra lui o svastică. Era din același aliaj ciudat ca și poternele pe care Angela și cu mine le văzuserăm de cealaltă parte, în apropierea cimitirului. În a treia zi mi-am făcut curaj și am deschis-o. Un ingenios mecanism permitea ca un om să pună în mișcare acele plăci enorme fără prea mult efort. Nu știam peste ce o să dau de cealaltă parte și mă temeam în continuare pentru viața mea.

– Îmi dai sticla cu whisky?

– Whisky-ul? Sigur. Uite-l.

– Simt nevoia să beau, a adăugat Darden. A scos dopul cu dinții, fără să-și ia ochii de la autostradă, și a băut de parcă ar fi fost ultima înghițitură dăruită unui condamnat la moarte. I-a dat biologului sticla pe jumătate goală. Simt nevoia să și fumez, te deranjează?

– Absolut deloc.

– Vrei și tu o țigară?

– Acum nu, mulțumesc.

– Ce ai găsit în spatele acelei uși?

– Un oraș.

– O bază...

– Nu, am spus un oraș, a subliniat norvegianul. Oblonul permitea accesul la un coridor amplu, ai cărui pereți și tavan erau placați și ei cu acel metal de care am mai pomenit. Din prima clipă mi-a atras atenția faptul că trecerea era luminată.

– Lumină electrică?

– Nu. Lumină naturală. Când germanii au construit Noua Suabie, au proiectat un sistem care să le permită să capteze lumina din afară, de sus, de deasupra gheţarului, şi să o aducă în interior, printr-un sistem de oglinzi şi prisme. Şi nu era nici frig. Eu petrecusem două zile tremurând, înspăimântat de umezeala care îmi pătrundea până în măduva oaselor, dar când am intrat acolo m-a cuprins o senzaţie plăcută de confort termic.

– Ingenios.

– Foarte ingenios. Meritul era al metalului de care am spus. Un izolator perfect.

– Descrie-mi Noua Suabie.

– E simplu. Imaginează-ţi o svastică, i-a propus Eilert lui Simon. O svastică gigantică, al cărei punct de intersectare, acolo unde se suprapun braţele, serveşte drept cale de acces la alte şase svastici identice: trei deasupra nivelului la care mă aflam eu, iar alte trei dedesubt. Le-am cercetat de mai multe ori în zilele care au urmat. Cele de dedesubt erau ocupate de laboratoare, hangare, magazii de armament, ateliere şi magazine. Cea centrală, legată de port, era destinată exclusiv birourilor, arhivelor, sălilor de hărţi, logisticii şi intendenţei.

A cincea şi a şasea, mai apropiate de culmile munţilor Mühlig-Hoffmann, adăposteau dormitoarele, sălile de mese şi zonele de odihnă ale garnizoanei. În sfârşit, a şaptea era rezervată ofiţerilor şi demnitarilor nazişti.

– Hitler a stat acolo, în Baza 211?

– După ce a fugit din Berlin, a petrecut mai mult de un an în Noua Suabie. Apoi s-a instalat în Argentina, în zona Bariloche. Știi, peisajul din Bariloche este foarte asemănător cu cel din Bavaria, a glumit Eilert. În apropierea lacului Nahuel Huapi se află două mari ferme: Estancia San Ramón, proprietatea unei întreprinderi cu capital german, și reședința Inalco, al cărei stăpân avea, după terminarea războiului, relații strânse cu magnați germani și cu guvernul lui Perón. Mult timp, acele locuri au fost un paradis pentru toți. Acolo s-au refugiat și Erich Priebke, ofițerul care a executat trei sute treizeci și cinci de civili în Italia, în martie 1944, și Adolf Eichmann, și doctorul Joseph Mengele, înainte ca acesta din urmă să se stabilească în Brazilia. Oricum, pentru a reveni la întrebarea dumitale, Hitler a călătorit de nenumărate ori la Neuschwabenland, la fel ca și tinerii lebensborn.

– Încerc să te urmăresc, dar cred că uneori pierd șirul. Am prea multe întrebări în minte, i-a spus Darden, dezorientat. Avalanșa de informații îl împiedica să gândească limpede.

– Începe cu oricare din ele, i-a propus biologul.

– Ai spus mai înainte lebensborn?

– Proiectul Lebensborn, sau Izvor de Viață, a fost încă o aberație a naziștilor. Însuși Himmler a fost artizanul, începând din 1934, al acelui program care își propunea să asigure puritatea rasială a viitoarei Germanii. Puritatea ariană. În acest scop au creat o rețea de centre în diferite locuri din Europa ocupată: Austria, Danemarca, Polonia, Belgia, Franța, evident

Germania, dar mai ales în Norvegia. În țara mea au existat mai mult de zece „maternități“ de acest soi.

– Ce fel de maternități?

– Militarii cu grade înalte din SS, ofițerii superiori, ba chiar și soldați decorați veneau la aceste centre destul de frecvent. Într-o vreme, pentru ei era o datorie și o onoare. Aici îi așteptau femei care fuseseră selecționate cu atenție: înalte, blonde, cu tenul alb și ochi albaștri. În iubita mea Norvegie avem multe care arată așa, a spus Eilert cu ironie. În acei ani s-au născut mii de copii perfecți, mii. Niciodată nu se va ști cu exactitate numărul lor. Naziștii au avut grijă să distrugă toate arhivele și să șteargă toate urmele când monstruosul lor imperiu s-a prăbușit. După încheierea războiului, chestiunea a fost investigată, au avut loc procese, s-au urmărit piste... dar fără prea mult succes.

– Ce s-a întâmplat cu acei copii?

– Majoritatea au rămas în Germania. Au fost crescuți în orfelinate și centre speciale, iar autoritățile le-au căutat părinți adoptivi. Actualmente există asociații Lebensborn. Acești oameni și-au petrecut cea mai mare parte din viață recompunându-și trecutul, încercând să afle cine erau, în definitiv, părinții lor. Este o poveste dureroasă.

Simon Darden nu putea să-și revină. Știa prea puțin despre acest straniu și teribil capitol de barbarie nazistă.

– Ce s-a întâmplat cu restul? a vrut să afle el, cu sufletul la gură. I-au dus în Antarctica? Asta chiar că nu e posibil!

– Nu i-au dus acolo. Lebensborn-ii dispăruți au fost trimiși în Argentina și în alte țări din America Latină la sfârșitul anului 1944, i-a răspuns Eilert Lang. Au fost dați în grija unor familii germanofile. Când împlineau șaisprezece ani erau trimiși, pe grupe, la Baza 211. Flota de submarine făcea călătorii regulate spre coastele Argentinei. Ieșeau la suprafață în Chascomos, în nord, și în Río Negro, în sudul țării. Două dintre aceste submarine s-au scufundat acolo. Epavele lor le mai dau și acum bătaie de cap cercetătorilor. În Neuschwabenland se desăvârșea formarea acestor tineri, ca un preambul la un nou destin. Cred că îți poți imagina ce fel de formare. Presupun că nu ai nimic de întrebat cu privire la asta.

– Nu. Nimic. Îmi pot închipui.

– Ceea ce nu poți să-ți închipui, domnule Darden, este locul în care se află acum acei băieți.

– Presupun că își piaptănă părul cărunt.

– Da, fără îndoială că au destul păr cărunt. Întrebarea este unde și-l piaptănă și cum o fac. Vei descoperi toate astea ceva mai târziu, fii fără grijă.

– Vrei să mă ții în tensiune până la sfârșit? a întrebat Darden, sarcastic.

– Nu mai e mult până la sfârșit. Dă-mi voie să-mi termin povestea. Rămăseserăm în Neuschwabenland. Chiar dacă m-aș strădui să fiu cât mai concis, tot aș avea nevoie de câteva ore ca să-ți descriu ce am găsit acolo. Într-un hangar am descoperit două prototipuri de nave. Cred că e mai bine să vorbesc despre acele aparate folosind termenul „nave". Să le spun avioane nu ar fi potrivit. Ieri, când ne-am întâlnit, ți-am vorbit de

foo fighters, acele obiecte stranii pe care piloții lui Royal Air Force spuneau că le-au zărit în misiunile lor. Îți amintești?

– Da, perfect.

– Acele două aparate erau *foo fighters*. Am înțeles că fabricarea lor fusese sistată brusc la un moment dat, dar erau practic terminate. Văzându-le, mi-a venit în minte imaginea avionului invizibil al armatei americane, deși adevărul este că din punct de vedere aerodinamic aparatele de acolo le erau superioare în multe privințe. Cercetările mele au fost întrerupte în a cincea sau a șasea zi. Deja pierdusem în mare măsură noțiunea timpului și mă mișcam fără mari temeri prin acel labirint încâlcit de galerii și săli.

– Ce s-a întâmplat?

– Niște sunete puternice m-au avertizat că se petrecea ceva. M-am ascuns. În scurt timp, întregul loc s-a umplut de zgomot de pași și de activitate. Am recunoscut vocea colonelului Howard Rodby dând instrucțiuni oamenilor săi. S-au răspândit prin tot complexul. Au inspectat locul timp de trei ore. O făceau într-un mod care mi s-a părut meticulos și rutinier. Ecoul fanfaronadelor lor s-a pierdut după un timp într-un anumit punct la nivelul superior. Nu am ieșit din ascunzătoare până când nu s-a auzit zgomotul unui oblon greu care se închidea, și atunci am înțeles că eram iarăși singur. E ciudat cum se ascute auzul atunci când vederea trece pe planul al doilea. Eram extrem de intrigat. Am cercetat, centimetru cu centimetru, aripa svasticii de la nivelul superior, cea

care se îndreaptă spre vest și coteşte apoi spre nord. Vocile americanilor se auziseră dintr-acolo.

– Ce ai găsit?

– Acea zonă fusese ocupată de naziști de rang superior, a răspuns Lang. Dormitoarele și saloanele, deși sobre, erau mobilate din belșug. Se aflau pe ambele părți ale unui coridor la al cărui capăt se afla un perete. La mijlocul acestui zid se afla un stilet metalic, aurit, înconjurat de o cunună de lauri. L-am examinat cu atenție. Pe mâner am găsit o mică svastică; când am apăsat pe ea, peretele s-a dat la o parte fără zgomot. Am pătruns în sanctuarul Bazei 211. Am descoperit acolo cea mai mare comoară ce se poate imagina: sute de opere de artă, depozitate cu grijă într-o mulțime de săli mari; tablouri de valoare incalculabilă: picturi ale lui Rembrandt, Fragonard, Cranach și Dürer; statui și vase mari; ouă Fabergé care aparținuseră familiei țariste; cărți vechi și incunabule provenind din toate bibliotecile spoliate în timpul ocupației. De asemenea, sute de lingouri de aur. În această zonă am găsit apartamentul privat al lui Adolf Hitler și pe cel al Evei Braun. Fotografia pe care v-am trimis-o era pe o comodă de lemn de acaju. A fost unul din numeroasele obiecte pe care le-am luat din Noua Suabie. Oricum, nimic din tot ce v-am povestit nu se poate compara cu uimirea care m-a cuprins atunci când am găsit mausoleul Führerului.

– Mormântul lui?

– Da. Un panteon circular, iluminat de un fascicul de lumină zenitală. În centru, pe un postament de marmură neagră, se înalță un uriaș vultur de bronz,

cu aripile desfăcute, iar la picioarele sale, lespedea cu numele și datele nașterii și morții. Hitler a murit în 1971, la Bariloche. Rămășițele sale pământești au fost duse în Antarctica. Deasupra mormântului, la o înălțime de aproximativ doi metri, am distins un obiect care pentru mine nu avea pe atunci nici o semnificație.

– Ce anume?

– O lance.

Creierul lui Simon Darden s-a luminat. Un curent electric i-a străbătut corpul, în timp ce imaginea lordului Harvington i-a apărut în fața ochilor.

– Lancea lui Longinus! a exclamat el.

– Te felicit. Excelent exercițiu sinaptic, a convenit Lang. Da, Lancea Destinului, relicva sacră, păstrată de-a lungul secolelor.

– Dar Aliații au recuperat-o, a obiectat Darden. A fost înapoiată...

– Nici vorbă. Un fals excelent executat. La fel ca multe din picturile de la Luvru.

Eilert Lang a izbucnit în râs văzând expresia de uluire de pe chipul ziaristului.

– Cum ai ieșit de acolo?

– În singurul mod posibil. Pe mare. În port erau mai multe barje. Am pregătit una din ele. Faptul că sunt norvegian a fost decisiv în situația mea. În Norvegia învățăm de mici să navigăm, a explicat Eilert. În bază am găsit un sextant și o busolă în stare bună, ca și hărți de navigație. Am avut noroc de timp frumos. În a cincea zi, în drum spre Africa de Sud, m-am întâlnit cu un vas comercial olandez. Restul îl cunoști de acum.

– Uimitor, a murmurat ziaristul. Mă întreb cum ai reușit să supraviețuiești de atunci. Înțeleg că nu ai putut să revii la existența de dinainte, să redevii o persoană normală.

– Am trăit ascuns, ca un șobolan, adunând tot mai multe informații, cumpărând mărturii și voințe, a mărturisit Lang.

– În ce fel?

Un râs înfundat a ieșit din gâtlejul biologului.

– Din acel oraș de sub ghețuri nu am luat numai dovezi compromițătoare, Simon. Am bani suficienți pentru încă o sută de vieți.

– Putem dovedi toate astea? a întrebat ziaristul după o lungă tăcere. Ar fi știrea cea mai importantă din toate timpurile.

– Putem, a afirmat Eilert. Și-a deschis primii doi nasturi de la cămașă și i-a arătat englezului o cheiță agățată de un lănțișor. Această cheie, în combinație cu o secvență numerică, deschide un seif de la Coutts Bank din Londra. Cu mai mult de un an în urmă am depozitat în el toate documentele și dovezile pe care le-am strâns. Nu lasă loc nici unei îndoieli. Sunt o adevărată bombă cu ceas. Ai memorie bună?

– Numai pentru anumite lucruri. Nu sunt în stare să rețin numere de telefon. Este cea mai bună scuză la care recurg atunci când mama îmi reproșează că nu sunt atent cu ea.

Lang a zâmbit, și-a încrucișat brațele și s-a destins. O mulțime de stropi micuți au perlat parbrizul. Darden a pus în funcțiune ștergătoarele.

– 22... 28... 9... 77...

– Voi încerca.

– Primele trei numere sunt doi. Adunate cu încă un doi fac opt, care e al patrulea număr. Adaugă un unu și îl ai pe al cincilea. Scazi apoi un doi și îi ai pe cei doi de șapte.

– Halal resursă mnemotehnică! Cred că e mai simplu să memorez secvența!

– Așa să faci.

– Cred că o să reușesc.

– Bine. Atunci voi încheia. Nu mai e mult, l-a anunțat Eilert, hotărât să-și sfârșească povestea. Documentele pe care le-am găsit în arhivele acelui oraș subteran m-au ajutat să înțeleg istoria în întreaga ei dimensiune. Am reușit să fac să se îmbine toate piesele. Am găsit hârtii care arătau cum au construit Noua Suabie oamenii lui Dönitz; rutele submarinelor; punctele de aprovizionare; informații în legătură cu locurile în care s-au refugiat criminali de război; pașapoarte false; liste de contacte; locurile în care se află alte sanctuare naziste în diverse părți ale lumii. Mi-a atras atenția un amănunt atunci când am revăzut toate acele hârtii...

– Ce anume?

– Mi-am dat seama că documentele cele mai recente nu mergeau mai departe de vara anului 1973.

– Pare foarte important.

– Într-adevăr. Shangri-La-ul Führerului a fost închis complet în acel an. Mica garnizoană care rămăsese a părăsit baza. Obiectivul fusese îndeplinit. Sămânța celui de-Al Patrulea Reich, lebensborn-ii, fusese sădită în pământul potrivit; lumea uitase de ei, aveau identități noi, vieți stabile și o misiune de îndeplinit.

– S-au predat americanilor?

– Nu astea sunt cuvintele potrivite. Nu s-au predat. Statul-major american crease baza Wichita cu mulți ani în urmă, după eșecul Operațiunii Highjump. Știau că germanii se aflau acolo, cunoșteau locul în care erau conducătorii naziști și ascunzătorile lor, dar Ultima Thule se infiltrase în cele mai înalte cercuri guvernamentale americane.

– Mi-e greu să cred ce insinuezi, domnule Lang! a exclamat Simon, tresărind. Vrei să spui că, deși știa toate astea, guvernul Statelor Unite nu a făcut nimic? N-a mișcat un deget?

– Mă mir că ești atât de naiv! Stai rău cu memoria? i-a trântit-o norvegianul, pe un ton disprețuitor. Lumea pare să fi uitat că în anii premergători războiului simpatia americanilor pentru Germania era mai mult decât notorie. O bună parte a populației îmbrățișa ideile germanilor despre puritatea rasială. Îți amintești de Ku Klux Klan? Orice istoric riguros ar putea demonta mitul conform căruia membrii acestuia erau doar o bandă de fermieri necioplițiți! Multe organizații antisemite, fără a mai socoti partea cea mai închistată și conservatoare a epocii, îi vedeau cu ochi buni pe naziști. Chiar și svastica a fost un simbol acceptat de americani într-un trecut nu prea îndepărtat. Eroi precum Charles Lindbergh, celebrul aviator, erau înclinați spre izolaționism și susținători fermi ai unui pact de neagresiune cu Hitler. În acele zile, la adăpostul siguranței aparente asigurate de poziția geografică a țării lor, datorată celor două oceane care o despărțeau de zonele de conflict, erau mulți cei care mizau pe o

lume împărțită între trei tabere: Europa pentru naziști, Asia pentru japonezi și America pentru americani...

– Asta îmi amintește de împărțirea apocaliptică a lui Orwell din *1984*.

– Da, Orwell, a convenit Lang. Există mulți alți factori care au determinat Statele Unite să dea impresia că nu știu de toate astea și să ridice din umeri. Războiul Rece i-a făcut să înțeleagă că șefii naziști ar fi putut să le fie de ajutor în viitor. Dacă urau ceva mai mult decât orice, acela era comunismul. Stalin era cel mai mare dușman. Și nu uita că mâna Ultimei Thule este foarte lungă. Toți membrii săi, generații întregi, au făcut parte din plutocrația țării. Ei sunt cei care guvernează cu adevărat.

– Este o acuzație foarte gravă.

– Dumneata ești ziarist. Dispui de mai multe informații decât un cetățean obișnuit. Nu-ți amintești că în urmă cu mai mult de un an a ieșit la iveală originea averii familiei Bush? a întrebat biologul.

Simon a încuviințat. Totul părea să se potrivească. *The Guardian* se făcuse ecoul unei știri care tocmai confirma că bunicul actualului președinte al Statelor Unite, senatorul Prescott Bush, făcuse afaceri profitabile cu Germania nazistă în calitate de reprezentant al intereselor familiei Thyssen în America. Prescott Bush fusese directorul Union Banking Corporation, entitate financiară care lucra exclusiv pentru una din băncile familiei Thyssen din Olanda. Puternica familie germană se îmbogățise punând la dispoziția Reichului unitățile ei metalurgice, contribuind astfel în mod decisiv la înarmarea lui Hitler. Această acuzație

și multe altele puneau la îndoială persoana predecesorului președintelui.

– Cunosc acea chestiune tulbure a familiei Bush.

– Foarte bine, a spus Lang. Să vedem cu ce viteză funcționează capacitatea dumitale sinaptică. Răspunde repede, fără ezitări.

– Îmi propui un joc?

– Ceva asemănător, a murmurat Eilert, schițând un zâmbet. Cine a sprijinit lovitura de stat care l-a înlăturat pe Allende, președinte democratic, și a instaurat o dictatură în Chile?

– Da... Statele Unite.

– Corect. Adevărul este că Ultima Thule a fost în spatele acestui amestec fascist. Interesele ei în industria cuprului, pe care Allende intenționa să o naționalizeze, au determinat-o să organizeze la Viña del Mar acea infamie care i-a oferit puterea lui Pinochet.

– Știu asta.

– Ce îmi poți spune despre Saddam Hussein?

– America l-a înarmat până în dinți.

– Dar de bin Laden? Ori despre avântul extremei drepte în multe țări? Totul ți se pare întâmplător?

– Da, e adevărat, nu mai e cazul să continui, îmi dau seama unde vrei să ajungi, dar...

– Fără nici un *dar,* Darden. Să nu-mi vii cu argumentul că astea sunt chestiuni geostrategice. Nu te uita în partea cealaltă, l-a contrat Lang. Îți amintești de Noua Ordine Mondială? Lupului i se văd totdeauna urechile. Cel puțin nu te arăta surprins când îți spun că Statele Unite s-au făcut că nu-i văd pe naziști. Așa a fost. Mai devreme ți-am promis că îți

voi spune ce s-a întâmplat cu toți acei tineri lebensborn. Știi unde își piaptănă acum părul cărunt?

– Îmi pot imagina.

– Conform unui plan meticulos, toți s-au integrat în sânul unor familii ultraconservatoare, în Statele Unite, în Austria, Franța, Germania, Italia, Anglia, Spania... i-a dezvăluit el. Aceștia și fiii lor dețin puterea economică și trag din umbră sforile politicii; sunt membri activi ai lojilor pe care Ultima Thule le are în nenumărate țări; fac parte din prestigiosul club al celor O Sută Treizeci de la Bilderberg și asistă la întâlnirile anuale ale acestuia; au relații cu familii aristocratice europene; se cunosc cu principalii lideri mondiali; la urma urmei, pentru a folosi o imagine cinematografică, sunt sămânța diavolului.

Neliniștea l-a cuprins pe ziarist. A încuviințat.

– Ce înseamnă toate acestea? a izbutit să întrebe cu o voce abia auzită, după o lungă tăcere. Cred că sunt pe punctul să-mi pierd mințile.

Eilert Lang a răspuns imediat cu un ton lugubru.

– Toate astea înseamnă că armamentul a fost reînnoit, că strategiile din trecut au găsit un nou teren de desfășurare, mai adecvat și mai subtil: o tablă de șah blestemată, pe care se joacă o partidă macabră. Ei sunt jucătorii, iar noi toți, să nu te îndoiești de asta, suntem piesele.

– De ce îmi vorbești în metafore?

– Pentru că m-ai lua drept nebun dacă ți-aș spune într-un mod mai simplu și mai direct că al Treilea Război Mondial este în curs de desfășurare.

29
LYON

O violentă explozie a zguduit bulevardul Louis Dufour din Lyon cu două minute înainte de ora opt dimineața. Imobilul situat la numărul 4, o casă cu trei etaje din apropierea intersecției cu strada Général Leclerc, a sărit în aer și s-a prăbușit cu zgomot, un imens nor de fum, bucăți de moloz, grinzi și sticlă, care a măturat zona ca o furtună provocând haos și confuzie în centrul unui oraș care abia se trezea.

Günter Baum și Ewald Fleischer nu s-au mișcat de la masa la care stăteau, într-o micuță cafenea din apropiere, atunci când toți clienții, după primul moment de spaimă, și-au părăsit ziarele și cestile, ieșind în grabă pentru a afla ce se întâmplase.

– Ceva nu a mers cum trebuie... a murmurat Baum cu un rictus impasibil, uitându-se la ceas. A explodat înainte de momentul prevăzut. Temporizatorul nu a funcționat bine.

– Ba da. Dar mi se întâmplă să uit uneori că îmi întârzie ceasul cu ceva mai mult de două minute, a spus ironic Ewald, sorbind liniștit din cafea.

– Înțeleg. Ar trebui să-ți schimbi ceasul.

– Așa e.

– Ce-ți mai face mâna?

Fleischer și-a mișcat degetele, flexându-le unul câte unul, ca și cum ar fi făcut un exercițiu de recuperare. Ascundea bandajul sub o mănușă neagră.

– Bine. Nu doare rău. O gaură curată.

S-a auzit sunetul înfundat al unui telefon mobil. Günter a despăturit paltonul pe care îl pusese pe spătarul scaunului alăturat, a verificat numărul cu un ușor zâmbet și a răspuns.

– Bună ziua, Florian, a șoptit el. S-a lăsat pe speteaza scaunului și a scos o țigară lungă dintr-un pachet.

– Tâmpitule! Nu-mi mai pronunța numele!

– Ei, haide, de ce atâta frică? a întrebat el, glumeț.

– Ești un imbecil, Günter. Risc enorm. Și nu vreau să-mi pun viața în pericol pentru un cârpaci ca tine.

– Acum mă jignești? Măsoară-ți cuvintele dacă nu vrei să ai de-a face cu mine!

– Bine, gata, acum e de-ajuns! i-a tăiat vorba Florian, crispat. Ascultă, Günter, cei din Thule încep să fie foarte nervoși. Teribil. Ce ai făcut ieri la Paris e strigător la cer. Un măcel fără sens, o mizerie; toată presa scrie despre asta pe prima pagină.

– Lucrurile făcute bine merită să devină știri.

– Scutește-mă de ironiile tale. Ai pierdut doi oameni în mai puțin de trei zile, iar un comisar din Berlin ți-a

luat urma, l-a anunțat el. E un copoi, un om inteligent și foarte metodic. Numele Thule a ieșit la lumină.

– Imposibil.

– Ba este posibil. Deși nu înțelege amploarea chestiunii, acest polițist e pe urmele tale. Pentru el este limpede că totul e în legătură cu Operațiunea Shangri-La. O să apară la Lyon dintr-un moment în altul. Trăgând concluziile care se impuneau, a înțeles care este ruta pe care o urmezi.

– Treaba de la Lyon e rezolvată, liniștește-te, i-a sugerat Baum. Hans Dietrich Steinmeier a murit liniștit, în somn. Suntem pe picior de plecare.

A urmat o liniște îndelungată.

– Bine. Sper că măcar de data asta a fost o treabă mai discretă.

– Curată și discretă, nu te teme.

– Ce se întâmplă cu Eilert Lang?

– A scăpat iarăși. E cu femeia aia, cea cu vioara, și cu ziaristul de la *The Guardian*.

– Simon Darden.

– Da, cred că așa îl cheamă... Nu-i așa, Ewald?

Ewald Fleischer a încuviințat din cealaltă parte a mesei. Se distra privind prin vitrina cafenelei agitația necontenită a agenților de poliție și a pompierilor prin zonă.

– De nepoftitul ăsta ne ocupăm deja. Legătura noastră din Anglia tocmai mi-a confirmat că îi avem pe soția și fiul lui. Lichidează-l. Fără ezitare. Pe el și pe Elke Schultz, dar, mai ales, ocupați-vă de Lang. Nemernicul ne-a făcut deja prea multe necazuri.

– Am înțeles.

– Încă ceva.

– Ce mai e?

– Du-te la Marsilia.

– Pentru ce?

– Caută-l pe Pierre Signoret. În port. El și câțiva dintre oamenii lui vă vor însoți. Sunt trăgători de elită. Vă așteaptă cu un iaht de croazieră puternic, i-a explicat Florian. Veți fi în Mallorca în doar câteva ore. Lichidați-l pe Klaus Münzel. Chestiunea asta trebuie rezolvată mâine, m-ai auzit?

– Foarte clar. La revedere, Florian, salutări alor noștri din BKA.

– Lepădătură ce ești!

Günter a închis și a pus telefonul pe masă.

– Se pare că acest Bohm are probleme cu constipația, nu? a observat cu o aparentă lipsă de interes Ewald, văzând figura reținută a lui Baum.

– Pentru variație.

– Plecăm?

Au ieșit în stradă. Zona urma să fie înconjurată de cordoane de poliție. Agenții deviau traficul intens din zonă spre rute alternative și împiedicau accesul trecătorilor.

Baum s-a adresat unui agent care le apăruse în cale.

– Mă scuzați, ce s-a întâmplat? Vă putem fi de ajutor cu ceva?

– Puteți fi de ajutor dacă nu treceți pe aici, a răspuns morocănos jandarmul. O explozie de gaz. Vă rog să vă îndepărtați.

Germanul și-a ridicat gulerul paltonului, și-a băgat mâinile în buzunare și a pornit satisfăcut spre mașină, urmat îndeaproape de Ewald.

– Foarte eficient, într-adevăr, a șoptit el satisfăcut, câțiva metri mai încolo.

– Încăperea contoarelor, o cheie franceză, un pic de exploziv plastic și un temporizator: un cocktail perfect.

– Da, dar fă bine și schimbă-ți ceasul. A fost o treabă de mântuială. Punctualitatea e sfântă. O normă de viață.

– E elvețian, Günter.

– Elvețian? a întrebat Baum cu o strâmbătură disprețuitoare. În țara aia ar trebui ca toți să se ocupe doar cu fabricarea ciocolatei. Nu știi că acest paradis curat și perfect este locul cu cei mai mulți depresivi pe metrul pătrat din lume?

– Adevărat? Pare ciudat, dacă te gândești la câți bani au!

– E așa cum îți spun, Ewald. Schimbă mizeria aia de ceas.

30
O PLIMBARE PE APĂ

Soarele de după-amiază se reflecta ca o monedă nouă și lucitoare în apa liniștită a portului Andraitx. O duzină de cutere pescărești își opreau motoarele și își legau parâmele de babalele cheiului. Cu țipetele lor stridente, pescărușii spărgeau liniștea care domnea în golf la acea oră; se aruncau din înaltul cerului, ca niște proiectile, asupra resturilor de pește aruncat de marinari în apele din apropierea magaziei și se ridicau cu prada în cioc.

– Pare argintul unei oglinzi, a spus Elke mijindu-și ochii și încercând să cuprindă cu privirea rada.

Simon Darden s-a oprit și a făcut doi pași înapoi. Mergea cufundat în gânduri. S-a oprit să privească placiditatea senină a apelor.

– Te referi la mare.

– Da.

– O băltoacă de ulei, aș spune eu. Deși comparația cu argintul e mai poetică, a admis el, condescendent.

– S-ar spune că poți să mergi pe suprafața ei și să treci pe celălalt mal.

– Ei bine, e posibil, dar ăsta nu e lacul Tiberiada, iar eu...

– Iar tu nu ești Iisus Hristos.

– Exact. Să nu contezi pe mine, Elke. Dacă vrei să încerci, dă-i drumul.

– Nici eu nu sunt Maria Magdalena, a glumit ea, amuzată.

– Biblia nu spune că Maria Magdalena ar fi mers pe apă, a mustrat-o ușor ziaristul. În afară de asta...

– ...cea din fața noastră e plină de combustibilul scurs din șlepuri, a admis ea, izbucnind în râs, suntem în decembrie și...

– Și nu avem nici costum de baie și nici prosop, a observat el.

Elke a zâmbit și și-a continuat plimbarea pe cheiurile zonei de pescuit Andraitx, în apropierea părții vechi a localității. Le străbătuseră de câteva ori de când sosiseră, cu câteva ceasuri în urmă, după ce și-au rezervat camere la hotelul Brismar.

S-au așezat în cele din urmă pe stâncile unui golfuleț ocupat de bărci cu vâsle, trase pe uscat. Violonista și-a scos cizmele și și-a cufundat picioarele în nisipul călduț.

– Îmi place la nebunie senzația asta. Am fost aici cu mult timp în urmă, i-a spus ea, privind valurile care atingeau blând malul.

– Aici? Când?

– Nu sunt sigură. Când aveam treisprezece sau paisprezece ani, cu părinții mei. Pe atunci noi călătoream

des, a explicat ea. Tatăl meu era un spirit neliniştit. Spunea că lumea trebuie vizitată; că a nu o străbate în întregime este o dovadă de lipsă de iubire. M-a dus în India când am împlinit optsprezece ani. Zicea că aceea era una din călătoriile cele mai importante care se puteau face. Şi aşa este. Ai fost în India?

– Nu.

– Tatăl meu te-ar fi îndemnat să mergi. Ţara aia îl fascina. La Calcutta m-am îmbolnăvit. Presupun că din cauza mâncării picante şi a apei.

– Eu m-am scăldat o dată în Tamisa şi am supravieţuit. Te asigur că e mai poluată decât Gangele. Am văzut trecând până şi cadavrul unui lord englez.

Elke a izbucnit în râs.

Simon Darden nu a putut să nu se lase cucerit de frumuseţea profilului ei senin. A recurs la ironie ca să nu se piardă în acel labirint de linii perfecte.

– Dă-mi voie să ghicesc, a propus el, amuzat: în mod sigur, tatăl tău era proprietarul unei importante agenţii de voiaj, nu-i aşa?

– Nu. Era doar un om foarte înfocat. De şcoală veche. Animat de convingeri ferme. Lui îi datorez multe, a spus ea, redevenind sobră.

– Pasiunea pentru muzică...

– Nu încape îndoială. Era un violonist desăvârşit.

– Caracterul...

– Cu siguranţă. Ei bine, adevărul este că el nu era atât de pus pe ceartă ca mine, a recunoscut ea, amuzată. Era un om temperat, moderat, cizelat.

– Ca un pian bun.

– Exact. Ca un clavecin vechi sau un bun Steinway cu coadă. Eu sunt mult mai lipsită de echilibru, mai colerică. Presupun că este o formă de a contracara absurditatea în care s-a transformat viața mea; o supapă, un robinet de scurgere.

– Ce înseamnă asta?

– Că pe demoni trebuie să-i exorcizezi într-un fel sau altul. Viața mea înseamnă disciplină; ceasuri interminabile de disciplină rigidă și practică istovitoare, a explicat ea pe un ton serios, fără să-și ia ochii de la ansamblul de case în culori pestrițe care se cățărau pe muntele aflat de partea cealaltă a portului. Până și zborul unei muște mă face să-mi ies din fire. Nu mă pot stăpâni.

– Așadar, ticălosul ăla de Mozart e vinovat că lumea a pierdut un înger. Frumos mod de a justifica proasta dispoziție.

– Proastă dispoziție? a întrebat ea încruntându-se. Nu face greșeala de a mă crede o schimonosită.

– În nici un caz nu mi-ar trece prin gând să spun așa ceva atunci când văd ce văd.

Elke a izbucnit iarăși în râs. L-a privit apoi drept în ochi.

– Mă iei peste picior? a întrebat ea, urmărind expresia feței lui Darden.

– Asta crezi? a replicat el, simulând în mod magistral uimirea.

– Nu știu. În orice caz, nu-mi place deloc senzația aceea.

– Nu este din cauză că te mențiii mereu în defensivă?

– Nu. Nu stau mereu în defensivă.

– Aș putea jura că da. Recunoaște.

– Cum vrei. E posibil, a admis ea.

– Asta se poate îmbunătăți uneori. O posibilitate este totdeauna un bun început, a murmurat ziaristul cu un zâmbet caustic.

Elke și-a îndreptat iarăși atenția asupra spectacolului pe care îl oferea golful. Pentru o clipă Darden a crezut că ea considera discuția încheiată; a luat o piatră lustruită de valuri și a aruncat-o fără prea multă tragere de inimă pe luciul apei. Piatra nu a ricoșat.

– Astă-seară, în mașină... s-a bâlbâit Elke dintr-odată.

– Da?

– Am ascultat ca prin vis ce ați vorbit tu și Eilert.

– Nu ai jucat cinstit, a glumit Darden. Ai auzit totul?

– Ce era mai important, a confirmat ea. Nu a fost nimic necinstit, cu atât mai puțin în aceste împrejurări.

– Important? Regret, dar nu reușesc să intuiesc ce este cel mai important pentru tine. În cazul meu, ca ziarist, toată povestea asta mi-a schimbat viața.

– Crezi că dezvăluirea mașinațiunilor câtorva fasciști va face din tine o celebritate? Desigur, este evident! a spus violonista cu o inflexiune cinică în voce. Vei scrie articole și cărți, vei da interviuri și autografe.

– Mă cunoști prea puțin. Nu mă interesează așa ceva.

– Pe mine mă interesează ceea ce mă privește în mod direct. Mi-e totuna dacă lumea sare în aer. Sună cumplit de egoist, dar așa este.

– Să vorbim cinstit. Ceea ce te descumpănește, singurul lucru important – și îmi închipui că la asta te

referi – este faptul că Eilert te-ar putea iubi cu adevărat. Dacă accepți sau nu, e treaba ta, Elke, dar pentru mine este mai mult decât evident. El își reproșează că te-a amestecat în povestea asta, a observat Darden, deranjat de turnura pe care o lua discuția. Ce îmi spui despre tine?

– Nu știu ce se întâmplă cu mine. Într-adevăr nu știu. Iar asta începe să mă preocupe. Poate că Eilert are dreptate, a adăugat ea. Mi-a reproșat că am ridicat un zid în jurul meu, că am tăiat toate drumurile și punțile care mă leagă de lume. Este curios că și mama mea îmi spune de ani întregi același lucru, dar cu alte cuvinte. Chiar și Carl Weissman, dirijorul meu, a încercat să mă facă să-mi dau seama de asta în mai multe rânduri. E ca și cum eu însămi mi-aș refuza posibilitatea...

– De a fi fericită?

– De a fi ceva mai mult decât sunt acum.

– Este o boală endemică. Toți suferim de ea, a consolat-o Darden.

– Nu mă ajută cu nimic că și alții suferă, a replicat Elke. Cum poți avea siguranța că iubești pe cineva? Te-ai îndrăgostit vreodată nebunește?

– Aproape în fiecare săptămână de când am împlinit cincisprezece ani. În unele săptămâni, chiar și de două ori.

Elke a schițat un zâmbet forțat.

– Nu glumi, eu vorbesc serios.

– Bine. Da. M-am îndrăgostit de mai multe ori, a recunoscut Simon. Iar pentru ce întrebi tu nu poate

exista răspuns. Cel puțin nu un răspuns logic. Nu ai cum să știi și nici să analizezi ce este iubirea, nu poți decât să o trăiești!

– Presupun că așa este.

– De ce nu încerci să pășești pe apă fără să te scufunzi?

– Pentru că știu că mă voi scufunda.

– Nu. Ai fost învățată că te vei scufunda. Asta e cu totul altceva. Îmi amintesc că am citit cu mulți ani în urmă o carte care m-a fascinat. Un roman scris de un polonez, Jerzy Kosinski, intitulat *Un grădinar face carieră*. Îl știi?

– Nu, cred că nu, a negat Elke, cuprinzându-și genunchii cu brațele. Părea că tremură.

– Ți-e frig?

– Puțin, dar mă simt bine. Continuă.

– După carte s-a făcut un film. Ultimul film în care a jucat Peter Sellers, a adăugat Darden.

– Ah, da! L-am văzut. Îmi amintesc că mi-a plăcut.

– Perfect. Este povestea unui om obișnuit. Nu știe nimic despre lumea înconjurătoare. A trăit toată viața între zidurile unei grădini. Puținele lucruri pe care le știe despre exterior le-a aflat prin intermediul televiziunii. Singura lui experiență reală o constituie plantele. Nu știe decât să cultive plante, flori. La asta e maestru, dar despre restul nu știe absolut nimic. Îți amintești de ultima scenă?

– Vag.

– Sellers începe să meargă pe pajiștea care mărginește un lac. Când ajunge pe malul lacului, își continuă

mersul, dar pe suprafața apei. Câțiva metri mai încolo se oprește, își privește picioarele și cu un chip care exprimă curiozitatea își cufundă vârful bastonului în apă, sondându-i adâncimea, în timp ce o voce din *off* spune: „Viața este o stare a minții". Așa că uită ce știi sau crezi că știi și, pur și simplu, află din proprie experiență, fără să-ți refuzi vreo posibilitate. Încearcă să mergi pe jăratic sau pe apă.

– Și ca prin minune nu mă voi scufunda.

– Sau te vei îneca. Acesta este unicul preț pe care trebuie să fii dispusă să-l plătești dacă te hotărăști să te cațări pe zidul grădinii și să vezi ce se află dincolo de el.

Elke a încuviințat.

– Acum chiar începe să mi se facă frig. Soarele coboară.

– Ți-e foame? Hai să mâncăm ceva. Până când va ajunge Eilert mai e cel puțin o oră, i-a sugerat ziaristul, uitându-se la ceas. S-a ridicat în picioare cu o figură îndurerată și și-a scuturat pantalonii.

Au intrat în La Consigna, una dintre puținele cafenele deschise de pe promenadă.

– Plăcinte, *gâteaux*, ciocolată caldă și cafea, i-a anunțat țanțoșă chelnerița, punând farfurii și cești pe masă.

– Scuzați-mă, sunteți din partea locului? a întrebat-o el când femeia se pregătea să se întoarcă la treburile ei.

S-a întors pe călcâie și l-a privit pe Darden, curioasă.

– De când mă știu. Eram încă dinainte de a se fi făcut acest talmeș-balmeș urbanistic, l-a asigurat ea printre hohote de râs.

– Poate ne ajutați cu o informație. Căutăm pe cineva. Un domn german, ceva mai în vârstă, i-a spus Simon în timp ce își punea zahăr în cafea, un bărbat de peste optzeci de ani.

– Pe aici trăiesc prea mulți germani, a afirmat chelnerița cu un zâmbet mucalit. De fapt încearcă de mult timp să ne cumpere insula. Nu puteți fi mai precis?

– Nu știu despre el decât că îl cheamă Münzel, Klaus Münzel.

– Münzel? Înalt, slab, cu ochi albaștri?

– Se poate. Nu l-am văzut niciodată.

– Da. El trebuie să fie. Dacă este dintre cei care stau tot anul în Andraitx, el trebuie să fie, a presupus chelnerița. Aici stă puțină lume iarna. Acolo, în La Mola, muntele din partea asta a strâmtorii, trăiesc mai multe familii germane, dar sunt mai tineri. Domnul la care vă referiți dumneavoastră stă în zona aia, dincolo de clubul de ambarcațiuni cu vele. Uneori ia micul dejun aici.

Femeia a arătat prin geam cealaltă parte a golfului.

– Bine, dar acolo sunt multe case, a adăugat ziaristul, ridicându-se în picioare și privind pe fereastră.

– Veniți cu mine, i-a propus femeia. A lăsat tava pe una din mese și a ieșit. A mers până la marginea cheiului. Vedeți vila aceea cu patru etaje, cu rampă pentru bărci și un mic foișor care se zărește deasupra unui mare chei privat?

– Da.

– E Casa Hernández.

– Hernández? Eu am spus Münzel.

– Aici e cunoscută sub numele de Casa Hernández. De pe Drumul Farului. Era a unui industriaș din Barcelona, Inocente Hernández, un bogătaș foarte iubit de toată lumea. A construit-o atunci când pe aici nu era nimic. După ce a murit el, fiica sa i-a vândut-o lui Münzel.

– Înțeleg.

– Așadar, știți acum unde să-l găsiți. Este văduv. Soția lui a murit acum patru ani, a adăugat ea în timp ce se întorceau la cafenea.

O oră mai târziu, Eilert Lang a ajuns la recepția hotelului. Părea istovit. I-a adresat ziaristului un salut cordial și a privit-o pe Elke cu o umbră de tristețe pe chip. Părea să caute în ochii ei o urmă de complicitate, pe care însă nemțoaica i-a refuzat-o.

– Trebuie să fac un duș și să mănânc ceva, a spus el cu o voce chinuită. Feribotul s-a legănat fără întrerupere. Încă mă mai simt amețit.

– Încearcă un *gâteau*.

– *Gâteau?* Ce e asta?

– Un biscuit delicios, cu migdale, specialitatea zonei, i-a sugerat ziaristul. Elke și cu mine am devenit fani.

Când s-a lăsat înserarea s-au îndreptat spre casa lui Münzel, înconjurând golful. După ce au traversat Saluet, un canal natural în care pescarii își puneau vechile lor bărci la adăpost de furtuni, au trecut prin fața unui club nautic pustiu și au urcat o coastă domoală. Casele de acolo erau vechi, despărțite de mare prin cheiuri scurte, debarcadere și terase. Ambarcațiunile cu pânze, ancorate la mică distanță de stânci,

se învârteau ușor, în același timp, încercând să-și îndrepte prorele spre vânt.

În clipa aceea, o voce furioasă a spart liniștea.

– Neîndemânatic blestemat! tuna ea. Este ultima oară când mai faci așa ceva!

S-au oprit în fața zidului uneia dintre vile. În mijlocul unei grădini îngrijite, un bărbat înalt, drept ca un baston, cu părul cărunt, îl zgâlțâia fără milă pe un altul, mai corpolent și mai tânăr.

– Pe vremea mea pe cretini ca dumneata îi împușcam. Mă auzi, tâmpitule?

Eilert Lang, Simon Darden și Elke Schultz s-au uitat unii la alții, derutați.

Ziaristul a observat o placă de ceramică lângă intrarea principală. Pe un fond albăstrui se vedea inscripția cu numele proprietății: Casa Hernández.

– Aș putea să jur că baziliscul ăla e Klaus Münzel, a murmurat el.

31
MÜNZEL

– Nu am făcut decât ce mi-ați cerut dumneavoastră! se scuza omul, cu respirația tăiată, în timp ce încerca să scape de degetele lungi ale neamțului. Am urmat întocmai instrucțiunile pe care mi le-ați dat!

– Instrucțiunile mele? Neghiobule! se rățoia Klaus Münzel în pragul infarctului, apucându-l de gulerul cămășii. Într-o oră ai distrus ani de muncă bine făcută!

– Peste patru zile totul va fi iarăși așa cum a fost, ba chiar mai bine!

– În patru zile? Dă-mi foarfeca aia ca să-ți tai penisul și în patru zile vei avea altul ca nou!

Eilert Lang a zâmbit. A observat că tot locul era plin de ramuri uscate, răsucite ca niște cascade de viță-de-vie. Peretele lateral al grădinii, care se învecina cu ceea ce părea să fie garajul clădirii, fusese dezgolit de un arbust imens, lăsând să se vadă scheletul de sârmă care îi servise acestuia din urmă drept sprijin și ghid.

– Întinde-o! Afară din casa mea, nu mai vreau să te văd! a țipat Münzel cu glasul aproape pierdut și făcându-i vânt pe ușă.

Cât ai clipi din ochi, grădinarul și-a strâns uneltele și s-a îndreptat cu pași repezi spre ieșire, încercând să se pună la adăpost de ploaia de reproșuri și injurii pe care bătrânul le profera în germană.

– O să-ți trimit nota de plată! a amenințat omul în timp ce ieșea pe ușă. Văzându-i pe nou-veniți, nu s-a putut abține să nu-i avertizeze: Ascultați-mă și întoarceți-vă din drum, e mai rău decât un doberman!

Bătrânul, care venise în urma lui, a închis grilajul cu o lovitură de picior. Ușa a venit înapoi violent, izbindu-l peste genunchi.

Cu o strâmbătură de durere, Münzel s-a pregătit să tragă zăvorul. Bătrânul părea un cazan sub presiune gata să explodeze.

– Dumneavoastră sunteți Klaus Münzel? l-a întrebat Lang atunci când privirile li s-au întâlnit.

– Cine întreabă?

– Numele meu este Eilert Lang.

– Îmi pare rău, nu vă cunosc; este foarte târziu și nu cumpăr nimic, a mârâit el.

– Am vorbit la telefon cu dumneavoastră, în două rânduri, acum vreo trei luni, mai țineți minte? a întrebat biologul. Din prudență, nu mi-am spus atunci adevăratul nume.

Münzel s-a sprijinit de unul din stâlpii zidului. L-a privit cu atenție pe Lang, cu o nuanță de neîncredere în ochi.

– Heinz Rainer? Da, acum îmi amintesc! V-am spus să mă lăsați în pace!

– Numele meu adevărat este Eilert.

– Nu mă interesează care e numele dumitale. Nu am nimic să-ți spun.

– Dar ar trebui să mă ascultați. Eu am ceva să vă spun.

– Pleacă de aici, nu există nimic despre care dumneata și cu mine să avem ce vorbi.

Neamțul le-a întors spatele, îndreptându-se spre casă. A lovit cu piciorul crengile care îi blocau trecerea. Lang l-a obligat să se oprească.

– Cel mai bun prieten al dumneavoastră, Gerald Gottlieb, m-a rugat să vă dau ceva. După ce fac asta, plec, a mințit biologul cu aplomb.

Münzel a șovăit. Cu neîncrederea întipărită pe chip, s-a întors la gard.

– Gerald? Îl cunoști pe Gerald? Despre ce e vorba?

Lang a scotocit în buzunarul paltonului și i-a întins o cutiuță de argint pentru medicamente.

– Luați-o, domnule Münzel. Foarte curând veți avea nevoie de ea.

– Ce este asta? a întrebat, deschizând capacul.

– Sare. Doar un pic de sare.

Simon și Elke au remarcat că expresia contrariată a germanului s-a schimbat și s-a transformat în câteva clipe. Trăsăturile i s-au înmuiat, pierzându-și orice urmă de duritate și hotărâre. Era clar că îi era teamă.

– Gerald te-a rugat să-mi dai asta?

– Gottlieb și soția lui au fost asasinați la Berlin, cu doar câteva zile în urmă, poate că ați citit în ziare, l-a informat Eilert, privindu-l țintă.

– Nu citesc ziarele, a reușit să spună Münzel, dărâmat.

– În anii șaptezeci, după mult timp în care nu v-ați văzut, v-ați reîntâlnit. Până pe la mijlocul anilor optzeci ați făcut afaceri împreună.

– Gerald... a murit?

– Da. Ca și Färber la München, Höpfner la Paris și, aproape sigur, Steinmeier la Lyon. Toți au fost asasinați. Existența lor devenise o amenințare gravă pentru Thule.

– Nu știu despre ce vorbești! Thule? Ce fel de amenițare?

– Eu sunt amenințarea pentru Thule, domnule Münzel, a tranșat Lang. Dumneavoastră nu ați vrut să vorbiți cu mine. Este de înțeles. Sunteți legat de un jurământ solemn, dar acum sunteți ultimul actor din Shangri-La. Singurul care ar putea depune mărturie că Adolf Hitler și Eva Braun au fugit din Berlin în 1945, cu puțin timp înainte de sfârșitul războiului. De-asta mi-am permis să vin până aici și să vă aduc un pic de sare. Ritualurile trebuie îndeplinite totdeauna. Noroc, frate arian.

Cu o strălucire vicleană în priviri, Eilert i-a făcut pe Simon și pe Elke să înțeleagă că trebuia să simuleze o retragere în toată regula. Abia făcuseră doi pași când vocea lui Münzel, subțire ca un firicel de mătase, a ajuns până la ei cu o notă de implorare.

– Aşteaptă. Nu pleca. S-ar putea să am ceva de spus, a rostit el cu glas şovăielnic.

– Sunt gata să vă ascult. Ba chiar să vă şi protejez, i-a dat asigurări norvegianul. Cu toţii suntem în pericol.

Münzel a tras adânc aer în piept, ca şi cum ar fi avut nevoie să se umple de convingere înainte de a hotărî să treacă un prag fără întoarcere, apoi le-a deschis uşa. S-a scuzat pentru dezordinea care domnea în grădină.

– Regret neorânduiala. Nenorocitul ăla mi-a distrus bougainvillea. Am plantat arbustul atunci când am cumpărat proprietatea, cu mai mult de paisprezece ani în urmă. Ce dezastru!

După ce a intrat în largul vestibul al casei, Eilert i-a prezentat pe Simon şi pe Elke. O umbră de neîncredere a apărut iarăşi în privirea germanului când a aflat că Darden era ziarist de la *The Guardian*.

– Nu vreau nici un fel de înregistrări sau fotografii, le-a atras el atenţia, morocănos. Nu permit nimănui să-mi facă fotografii. S-o lămurim de la bun început.

– Perfect. Totul *off the record*.

– Exact, *off the record*, cum spuneţi dumneavoastră. Intraţi, s-a făcut frig şi aproape că s-a înnoptat. Am aprins focul, i-a invitat el, deschizând larg uşa spre un salon mare, de unde se putea vedea întregul golf. Vă rog să scuzaţi dezordinea. Trăiesc singur de când soţia mea Gertrudis a murit acum trei ani. Doamna Vera vine de două ori pe săptămână pentru curăţenie, dar chiar şi aşa... Casa e prea mare, are nouă încăperi, pivniţă, anexe, patru băi...

– Nu vă faceți griji.

– Poftiți, vreau să vă arăt ceva. Priveliștea este senzațională. Am cumpărat casa pentru panoramă. Pentru că altfel e plină de balustrade și scări care mă istovesc. În fiecare an cheltuiesc o avere să revopsesc totul. După cum știți, salpetrul devorează metalul.

Au străbătut încăperea. Flăcările unui cămin mare, care împărțea spațiul în două zone asimetrice, împrăștiau o căldură plăcută.

Münzel i-a condus spre o terasă care se afla în spatele întregului perimetru al etajului doi. O consolă asemănătoare se vedea și la cel de dedesubt. Exact așa cum promisese bătrânul, panorama era spectaculoasă. Puteai cuprinde cu privirea tot golful Andraitx, de la mol, care închidea intrarea în port în dreapta și care se termina printr-un far de piatră de înălțime mijlocie, până la ultima dintre casele care se cățărau pe munții din partea cealaltă, deasupra nucleului urban. Elke s-a apropiat de balustradă și a aruncat o privire spre rampa de ciment care permitea ca ambarcațiunile să ierneze în incinta proprietății, ca și spre cheiul amplu, cu un desen capricios. S-a retras imediat, ametită.

– Ai pățit ceva? a întrebat Eilert. Ești albă ca varul.

– Nu. Doar o amețeală. Balustradele joase mă îngrozesc. Nu suport înălțimile mari. Nu îmi închipuiam că această casă este atât de sus, a spus ea, năucită.

– Liniștește-te. Totul va fi bine. Îți promit. În câteva ore totul se va sfârși.

– Eilert, ascultă-mă, vreau să știi...

– Ce?

– Că am încredere în tine, a mărturisit ea cu jumătate de glas și fără să-l privească în ochi, că nu am pentru ce să te iert. N-o să-ți mai reproșez nimic, Eilert.

– Foarte bine, Elke, a convenit el.

S-au plimbat de-a lungul terasei. Crepusculul crease o crăpătură îngustă, prin care se strecurau resturile de lumină. Darden a observat figura preocupată a lui Lang, care mergea ceva mai în urmă, fără să asculte explicațiile bătrânului. Părea că miroase fiecare colțișor al vilei.

– E ceva în neregulă?

– Casa asta.

– Ce e cu ea?

– Nu poate fi apărată, e vulnerabilă. Se poate ajunge aici de oriunde.

– Hai, nu te mai gândi la asta! i-a propus ziaristul. Trebuie să-l convingem pe bătrân să ne spună ce știe. Dacă reușim, totul se va rezolva.

Biologul a încuviințat, fără prea mult entuziasm.

Puțin mai târziu, Münzel i-a invitat să ia loc lângă geamuri. A mai pus câteva buturugi pe foc și a așezat patru pahare și o sticlă cu whisky în mijlocul mesei. S-a lăsat apoi comod într-unul dintre fotolii și și-a încrucișat semnificativ brațele.

– Am timp suficient. Nu-mi place televiziunea, iar la vârsta mea dorm puțin sau deloc, a anunțat el cu gravitate, adresându-se lui Lang. Așa că ar fi mai bine să-mi spuneți cine sunteți, ce știți despre Gottlieb și despre mine și de ce ați venit. Dacă explicațiile nu mă

conving, nu vă voi spune nimic, iar dumneavoastră și cei doi prieteni veți pleca așa cum ați venit, nimic mai mult. Acestea sunt condițiile mele.

– Mi se par rezonabile, a acceptat Eilert.

– Atunci luați o gură de whisky, dregeți-vă glasul și începeți de unde doriți, a sugerat germanul.

În ora care a urmat, făcând un complex și epuizant exercițiu de sinteză, Lang și-a povestit istoria. Pe măsură ce povestirea avansa, Münzel părea că se cufundă tot mai adânc în fotoliu. Când biologul l-a pus la curent cu evenimentele din ultimele zile, o expresie sumbră i s-a așternut pe chip.

– Asta e tot, domnule Münzel, a spus biologul. Sper că acum înțelegeți de ce voiam neapărat să vorbim cu dumneavoastră.

– Mă așteptam la o istorie bună, a mormăit el, vădit satisfăcut, dar trebuie să recunosc că nu chiar atât de bună. Știind tot ce știu și încă mi se pare cu adevărat uimitoare. Vă rog să mă scuzați o clipă.

Klaus Münzel s-a ridicat cu dificultate. A rămas privind în gol, apoi, cu pași șovăitori, s-a îndreptat spre un dulap îngust din cealaltă parte a salonului, care se pare că adăpostea un mic arsenal. Spre uimirea tuturor, s-a întors cu o armă de vânătoare, o pușcă automată și două cutii cu muniție.

– Dumnezeule! Ce... ce vreți să faceți? s-a bâlbâit Elke Schultz, văzând că bătrânul începea să încarce calm armele.

– Le pregătesc o primire corespunzătoare acelor scursuri! Dacă aș fi aflat ceva mai devreme, aș fi pus șampanie la frapat, a spus el, ironic.

Violonista s-a agitat, nervoasă. Nu avea deloc chef să se vadă amestecată în alt schimb de focuri, după cel din ziua anterioară, de la Paris. Privirea neliniștită a lui Darden arăta clar că și el gândea la fel. Doar Lang a rămas imperturbabil, senin, în fața atitudinii belicoase a bătrânului.

– Ne veți spune ce știți, domnule Münzel? l-a întrebat el.

Germanul l-a privit cu coada ochiului și a ridicat sprâncenele.

– Da, presupun că e rândul meu acum să dau sens poveștii dumneavoastră; dar, blestemat fie ceasul, nu am deloc chef să-mi amintesc tot ce a fost, credeți-mă.

Pentru o clipă, cei trei au avut impresia că în pupilele lui Münzel se vedea explozia bombelor care pulverizau rămășițele unui Berlin în flăcări.

32
FÜHRERBUNKER

– Gerald și cu mine ne-am jurat să nu vorbim niciodată despre asta. Nici măcar între noi, ne-a spus el. Eram prieteni din copilărie. Am crescut în același cartier. Familiile noastre se cunoșteau. Atât tatăl lui, cât și al meu au fost adepții regimului. Aveau întipărite în suflet umilințele trecutului. Credeau orbește că Hitler va reda Germaniei splendoarea de altădată. Amândoi erau membri ai Ordinului Thule. Nu erau persoane importante. Aparțineau celui de al doilea cerc, cel al adepților, un nivel ceva mai angajant decât cel al simpatizanților și apropiaților. În anul 1935, au solicitat efectiv ca Gerald și cu mine să fim primiți în Ordin, îndeplinind ritualul. Nu eram decât doi băiețandri imberbi.

– În ce consta ceremonia de inițiere? a întrebat Darden, intrigat.

– Un maestru de gradul întâi, un membru al celui de al cincilea nivel, ne-a îndoctrinat săptămâni întregi. Știți dumneavoastră... toate acele fleacuri ezoterice

despre hiperboreeni, originea arienilor, mitica Thule, planurile de viitor ale ierarhiei oculte, Cei Șapte Maeștri de Vril, a enumerat el cu o strâmbătură disprețuitoare. Atunci și-a făcut efectul. Am înghițit gălușca. Apoi au urmat pledoariile în legătură cu supremația și destinul final al rasei noastre și motivele pentru care trebuie să-i urâm pe evrei, pe bolșevici, pe negri, pe țigani și pe homosexuali.

– Înțeleg.

– Când au considerat că suntem pregătiți, au trecut la inițierea noastră printr-o ceremonie pe cât de pompoasă, pe atât de greu de înțeles, a continuat Münzel. Ne-au dus într-o casă din împrejurimile Berlinului. Eram paisprezece tineri. Cei douăzeci și unu de membri ai celui de al șaselea nivel, stând în penumbră, ne-au pus întrebări despre convingerile noastre. Am spus ceea ce ei doreau să audă. La sfârșit, după ce am călcat crucifixul și ne-am umplut de praf umerii, ne-au pus sare în gură. Cam asta a fost totul.

– Ați fost tatuați?

– Da. Cu o mică bucată de fier pe umăr. Vreți să vedeți?

– Nu, nu e nevoie. Spuneți-mi, domnule Münzel, ce s-a întâmplat în timpul războiului? Gerald și dumneavoastră ați rămas împreună?

– Nu. Când a început războiul, am fost trimiși în unități diferite. Eu am ajuns în Polonia. Erau zile de euforie. Totul ni se părea o plimbare frumoasă. M-am reîntâlnit cu el mai târziu, la Paris. Ne-am distrat acolo, dar după doar câteva luni unitatea mea a primit ordin

să se încartiruiască undeva între Nantes și Saint Nazaire, lângă Loara. Adevărul este că am avut mult noroc. Mă refer la frontul de est, știți dumneavoastră. Acolo a fost un masacru. Am scăpat și de Normandia. De-abia dacă am pus piciorul pe câmpul de bătălie.

– Nu l-ați revăzut pe Gottlieb în tot acest răstimp?

– Nu. El nu a avut norocul meu. A fost rănit la Dunkerque de canadieni și apoi mutat la Berlin în iulie 1944. Eu eram în capitală încă de la începutul verii. Eram aghiotantul unui ofițer, Traugott Woorman. Un om de treabă. M-a ținut mult timp în unități de intendență. Îmi spunea că așa îmi voi salva viața în perspectiva celor ce vor urma. Era un adevărat disident. De mai multe ori m-a invitat să beau cu el. În discuții particulare nu-și mușca limba și îl critica deschis pe Hitler. Când a fost trimis la Berlin, nu m-a uitat. Întâmplător am aflat că Gerald era în convalescență într-un spital și l-am vizitat. Când a fost externat, a fost integrat în unitatea în care eram și eu, întrucât a lui fusese nimicită. I-am cerut lui Woorman această favoare și mi-a făcut-o. A fost ultima, pentru că a murit după două zile, în timpul unui bombardament. Îmi amintesc adeseori de el...

– Cum ați ajuns dumneavoastră și Gerald la Führerbunker?

– La sfârșitul lui octombrie 1944 a început haosul. De la o zi la alta totul se schimba, a șoptit Münzel, cufundat în amintiri. Moralul trupelor era scăzut. Soseau numai știri proaste. Într-un fel am început să devenim conștienți de faptul că războiul era pierdut.

Hitler scăpase ca prin minune dintr-un atentat; defetismul, chiar dacă era voalat, începea să se manifeste la toate nivelurile. În lunile care au urmat, situația s-a înrăutățit și mai mult. Am aflat că Aliații s-au înțeles să nu facă nici un fel de concesii, să nu încheie vreun armistițiu sau vreo înțelegere separată până la capitularea necondiționată a Reichului. Lumea începea să părăsească discret capitala, un exod care a devenit apoi masiv. Mulți civili s-au dus la Dresda, convinși că acolo vor scăpa de bombardamente. S-au înșelat, iar orașul le-a devenit mormânt. Aviația inamică l-a dezintegrat câteva luni mai târziu. În ciuda confuziei care domnea, în capitală muzica se auzea în baruri, iar viața își continua cursul; într-un fel, ne străduiam să ne prefacem că nu observăm iminența dezastrului.

– Să ne bucurăm de război, pentru că pacea va fi și mai rea! a exclamat Simon Darden, parafrazând cuvintele preferate ale berlinezilor în acele zile nesigure.

– Da, exact, asta se auzea peste tot ! a fost de acord Münzel, reluându-și imediat povestirea. Eram singuri și izolați. Doar Slovacia, Croația și ce mai rămăsese din Ungaria continuau să fie alături de noi. Italia putea fi considerată pierdută. Iar Japonia nu putea reprezenta o consolare, de vreme ce se afla în cealaltă parte a lumii! A fost chemat sub arme contingentul 29, întrucât toți cei care aveau între șaisprezece și șaizeci de ani erau deja pe front. În acele zile s-au creat așa-numitele Volkssturm, miliții populare care să apere Berlinul stradă cu stradă. Mulți tineri, chiar și copii, fără nici o pregătire și slab înarmați, au fost

mobilizați. Îmi amintesc că în mai multe nopți, atunci când sunau sirenele și coboram în adăposturi, i-am văzut tremurând. Încercau să-și ascundă frica, dar ea li se citea în priviri. Tăcerea din acele găuri de șoareci era impresionantă. Devenea și mai adâncă atunci când tavanul părea gata să se prăbușească.

– Între timp, rușii înaintau ca un tăvălug, cu treizeci de kilometri pe zi, între Vistula și Oder, spre inima Germaniei, a adăugat Lang.

– Da, un coșmar. Nu e nevoie să îl reamintim. O să vă povestesc cum Gerald și cu mine am fost mutați la Führerbunker. Ce vă voi spune acum s-a întâmplat la sfârșitul lui martie 1945. Într-o seară, în locul în care eram încartiruiți, aflat în partea de nord a orașului, a venit Hans Krebs, șeful statului-major al Armatei. O inspecție, o treabă de rutină. Nu am avut timp nici să ne punem uniformele; am sărit din paturile suprapuse și ne-am așezat în formație în mijlocul barăcii. Krebs s-a plimbat de câteva ori încolo și încoace și s-a oprit în cele din urmă lângă noi. A început să ne țină un discurs de îmbărbătare. Ne asigura că în curând vom dispune de un armament nou, care va schimba soarta războiului. În mijlocul discursului s-a oprit. S-a uitat atent la Gerald și apoi la mine. A șoptit câteva cuvinte la urechea locotenentului care îl însoțea și a continuat. După ce a terminat, ofițerul s-a apropiat de noi și ne-a spus să ne luăm lucrurile și să mergem cu el.

– De ce v-a ales? a întrebat Darden.

– Krebs observase stiletele, tatuajul societății Thule, pe umerii noștri.

– Înțeleg.

– Ne-au dus la Cancelarie. Acolo ni s-a spus că vom activa pe lângă statul-major. Asiguram legătura între Krebs și subordonații lui, dar adevărul este că și Goebbels și Bormann, ba chiar și Himmler și Göring ne dădeau uneori ordine. Totul era foarte confuz în acea gaură de beton. De câte ori intram acolo, aveam senzația ciudată că toți, și în același timp nici unul dintre ei, aveau comanda, a spus ironic Münzel, turnându-și whisky în pahar.

– L-ați cunoscut pe Hitler personal?

– Da, pe el și pe cei mai mulți dintre generalii săi. Am devenit buni prieteni cu secretarele lui Hitler. Mai ales cu Traudl Junge, și-a amintit Münzel. Era o tânără încântătoare, timidă. Cred că era foarte naivă. Acum zece sau doisprezece ani, un coleg mi-a dat adresa ei de la München și i-am trimis o carte poștală ilustrată. Mi-a răspuns printr-o scrisoare lungă, în care îmi spunea că își amintește perfect de mine. Ea mi-a pus porecla Uscătivul. Eram un tânăr foarte subțire la trup – Klaus, expresiv, a ridicat degetul arătător –, și pe deasupra noi nici nu mâncam prea mult. Așa că mai curând ar fi trebuit să-mi spună „înfometatul". Sau „sfrijitul". Revenind la Traudl, adevăratul ei vis era pe atunci să danseze; fata aia avea capul plin de idei năstrușnice, dar Albert Bormann o forțase să se prezinte la probele de dactilografie, așa că soarta ei a fost legată în timpul războiului de cea a lui Hitler. L-a însoțit peste tot. Adevărul este că a ajuns să-l aprecieze sincer. Nu știu dacă știți, dar vă asigur că Führerul era

un om foarte amabil cu cei din jurul său. Ea nu a știut niciodată nimic de atrocitățile care se comiteau, de asasinate, deportări, lagăre de concentrare...

– Ce îmi puteți spune despre dumneavoastră și prietenul dumneavoastră? a întrebat Lang pe neașteptate.

Întrebarea nu i-a picat prea bine lui Klaus Münzel. S-a foit în fotoliu și a golit paharul dintr-o înghițitură. Apoi și-a strâns buzele.

– Dacă vă voi spune că nu aveam o idee prea clară despre ce se întâmpla, mă veți crede?

– Presupun că da.

– Doar intuiam, ăsta e adevărul. Toți intuiam, deși, în mod curios, nimeni nu vorbea despre ce se întâmpla. Vă asigur că în toți acei ani nu am auzit nimic despre Treblinka sau Auschwitz.

– Vorbiți-ne despre Hitler, ați spus că l-ați cunoscut, s-a hotărât biologul să schimbe subiectul. E adevărat că era bolnav?

– Bineînțeles că nu era în cea mai bună stare de sănătate, a admis Münzel. A vorbit cu noi de câteva ori. Ne-a strâns mâna. Mie mi-a cerut să încerc să-i fac rost de un os bun de vițel.

– Poftim?

– Un os... un os mare, pentru Blondie, cățeaua lui. O făcea să cânte, vă jur. O adora. Apoi a dat ordin să fie omorâtă.

– Știu.

– De fapt, starea sănătății lui nu era prea bună. Îi tremurau mâinile. Uneori l-am văzut plimbându-se cu o privire înfricoșătoare, dementă. Punea în mișcare

divizii-fantomă, convoca ședințe la ore neașteptate, dispoziția îi era oscilantă ca un pendul. Dar nu era un om sfârșit. Vă asigur. Avea o forță uriașă. Chiar îmbătrânit și abătut, avea un magnetism teribil.

Münzel a făcut o scurtă pauză. Părea că scoate fapte și întâmplări dintr-un cufăr în care nu mai umblase de ani întregi.

– Gerald și cu mine ne aflam în buncăr în ziua de 20 aprilie, a murmurat el cu privirea pierdută.

– Ce s-a întâmplat atunci?

– Era aniversarea zilei de naștere a lui Hitler. Buncărul s-a umplut de lume, toți au venit să-l felicite. Nu-i așa că e nostim? Lumea se prăbușea în jurul nostru, orașul era sufocat, nu mai existau speranțe, și totuși au fost destupate multe sticle cu șampanie în peștera aceea! Chiar și Eva Braun a pus un disc în cinstea lui! Cum se chema? A, da, desigur: *Trandafirii roșii îți vorbesc de iubire!* și-a amintit el cu ironie în glas. Toți am putut auzi clar cum Keitel, Speer, Göring și alții îl rugau pe Führer să se salveze, să plece din Berlin, dar el a refuzat în repetate rânduri, cu îndârjire, cu încăpățânarea unui căpitan care refuză să-și părăsească nava. Aplombul lui ne-a insuflat un oarecare curaj. Părea că acel calvar nu se va sfârși niciodată, dar două zile mai târziu s-a întâmplat ceva, a spus bătrânul, apropiindu-se de masă. Ascultați-mă cu atenție: în ziua de 22 aprilie a avut loc o ședință la care au participat toți generalii. Rochus Misch, radiotelegrafistul, era disperat. Puținele informații pe care le primea erau contradictorii. Ba se zicea că Armata a IV-a

de panzere se deplasa spre Görlitz, gata să oprească înaintarea sovieticilor, ba apoi exact contrariul. Strigătele Führerului răsunau în întregul buncăr. Nici măcar nu și-au mai dat osteneala ca ședința să se desfășoare cu ușile închise. Hitler a hotărât ca armata generalului Walther Wenck, care, dacă nu mă înșel, se afla atunci la sud-est de Magdeburg, să salveze orașul. După cum știți, acest lucru nu s-a întâmplat. Führerul a ieșit din sală înnebunit, furios. Încercaseră din nou să-l convingă să părăsească Berlinul. Când toți se pregăteau să iasă din sală, Hans Krebs în persoană s-a apropiat de mine. Îmi amintesc că am luat poziția de drepți și mi-am ținut respirația. Omul impunea cu adevărat respect. Mi-a șoptit la ureche ceva care m-a neliniștit.

– Ce v-a spus? a vrut să știe ziaristul.

– Cuvânt cu cuvânt: vreau ca voi doi să fiți la miezul nopții la intrarea Ministerului Propagandei.

– Nimic mai mult?

– Doar atât, iar apoi a arătat spre Gerald, care stătea puțin mai încolo.

– Evident că v-ați dus la întâlnire.

Münzel a râs.

– Da, evident.

– V-ați întâlnit cu el?

– Cu Krebs? Nu, deloc! Ne aștepta unul dintre ofițerii săi. Ne-a invitat să fumăm o țigară pe scările ministerului și ne-a comunicat că generalul conta pe noi pentru îndeplinirea unei misiuni foarte delicate. O misiune care urma să se realizeze în orice moment,

în următoarele ore sau zile. A mai adăugat că va trebui să ascultăm de ordinele cuiva care se va identifica printr-un semn de recunoaştere, respectiv un plic pe care apoi ni l-a dat, nu înainte de a ne pune să jurăm că nu-l vom deschide sub nici un motiv.

– Mi se pare că încep să înţeleg.

– Da? N-aş zice! i-a tăiat vorba Münzel, disprețuitor. Cel puțin nu cred să aveți nici cea mai mică idee cine era în spatele acelei misiuni delicate. Aşa cum puteți presupune, atât Gerald, cât şi eu am rămas într-o stare de neliniște cumplită. Nu ştiam ce se aştepta de la noi. Am petrecut toată noaptea agitându-ne. Zilele următoare au fost crunte, interminabile. Pe măsură ce treceau, se prăbuşea şi ce mai rămăsese în picioare. A sosit un telex de la Göring, în care anunța că în lipsa ştirilor considera necesar să se înceapă procesul de succesiune a Führerului; s-a spus că Himmler încerca să negocieze cu Aliații prin intermediul unui diplomat suedez; am aflat de sfârşitul lui Mussolini..., a enumerat el. Iar în mijlocul acelei nebunii, copiii Martei Goebbels alergau pe coridoare, jucându-se de-a v-ați ascunselea. Hitler aproape că nu mai ieşea din cameră. Mânca împreună cu secretarele sau lua ceaiul cu ele seara, în tăcere, în timp ce ofițerii goleau sticlă după sticlă şi vorbeau de metoda cea mai potrivită de a-şi lua viața fără să sufere prea mult.

– Amurgul zeilor, a spus batjocoritor Lang. Când ați primit ordinul să deschideți acel plic misterios?

– Hitler şi Eva Braun s-au căsătorit pe 28 aprilie. După aceea, Führerul i-a dictat lui Traudl Junge

testamentul politic și personal. Toți am înțeles că în următoarele ore își va îndeplini promisiunea de a-și lua viața. O spusese limpede în numeroase rânduri, a explicat Klaus. Traudl a început să scrie la mașină ceea ce stenografiase. A făcut trei copii dactilografiate. Mie mi s-a ordonat să-i duc una lui Karl Dönitz, amiralul Kriegsmarine. Acesta se afla la Cancelarie. Am rămas în fața lui în timp ce citea ultimele dorințe ale lui Hitler. A făcut-o în tăcere, fără să i se deslușească nimic pe față, în mijlocul unei încăperi în dezordine, plină de cioburi de sticlă și praf, în care nu se mai găseau decât o masă solidă și câteva scaune. După ce a terminat, a îndoit cu grijă hârtiile, m-a privit și m-a întrebat dacă aveam la mine un plic. Eu am încuviințat. A zâmbit ușor și mi-a cerut să-l deschid. Nu mi-au tremurat mâinile niciodată, dar atunci nu m-am mai putut controla. Am rupt plicul și am scos un sfert de coală de hârtie, în timp ce el spunea tare și clar: „211."

Eilert Lang era de-a dreptul stupefiat.

– 211! Acolo era baza lui din Antarctica, domnule Lang! a exclamat cu mândrie bătrânul. Nu am știut niciodată sensul acelei parole până în noaptea de care vă spun. Vă rog să mă credeți că am repetat-o de un milion de ori fără să înțeleg pentru ce Dönitz a ales acel număr și nu orice altceva pentru a se identifica.

– Extraordinar.

– Da. La început n-am înțeles nimic. Abia dacă puteam gândi. Nu îndrăzneam nici să vorbesc. Amiralul a deschis un sertar al măsuței și mi-a înmânat un document în care era prezentat în mod amănunțit

tot ce aveam de făcut. Instrucțiuni foarte concrete. Mi-a cerut să-l examinez acolo, în prezența sa, iar după ce am terminat m-a întrebat dacă am vreo îndoială. I-am răspuns că nu. M-a însoțit până la ușă și s-a despărțit de mine printr-un salut pe care îl folosesc doar membrii Ordinului Thule.

– Ce spuneau acele ordine?

O lucire diabolică a trecut prin ochii lui Klaus Münzel.

– Erau ordine teribile, o parte dintr-un plan complex în care erau implicați și alți membri ai Ordinului, mulți dintre ei fiind în SS. Ceea ce ni se cerea, lui Gerald și mie, era să rezolvăm un mic fragment din acel puzzle fără nici cea mai mică greșeală. Și fără întrebări.

Eilert, Simon și Elke s-au privit perplecși. Relatarea bătrânului îi adusese într-o stare de tensiune insuportabilă. Acesta și-a dat probabil seama de starea în care se aflau și s-a grăbit să le dezvăluie finalul misterului.

– Dacă incertitudinea zilelor precedente ne crispase într-un mod de neconceput, ceasurile care au trecut până în după-amiaza zilei de 30 aprilie ne-au stors de vlagă, și-a amintit el îngândurat. Gerald rămăsese fără țigări, nu înceta să se plimbe încoace și încolo, uitându-se la ceas din cinci în cinci minute. Eu mă confruntam cu o dilemă teribilă, vă rog să mă credeți. A îndeplini ordinele însemna să-mi pătez mâinile cu sânge nevinovat. Pe la amiază, cu un nod în gât, ne-am prezentat amândoi la locuința lui August Borsen.

– Cine era acel om? l-a întrerupt Darden.

– Sărmanul era un profesor de științe naturale, o persoană liniștită și amabilă, pe care soarta îl pedepsise cu un singur blestem, a spus Münzel cu tristețe în glas. Semăna cu Führerul. Era copia lui perfectă. Aș spune că doar câțiva centimetri îi diferențiau. Ne-a deschis ușa și nu a fost surprins să ne vadă. Asta m-a neliniștit și mai mult. Era obișnuit să fie scos din casă la tot felul de ore, de fiecare dată când Hitler trebuia să călătorească sau să fie prezent în zone care erau considerate periculoase pentru securitatea lui. Ne-a cerut să-l lăsăm câteva minute. Și-a pus fularul și paltonul, apoi ne-a urmat.

Bătrânul și-a întrerupt povestirea. Părea foarte afectat. Fața îi trăda o durere sinceră.

– L-ați dus la buncăr?

– Nu. Ne-a însoțit în altă parte a orașului, la sud de Cancelarie. Cred că atunci când am ajuns la locuința în care stătea Hubertina Franz, el a înțeles că urma să i se întâmple ceva rău. Femeia semăna bine cu Eva Braun.

– Dumnezeule!

– Nu se cunoșteau, dar s-au privit țintă, neliniștiți.

– E limpede. Totul începe să fie foarte clar... a șoptit Eilert Lang cu capul plecat.

– I-am dus pe amândoi în apropiere de Führerbunker. Acolo ne așteptau Hans Dietrich Steinmeier, omul vostru din Lyon, și Emil Färber. Ne-au condus până la o veche cazemată din cărămidă, un loc răvășit unde era păstrată benzina, în apropierea

turnului de pază al buncărului, a spus Münzel cu o voce gâtuită. Când am intrat, am observat un chepeng mare în podea. Färber, pe care îl cunoșteam din vedere, le-a dat Hubertinei și lui August două genți. Le-a spus că trebuia să îmbrace alte haine. El a rămas cu ei înăuntru în timp ce se schimbau. Ceilalți așteptam afară de ochii lumii, fără să spunem o vorbă. Puțin mai târziu am coborât cu toții pe o scară care ducea într-un gang lung și întortocheat, care se adâncea tot mai mult. Steinmeier ne lumina drumul cu o lanternă. Am ajuns într-o zonă mai largă, lângă un zid de beton. Iar atunci...

– Continuați, vă rog, am ajuns până aici! a insistat Lang, simțind că germanul se cufundase într-un adevărat haos de emoții.

– Atunci, Gerald și cu mine i-am lovit pe nefericiții ăia cu tocul pistolului. Cu putere. În tâmplă. S-au prăbușit. Färber a deschis ușița metalică din peretele gangului. Era în legătură cu camera Führerului. El și Eva Braun stăteau acolo, așteptând. S-au aplecat, ne-au privit curioși, apoi au întrebat dacă totul era în regulă. Am răspuns că da și i-am ajutat să intre în gang. Îmi amintesc că ea și-a scuturat fusta de praf de îndată ce s-a ridicat în picioare. El s-a uitat la ceas. Au rămas tăcuți în timp ce noi duceam cele două corpuri în încăpere. Le-am așezat pe o sofa. Steinmeier a spart o fiolă cu acid prusic și a vărsat-o în gura Hubertinei.

În acel moment Münzel nu a mai vrut să continue. Ochii i s-au umplut de lacrimi. A făcut un efort teribil pentru a-și stăpâni emoțiile.

– Îmi amintesc că Gerald... Gerald a întors capul atunci când corpul femeii fără cunoștință a fost străbătut de un spasm, a bâiguit el, șocat. Otrava a omorât-o în doar câteva clipe. Apoi Steinmeier a făcut același lucru cu August. Când totul s-a terminat, m-a privit imperturbabil și mi-a întins pistolul Führerului, ținându-l de țeavă. Mi-a spus să împușc sosia în cap. Oricât de tulburat eram, tot mi-am amintit că Hitler spusese în repetate rânduri că se va sinucide trăgându-și un glonț în tâmplă. Toți eram convinși că așa va face. Am executat ordinele, împăcându-mi conștiința cu faptul că August Borsen, la urma urmei, era deja mort. După ce am făcut asta, am ieșit de acolo, am închis ușița metalică și ne-am întors la cazemată. Afară ne așteptau două mașini cu perdele la geamuri și patru persoane. Una dintre ele era Martin Höpfner, omul care a fost asasinat ieri la Paris.

– Ce rol a jucat în Operațiunea Shangri-La? a întrebat Eilert, intrigat.

– Höpfner era aviator, unul dintre cei mai buni piloți din Luftwaffe. A luat parte la bombardamentele asupra Angliei până când a fost pus la dispoziția persoanelor de vază din armată; de mai multe ori îi transportase pe Hitler, Himmler și Goebbels. Bineînțeles, era membru al Ordinului Thule.

– Cum ați ieșit din Berlin?

– Totul fusese prevăzut. În timp ce medicul lui Hitler și alți membri ai Thule confirmau moartea Führerului și a soției sale, îi acopereau cu o pătură și începeau incinerarea lor, noi călătoream spre nord

pe o rută care rămăsese deschisă, departe de înaintarea rușilor. Așa am ajuns la Warnemünde, pe coastă, în apropiere de Rostock. Acolo am luat-o pe o șosea laterală care ne-a dus până la capătul unei peninsule înguste și lungi, într-un loc numit Zingst. Un hidroavion ne aștepta. Gerald și cu mine, împreună cu Höpfner și încă doi, al căror nume nu mi-l mai amintesc, i-am ajutat pe Hitler și pe soția lui să se instaleze. Am zburat împreună cu ei.

– Unde?

– La Arendal, în Norvegia.

Eilert cunoștea deja acea parte a povestirii. Unul din documentele care erau în posesia lui, găsit în Noua Suabie cu șase ani în urmă, confirma că cele spuse de Münzel erau adevărate. În apropiere de Arendal era camuflată o importantă bază de U-Boot a Kriegsmarine naziste.

– Nimeni nu a vorbit în timpul zborului. Doar câteva cuvinte. Am văzut cum Eva Braun îi șoptea lui Hitler ceva la ureche, dar vă asigur că el, orice i-ar fi spus ea, nu arăta nici cea mai mică emoție. Părea foarte obosit, absent, și-a încheiat Münzel povestirea. Am amerizat după două ore undeva în apropiere de Arendal. Mai multe mașini ne așteptau. Ne-au dus la o bază de submarine la vreo zece sau cincisprezece kilometri în direcția nord-est. Totul părea pregătit. Îmi amintesc că primul lucru pe care l-a făcut Eva Braun când a sosit, imediat după ce a coborât din mașină, a fost să-și aprindă o țigară. Apoi alta. Una după alta. Se plimba pe chei, în sus și în jos, fumând

neliniştită, în timp ce Führerul discuta cu căpitanul submarinului şi se făceau toate pregătirile de plecare. Ei i s-au terminat chibriturile şi s-a apropiat de mine, şoptindu-mi câteva cuvinte în chip de scuză.

– Scuză? Ce v-a spus? a întrebat sincer intrigată Elke Schultz, deschizând gura pentru prima dată.

Münzel a zâmbit.

– Nimic important. Mi-a mulţumit pentru chibrit şi a adăugat că fuma atât pentru că nu avea să mai poată face asta timp de multe zile, a încheiat Klaus. Am înţeles că acea călătorie cu submarinul va fi lungă. Câteva minute mai târziu, ea şi Hitler au străbătut pasarela şi au dispărut printr-un tambuchi, ajutaţi de echipaj.

– Asta e tot? l-a iscodit Darden.

– Da. Asta e tot. Niciodată nu am ajuns să aflu ce s-a întâmplat cu ei. Nici Gerald nu a ştiut nimic. În această seară, îndoielile dumneavoastră s-au risipit. În acelaşi timp cu ale mele.

S-a aşternut o tăcere îndelungată. Nimeni nu părea să mai aibă ceva de adăugat ori de întrebat. Lang şi-a băut restul de whisky, în timp ce Darden, însufleţit de sfârşitul povestirii, îşi aprindea nervos o ţigară.

Biologul l-a tatonat pe Münzel.

– Aţi fi dispus să repetaţi într-o declaraţie oficială ceea ce ne-aţi spus nouă acum?

Klaus s-a încruntat. Buzele i s-au întredeschis, gata să pronunţe o negaţie categorică, în clipa în care telefonul a început să sune, oferindu-le tuturor o clipă de răgaz.

– Vă rog să mă scuzați, revin imediat.

Bătrânul s-a ridicat și a traversat încăperea. A ridicat receptorul.

– Da? Alo... alo? a repetat el. Mă auziți?

Cu toții au putut auzi zgomotul înfundat al unei împușcături. După o fracțiune de secundă, unul dintre geamurile salonului s-a făcut țăndări, iar un glonț a șuierat, îndreptându-se spre capul lui Klaus Münzel.

33
FAȚĂ ÎN FAȚĂ

– Trag în noi! a strigat Simon Darden, îngrozit. Ziaristul și-a acoperit capul cu mâinile pentru a se apăra de cioburi.

Proiectilul a șters fruntea lui Münzel și s-a înfipt în perete. Bătrânul și-a pierdut echilibrul și s-a prăbușit scoțând un strigăt sfâșietor.

Reacția lui Eilert a fost fulgerătoare. S-a năpustit asupra lui Elke și a silit-o să se adăpostească în spațiul strâmt care despărțea sofaua de masă. Apoi a pus mâna imediat pe pușca automată. A verificat încărcătorul, a scos siguranța și a tras în cele două lămpi care luminau acea parte a salonului. Încăperea s-a cufundat într-o penumbră roșiatică, tenebroasă, produsă de lumina slabă pe care o răspândeau tăciunii din cămin. Biologul s-a târât până la una dintre ferestre și s-a uitat prin jaluzelele oblonului exterior.

– Sunt acolo, în turnul care duce spre debarcader! a constatat el.

Mai multe siluete se furișau cu agilitatea unor pisici, la adăpostul arborilor și al stâncilor din grădină.

Klaus Münzel s-a ridicat cu greutate. S-a întors speriat la locul lui și a luat pușca.

– Am pușca asta de mulți ani. E de vânătoare, dar pentru vânătoare de animale mari, a bâiguit el. E ideală pentru a doborî elefanți.

Cu toată forța trupului lui firav, germanul a împins fotoliul în care stătuse în direcția ușii de acces pe terasă. Apoi s-a adăpostit în spatele acestuia și a tras percutorul.

– Ce ne facem? a întrebat Elke printre suspine. O să ne omoare!

– Îi vom primi pe nemernici așa cum se cuvine, a replicat Münzel enervat, strângând din dinți.

– Nu cred că vom reuși să-i oprim, a spus Lang, sceptic. Aș putea să jur că sunt mai mulți ca noi. Nu-i mai văd. Cred că dau târcoale pe terasa de la etajul de dedesubt.

Fără să-i prevină, norvegianul s-a ridicat și a traversat încăperea ca o nălucă, în direcția vestibulului.

– Unde te duci? l-a întrebat Elke, îngrijorată. Pentru prima oară era gata să admită că aplombul lui Lang era pentru ea ultima salvare. La Paris, când el o părăsise, lucrurile merseseră tot mai rău.

– Liniștește-te, nu te las pentru nimic în lume, vreau doar să verific etajul de dedesubt! a asigurat-o el cu jumătate de glas în timp ce trecea pragul ușii. În ultimul moment, observând figura derutată a ziaristului, i-a spus: Darden, pentru Dumnezeu, ține-te tare și nu

ezita să tragi în oricine care încearcă să intre prin ferestrele astea, ai priceput?

Ziaristul a încuviințat. Avea un nod în gât. A înghițit în sec. Aproape că nu putea să-și stăpânească tremurul mâinilor; strângea patul pistolului. Arma i se părea insuportabil de grea.

Lang a traversat holul și a coborât pe o scară cu multe trepte. Aceasta dădea într-un mic antreu. O lampă aprinsă, aflată deasupra unui dulăpior, i-a permis să traseze cu iuțeală în minte un plan al locului. La dreapta, un coridor îngust ducea la camere. L-a străbătut în fugă, deschizând ușile pe măsură ce ajungea în dreptul lor. A constatat că toate încăperile aveau ferestre mari, ce dădeau spre o terasă laterală care avea legătură cu accesul la chei. La capătul coridorului, o ușă de sticlă mată, cu bare de fier, oprea trecerea. Părea sigură.

Tocmai făcea cale întoarsă, pregătindu-se să examineze cealaltă parte a etajului, când două focuri au răsunat la etajul de deasupra. Zgomotul unui geam care se spărgea i-a strâns inima. O fracțiune de secundă mai târziu a auzit o împușcătură mult mai puternică, dublă, furioasă. Un strigăt de durere, urmat de un mormăit triumfal, l-a făcut să înțeleagă că Münzel trăsese cu precizie cele două cartușe ale puștii sale.

A deschis încet singura ușă din stânga palierului. Spre surprinderea lui, s-a trezit în fața unui bar spațios. Mirosea a mucegai. Contrariat, a constatat că altă ușă, veche și fragilă, permitea să se ajungă de acolo pe terasa exterioară.

– Fir-ar să fie, e un adevărat coșmar! a mormăit el.

Clanța a început să se miște. Era evident că asasinii lui Thule încercau, una câte una, toate posibilitățile de acces. Nu a ezitat să tragă prin lemn, dar fără succes. Niște pași grăbiți, în evidentă retragere, i-au dat de înțeles în mod clar că risipise inutil muniția.

Tocmai se pregătea să se întoarcă în salon, când o lovitură puternică a spart ușa care se zărea la capătul următoarei rampe de scări. Accesul direct la dană și la cheiul casei nu a rezistat asaltului ucigașilor. Ușa s-a deschis brusc, ieșind din balamale. Două umbre înfricoșătoare s-au profilat în prag.

Lang a tras adânc aer în piept. S-a lăsat să alunece de-a lungul peretelui, până a ajuns într-o poziție stabilă. Și-a strâns încheietura cu mâna stângă și, între două respirații, a golit ceea ce mai rămăsese în încărcător în direcția primului dintre ei. Un agent al Thule a fost aruncat înapoi, scoțând un strigăt agonizant; al doilea a ocolit cadavrul complicelui său și s-a strecurat în interiorul casei, apărându-se cu un potop de gloanțe care l-a obligat pe Lang să se replieze pe scări în sus.

– Nu trageți, eu sunt! a strigat norvegianul înainte de a intra în salon. A închis ușa și a asigurat-o, blocând-o cu o masă grea și cu un mic cufăr vechi.

Münzel a lăsat în jos țeava puștii. Fusese cât pe ce să-i facă țăndări capul.

– În tranșeea asta totul merge bine, nimic nou! a anunțat el cu o surprinzătoare ironie. Unuia dintre porci i-am deschis o aerisire imensă în mațe.

– Cred că eu i-am venit de hac altuia, a șoptit Lang, poziționându-se între Darden și Elke. Oricum, bătălia

e pierdută. Au reușit să intre. Sunt dedesubt, la etajul de unde se ajunge pe chei.

– Pierdută? În nici un caz! a bodogănit Münzel.

– Ba da. Cum de nu vă dați seama că mai devreme sau mai târziu vor veni după dumneavoastră? Casa asta are mai multe găuri decât un caşcaval Emmenthal! i-a reproşat cu acreală biologul. Dintr-odată s-a îndreptat spre Darden. Ziaristul se tot chinuia să vorbească la telefonul mobil. Pot să știu și eu ce faci?

– Ce, ai orbit? Ai nevoie de lumină? a replicat englezul, furios. Încerc să chem poliția. Linia telefonică a fos tăiată, iar hârbul ăsta nu are acoperire aici! Nici măcar nu pot să-mi iau rămas-bun de la ai mei!

Eilert s-a scotocit prin buzunare. A scos un alt încărcător și l-a introdus cu un zgomot sec în pistol. În acel moment, degetele lui Elke i-au strâns brațul.

– Eilert, ascultă-mă, te rog, ascultă-mă, a șoptit ea la câțiva centimetri de obrazul lui, cu o voce abia auzită, întretăiată, sfâșietoare. Mi-e tare frică, mi-e teribil de frică. Nu vreau să mor. Nu vreau. Ia-mă în brațe, te implor.

Lumea s-a prăbușit pentru Eilert când i-a auzit rugămintea. Elke a izbucnit în lacrimi, cufundându-și obrazul în mâini, în timp ce el se blestema în sinea lui pentru că a provocat nenorocirea unei femei pe care o iubea din tot sufletul. Imaginile ultimelor zile i-au defilat cu o iuțeală fulgerătoare prin fața ochilor. O siguranță neobișnuită l-a cuprins. Și-a trecut degetele prin părul drept al femeii, fin ca firele de mătase. Pentru o clipă, ca într-o glumă crudă a destinului, și-a imaginat cât de minunată ar fi putut arăta viața alături de ea.

A încercat să articuleze câteva cuvinte de consolare, dar nici unul nu i-a ajuns pe buze. O durere nesfârșită i-a cuprins întregul trup.

– Nu vreau să mor, a repetat ea, cu durere în suflet.

– Nu vei păți nimic grav. O știu.

– Ascultă, Eilert, ascultă-mă: poate că, dacă le înapoiezi documentele, ne vor cruța viața, a sugerat Elke, tremurând ca varga.

– Nu ar folosi la nimic. Ne-ar ucide cu sânge rece. Liniștește-te, vom scăpa.

Trei împușcături au pus capăt recapitulării emoționale în care erau cufundați cu toții. Broasca ușii principale a casei a sărit în aer. O lovitură de picior seacă în ușă și câțiva pași grăbiți i-au făcut să înțeleagă că sfârșitul era aproape

– Ați asigurat accesul la bucătărie? a întrebat Münzel cu asprime.

– Despre ce ușă vorbiți? a întrebat Lang, tresărind.

– De aia de acolo, la naiba, de aia de acolo! a tunat bătrânul, îndreptând țeava puștii spre o placă discretă, întunecată și dreptunghiulară, ascunsă în dreapta, în spatele unei cotituri ciudate a peretelui fals.

Lang și-a dat seama că avertizarea venise prea târziu. Și-a amintit că văzuse în vestibul o cale de acces care părea să comunice cu zona de serviciu a casei. Cu toate acestea, nu a observat că planul neobișnuit al clădirii lega acea parte de încăperea în care se aflau printr-o mică ușă de serviciu.

– Uite-i că vin! a anunțat Darden, speriat.

– E de rău! a recunoscut Eilert.

Totul s-a petrecut în câteva fracțiuni de secundă. Günter Baum și Ewald Fischer au pătruns în salon ca niște diavoli, trăgând orbește, cu atâta furie, încât Münzel, Lang și Darden nu au putut decât să se pună la adăpost în spatele mobilei care le servea drept parapet.

Eilert a încercat să calculeze câtă muniție folosiseră ucigașii plătiți ai Thule. Creierul lui a făcut un efort să contabilizeze gloanțele după numărul șuierăturilor pe care le auzise deasupra capului, al zgomotelor de geam spart ori al loviturilor care se opriseră în spetezele fotoliilor. De parcă i-ar fi citit gândurile, Münzel, baricadat în dreapta sa, părea să aștepte cu nervi de oțel sfârșitul jocului, gata să-și folosească la momentul oportun cele două cartușe.

Amândoi s-au ridicat în același timp, în mijlocul neliniștitorului interval de timp în care pistoalele au tăcut, lăsând loc liniștii și nesiguranței. Doar Lang a reușit să tragă în direcția unei umbre fugare, la nimereală, o singură dată.

În clipa aceea totul s-a precipitat. Fereastra mare din spatele norvegianului s-a prăbușit, lovită brutal de cineva care alerga. Un asasin a aterizat în mijlocul încăperii scoțând un răcnet cumplit, înspăimântător. Până să-și dea seama ce se întâmplase, acesta, acoperit de cioburi și așchii, o apuca deja pe Elke Schultz de gât, într-o îmbrățișare puternică, și amenința să-și înfigă lama cuțitului drept în inima femeii.

34
CU TINE ÎN IAD

– Jocul s-a terminat! Aruncați armele! i-a somat Baum cu o voce poruncitoare din cealaltă parte a camerei.

– Du-te dracului! a strigat Eilert Lang, ieșindu-și din fire.

– Oh, fii rezonabil, Lang! Poate crezi că vei reuși să o salvezi pe târfă? Nu fi imbecil, ai pierdut partida! l-a asigurat Günter, sarcastic. Depuneți armele, aruncați-le în mijlocul încăperii, într-un loc vizibil, iar apoi vom discuta cum să rezolvăm treaba asta pentru ca toată lumea să fie mulțumită. Putem să închinăm și un păhărel!

– Armele? Veniți după ele! le-a trântit-o Klaus Münzel, ochind în gol.

– Nu avem ce să negociem, ticălosule, a mormăit Lang. Ți-am spus că vom merge împreună în iad și așa se va întâmpla.

Ochii norvegianului, de acum obișnuiți cu întunericul, se străduiau să scruteze prin priviri piezișe

încăperea, fără să înceteze o clipă să-l țintească, crispat, pe asasinul care o ținea pe Elke. Vocea lui Baum venea, fără nici o îndoială, din spatele marelui cămin central.

– Liniștește-te, Eilert. Mai potolește-ți avântul. Voi aprinde lumina. Așa o să ne vedem cu toții la față. Bătrânul, ziaristul, târfa, tu și cu mine. Vom face o frumoasă fotografie de familie, a spus printre dinți Günter, cu o voce cântată. Apoi s-a adresat tovarășului său: Ești acolo, René? Ascultă: dacă vreunul dintre eroii ăștia de doi bani încearcă să facă vreo mișcare, ia-i gâtul femeii imediat! Ai înțeles?

Ucigașul a consimțit cu un mârâit. Un sunet disperat, gutural, s-a luptat să iasă din gâtlejul lui Elke când a simțit cum tăișul lamei îi luneca încet pe piele.

– Unde e Pierre Signoret? a întrebat Baum.

– Pe terasă, ciuruit. Bătrânul l-a nimerit, a răspuns René, furios.

– Dar Gilbert?

– Pe nemernicul ăla l-am lichidat eu! l-a informat Eilert. Dacă ținem seama de tabela de marcaj, sunteți pe cale să pierdeți la scor.

O tăcere grea s-a lăsat în salon.

Baum s-a îndreptat spre intrare și a apăsat pe întrerupător. Apoi, urmat de Ewald Fleischer, s-a postat în fața lor, foarte vizibil, sfidător. Părea un zeu invulnerabil. A ridicat încet arma și a țintit spre capul lui Lang, în timp ce complicele său îi ținea în șah pe Simon Darden și pe Klaus Münzel.

– Așa va fi mai ușor, a spus membrul Ordinului Ultima Thule. Și mult mai distractiv. Un joc distractiv

mortal. O să-ți explic în ce constă, Eilert: tu îl ochești pe René, René îi taie beregata lui Elke, eu te omor pe tine, Ewald îl lichidează pe bătrân și...

– De mine ai uitat, ticălosule, i-a atras atenția Simon Darden cu un ton acru.

Ziaristul era alb ca varul, dar, curios, mâinile nu îi mai tremurau atât de tare ca în minutele dinainte. Părea să fi înțeles, într-un fel sau altul, că doar intervenția lui ar fi putut dezlega nodul de voințe în care erau prinși cu toții.

– Oh, așa e, scuze, ce lipsă de politețe din partea mea! a exclamat batjocoritor Baum, aruncându-i o privire complice și amuzată lui Ewald. Am uitat de curajosul reporter care ne va face nemuritori pe toți, scriind această istorie fantastică!

– Ascultă, nemernicule, să nu încerci să râzi de mine. Nu am tras niciodată cu pistolul, dar de la distanța asta jur că îți umplu gura de gloanțe, l-a amenințat englezul, luptându-se să-și controleze nervii. Voi trage o dată și încă o dată, până te văd cum vomiți sânge.

– La naiba, *paparazzi* al nostru s-a făcut cocoșel! E dureros că un ziarist de la *The Guardian* este atât de prost informat despre ce se coace în propria-i țară. Baum a plescăit din buze, mimând un nemăsurat regret. Ce crezi, Ewald, ar trebui să-i explicăm ce se întâmplă la Londra?

– Cred că ne va mulțumi, a convenit Fleischer.

– Ce insinuați? a tatonat Darden, confuz.

– Că eu nu m-aș preocupa atât de politica externă, cât de soarta familiei, tâmpitule. Din păcate, acum

e deja cam târziu. În mod sigur, în acest moment încântătoarea ta soție și adorabilul tău fiu plutesc pe Tamisa, în drum spre mare.

Cuvintele lui Baum s-au înfipt în creierul ziaristului. Un răcnet neomenesc i-a ieșit din piept. Cuprins de o furie irațională, a tras cocoșul pistolului și și-a încordat degetul pe trăgaci. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

În câteva fracțiuni de secundă, Eilert Lang a calculat toate variantele macabrului joc propus de Baum. Pe masa de joc, piesele ajunseseră într-o poziție în care nimeni nu putea obține victoria. Puțin conta cine era primul care arunca zarurile. Toți ar fi fost învinși de moarte în încăperea aceea. Nu ar fi existat supraviețuitori.

A schimbat o ultimă privire cu Münzel. Fața bătrânului arăta limpede că era hotărât să verse sânge.

– Te-ai înșelat, bastard nenorocit! a țipat convulsiv Darden, apropiindu-se de ucigaș. Dacă ai mei sunt morți, nu mai am de ce să rămân în viață. A sosit momentul să merg în iad, iar drumul mi-l vei arăta tu. Adio, Günter Baum.

Cu o fracțiune de secundă înainte ca nebunia să-i târască pe toți în abis, doi jucători noi și-au făcut apariția.

– Stați liniștiți, nu mișcă nimeni! Nimeni nu pleacă în iad fără permisiunea mea! a rostit o voce groasă și autoritară în spatele lui Baum și Fleischer. Voi doi, ticăloșilor, aruncați armele ori mânjesc tavanul cu creierele voastre!

Cei doi agenți ai Thule au lăsat să le cadă pe podea armele automate și și-au ridicat încet mâinile, știindu-se în bătaia pistoalelor.

– Hai, Christian, adună-le! a ordonat el. Pentru prima oară în viața mea reușesc să văd sfârșitul unui film bun fără să fi adormit! Mă numesc Bruno Krause, domnilor, de la poliția din Berlin. Primul care clipește e un om mort, ați înțeles? Acum să ne liniștim cu toții și să așteptăm poliția spaniolă. I-am anunțat de această petrecere.

Comisarul și-a înfipt cu furie revolverul în ceafa lui Günter, obligându-l să îngenuncheze. Același lucru l-a făcut ajutorul său cu Fleischer, după ce a pus mâna pe arme.

– Dumneavoastră sunteți Klaus Münzel? a vrut să știe germanul.

Bătrânul a încuviințat. Continua să-l țină în bătaia puștii pe Ewald Fleischer.

– Și cine dintre dumneavoastră este Heinz Rainer?

– Eu.

– Dar adevăratul dumneavoastră nume este...

– Eilert Lang.

– Foarte bine, Eilert, ce ai zice dacă ai lăsa jos pistolul? Nu știu cum reușește diavolul, dar te rog să mă crezi că totdeauna face în așa fel încât să se descarce singure. Și ar fi păcat să se întâmple una ca asta tocmai când a sosit cavaleria, nu? a spus comisarul, ironic. De îndată și-a ațintit privirea asupra lui René. Cât despre dumneata, îți recomand să arunci cuțitul și să-i dai drumul femeii. Răbdarea nu este una dintre

virtuțile mele. Dacă număr până la trei și nu ai făcut ce ți-am spus, îi omor pe cei doi complici ai dumitale și te oblig să cureți sângele de pe podea cu limba.

În fața privirii dure a lui Baum, René a ales să-și lase stiletul să cadă pe o sofa și i-a dat drumul lui Elke Schultz. Violonista a răsuflat ușurată și și-a găsit refugiu lângă Lang.

– Așa începe să-mi placă ceva mai mult, a spus Krause, satisfăcut. Mă bucur că vă simțiți bine, domnișoară Schultz. Mărturisesc că m-am temut serios pentru viața dumneavoastră. Va trebui să-mi povestiți niște lucruri pe care nu reușesc să le înțeleg. Adevărul este că mă aflu înaintea unei adevărate dileme. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat ceva asemănător. Am în minte o grămadă de întrebări și nu știu care ar trebui să fie prima. Tu cu ce ai începe, Christian?

Christian Eichel a zâmbit și a dat din umeri.

– Presupun că ar fi bine să știm ce rol joacă fiecare dintre acești domni în toată povestea, nu-i așa? a sugerat subalternul.

– Ucigașii sunt agenți plătiți ai Ordinului Ultima Thule, o organizație nazistă cu ramificații în toată lumea, a spus Eilert Lang, arătând spre Baum și Fleischer.

– E ciudat, dar din tot ce ați putea să-mi explicați ați spus singurul lucru pe care îl știu deja! a afirmat amuzat Krause. Altceva îmi mai puteți spune?

– Asasinatele. Crimele comise în ultimele zile în Germania și Franța încearcă să-i elimine pe ultimii martori ai unui fapt care s-a petrecut la Berlin, în

ultimele zile ale războiului, a adăugat biologul. O operațiune secretă.

– Nu cumva ceva în legătură cu Führerbunkerul? a mirosit Bruno, bănuitor, mijindu-și ochii ca o vulpe. În fața expresiei aprobatoare a lui Eilert, nu a ezitat să exclame: Ți-am spus, Christian! Führerbunkerul!

– Da, așa este. Führerbunkerul. Cred că știu la ce operațiune se referă domnul Lang, a murmurat Christian Eichel cu o voce domoală. Dumneavoastră v-ați îndoit totdeauna de capacitatea mea de analiză, domnule inspector, dar pentru mine toată această chestiune este foarte clară.

Polițistul l-a privit pieziș pe ajutorul său. A ridicat din sprâncene, derutat.

– Ce este atât de clar?

– De la bun început existența destinului, vă mai amintiți? Am refuzat mereu să accept teoriile dumneavoastră referitoare la destin, dar trebuie să recunosc că m-am înșelat. În această operă totul este scris, de la început. Inclusiv textul meu.

– La naiba, Christian, nu am acum chef de ghicitori! a mormăit Krause, vizibil iritat. Despre ce tot vorbești?

Christian Eichel a zâmbit, cu o strălucire vicleană în privire.

– Răspunde, Bruno: insectă din cinci litere, care simbolizează amestecul nedorit.

Bruno Krause nu a reușit să înțeleagă semnificația subtilă pe care o conțineau cuvintele lui Eichel. Abia începea să i se vadă perplexitatea pe față, când ajutorul

său a încetat să-l mai țină pe ucigașul lui Thule în bătaia armei. Cu o mișcare rapidă și-a proptit pistolul în tâmpla stângă a superiorului său și a tras.

Capul comisarului german a plesnit ca un fruct copt.

– Niciodată nu te-ai priceput să dezlegi cuvinte încrucișate, a șoptit Eichel, ștergându-și fața de sânge cu o strâmbătură de dezgust. Imediat a aruncat cele două arme automate spre Baum și Fleischer. Ucigașii asistaseră la scurta conversație tot atât de derutați ca și ceilalți. Ce mai așteptați, adunătură de incapabili? Terminați-vă treaba!

Diavolul aruncase zarurile, încercând să pună capăt partidei.

Eilert Lang și Simon Darden au reacționat cu întârziere. Surprinzătoarea răsturnare de situație îi paralizase. Primul care s-a dezmeticit a fost Klaus Münzel. Bătrânul nu încetase nici o clipă să-l țintească pe Fleischer. Când l-a văzut că se ridică cu arma în mână a apăsat pe trăgaciul dublu al puștii de vânătoare și i-a împroșcat pieptul cu un infern de pulbere. Nu a mai avut timp să încarce pușca din nou. Günter Baum, de pe podea, l-a străpuns dintr-o parte în alta. Bătrânul s-a împleticit, cu fața descompusă, și s-a prăbușit apoi în fața ușii care dădea spre terasă.

Christian Eichel a deschis focul asupra lui Darden și Lang. Unul dintre gloanțe i-a fărâmat umărul ziaristului, în timp ce altul l-a lovit în plin pe norvegian.

Biologul a simțit cum îl lăsau genunchii. S-a prăbușit, vlăguit, chircindu-se de durere. Intuindu-și sfârșitul inevitabil, s-a hotărât să-și folosească ultimele

forțe pentru a opri atacul demențial al lui René. Ucigașul își recuperase cuțitul și se năpustea furios asupra lui Elke Schultz.

Din când în când realitatea dispărea pentru Lang. Vederea începea să i se încețoșeze. A țintit înainte ca totul să se fi transformat într-un amestec fără formă și a apăsat pe trăgaci. Asasinul francez, ciuruit, a aterizat pe masă, cu o strâmbătură grotescă pe buze.

Eichel nu luase în calcul o rezistență atât de înverșunată. Doi dintre oamenii săi își pierduseră viața în doar câteva secunde. Când a văzut că Lang mai mișca spasmodic pe podea și încerca să-l țintească, s-a pregătit să-i dea lovitura de grație.

Într-o stare vecină cu paroxismul, secretând ură prin toți porii, Elke Schultz nu a ezitat să se repeadă asupra polițistului. A apucat din zbor cutia viorii și, folosind-o drept scut, s-a interpus pe traiectoria glonțului destinat lui Lang.

Proiectilul s-a înfipt în vioara Stradivarius.

Urmând exemplul femeii, acceptându-și moartea, dar hotărât să-și vândă scump pielea, Simon Darden s-a aruncat cu ochii închiși asupra unui Baum descumpănit.

Cât ai clipi din ochi, Eichel s-a văzut aruncat în cămin, în evident dezavantaj. În urma impactului, arma i-a căzut din mână. Elke era hotărâtă să-l omoare. Cu orice preț. S-a năpustit asupra lui ca o furie, lovindu-l cu putere în stomac cu baza cutiei. Văzându-l la cheremul ei, cu respirația tăiată, incapabil să se apere, a încercat să-l strangulеze. Degetele

ei lungi s-au strâns pe gâtul trădătorului precum ghearele unui șoim.

Atunci, în mijlocul acelei dezlănțuiri de violență, Elke a observat tăciunii înroșiți: ardeau în cămin, în dreptul ochilor ei, la câțiva centimetri de mâna ei. Printr-o mișcare pe cât de iute, pe atât de precisă a apucat unul din cleștii din apropiere și a tras spre ea muntele aprins. Tăciunii au căzut ca un blestem pe fața lui Eichel, aprinzându-i părul și hainele.

Urlând ca un animal din cauza durerii cumplite, neamțul s-a smuls din mâinile lui Elke și a reușit să se ridice în picioare; a străbătut încăperea orbește, înnebunit, transformat într-o torță umană, dărâmând în trecere scaune, mese și obiecte, aprinzând stofe și perdele. A reușit să sară peste cadavrul lui Klaus Münzel și a continuat să alerge pe terasă, într-o călătorie spre nicăieri, până ce a dat de o balustradă subțire.

A căzut în gol. Corpul i s-a zdrobit de rampa danei, la doar un metru de apă.

Tremurând, Elke a înțeles că teribila ei misiune nu se încheiase. L-a căutat de îndată pe Lang cu privirea. Zăcea nemișcat, palid, cu viața atârnându-i de un fragil fir de mătase. O slabă pâlpâire de viață i se mai zărea în ochii întredeschiși. Părea să-i spună că o iubește din adâncul sufletului.

Ea ar fi vrut să i se arunce în brațe, să-l sărute, să-l țină legat de viață...

Viața ducea însă o ultimă și tragică bătălie.

Simon Darden și Günter Baum își împletiseră trupurile într-o luptă brutală și inegală, din care primul

avea toate șansele să iasă învins. Se apucau unul pe altul de încheieturile mâinilor, fiecare încercând să-l împuște pe celălalt; își aplicau lovituri sălbatice cu capul și se rostogoleau pe podea ca niște mingi. Ziaristul nu avea forța germanului, dar se lupta cu încăpățânare, în pragul epuizării. Clipele îi erau numărate.

Elke a tras adânc aer în piept. O dată și încă o dată. I-a fost imposibil să-și controleze bătăile inimii. S-a uitat la palme și la brațe, și-a pipăit fața încercând să se recunoască. Într-o stare vecină cu delirul a observat că în salon totul era colorat în roșu. A înțeles că grozăvia nu va înceta până când nu se va vărsa și ultima picătură de sânge.

L-a mai privit o dată pe biolog. În ultimele sale clipe, Lang părea să-i spună ce avea de făcut.

– Da, știu prea bine, a murmurat ea. Blestemat să fii, Eilert, și eu te iubesc. Nu te voi uita niciodată.

A apucat cu mânie vătraiul căminului și a înaintat ca o fantomă în întâmpinarea lui Baum și Darden, scuturată de un plâns tăcut, gâtuit; speriată de rolul monstruos care îi revenea în piesă.

Cuprinsă de o neîndurare rece ca gheața, cu sclipiri de nebunie în priviri, a așteptat cu aplomb să poată vedea ceafa lui Baum și să rezolve totul dintr-o singură lovitură, cu precizia unui *pizzicato*, rapid și puternic, între călușul și bara viorii.

După ce a găurit craniul germanului, a lăsat să cadă pe podea bara de fier și s-a prăbușit.

35
AȚA ZIDARULUI

Cinci zile mai târziu, cu o cursă regulată a British Airways, Simon Darden a aterizat pe aeroportul Heathrow, însoțit de doi avocați pe care Roger Alton, editor al *The Guardian*, îi trimisese în Spania pentru a grăbi formalitățile complicate care îl reținеau pe ziarist. Deși îi înțeleseseră rolul în cele întâmplate, autoritățile spaniole nu i-au permis să părăsească țara înainte de a se asigura că o sumă importantă fusese depusă pe post de cauțiune și de a fi primit din partea consulului britanic garanții depline că ziaristul va compărea în fața instanței atunci când acest lucru va fi cerut de judecătorul de caz.

Când Alton l-a văzut apărând pe poarta de la sosirile internaționale, inima i-a tresărit. Ai fi zis că Darden îmbătrânise în doar o săptămână. Mergea cu capul plecat, cearcăne adânci de culoarea cenușii îi afundau ochii și se părea că albise.

După ce au schimbat câteva cuvinte cu responsabilul ziarului, avocații au înțeles că acesta dorea

să discute cu Darden între patru ochi și și-au luat rămas-bun.

– Vreo veste? a bâiguit Simon fără vlagă când Alton l-a îmbrățișat cu putere. Ai grijă, durerea de la umăr este încă insuportabilă.

– Nu. Încă nimic.

– Nu se poate.

– Poate va trebui să ne pregătim pentru ce e mai rău.

– Nu. Brian și Claudia trăiesc, Roger, l-a asigurat Darden, apucându-l pe editor de reverele pardesiului. Dacă ar fi fost uciși, aș fi știut, înțelegi? Ar fi urlat inima în mine.

– Da, înțeleg. Nu vreau să te prăbușești, mă auzi? Vom rămâne cu toții în picioare, întregi, până când poliția va descoperi o pistă, i-a dat asigurări Alton, mâhnit. Deocamdată nu avem nimic. Iar John nu ne poate ajuta prea mult în starea în care se află.

– Cum se simte?

– Rău, dar va rezista. Cel puțin asta spun medicii de la Royal London Hospital. A primit o lovitură foarte puternică. O fractură teribilă a occipitalului, a spus el, ducându-și mâna la creștet. A ieșit ieri din comă după aproape șase zile de inconștiență.

– Mai spuneți-mi încă o dată ce s-a întâmplat, i-a cerut Simon, în timp ce se îndreptau spre parcarea terminalului curselor internaționale.

Alton i-a povestit amănunțit ceea ce Simon știa în linii mari. La câteva ore după telefonul pe care îl dăduse dintr-o zonă de serviciu a autostrăzii, între Paris și Lyon, câțiva necunoscuți au pătruns în ceea

ce fusese domiciliul său; l-au lovit pe Stewart, care moțăia pe o sofa, apoi i-au luat ostatici pe Claudia și pe Brian. Poliția a descoperit în paturile lor urme de cloroform, ceea ce explica de ce nici un vecin nu a auzit vreun strigăt de ajutor.

– Scotland Yard spune că e vorba de profesioniști, Simon. Nu au forțat ușa de la intrare a clădirii, nici pe cea a apartamentului. Nu au lăsat urme. Totul e la locul său. Probabil că i-au dus ca pe niște pachete și i-au așezat într-o mașină, a presupus editorul.

– Ticăloșii ăștia sunt adevărați profesioniști. Familia mea e asul lor din mânecă. Sunt sigur că în acest moment ei știu deja că m-am întors în Anglia. Vor lua legătura cu mine, a afirmat cu convingere ziaristul.

– Spune-mi, ai aflat toată povestea? a întrebat Alton în timp ce deschidea portiera mașinii.

Simon l-a privit din partea cealaltă, îndurerat. S-a sprijinit cu mâinile de capota mașinii și și-a plecat capul.

– Da. Am aflat-o, l-a asigurat el. Atunci a simțit atingerea ușoară a unei cheițe care i se mișca pe piept, iar secvența numerică pe care biologul îl pusese să o memoreze i-a apărut în minte.

– Mărturisesc că sunt nerăbdător, a admis editorul lui *The Guardian*. Va fi știrea secolului. Hai, urcă și povestește-mi totul.

Darden s-a încruntat și s-a opus.

– Îmi pare rău, Roger. Vei rămâne fără poveste.

– Poftim?

– Așa cum ai auzit. Nu există nici o poveste, prietene. Nici nu va exista cât timp familia mea nu se află în siguranță. Chiar în cazul în care totul se va termina cu bine, ea tot nu va exista. Nu vreau să mă joc cu nitroglicerina. Nici acum și nici în viitor. Am fost un prost. Un mare prost.

– Nu știi ce vorbești, Simon. Lumea trebuie să știe adevărul.

– Cel care nu știe absolut deloc ce vorbește ești tu, Roger. În ceea ce mă privește, lumea se poate duce dracului! Unde e butonul? a întrebat Darden cu un sarcasm crispat, ciocănind expresiv caroseria mașinii cu degetul arătător. Uite ce fac eu cu lumea, Roger Alton: buuuum! Vezi? Câți suntem? Șase, șapte miliarde? Nu contează! Milioane de cretini să se ducă la dracu', printr-o acțiune rapidă și miloasă! Lumea, ai spus? Nu mă face să râd!

– Am impresia că ai luat-o razna. Cred că ai nevoie de odihnă. Povestea asta te-a afectat infinit mai mult decât îmi închipuiam, a îngăimat Roger, descumpănit.

– Am văzut infernul cu ochii mei. Nu știi ce înseamnă asta. Cred că de acum înainte nimic nu mă va mai putea afecta vreodată. Lumea nu merită să fie salvată. Adevărul nu o va izbăvi și nici nu o va face mai liberă. Aproape că nu mai există oameni drepți. Lot greșea. Îngerii aveau dreptate.

– Lot? Îngerii? Pot să știu și eu despre ce vorbești?

– Las-o baltă, că nu vei putea înțelege nici dacă ți-ai propune acest lucru, dar să nu-ți faci griji: aberația asta are viață lungă. Banda de nemernici din

G-8 va face în așa fel încât mormanul ăsta de dejecții să mai rămână pe orbită câteva secole.

Editorul lui *The Guardian* a evitat privirea ziaristului. În ochii săi se zărea un foc înspăimântător, în stare să ardă planeta de la un capăt la altul. S-au urcat în mașină și au păstrat o tăcere încordată bună parte din drum.

– Ce știi de femeia aceea, violonista? A scăpat cu bine? s-a interesat Alton, temător.

– Singurul lucru pe care îl știu despre Elke este că autoritățile germane au repatriat-o acum două zile, a răspuns Darden, abătut. Nu ne-am mai văzut. Am ieșit din casa aia în două ambulanțe. Ieri, la tribunal, l-am întrebat de ea pe unul dintre funcționari. L-am rugat să-mi spună măcar cum se simte. Mi-a răspuns că au ținut-o sub observație într-un spital din Palma de Mallorca, într-o stare de alienare vecină cu demența. A trebuit să fie sedată. Sper să-și revină.

– Dumnezeule, a bâiguit Alton.

– Știi ceva? Cred că asta o să-ți povestesc. Vei avea o poveste extraordinară care va ocupa mai multe pagini, a exclamat Simon, izbucnind într-un râs cinic. Eilert și ea au ajuns să se iubească, într-un fel ciudat, bolnăvicios, cum nici nu s-ar fi putut altfel.

– Glumești?

– Absolut deloc.

– Mi se pare de necrezut.

– E logic. Ești un om prea pragmatic, dar să știi că așa a fost, pentru o scurtă vreme s-au iubit intens. Am văzut cu ochii mei.

– Foarte bine. Dacă spui tu, în mod sigur așa a fost, a admis Alton care nu mai avea chef să continue discuția. A schimbat repede subiectul. Ascultă, Simon, Scotland Yard vrea să te interogheze, dar presupun că mai întâi ai vrea să dormi un pic, nu-i așa? Te las acasă și trec să te iau mai târziu, peste vreo două sau trei ore?

– Nu. Du-mă la Royal London Hospital, te rog. Vreau să-l văd pe John.

– Ți-am spus că nu e conștient. Poate că nu e o idee bună.

– Ba da. Dacă el nu poate vorbi, voi vorbi eu pentru amândoi.

Alton nu a mai spus nimic. L-a dus pe ziarist până la intrarea principală a centrului medical. Darden a îngăimat câteva cuvinte de mulțumire și a coborât din mașină. După ce a întrebat în ce rezervă era John Stewart, a căutat liftul și a urcat la etajul cinci.

A întredeschis încet ușa camerei 614. A văzut o infirmieră. În picioare, lângă pat, tocmai schimba perfuzia fotografului și nota datele în fișa de observație. L-a privit cu neîncredere.

– Vă rog să mă scuzați, dar vizitele la acest pacient sunt limitate, a șoptit ea. Sunteți o rudă?

– Nu. Sunt doar un bun prieten. Vă rog să-mi permiteți să rămân numai câteva minute. Nu-l voi deranja, vă asigur, a rugat-o el, trist. Cum se simte?

– Datele sunt bune. Activitatea cerebrală pare normală. Acum câteva ore a întredeschis ochii și a clipit, dar starea lui este încă instabilă. Aveți grijă să nu faceți zgomot, l-a sfătuit ea.

– Înțeleg. Vă mulțumesc. Nu stau mult.

Cu pași ușori, femeia a ieșit din rezervă. Darden a tras ușor un scaun lângă pat și s-a așezat. A rămas absent, cuprins de o tristețe ciudată. Doar ochii și o parte foarte mică din fața bonomă a lui Stewart se zăreau din bandajul gros care îi acoperea capul.

– Ce ți-au făcut, prietene? a murmurat el.

I-a atins ușor mâna. Deodată, un reflex a părut să anime degetele fotografului.

– Sunt eu, Simon. Totul va fi bine, i-a șoptit el la ureche. Vei trece peste asta. În curând, acest vis urât se va sfârși pentru toată lumea. Vom merge la granița cu Canada, la casa ta din munți. Vom repara canoele vechi, vom vopsi cu lac porticul și îl vom asculta în fiecare seară pe Neil Young cu o sticlă din bourbonul tău blestemat alături, până vom izbucni în plâns și vom cădea sub masă.

Un tremur ușor a animat mâna lui John.

– Mă auzi, nu-i așa? Sunt sigur că mă poți auzi, a șoptit ziaristul. Vom merge să vânăm cerbi cu arcul. De data asta n-o să ne lăsăm trădați de miros. O să petrecem o săptămână nenorocită fără să mâncăm carne, cum ne-a învățat indianul ăla bețiv, prieten cu tine.

Pe măsură ce vorbea, ochii ziaristului se umpleau de lacrimi. Cincisprezece minute mai târziu, transformat într-o umbră, a părăsit încăperea. S-a oprit pentru câteva clipe în prag, a tras adânc aer în piept și a ieșit.

Afară era frig. Și-a ridicat gulerul paltonului, și-a aprins o țigară și s-a plimbat fără o țintă anume, rătăcit,

cu mâinile în buzunare, privind lipsit de interes vitrinele, pline de decoruri în culori vii. Mai erau doar câteva zile până la Crăciun. Chipul lui Brian i-a răsărit în minte atunci când a trecut prin fața unui magazin de jucării.

S-a oprit în cele din urmă în fața unui chioșc și a trecut în revistă, absent, mulțimea de publicații și ziare expuse. Nu s-a putut abține să nu examineze amănunțit prima pagină din *The Guardian* și să nu schițeze un zâmbet contrariat văzând insuficienta inspirație a subordonatului său, Richard Garnet, în alegerea titlurilor știrilor. Miza întotdeauna pe senzațional.

S-a gândit că redactorul avea totuși motive să facă asta.

Tocmai se pregătea să-și continue drumul când prezența unui bărbat, care se oprise în spatele său, l-a făcut să tresară. Înfățișarea lui era cea a unui englez, cu o ținută aristocratică: păr argintiu, pieptănat cu grijă, palton impecabil, trei sferturi, din stofă albastră. Se sprijinea într-un baston subțire din lemn de jugastru, în timp ce ochii îi săreau de la un titlu la altul cu o expresie amuzată.

– Ce ciudat! Nu vi se pare totul foarte ciudat? a întrebat cu o voce plăcută, privindu-l cu coada ochiului.

– Mă scuzați, nu știu despre ce e vorba, a răspuns Darden, fără chef.

– Ei bine, mă amuză să văd cum aceeași știre este tratată altfel în fiecare ziar. Mă refer la vizita Sanctității Sale Benedict al XVI-lea în Turcia, a arătat cu bastonul spre unul dintre ziare. Uitați, aici se zice că

a reprezentat o umilință pentru Europa creștină, în timp ce pentru ceilalți a însemnat o apropiere încurajatoare și pozitivă între Orient și Occident. Sau ce spuneți de titlurile referitoare la vizita lui George Bush ori la lansarea rachetelor din Iran? Foarte ciudat!

Simon a dat din umeri. Erau lucruri evidente. Cu atât mai mult în ochii unui ziarist obișnuit să se adapteze stilului care, dincolo de forme, era influențat de tendința politică a grupului de editori.

– Este firesc. Cerneala se îngroașă în funcție de unele interese. Știți cum e: conservatori, laburiști...

– Cerneala se îngroașă? Îmi place expresia. Nu se folosește în America! Ar trebui să existe! a spus el cu mândrie. Da, orice, pentru a pune în dificultate și mai mult adversarii! Presupun că așa se formează opiniile, prin mesaje atât de subtile.

– Da, așa, printre multe alte strategii, care mai de care mai viclene, a scurtat-o Simon, plictisit. Acum vă rog să mă scuzați, dar trebuie să plec. Bună seara.

– În ce direcție mergeți? Vă deranjează dacă vă însoțesc?

– Nu merg într-o direcție anume..., a spus ziaristul, nu prea dispus să converseze.

– De fapt, nici eu nu mă îndreptam într-o direcție anume. La vârsta mea ar fi un lux. Oricum, sunt în trecere, ca un simplu turist.

Simon i-a aruncat o privire ursuză. Nu avea chef să înceapă o conversație plicticoasă, presărată de banalități și complimente.

– Îmi pare rău că nu pot fi mai politicos, dar am o zi proastă și nu am poftă de vorbă. Scuzați-mă. Bună seara.

S-a întors și a grăbit pasul. Vocea bărbatului, acum pe un ton sec, l-a oprit.

– Toți avem zile proaste, domnule Darden. Dacă nu vreți să vorbiți, nu vorbiți, dar permiteți-mi să vă spun câteva lucruri.

– Cum de știți cum mă cheamă? a întrebat ziaristul, iritat, răsucindu-se pe călcâie.

– Ei bine, asta mi-e meseria, să știu totul, i-a spus necunoscutul ridicând din umeri. Apoi s-a apropiat, arborând un zâmbet ușor.

– Cred că încep să înțeleg.

– Mă bucur. Să mergem, să facem o mică plimbare, ne va face bine amândurora, a propus el. Dar, dacă sunteți obosit și vi se pare mai convenabil, putem discuta comod în mașina mea.

Domnul a arătat cu bastonul o elegantă limuzină neagră, pe cealaltă parte a străzii. Un șofer în uniformă îi observa, drept ca un stâlp, lângă portieră.

– Cine sunteți dumneavoastră? Ce vreți de la mine? a întrebat Darden, tot mai crispat. Răspundeți! Ce ați făcut cu soția și cu fiul meu?

– Aveți dreptate, nu m-am prezentat. Pentru englezi formalitățile sunt un ritual sacru. Regret că nu pot să-mi dezvălui numele. Sunt Ața Zidarului...

– Ața Zidarului?

– Mulțumită acestui modest instrument, lumea noastră a fost construită într-o perpendicularitate

impecabilă, a zâmbit el. Colțari, compasuri, nivele și ațe ale zidarului, din vremurile îndepărtate ale lui Solomon.

– Nu mă interesează arhitectura. Ce s-a întâmplat cu familia mea? l-a întrerupt ziaristul cu o înfățișare ursuză și o voce dură.

Ața Zidarului s-a uitat la ceas, apoi l-a privit cordial.

– În acest moment este cinci fără douăzeci, a constatat el. La ora șase fix soția și fiul dumneavoastră vor fi puși în libertate, vii și nevătămați, într-un anumit loc din Londra, ca dovadă a bunăvoinței noastre, dar înainte va trebui să mă ascultați. Facem o plimbare?

Simon Darden a înțeles că trebuia să se liniștească și să-și stăpânească impulsul violent de a-l apuca de guler pe individ și a-l lovi cu putere. A strâns din dinți și a tras aer în piept până când și-a potolit emoțiile și sentimente contradictorii care îl sufocau.

A acceptat.

– După cum văd, nu vă interesează arhitectura. Ce spuneți atunci de istorie?

– Istoria? Recunosc că în ultimul timp mă fascinează minciunile istorice. Efectiv încep să mă gândesc că tot ce se spune în cărți e o uriașă scornească, urzită de cei ca dumneavoastră, a murmurat el cu dispreț.

– O, Simon, nu vorbi așa! Amândoi suntem suficient de inteligenți pentru a nu ne opri asupra unor entelehii plicticoase, a glumit Ața Zidarului. Toți spunem că vrem să căutăm adevărul și în același timp nu manifestăm nici un interes real pentru el. Iisus

Hristos nu a răspuns când a fost întrebat ce este adevărul, iar Buddha și-a lăsat interlocutorul cu întrebarea pe buze. S-a întors și a plecat. Foarte relevant. Îmi amintesc că în biblioteca familiei mele am găsit operele lui Remy de Gourmont. Le cunoașteți?

– Nu am avut plăcerea.

– Era ziarist, la fel ca dumneavoastră. Acest francez avea obiceiul să spună că cincizeci de martori spun cincizeci de adevăruri.

– Asta e demagogie. Nu i-am putut suferi niciodată pe sofiști.

– Pentru că tot ați pomenit de Grecia clasică, vă voi aminti teribilul destin al lui Oedip: cel care se încăpățânează să caute adevărul trebuie să țină seama de pedeapsa pe care o presupune dezvăluirea lui.

– Înțeleg. Vă referiți la Eilert Lang, nu? Dumnezeule, ce rușine!

– Omul s-a amestecat în treburile noastre. A luat lucruri care ne aparțin: hârtii, documente, dar trebuie să admit că, într-adevăr, cazul său este teribil. O tragedie!

– Mă emoționează compasiunea dumneavoastră. Dacă veți vărsa o lacrimă, spuneți-mi-o și vă voi oferi batista mea.

– Vă rog să nu fiți cinic. În aceste clipe dumneavoastră trageți foloase de pe urma acelei virtuți.

Simon Darden s-a oprit. L-a privit drept în față cu o ură nesfârșită pe acel asasin atât de manierat și cu o voce imperturbabilă.

– Chiar în clipa asta sunt victima unui șantaj infect. Iată singurul adevăr. Intuiesc unde vreți să ajungeți. Încercați să-mi cumpărați tăcerea, nu-i așa? Se înțelege că o veți avea, puteți fi liniștit!

Ața Zidarului l-a privit flegmatic.

– Chiar nu pricepeți?

– Ce nu pricep?

– Că nu are nici o importanță faptul că Hitler nu a murit la Berlin, domnule Darden. Acest aspect este doar anecdotic, un fleac. Nu mă credeți? Dacă vă îndoiți, întrebați-i pe toți oamenii care trec pe lângă noi dacă le-a afectat viața într-un fel sau altul. Vă asigur că veți avea o enormă surpriză. Pe nimeni nu interesează așa ceva.

Au rămas tăcuți câteva clipe. Darden a privit în jur. Pe lângă ei treceau o mulțime de anonimi. Toți păreau grăbiți. Ața Zidarului a ridicat ușor bastonul, îndreptându-l spre unii sau alții.

– Priviți-o pe femeia aceea, a șoptit el, arătând spre o funcționară care cobora din autobuz. În mod cert coboară în fiecare zi în această stație, cu aceeași înfățișare chinuită. Poate că a întârziat să își ia copilul acasă. Muncește multe ore și câștigă puțin. Iar bărbatul care merge taciturn, aproape sigur că se gândește cum să-și rezolve numeroasele probleme. Arată de parcă ar fi divorțat de curând. Iar acela, cel de dincolo, ca și cum ar fi copleșit de plata facturilor. Uitați-vă la ei, uitați-vă cu atenție. Hitler, spuneți dumneavoastră? Ce prostie! Lumea a devenit un lucru foarte complex, Simon. Nimeni nu se mai interesează și nu mai dă deloc atenție

chestiunilor care nu se află în sfera interesului imediat. Sunt o masă tăcută, ascultătoare, preocupată doar de siguranța ei, de consolidarea poziției ei pe tabla de șah și de acele satisfacții imediate. Un meci de fotbal, o cină bună, mai mulți bani, o relație amoroasă...

– Nu-i așa. Greșiți dacă îi considerați simpli pioni în jocul dumneavoastră macabru.

– Ba sunt niște pioni. Dați-mi voie să continui. În altă ordine de idei, dar într-o formă ceva mai ambiguă, toți par să se intereseze de ce se întâmplă în lume, de ce spun ziarele și televiziunile: economia, schimbările climatice, securitatea internațională, terorismul, imigrația... Pe toate aceste subiecte comune ei le amestecă în cafeaua cu lapte de dimineață și conversează cu însuflețire la ora mesei. Sugerează cu vehemență ba un lucru, ba altul. Într-un fel, câteva minute devin dictatori liberali, după vechea modă a tiranilor luminați ai Greciei antice, în stare să rezolve totul, cu *Republica* lui Platon într-o mână și cu biciul în cealaltă. Iar după ce au făcut toate astea se întorc la muncile și rutinele lor de zi cu zi. Într-un fel, faptul de a se ști pe un butoi cu pulbere care poate exploda în orice clipă îi face să-și accepte soarta și să înțeleagă că, la urma urmelor, nu o duc chiar așa de rău. În sinea lor se bucură că sunt atât de limitați, atât de neînsemnați. Gândul ăsta îi scapă de obligația de a avea o cât de mică inițiativă și liniștește, în trecere, vocea mică și supărată care este conștiința lor. Apoi dorm ca niște prunci nevinovați.

– Discursul dumneavoastră începe să mi se pară absolut dezgustător, a afirmat Darden cu o strâmbătură. Îmi închipui că acum va veni ce e mai bun.

Pentru o clipă, ochii Ației Zidarului au avut o lucire derutată.

– Altceva? Nu. Nu mai este nimic altceva.

– Ba este limpede că mai e ceva. Nu mă credeți prost. Permiteți-mi să continui de unde v-ați oprit dumneavoastră, a propus ziaristul, cu o privire dușmănoasă. Evitați cu perfidie să vorbiți de scopul final pe care îl urmăriți dumneavoastră și oamenii dumneavoastră când alimentați această stare de lucruri. Da, așa este: toți stăm pe un mare butoi de pulbere. Bună metaforă! Problema este că dumneavoastră aveți fitilul și poate voința de a face ca butoiul să sară în aer în oricare din aceste zile. Mă înșel oare?

– Noi nu facem decât ceea ce lumea..., toată lumea, ne cere.

– Vă felicit. Este un plan magistral. Eilert Lang a reușit să mă facă să-l înțeleg. Ce ușor și amuzant trebuie să fie să manipulezi evenimentele, să analizezi poziția în care va ajunge partida, dacă este mutată o piesă sau alta! De câte ori ați făcut acest lucru?

– Doar când nu avem încotro, a dat asigurări Ața Zidarului, imperturbabil.

– Haideți, recunoașteți! Până și un copil ar fi în stare să vadă că în câțiva ani Europa va deveni un haos, a spus Darden. Lumea întreagă va fi zguduită, de la nord la sud, de la est la vest. Sistemul se va prăbuși cu zgomot, vor izbucni războaie pentru apă, pentru

controlul asupra surselor de energie, milioane de ființe disperate vor asalta un Occident terorizat, dispus să-și apere resursele și identitatea într-o luptă pe viață și pe moarte. Violența și ura dintre rase se vor dezlănțui în orașe, ca o inundație de neoprit. Când se va întâmpla, acele milioane de cetățeni anonimi...

– ...ne vor cere să preluăm controlul, a concluzionat Ața Zidarului. Totdeauna s-a întâmplat așa, de-a lungul veacurilor. Amintiți-vă cum atât de republicanii senatori ai Romei i-au dat puterea unui despot când totul se clătina.

– Strălucit, trebuie să recunosc. Din păcate, veți domni atunci peste un morman de ruine.

– Imperiile se reconstruiesc. O lume nouă va renaște ca pasărea Phoenix din propria-i cenușă. Un adevărat Reich de o mie de ani! Un timp de pace și prosperitate! Vreți să continuăm plimbarea? Umezeala începe să-mi pătrundă în oase.

– Nu am de gând să mai fac nici un pas în compania dumneavoastră. Terminați cu ceea ce aveți să-mi spuneți și să ne despărțim.

– Cum doriți. Regret că sunteți atât de puțin dispus la dialog. Așa cum v-am spus, ne vom îndeplini promisiunile. În curând veți putea să vă îmbrățișați familia, dar trebuie să vă reamintesc că asta are un preț. Tăcerea dumneavoastră.

– Mai aveți să-mi spuneți ceva?

– Va trebui să ne înapoiați documentele pe care ni le-a furat Lang.

– Documentele? Ce documente?

– Nu încercați să ne trageți pe sfoară.

– Vă asigur că nu știu despre ce vorbiți.

Ața Zidarului l-a privit cu neîncredere timp de câteva momente.

– Foarte bine. Vă cred. Ascultați-mă, domnule Darden. Mie nu-mi place să amenințe, nu e stilul meu, a spus el, sprijinindu-se în baston. Cu toate acestea, mă văd obligat să vă spun foarte limpede că, în cazul în care acest pact nu este respectat, dumneavoastră și familia dumneavoastră...

– Mai puține vorbe!

– Perfect. Mai vreau să adaug un ultim lucru...

– Vă ascult.

– Mâine, pe când vă veți bea cafeaua, ascultați cu atenție știrile. Veți înțelege cât de important este scopul pe care îl urmărim. Pentru idealurile noastre suntem în stare să sacrificăm chiar și ce avem mai scump.

– Am priceput.

– Adio, Simon Darden. Noroc! Nu ne vom mai vedea.

Edwin Drake, Ața Zidarului, unul din cei douăzeci și unu de membri ai Ultimei Thule din America, s-a îndreptat cu pași hotărâți spre mașină.

Ziaristul l-a urmărit cu privirea până când silueta s-a pierdut în mulțime.

O oră mai târziu, telefonul a început să sune. Roger Alton, euforic, îl anunța că atât Claudia, cât și Brian fuseseră eliberați în apropiere de Queen's Park.

În ciuda veștii fericite, Simon Darden nu a putut să nu simtă povara teribilă a înfrângerii strivindu-i inima.

36
PENTRU UN IDEAL

Când Simon a ajuns la redacția *The Guardian*, dimineața târziu în ziua următoare, a avut imediat senzația ciudată că ar fi lipsit o perioadă îndelungată. Deși vestea despre sechestrarea familiei sale provocase vâlvă, nu a trebuit să facă față nici uneia dintre situațiile stânjenitoare cu care aștepta să se confrunte. Pentru prima oară în viață a mulțumit faptului că stăpânirea emoțiilor făcea parte din patrimoniul cultural britanic. Totdeauna detestase cumpătarea socială care acum îl scutea de datoria de a se opri și a răspunde cu o înfățișare de circumstanță la sobrele cuvinte de încurajare pe care unii și alții le pronunțau când trecea pe lângă ei. Nici măcar surâzătoarea Susan Schuett, copleșită de corespondență și telefoane, nu i-a mai făcut, ca de obicei, din ochi cu o expresie complice. Pur și simplu nu l-a observat.

La Externe nimic nu părea să se fi mișcat din loc. O armată disciplinată de redactori se lupta cu paginile

și știrile zilei în mijlocul obișnuitei harababuri și al gălăgiei.

Darden s-a gândit că doar el fusese în afara lumii.

Richard Garnet, redactorul-șef, a făcut ochii mari când l-a văzut apropiindu-se.

– Doamne, Simon, ce spaimă am mai tras! Cu toții ne-am simțit groaznic, groaznic! s-a bâlbâit el în fața vizitei neașteptate. S-a ridicat în picioare și l-a îmbrățișat îndelung. Ce faci aici? Nu ar trebui să fii alături de familie?

– Totul e bine, fii fără grijă, a murmurat ziaristul. Am venit să rezolv câteva lucruri. Voi pleca imediat.

– Ați plătit, nu? a întrebat Richard, privindu-l năucit. Evident, ce întrebare prostească mai pun și eu!

– Poftim?

– Răscumpărarea.

– Răscumpărarea? Ah, da, desigur, răscumpărarea!

– Ieri zvonul a circulat peste tot.

– Ce zvon?

Garnet l-a privit descumpănit.

– Se comenta în numeroase grupuri că santinelele, Scott Trustul, au ajutat la strângerea sumei pe care o cereau răpitorii pentru Claudia și Brian, i-a explicat Richard, căutând în privirea lui Darden confirmarea spuselor sale. E adevărat, nu-i așa?

– Da, e adevărat. Totul s-a rezolvat mulțumită lor, dar aș prefera să nu vorbesc despre asta acum. Presupun că mă înțelegi.

– Bineînțeles, te rog să mă scuzi, sunt o catastrofă, doar mă cunoști, tactul nu mă caracterizează.

Darden s-a străduit să arboreze un zâmbet satisfăcut. A început să fie conștient de faptul că revenirea la normalitate, reintegrarea lui în viața de toate zilele vor presupune un efort supraomenesc.

– Spune-mi, cu ce te ocupi acum? a întrebat el distrat, aruncând o scurtă privire asupra paginilor pe care Garnet le avea deschise pe monitor.

– Încercam să condensez un articol despre mașinațiunile lui Blair, a explicat șeful cu o înfățișare frustrată. Este excelent. Va stârni multe discuții, deși este imposibil să tai din el fără să-l compromit total. I-am spus și lui Alton. Probabil că îl vom publica peste câteva zile. Catastrofa ne obligă să schimbăm întreaga agendă în numărul ăsta.

– Catastrofa? Ce catastrofă?

– Nu ai auzit la radio?

– Nu, nu am auzit nimic.

– Cutremurul, tsunami-ul din Atlanticul de Sud.

– Poftim?!

– Mă mir că nu știi nimic chiar dacă ești într-o situație grea. Uite, ai aici o grămadă de știri de agenție. Citește-le, l-a invitat el, arătându-i un vraf de hârtii. S-a întâmplat la patru dimineața. O deplasare a plăcilor tectonice de pe fundul mării, în zona Weddell, în apropierea coastelor Antarcticii.

Simon Darden înmărmuri.

– Un cutremur! În apropierea Antarcticii?

– Da, Simon, Antarctica, Polul Sud! a exclamat Garnet.

Ziaristul și-a lăsat servieta pe podea și s-a prăbușit neîncrezător într-un scaun. Cufundat într-o stare ireală, l-a auzit pe colegul său explicând cum un cataclism cu o intensitate de șapte grade pe scara Richter a zguduit o placă continentală în apropiere de Antarctica, mai mult de trei minute, provocând scufundarea unei fâșii întinse de coastă la nord, în regiunea cunoscută sub numele de Țara Reginei Maud. Milioane de tone de gheață și pietre s-au prăbușit în urma rupturii violente.

Convulsia generase un devastator tsunami, un val gigantic care lovise extremitatea sudică a Africii și insula Madagascar, și, după ce străbătuse întregul ocean Indian, se spărsese de coastele Indiei, Sri Lanka, Sumatrei, Javei și Australiei.

Cuvintele Aței Zidarului i-au răsunat iarăși în minte.

Nu mai încăpea nici o îndoială. Ultima Thule își sacrificase sanctuarul.

Simon Darden a înțeles că o explozie nucleară multiplă îngropase pentru totdeauna Baza 211, acel Shangri-La din Neuschwabenland al celui de Al Treilea Reich.

Crucea de sub Antarctica.

– Simon! Ce e cu tine? Te simți bine? l-a zgâlțâit Garnet. Te-ai făcut galben precum ceara! Vrei să-ți aduc puțină cafea din aia scârboasă de la automat?

– Poftim? Nu! E doar o amețeală. Totul e în regulă, mă duc să-mi dau cu apă rece pe față.

Câteva minute mai târziu, în timp ce se ștergea pe obraz, Darden și-a văzut ochii în oglindă. A fost

surprins de teama din privire. Șocat, și-a urmărit liniile feței, ca și cum ar fi descoperit fizionomia unei ființe cunoscute și în același timp străine.

– Blestemat să fii! a șoptit el. Ești un laș, un laș mizerabil, mă faci de rușine, Simon Darden!

Și-a încheiat nasturii de la cămașă. Cu un mers hotărât, s-a îndreptat spre biroul lui Roger Alton. Editorul lucra înconjurat de rapoarte și pagini, cu o înfățișare concentrată. A zâmbit larg când l-a văzut.

– Roger, trebuie să vorbesc cu tine. Poți să-mi acorzi câteva minute?

– Bineînțeles, intră, ia loc, l-a invitat el. Cum se simt ai tăi?

– Bine, încântați că Scott Trust a plătit răscumpărarea pentru ei, a spus el, ironic.

Alton și-a reținut un râs ușor, dar nu prea i-a reușit.

– Ei bine, eu nu am făcut decât să răspândesc zvonul care mi s-a părut cel mai credibil. Televiziunea a insistat că soacra ta este o aristocrată, dintr-o veche familie bogată din Bath, nu-i așa? La câteva ore după răpire a făcut declarații la BBC, spunând că averea ei s-a redus considerabil în ultimii ani. Este mai bine ca lumea să creadă că a fost opera unor infractori obișnuiți.

– Da. Totul e în regulă. Să lăsăm lucrurile așa cum sunt, a convenit Darden. Vreau să-ți spun că îți sunt recunoscător pentru tot ce ai făcut, Roger. Simt că îți datorez scuze. Purtarea mea de ieri a fost de neiertat. Eram foarte nervos.

– A trecut, liniștește-te.

– Am luat o hotărâre. Acum câteva clipe, l-a anunțat ziaristul. Mai vrei povestea aia?

– O ai?

– Completă. Teribilă. Dincolo de orice închipuire.

Alton l-a privit în tăcere. Era evident că Simon urma să pună unele condiții. S-au așezat la masa la care editorul își ținea ședințele cu cei din conducerea ziarului.

– Ce anume te-a făcut să-ți schimbi părerea? Ieri spuneai că lumea nu merită să fie salvată.

– Mi-am amintit de Eilert Lang. Mi-a venit în minte privirea lui, a murmurat pe un ton grav Simon. Dincolo de a căuta să se răzbune pentru tot ce i-au făcut asasinii ăia, scopul lui era să scoată adevărul la lumină. Cred că mie îmi revine sarcina de a-i îndeplini ultima dorință. Altfel, moartea sa și cea a atâtor altora ar fi zadarnică.

– Mi se pare corect.

– Vei avea povestea, Roger, atât de explozivă, uimitoare și spectaculoasă, încât multe săptămâni ochii întregii lumi vor fi îndreptați spre *The Guardian*, dar trebuie să-ți cer niște lucruri.

– Spune.

– Dă-mi un răgaz de șase luni. Am nevoie de cel puțin șase luni pentru a pune în ordine tot ce știu. Am cheia și combinația seifului în care a ascuns Eilert documentele pe care a reușit să le smulgă celor din Ordinul Thule. Se află aici, la Londra. Încă nu știu cum le voi scoate din bancă, pentru că mă vor

urmări de aproape de acum înainte. Dar le voi scoate. O să găsesc o soluție.

– Foarte bine.

– Siguranța Claudiei și a lui Brian...

– Ce vrei să fac?

– Ai mulți prieteni în cercuri influente, în guvern și în parlament, oameni puternici, a spus Darden. Te rog să faci tot ce se poate. Familia mea are nevoie de o altă identitate. Trebuie să plece imediat din Anglia. Găsește-le un domiciliu într-unul din colțurile cele mai ascunse ale globului. Ai grijă ca oameni de absolută încredere să îi păzească.

– Fii fără grijă!

– Și încă ceva. Păstrăm legătura, Roger. O să-ți dau de veste sub ce formă și când vom putea comunica. Voi încerca să te țin la curent cu toate, l-a asigurat el, ridicându-se în picioare.

– Unde ai de gând să te duci?

Darden s-a oprit în ușă și l-a privit cu șiretenie.

– Toți știm un loc în care ne-am duce atunci când am afla că lumea mai are de trăit doar câteva ceasuri, nu? Acolo mă duc și eu!

37
LOCH SHIEL

Elke Schultz și-a mijit ochii când stewardesa, după ce a atins-o ușor pe umăr, i-a șoptit că trebuia să-și pună centura. Și-a frecat ochii și a privit adormită pe hublou. Avionul coborâse și zbura peste o mare de câmpii verzi, luminate de soarele începutului de vară. Instinctiv, a pipăit cutia viorii. Apoi a zâmbit.

Câteva minute mai târziu, aparatul ateriza pe aeroportul din Edinburgh.

După ce și-a luat bagajul, violonista a traversat terminalul, căutând câteva toalete mai depărtate. S-a încuiat într-una din cabine și a scos din geanta de mână o mică pudrieră și o perucă. Când a fost sigură de cum arată, a întredeschis ușa cabinei și a privit cu atenție în jur. Nu a văzut pe nimeni. A început să-și retușeze cu calm machiajul în fața unei oglinzi. După ce și-a dat pe buze cu un ruj de culoare roz, și-a înclinat obrazul cu o expresie de satisfacție și a ieșit, ascunzându-și privirea în spatele unor ochelari de soare mari și întunecați.

Și-a petrecut timpul cumpărând presa zilei, câteva reviste, o hartă, bomboane de ciocolată și caramele. Apoi s-a așezat în fața vitrinei unei agenții de închiriat mașini și a scos cheile unui vehicul pe care îl rezervase cu câteva săptămâni în urmă.

Două ore mai târziu conducea pe șoselele secundare ale comitatului Perth, în direcția Inverness. A aruncat o privire spre ceas. A coborât geamul și și-a aprins o țigară. O adiere caldă și reconfortantă i-a atins obrazul. Nu s-a putut abține să nu-și verifice înfățișarea în oglinda retrovizoare, în timp ce se uita să vadă dacă nu e urmărită. La începutul după-amiezii a sosit la Glenfinnan, în partea cea mai de nord a lacului Shiel. A oprit mașina și s-a uitat pe hartă. A apucat-o apoi spre Lochaillort, iar după trei kilometri a dat peste un drum forestier care părea să se întoarcă înspre mlaștinile pe care le lăsase în urmă cu câteva minute înainte.

În jur se vedeau câteva case izolate.

S-a oprit în fața unei ferme aflate la marginea drumului. La auzul lătratului furios al câinilor, s-a ivit în ușă o femeie cu fața rotundă. Își ștergea mâinile de un șorț mare.

A privit-o cu o neîncredere fățișă.

– V-ați rătăcit? a întrebat ea.

– Cred că da. Drumul acesta merge pe lângă lac?

– Lacul? E în spatele dealului aceluia... i-a arătat ea. Încotro mergeți?

– Caut casa familiei McCuish.

– McCuish? A familiei McFie, McDubhsith sau a familiei McDufe?

– Nu știu.

– Ah, da! Cei de care întrebați nu sunt din această parte a Scoției! Bunica McCuish s-a instalat aici în 1913, când a murit străbunicul meu! a spus ea cu o strâmbătură de dispreț. Ascultați, când ajungeți la lac, mai mergeți un kilometru și veți vedea o casă mare, izolată, cu hambar, lângă o pădurice. Acolo îi găsiți pe cei din familia McCuish.

– Mulțumesc.

Lui Elke nu i-a trebuit mult să găsească locul. Părea pustiu. Obloanele erau trase, dar câteva flori bine îngrijite, care păreau să fi fost stropite cu o seară înainte, i-au dat de înțeles că Simon Darden se afla acolo.

Ziaristul a apărut o oră mai târziu, plimbându-se liniștit pe malul lacului.

– Elke! a exclamat el mirat. Nu te așteptam decât peste o zi sau două! Lasă-mă să te privesc. Doamne, ce bine arăți!

S-au îmbrățișat îndelung.

– Îmi vine să te sărut, a murmurat Darden, năucit.

Ea a început să râdă. I-a ciufulit ziaristului părul și l-a sărutat ușor pe buze.

– Consideră-te sărutat, a glumit ea. Am scăpat de toate obligațiile mai repede decât credeam. Spune-mi, cum te simți?

– Foarte bine.

– Arăți excelent.

– Ei! Cam neîngrijit, aș spune, a răspuns el, pipăindu-și barba de patru zile. Ies foarte rar de aici. Mă duc la Glenfinnan o dată sau de două ori pe lună, cumpăr cele necesare și mă întorc.

– A trecut mult timp, nu-i așa, Simon?

– O jumătate de an.

– E curios, dar am impresia că toate s-au întâmplat într-o altă viață.

– Și eu la fel.

– Tu crezi că...?

– Da, sunt sigur. Dacă totul merge bine, chiar în această seară.

Au rămas tăcuți, privindu-se și zâmbind.

– Ți-am adus ceva, un mic dar.

– Îmi place să primesc cadouri.

– E un fleac, dar ți-l ofer din toată inima. Stai un pic.

Elke s-a dus la mașină, a deschis portbagajul și a căutat într-unul din buzunarele valizei. I-a arătat cu mândrie un disc.

– Îmi dăruiești muzică?

– Muzica mea! Vei fi unul dintre primii care o ascultă, pentru că discul va fi pus în vânzare abia în septembrie! A fost imprimat în martie, la Sydney. Este într-adevăr bun.

Darden s-a uitat la coperta CD-ului. Elke și Stradivariusul său și Filarmonica din Berlin. Repertoriul includea mai multe piese de Sibelius, Ceaikovski și Prokofiev.

– Uf, categorie grea!

– Pentru variație.

– După cum văd, vioara ta a supraviețuit.

– Da. Un artizan, un lutier italian, a reușit miracolul. A găsit același lemn, aceeași nervură. Abia dacă se observă un mic cerc pe cutia de rezonanță. Spune-mi, crezi că pot să-mi scot blestemata asta de perucă? Mor de cald cu ea!

Darden a izbucnit într-un hohot de râs care a răsunat deasupra oglinzii lacului.

– Bineînțeles, aici nu e nimeni!

– Nici măcar un monstru ca acela din Loch Ness?

– Un Nessie? Măcar de l-am avea! Am avut unul, dar sărmanul a fost ucis cu harpoanele cu secole în urmă, a asigurat-o Simon, amuzat. Hai să intrăm în casă. Îți pregătesc ceva de mâncare.

– Toată ziua mănânc ciocolată.

– Atunci îți ofer un whisky cu gheață.

– Asta e o idee bună. Știi că numele de fată al mamei tale sună a marcă de whisky?

– Pe urmă îți arăt hambarul casei. Bunica mea făcea cel mai bun whisky.

Darden a invitat-o pe Elke înăuntru. Ea a dat la o parte perdelele și a deschis larg ferestrele. S-a simțit un curent răcoros și plăcut.

Deopotrivă curioasă și amuzată, Elke s-a învârtit prin încăperea principală. Pe două mese lungi, așezate în fața unui cămin mare de piatră, se îngrămădeau dosare, documente, carnete de însemnări, hârtii și fotografii.

– Aici se află totul? a întrebat ea.

– Da. Astea sunt documentele pe care le-a adunat Eilert, a explicat ziaristul, atingând câteva dosare împrăștiate în jurul unui laptop. O bombă cu ceas, de o putere incalculabilă: liste exhaustive, identități și nume, conturi bancare și tranzacții, registre și acte care arată legătura membrilor Ordinului Thule cu sabotaje, crime, comploturi și afaceri dubioase pe toate continentele. Am avut nevoie de nenumărate ore de muncă pentru a trasa o hartă exactă, precisă, a activităților și modului de operare ale acelor ticăloși. Prietenul meu John m-a ajutat, digitalizând cu răbdare tot materialul.

– O să fac puțină ordine pe masă, a spus ironic Elke, strângând câteva cești și o scrumieră plină-ochi. Voi, bărbații, sunteți un dezastru. Așa ați fost întotdeauna. Mai mult decât de soții, aveți nevoie de mame. Unde e bucătăria?

Darden a zâmbit. Sosirea lui Elke îi generase un ciudat sentiment de fericire. Stătea de prea mult timp singur, fără să aibă cu cine vorbi.

La lăsarea serii, după o plimbare liniștită prin împrejurimi, ziaristul a revăzut lista de mesaje pe care urma să le trimită. Mai mult de o mie. Toate gata să fie expediate de programul de e-mail.

Elke a pregătit o cină ușoară. Apoi s-a tolănit pe o sofa șubredă, cu un volum vechi al *Istoriei Scoției* în poală.

– Aici scrie că în secolul al XIII-lea strămoșii tăi s-au luptat cu Longshanks, a murmurat Elke. E adevărat?

– Contra lui Eduard I Picioare Lungi? a întrebat Darden, amuzat. Nu cred. Bunica mea spunea că doi membri ai clanului McFie, din insula Colonsay, au fost tovarăși de arme ai lui William Wallace și Robert de Bruce, dar eu am unele îndoieli. Bunica mea era o luptătoare. Ca orice bună scoțiană, îi disprețuia pe englezi.

Lumina farurilor unui automobil s-a strecurat oblic printre perdelele camerei. Vehiculul s-a oprit la câțiva metri de casă. Zgomotul sec al unei uși care se închide și sunetul unor pași pe pietrișul de la intrare au anunțat sosirea unui vizitator.

Cineva a bătut în mijlocul ușii.

Apoi clanța a început să se miște ușor.

38
DOUĂ MORȚI ÎNTR-O VIAȚĂ

O siluetă întunecată, dizgrațioasă, s-a profilat în prag.

– Frumoasă seară de vară, a spus o voce familiară. Nu am nici kilt, nici cimpoi, nu am nici blazon, dar am venit să mă alătur revoltei celor fără clan.

Inima violonistei s-a zbătut cu putere, cartea i-a alunecat din mâini și a căzut pe podea. Simon Darden și-a ținut răsuflarea o clipă și și-a strâns pumnii într-un acces de furie orgolioasă.

– Elke... Simon...

Eilert Lang a ieșit din penumbră și a înaintat până a ajuns în mijlocul încăperii.

– Nimeni nu se bucură de venirea mea? a întrebat el, amuzat, constatând uimirea întipărită pe fața prietenilor săi. Dacă întrerup ceva important, spuneți-mi. Pot să mă întorc de unde am venit.

Elke Schultz s-a ridicat în picioare. S-a apropiat de el cu un zâmbet timid.

– Bun venit, Eilert, a șoptit ea pe un ton dulce.

– Bun venit? Doar bun venit? a obiectat el.

– Bine. Ai dreptate, a admis Elke cu o figură amuzată. S-a ridicat pe vîrfuri și a sărutat buzele norvegianului.

– Așa e mult mai bine! Iar tu, vânător de naziști, ia asta și pune-o în congelator! a propus Eilert, întinzându-i ziaristului o sticlă de șampanie.

Cei trei s-au privit îndelung, uimiți. Visaseră de nenumărate ori să se întâlnească, din acea noapte în care drumurile lor se despărțiseră cu o jumătate de an în urmă.

– Nici nu știi cât de mult mă bucur să te revăd, prietene, și nici de câte ori am ajuns să te blestem, a spus Simon cu fața numai zâmbet, bătându-l pe umăr. I-a aplicat cu încetinitorul un croșeu în mandibulă.

– De ce?

Ziaristul a arătat spre masa de lucru.

– Pentru că mi-ai pasat tot sacul ăsta de gunoi. Suficient cât să umpli mai multe vieți.

Eilert a izbucnit în râs. A încuviințat.

– Cineva trebuie să facă și munca grea. Noi, morții, suntem de prea puțin folos, Simon, a spus el cu umor. Ai reușit?

– Da. Totul este pregătit.

– Atunci asta va fi o zi mare. Ne vom aminti de ea mereu.

Toți trei au rămas cufundați într-o tăcere plină de amintiri. Într-un fel, acele prime clipe fericite stabileau o legătură directă cu drama din ultimele momente petrecute împreună, cu câtva timp în urmă, în noaptea în care toți se luptaseră pentru a-și salva viața în casa lui Klaus Münzel.

Elke se prăbușise după ce îi aplicase lui Günter Baum o lovitură ucigătoare în cap. Oroarea fusese prea mult pentru mintea ei. A căzut în hăul fără fund al inconștienței, scoțând un strigăt sfâșietor. Când a reușit în sfârșit să deschidă ochii, Darden stătea în genunchi lângă ea, plin de sânge, încercând să o readucă la viață. Ziaristul îi ștergea fața și pieptul cu apă rece. A ajutat-o să se ridice în picioare.

– Hai, Elke, trebuie să ieșim cât mai repede din iadul ăsta! a îndemnat-o el, gâfâind agonic și trăgând-o cu putere.

Sprijinindu-se unul de altul, într-o stare jalnică, încercau să părăsească acea scenă de groază atunci când au auzit vaietele lui Eilert Lang.

Îl crezuseră mort.

I-au examinat rana. Glonțul lui Christian Eichel îi trecuse printre coaste. Sângera abundent, dar viața nu părea să-i fie în pericol. Lipsit de putere, norvegianul le-a spus ce să facă. I-a cerut lui Elke să caute alcool și bandaje, iar lui Simon să ia cu cleștele un tăciune din cămin și să-i cauterizeze orificiul pe care îl făcuse proiectilul.

– Nu-ți voi uita niciodată urletele, mi s-au înfipt în creier, și-a amintit ziaristul, șocat.

– Era singura modalitate de a opri sângerarea.

După ce i-au bandajat strâns mijlocul, l-au ajutat să se ridice în picioare. Era tras la față, genunchii aproape că nu-l mai țineau, dar mintea părea să-i funcționeze cu randament maxim. Cu glasul întretăiat, i-a făcut să înțeleagă că era cea mai bună ocazie pe care viața i-o oferea de ani de zile.

Avea nevoie să se creadă că murise.

Să moară a doua oară l-ar salva de soarta lui teribilă.

Elke Schultz și Simon Darden au căzut de acord că propunerea lui Lang era singura opțiune posibilă. Casa lui Klaus Münzel semăna cu un câmp de bătălie înțesat cu cadavre. Alături de ultimul actor al Operațiunii Shangri-La se aflau trupurile a doi polițiști și cele ale celor cinci membri ai Ordinului Ultima Thule. Nimeni nu ar reuși să le identifice dacă ei le-ar transforma într-o grămadă carbonizată.

Nu aveau vreme de pierdut. Ziaristul a coborât la debarcaderul casei. Nu a fost greu să găsească suficientă benzină. Au stropit cadavrele, apoi le-au dat foc. În doar câteva minute, flăcările cuprindeau conacul lui Münzel, proiectând un spectacol dantesc pe fondul apelor întunecate ale golfului Andraitx.

Apoi, cu puțin timp înainte ca poliția să apară, s-au despărțit. Lang i-a dat ziaristului cheia seifului, a privit-o pe Elke cu o nesfârșită tristețe și, împleticindu-se, s-a pierdut în umbra pădurii din apropiere.

– A funcționat, Eilert! l-a asigurat Simon. Ai murit. Ai murit de două ori. Ești liber.

– În curând vom fi cu toții. Țineți minte această dată: 27 iunie. Începutul războiului. Sfârșitul celei mai mari minciuni a secolului XX. Prăbușirea lui Thule, a spus Lang pe un ton grav.

– Fiindcă tot a venit vorba de date importante, aș vrea să-mi explici ceva, l-a rugat ziaristul.

– Ce anume?

– De ce ai insistat atât de mult să dăm publicității tot ce știm tocmai în această zi?

Privirea lui Eilert s-a acoperit de un văl fin de tristețe.

– Dacă ar mai fi trăit, Angela Brandley ar fi împlinit azi patruzeci de ani.

– Înțeleg.

– Nu este un mod mai potrivit de a-i cinsti memoria decât să-i băgăm în corzi pe asasinii ei, a adăugat biologul, dar să nu ne întristăm. Ea era o femeie fericită, plină de viață. Nu i-ar plăcea să ne vadă abătuți.

Au rămas tăcuți pentru câteva clipe, iar pe fețele lor se putea citi satisfacția.

– Ei bine, nu aveți de gând să-mi oferiți o amărâtă de cupă de șampanie? i-a întrebat el. Mi-e gura uscată și sunt mort de foame!

În timp ce Simon făcea ultimele pregătiri, Elke și Eilert au așezat masa.

– Nici nu știi cât mi-ai lipsit, i-a mărturisit norvegianul în timp ce punea tacâmuri și farfurii pe tava din mâinile lui Elke. Te-am visat de o mie de ori.

– Atunci deschide bine ochii, acum ești cu mine.

– Mă întrebam...

– Ce?

– Mă întrebam dacă ai fi gata să-ți petreci o parte din timp cu o fantomă.

– Numai o parte?

– Nu sunt gelos.

– Cred că nu am înțeles, ce legătură au toate astea cu gelozia?

– Nu sunt atât de puternic, încât să rivalizez cu un Stradivarius de două milioane de euro, a precizat

el ironic. De aceea m-am gândit că ai putea să-l înșeli cu mine. Măcar din când în când.

Elke Schultz a râs cu poftă. S-a văzut obligată să lase tava pe tăblia de marmură din bucătărie.

– Îmi ceri să-mi pun în pericol căsnicia? a întrebat ea încrucișându-și brațele și neputând să-și creadă urechilor. Acest Stradivarius este un soț fără cusur, Eilert. Serios și fidel. Nu am reușit să mă înțeleg cu nici o ființă omenească mai bine decât cu el atunci când stăm de vorbă.

– De vorbă? Adevărul este că eu mă refeream la altceva. Pe mine conversațiile inteligente mă plictisesc teribil.

Elke i-a aruncat o privire strengărească.

– Înțeleg. Pe scurt, îmi propui să te angajez consultant fiscal, nu? a întrebat ea râzând în hohote.

– Nici mai mult, nici mai puțin, a confirmat Lang, apropiindu-se de ea. Fără să o piardă din ochi, a apucat-o de mijloc și i-a căutat buzele.

– Ascultă, Eilert, eu...

– Taci odată, violonistă afurisită, și lasă-mă să te sărut.

S-au contopit într-un sărut cald și lung. Apoi s-au privit atent, ca și cum amândoi ar fi descoperit pentru prima oară obrazul celuilalt.

– Știi foarte bine ce simt pentru tine, Eilert.

– Dacă știu? Nu sunt foarte sigur. În ultimul timp mă lasă cam des memoria.

– Ar trebui să știi, a șoptit ea, și ar trebui să știi și că puține lucruri mă îngrozesc atât de tare precum mă înspăimântă compromisul. Nu mă înțelege

greșit, nu e vorba de lipsa sentimentelor. Este ceva ce nu pot explica.

– Într-o bună zi o vei putea face.

– Da, într-o bună zi.

– Și?

– Și nimic mai mult, Eilert. Cred că ar trebui să ne mulțumim să trăim clipa, fără să ne facem planuri. Nimic care să depășească limitele lui „aici" și „acum".

– *Carpe diem?* De mai mult de șase ani trăiesc conform maximei! a precizat biologul, gata să izbucnească în râs.

– Da. Exact. *Carpe diem!*

– Nici o inimă nu se cucerește prin asalt, Elke, dar acordă-mi timp și îți voi dărâma și ultimul zid de apărare.

– Timp...

– Taci. Taci și mai sărută-mă o dată. Aici și acum!

După cină s-au așezat la calculatorul lui Simon. Ziaristul l-a chemat pe Roger Alton. În acea noapte excepțională, editorul de la *The Guardian* rămânea cu personalul tehnic, supervizând tirajul numărului. Primul articol al unei lungi serii de reportaje scrise de Darden vedea lumina tiparului la rotativa din Londra; urma să iasă la iveală în timp ce guverne, polițiii și servicii de spionaj, organisme internaționale și mijloace de comunicare în masă în afara oricărei bănuieli primeau o avalanșă de documente și dovezi acuzatoare care urmau să țină în șah peste o mie de membri ai Ordinului Ultima Thule.

– Nemernicii vor cădea ca piesele de domino, unul după altul, a comentat Darden satisfăcut.

– Da, dar nu mai avem veşti bune, Simon, l-a avertizat Alton tulburat.

– De ce?

– Albert, Albert Giblin. Îţi aminteşti de el?

– Te referi la avocat, la santinela lui Scott Trust?

– Da.

– Ce e cu Albert?

– S-a sinucis. L-au găsit mort azi-dimineaţă.

– Nu se poate! Vorbeşti serios sau e o glumă? Dumnezeule!

– Albert era membru al Ordinului Thule, Simon. Tatăl lui era un lebensborn adoptat în anii cincizeci de Patrick Giblin, industriaşul din Birmingham, a explicat Roger. Albert a fost cel care a alertat Ordinul, comunicându-le că tu primiseşi fotografia Führerului.

Ziaristul a amuţit. Viperele îşi aveau cuibul în locuri dintre cele mai neaşteptate.

– Nu va fi uşor. Ar trebui să ne intre bine în cap, prietene, a continuat editorul pe un ton domol şi grav. E adevărat că acela care loveşte o dată loveşte şi a doua oară, dar să nu te aştepţi să fie o joacă. Acum patru zile am avut o întrevedere cu Tony Blair. O discuţie lungă, pe Downing Street. Cum era de înţeles, a trebuit s-o informeze pe regină despre ce urmează să se întâmple. M-a sunat de dimineaţă, neliniştit. Se simte o mare tensiune, o mare nervozitate. Persoane influente, puternice, cercuri apropiate de castelul Windsor vor fi afectate în măsură mai mică sau mai mare. Thule va reacţiona, se va apăra cu ghearele şi cu dinţii.

– Înţeleg.

– Cred că-ți dai seama că va trebui să rămâi ascuns încă multă vreme.

– Nu-mi pasă. O s-o scoatem la capăt, a răspuns tranșant ziaristul. De altfel, vrei să-ți spun ceva, Roger?

– Da. Desigur.

– N-o să crezi, dar îți jur că oamenii se pot obișnui să nu se bărbierească în fiecare zi, i-a spus el, râzând în hohote.

Darden a pus capăt discuției. Ochii lui s-au întâlnit cu cei ai lui Eilert și Elke.

– S-a întâmplat ceva? a întrebat biologul.

– Nu. Führerul și banda lui de asasini se vor răsuci în mormânt. Totul e plânset și scrâșnet de dinți. Multora le-a intrat spaima în oase. Vom avea un război pe cinste, Eilert, a spus Simon cu înflăcărare. Și îl vom câștiga.

Lang a a examinat lista interminabilă de corespondență. I-a atras atenția felul curios în care Darden completase spațiul referitor la subiectul unora dintre mesaje.

– „Istoria secretă a lui Edwin Drake, Ața Zidarului"? a întrebat ridicând din sprâncene.

– Trebuia să mă descarc, a spus Simon, deschizând corespondența. Ascultați: *Edwin Drake. Șaptezeci de ani. Președinte al Companiei Mondiale de Sănătate din New York. Nume de cod: Ața Zidarului. Ocupă jilțul cu numărul 14 al Ultimei Thule America, organizație nazistă. S-a născut în Germania, în 1938, într-unul din centrele Lebensborn create de Heinrich Himmler, destinate să asigure puritatea rasială ariană și elita viitorilor conducători ai partidului. La șase ani, în martie*

1944, a plecat din țară împreună cu mulți alții. Crescut de bogata familie argentiniană Elizondo Molina, a trăit la Buenos Aires. Și-a continuat educația la Baza 211, creată de amiralul Dönitz în Țara Reginei Maud, în partea de nord a continentului antarctic. La nouăsprezece ani a fost adoptat de John Reginald Drake, un potentat legat de extrema dreaptă din Statele Unite. Este membru al celui de-Al Șaptelea Cerc al Ordinului Ultima Thule din 1981. Apropiat al familiei George W. Bush. Se anexează cinci documente care dovedesc participarea sa la operațiuni de trafic de arme și de droguri și spălare de bani.

– Zdrobitor! a șoptit Lang.

– Cum vi se pare? Îi dăm drumul?

Cei trei și-au aruncat priviri complice. Momentul sosise.

– Aici lipsește ceva, a murmurat Elke.

– Ce anume?

Violonista s-a îndreptat spre frigider și s-a întors după câteva secunde cu trei cupe și o sticlă de șampanie Veuve Clicquot de la gheață.

Zgomotul făcut de dop, asemănător cu o salvă de artilerie, părea să anunțe începutul primei bătălii a celui de-al Treilea Război Mondial. Și-au umplut cupele.

– Pentru noi, a propus Elke, triumfătoare. Pentru toți trei!

– Pentru sufletul întregii lumi! a adăugat Simon, ceremonios.

– Pentru tine, Angela Brandley, a adăugat Lang cu un zâmbet delicat.

Darden a apăsat pe *Enter*. Calculatorul a părut că scoate fum, incapabil să proceseze întreaga operațiune pe care o presupunea trimiterea interminabilei liste de mesaje.

– Cred că îi va fi cam greu să digere totul, a spus el pe un ton glumeț. Va trebui să avem răbdare.

– Nu ne grăbim deloc, a spus Eilert. Elke și-a terminat turneul, tu ți-ai câștigat o binemeritată vacanță, iar pentru morți, așa cum toată lumea știe, timpul nu contează.

Hohote vesele de râs au răsunat în casa bunicii McCuish.

Au ieșit din casă. Luna, aflată în ultimul pătrar, se reflecta cu eleganță în apa limpede a lacului.

Elke Schultz, așezată pe una din treptele de piatră ale casei, a deschis cutia viorii Stradivarius. Pe când făcea acest lucru, l-a privit pe furiș pe biolog. În ochii ei a apărut o lucire diferită de cele de până atunci, care părea să ezite între dorință și neputință.

A înțeles că aceea era privirea geloasă a lui Eilert Lang.

A mângâiat pielea nobilă a soțului ei și s-a ridicat în picioare.

– Am nevoie de colaborarea voastră, a anunțat ea. Fiți atenți la mine! Voi doi pocniți din degete. Așa, mai întâi cele de la mâna dreaptă, în *tempo* de patru pe patru, într-un *allegro vivo* asemănător cu cel al castanietelor. Apoi la fel, dar cu ambele mâini. Și cu un moment de tăcere între cele două măsuri! Ați înțeles?

– Absolut deloc, a obiectat Eilert cu o încântătoare ironie, dar vom încerca. Unde naiba e sticla de șampanie?

Elke a făcut să vibreze arcușul între *ponticello* și bară, marcând o cadență care amintea de zgomotul făcut de copitele a vreo sută de bidivii de rasă care mergeau la pas. Când a observat că Darden și Lang puteau păstra ritmul sincopat și fără ajutorul ei, a atacat coarda cu grația și precizia unui salt de felină.

O mulțime de note semețe, euforice, au inundat împrejurimile.

Eilert și-a dat seama că va putea suporta prezența acestui tiran miraculos în viața lui. Entuziasmat, Simon s-a ridicat în picioare și a început să se învârtească.

– Ce frumusețe, ce minunăție divină! Ce e asta? a întrebat uimit, când Elke a terminat, înclinându-se într-un salut plin de grație.

– O *passacaglia,* a spus violonista, fără să-și ia ochii de la biolog.

– *Musica notturna delle strade di Madrid,* de Luigi Boccherini, a precizat norvegianul, stăpânindu-și emoția.

Hotărâtă să impresioneze cel mai bun public, Elke a continuat să mângâie corzile viorii. Rafinata baladă a *Variațiunilor pe o temă de Frank Bridge,* de Benjamin Britten, a străbătut în zbor, ca o pasăre cu aripi de argint, liniștea desăvârșită a lacului.

Timpul părea să se fi oprit în loc, fericit și el, iar acolo, sub stele, cei trei au simțit că acest loc ferit numit Loch Shiel era arhetipul unei lumi perfecte ce avea să vină.

39
RECVIEM ÎN RE MINOR

O umbră de nemulțumire a apărut pe fața lui Simon Darden după ce a trecut miezul nopții. Era evident că ceva nu mergea cum trebuie. A privit derutat monitorul laptopului. Un mesaj simplu și un mic ceas, ale cărui ace se mișcau continuu, atrăgeau atenția că intervenise o eroare în timpul transmiterii e-mailului.

– Ce naiba se întâmplă? a mormăit el, indispus.

Râsetele lui Eilert și ale lui Elke se auzeau de afară. Violonista și biologul purtau o discuție amuzantă.

După ce a încercat fără succes să treacă de obstacolul neprevăzut, Darden s-a hotărât să ceară ajutorul norvegianului. După puțin timp, silueta șleampătă a lui Lang a apărut în prag. S-a sprijinit în tocul ușii și l-a privit cu o expresie de plictiseală mimată.

– Ai nevoie de ajutor?

– Da. Chestia asta nu merge!

– Care e necazul? a întrebat Eilert binevoitor, venind spre masă cu mâinile în buzunare. Părea să plutească într-un nor de bumbac, la două palme de podea.

– Nu știu care e problema, dar drăcia asta nu a trimis nici măcar un singur e-mail... a bombănit el. Pare blocată. Nu răspunde la comenzi.

Lang a privit cu atenție peste umărul englezului și a încuviințat. Apoi a înconjurat masa și a verificat cu atenție legăturile din spatele laptopului. Totul părea în ordine. A urmărit, unul câte unul, toate traseele cablurilor, aplecându-se până când ziaristul nu l-a mai văzut, apoi a reapărut după puțin timp cu un zâmbet pe buze și cu un conector în mână.

– Data viitoare, somitate, verifică dacă e conectat cablul la telefon, i-a spus el pe un ton vesel.

– Nu înțeleg. Îți jur că am verificat totul de mai multe ori.

– Nu contează. Probabil că unul dintre noi, trecând pe lângă el, l-a agățat fără să-și dea seama, a presupus Eilert, lămurind incidentul. Acum totul e în regulă, încearcă din nou!

Simon a oftat adânc. A închis e-mailul și l-a deschis iar. Părea că funcționează.

– Da, perfect. Păcat că am pierdut mai mult de o oră.

– Ei, nu face nimic!

În acel moment, vocea lui Elke Schultz i-a obligat să ridice privirea.

– Ar fi mai bine ca voi doi să vă îndepărtați de calculator, le-a sugerat ea cu un glas autoritar.

Eilert Lang și Simon Darden s-au retras instinctiv câțiva pași, fără să le vină să creadă.

Sfidătoare, Elke avea îndreptat spre ei un pistol automat de culoare argintie.

– Eu am deconectat cablul după cină. Haideți, dați-vă înapoi, îndepărtați-vă de masă! le-a ordonat ea.

– Ce faci, Elke? a bâiguit biologul perplex. De unde ai scos drăcia aia?

– Drăcia asta se afla, așa cum fusese stabilit, în portbagajul mașinii pe care am închiriat-o azi-dimineață la Edinburgh, a spus ea.

– Dumnezeule! Spune-mi că e o glumă proastă, te implor! a murmurat Lang, buimăcit.

Lângă el, Darden a negat ușor. Ziaristul nu-și putea lua ochii de la înfățișarea hieratică a femeii. Un gând neliniștitor părea să-l înfioare din cap până în picioare.

– Nu, dragul meu prieten, mi se pare că Elke nu glumește. Cred că încep să înțeleg totul.

– Fii blestemată! Cine ești de fapt, Elke? a răcnit Lang, furios, strângând marginile mesei.

Elke Schultz a tras adânc aer în piept. Și-a mușcat buza de jos.

– Sunt Elke Schultz, fiica lui Ernst Schultz, Mare Coroană Vril. Primul dintre cei șapte Maeștri ai ultimului cerc al Ordinului Ultima Thule.

– Nu se poate!

– Ba se poate. Nu am tatuaje, Eilert, dar lănțișorul din aur și acest stilet m-au însoțit toată viața, a spus ea, deschizându-și puțin bluza și arătându-și gâtul.

Acest simbol a fost, este și va fi singurul semn al legământului. Ai priceput acum?

– Dumnezeule!

– Nimic nu s-a întâmplat așa cum a fost prevăzut, Eilert. Nimic! a recunoscut ea cu o umbră de vinovăție în privire. Crezi că drumurile noastre s-au întâlnit din întâmplare, ca noi să locuim în același bloc?

– Blestemată să fii! a tunat norvegianul, furios.

– Nu era prevăzut ca eu să intervin, te asigur. Singurul meu rol în poveste era să te supraveghez îndeaproape, să încerc să-ți câștig încrederea și să aflu unde ascundeai toate documentele pe care ni le-ai furat, a șoptit ea, cuprinsă de un tremur ciudat, dar totul s-a schimbat atunci când i-ai trimis lui Simon fotografia Führerului. Nici măcar eu nu am fost anunțată că Thule dăduse ordin să fii ucis imediat și că Günter și ai săi erau pe urmele tale. Apoi tu ai năvălit în viața mea și ai făcut ca totul să se precipite.

– Tot nu înțeleg, a mormăit Eilert Lang. Și-a sprijinit spatele de perete, neputând suporta neașteptata răsturnare de situație. Am văzut cu propriii ochi cum agenții încercau să te ucidă! Nu era o înscenare, nu putea fi ceva pregătit dinainte.

Elke Schultz a recunoscut că așa era.

– Nu. Nici nu era pregătit. Günter Baum nu știa cine sunt. Chiar și în cele mai bune organizații se întâmplă astfel de lucruri. Oricum, nu am fost nici o clipă în pericol. O simplă parolă, un simplu semn de recunoaștere ar fi fost de ajuns pentru a mă identifica drept membru al ordinului, în cazul în care lucrurile

ar fi luat o întorsătură urâtă. De aceea am hotărât, în iureșul pe care l-ai stârnit, să risc și să merg până la capăt cu tine, cu voi.

– De ce... de ce faci asta? Știi cât de mult te iubesc, Elke. Pentru tine aș fi băgat mâna în foc, i-a reproșat biologul, distrus, cu ochii împăienjeniți de lacrimi. Pentru tine aș fi fost în stare...

– ...să mergi pe apă sau să calci pe tăciuni aprinși, a încheiat ea. Știu. Simon mi-a vorbit în seara ultimei zile petrecute în Mallorca despre iubirea necondiționată. Iar cuvintele lui îmi mai răsună și acum în minte și fac ca tot ce se întâmplă să fie de nesuportat pentru mine. De fapt, te asigur că mă voi blestema toată viața, toate zilele pe care le mai am de trăit.

Ochii lui Elke s-au umezit într-o fugară tresărire de umanitate. Doar o clipă. A strâns din dinți cu mânie și și-a încordat degetul pe trăgaci, cufundată într-o stranie schizofrenie, scindată între două ordine imperative și contradictorii, pe care creierul și inima i le dictau în același timp.

Lumea s-a prăbușit cu zgomot pentru Eilert Lang, trăgând după ea timidele speranțe pe care și le făcuse. Reușise să păcălească moartea ani întregi, o dată și încă o dată, ascunzându-se ca un șobolan sub pământ, târându-și iluzia zilelor trăite în penumbră, osândindu-și nopțile la un somn fără odihnă, legat pe vecie de un pistol. Ajunsese chiar să accepte că era singura soartă posibilă, singura care îi era hărăzită. Însă înțelegerea faptului că trădarea își avea cuibul chiar în inima

femeii pe care o iubea îi anula instinctul primar, dorința de a supraviețui.

Simon Darden a asistat cu răsuflarea tăiată la scurtul dialog. A înțeles că sufletul biologului refuza lupta și accepta înfrângerea. Pe nesimțite, milimetru cu milimetru, a înaintat până a ajuns la un capăt al mesei. Acolo, folosit pe post de prespapier, se afla un mic pistol automat, pe care îl avea de câteva luni. I-a mângâiat tocul cu vârful degetelor. Imaginea lui Brian i-a apărut în minte. Dacă voia să-l revadă, trebuia să acționeze fără întârziere și să joace totul pe o carte.

– Nu te atinge de pistol, Simon, l-a sfătuit Elke, observându-i mișcarea. Nu-ți va folosi la nimic. Am golit încărcătorul.

– Târfă nenorocită, târfă nazistă! a strigat englezul, furios, apucând pistolul de țeavă. L-a aruncat la întâmplare spre Elke, după care a încercat zadarnic să se năpustească asupra ei. Două gloanțe au întrerupt micul lui asalt. A căzut fulgerat în spațiul strâmt dintre sofa și o măsuță.

Străin de cele ce se întâmplau în jurul său, Lang nici măcar nu a încercat să-l ajute. Nu s-a mișcat din loc. Știa că Simon murise. Fără să scoată nici măcar un geamăt. Și că în câteva clipe îl va urma în călătoria spre întuneric. Cu lacrimi în ochi a privit-o pe Elke pentru ultima oară și a îngenuncheat. Și-a dus mâinile la ceafă, apoi a pus ochii în pământ.

– Ce faci, Eilert? Ridică-te, nu vreau să te ucid așa! i-a strigat ea într-o stare vecină cu nebunia. A îndreptat din nou arma asupra lui.

– Nu mă ridic! Omoară-mă așa. Așa au murit toți colegii mei în Antarctica. Trage și termină odată, a insistat el. Nu vreau să-ți mai văd mutra. Nu vreau să iau cu mine imaginea ta. Isprăvește. Un singur glonț, Elke. Un glonț care să-mi întunece creierul și să-ți nimicească inima mârșavă.

Elke a sprijinit țeava pistolului de fruntea lui Lang. Un plânset scâncit, încet, săpa un râu de cristal pe chipul ei desăvârșit.

Era pe punctul de a-l executa pe singurul om care fusese în stare să străbată tărâmul neprimitor și sterp pe care ea și-l crease în jur, când a auzit motoarele a două mașini care se opreau și sunetul unor portiere care se închideau.

Patru oameni au pătruns în casa din Loch Shiel.

– Domnișoară Schultz...

– Ai ajuns târziu, Eberhard, cu zece minute blestemate mai târziu! l-a dojenit ea cu asprime, fără să se întoarcă.

Eberhard a înaintat. A aruncat o privire scurtă spre cadavrul lui Simon Darden și s-a oprit lângă violonistă.

– Vă rog, domnișoară Schultz, să-mi dați arma și să ieșiți din cameră. Nu e o treabă pentru dumneavoastră. Noi ne vom ocupa de tot, a asigurat-o el. Acelea sunt arhivele? E totul acolo?

Elke a încuviințat ca un automat. A pus pistolul în mâna agentului Ordinului Thule. Apoi s-a îndreptat spre ușă cu un nod în gât, privindu-l neîncetat pe biolog.

– Iartă-mă, Eilert, iartă-mă, l-a implorat ea cu o voce stinsă.

Fără putere, Eilert a refuzat să se uite la ea. În ultima clipă, când a simțit că fiica Coroanei Vril trecea pragul, a pronunțat cuvintele care aveau să fie și ultimele din viața sa.

– Un glonț pentru amândoi. Pentru mine, libertatea, pentru tine, infamia.

Elke Schultz a ieșit din casă. S-a îndepărtat împleticindu-se, până ce a ajuns pe malul lacului. Apa, în liniștea ei desăvârșită, reflecta un cer negru ca tăciunele, de nepătruns și maiestuos, plin de stele.

Ecoul surd al unei împușcături i-a smuls de pe buze un strigăt ascuțit, cumplit. S-a chircit de durere. Stiletul ascuțit de la gâtul ei, jungherul de aur al Ordinului Thule, părea să-și croiască drum prin pieptul ei, spre inimă, care bătea prinsă ca într-un clește, de parcă o gheară neagră ar fi cuprins-o.

A rămas așa, absentă și fără să mai perceapă trecerea timpului, până când brațele puternice ale lui Eberhard au obligat-o să se ridice în picioare.

– Să mergem, domnișoară Schultz, totul s-a sfârșit, i-a șoptit el la ureche. Curățăm locul, terminăm în câteva minute. Dați-mi voie să vă conduc la mașină. V-am adus geanta și vioara.

Agentul Thule a însoțit-o până la unul dintre vehicule. A deschis portiera din spate și a ajutat-o să se așeze. Apoi s-a reîntors în casă.

Elke a rămas, cu moartea în suflet, într-o singurătate sfâșietoare.

A închis ochii și și-a înclinat capul, încercând să uite totul. În această stare de dezolare a auzit telefonul sunând. A început să caute după el prin geantă. A privit ecranul și a recunoscut numărul. Da, el era.

– Bună seara, tăticule.

– Bună seara, comoara mea, ce mai faci?

– Rău, foarte rău, a mărturisit ea printre suspine.

– Știu, draga mea. Înțeleg perfect cum te simți.

– Nu, nu știi! Nu ai cum să știi! a replicat ea, încercând cu greu să-și stăpânească furia care îi ardea pieptul. Nu eram pregătită pentru așa ceva. Nimeni nu poate fi pregătit. Știi? Eu îl iubeam! Îl iubeam!

– Multe lucruri ne sunt dragi și trebuie să renunțăm la ele, a consolat-o Coroana cu o voce stinsă și obosită. Crezi că pentru mine a fost ușor? A trebuit să renunț la viața mea, să îi las pe toți, inclusiv pe mama ta, să mă creadă mort. Știi cum îmi sunt zilele, fiica mea? Trăiesc izolat, singur, departe de privirile lumii, într-o cușcă de aur pe care nu o pot părăsi, jinduind după toate micile lucruri pe care le împărțeam cu tine. Iar aceasta este o povară insuportabilă, pe care doar credința în urmărirea unui înalt ideal o poate face mai ușoară. Mă crezi, nu-i așa?

– Da, dar ce bine ar fi fost dacă totul s-ar fi terminat la Berlin sau în Mallorca. Ce bine ar fi fost să nu fi trebuit să trec prin ce am trecut, s-a lamentat Elke. Nu voi putea să uit asta.

– Ba vei putea.

– Nu.

– O să reușești. Ești puternică. Și foarte inteligentă. Știi foarte bine că sentința de condamnare la moarte a lui Eilert Lang fusese pronunțată. Am fi putut să-l eliminăm cu luni în urmă, când i-am dat de urmă, a spus Ernst Schultz, dar asta nu ar fi rezolvat cea mai mare problemă: documentele. Existența noastră depinde de faptul că nici unul dintre ele nu trebuie să vadă lumina zilei. Contează prea puțin ce publică azi *The Guardian*. Peste două săptămâni lumea va fi preocupată de altceva.

– Îți simt lipsa atât de mult, tăticule.

– Și eu pe a ta, draga mea, și eu pe a ta.

– Ce-ți mai fac picioarele?

– Nu prea bine. Artroza aproape că nu mă mai lasă să merg, dar am un scaun cu rotile, cu motor.

– Stai lângă cămin. Căldura o să-ți facă bine.

– Asta și fac. Acum trebuie să închid. Voi încerca să te sun într-o zi, poate luna viitoare; vedem noi când. Ai mare grijă de mama ta și mai ales...

Prin oglinda retrovizoare a mașinii, Elke a putut vedea limpede cum membrii Ordinului Thule scoteau din casă cadavrele lui Eilert Lang și Simon Darden. Le puseseră în două pungi mari, negre. Le-au așezat în partea din spate a unei mașini de teren și le-au acoperit cu o prelată.

În acel moment, solemnul *Recviem* al lui Gabriel Fauré și-a deschis drum în mintea sa. Un *Recviem* în re minor, de o incomparabilă frumusețe; un gângurit al morții, făcut să spele sângele, să exorcizeze durerea și să șteargă amintirea pierderii ireparabile.

– Elke? Mai ești la telefon?

– Da. Sunt aici, te ascult, a gemut ea.

– Îți spuneam că, înainte de toate, să nu uiți niciodată că tot ce facem este în speranța ca noii zori arieni să lumineze lumea într-un viitor apropiat. Se apropie vremuri teribile, cumplite, dar și o nouă ordine, un nou Führer, un mare Reich...

– Da.

– ...de această dată, de o mie de ani glorioși...

– Da, o mie de ani.

– ...se va ridica triumfător din cenușa acestei civilizații pervertite și condamnate.

– Voi ține minte, a încuviințat Elke printre suspine.

– Nu plânge. Să nu faci asta niciodată. La revedere, comoara mea, te iubesc.

– Și eu pe tine.

– *Heil* Hitler, micuța mea!

– *Heil* Hitler, tăticule!